

Nhật ký dạy chồng của hồ cái

Contents

Nhật ký dạy chồng của hồ cái	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	7
3. Chương 02 Part 1	11
4. Chương 02 Part 2	17
5. Chương 03 Part 1	21
6. Chương 03 Part 2	26
7. Chương 04 Part 1	30
8. Chương 04 Part 2	35
9. Chương 05 Part 1	37
10. Chương 05 Part 2	44
11. Chương 06 Part 1	47
12. Chương 06 Part 2	51
13. Chương 07	56
14. Chương 08 Part 1	64
15. Chương 08 Part 2	71
16. Chương 09 Part 1	73
17. Chương 09 Part 2	78
18. Chương 10	82
19. Chương 11 Part 1	90
20. Chương 11 Part 2	98
21. Chương 12	106
22. Chương 13 Part 1	114
23. Chương 13 Part 2	122
24. Chương 14 Part 1	124
25. Chương 14 Part 2	130
26. Chương 15	133
27. Chương 16 Part 1	140
28. Chương 16 Part 2	145
29. Chương 17	148
30. Chương 18	156
31. Chương 19	163
32. Chương 20	170
33. Chương 21 Part 1	177
34. Chương 21 Part 2	184
35. Ngoại Truyện	191

Nhật ký dạy chồng của hồ cái

Giới thiệu

Nhật Ký Day Chồng Của Hồ Cái là câu chuyện về Đậu Phù, một cô nàng sinh vào 0 giờ 0 phút 0 giây.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-day-chong-cua-ho-cai>

1. Chương 01 Part 1

CHƯƠNG 1 - Tôi là một con hồ cái

Tôi họ Đậu, tên chỉ có đọc một chữ Phù [1].

Tôi cho rằng, bố muốn dùng cái tên “bốc mùi” này để rèn luyện, giúp tôi có được sức chịu đựng tâm lý mạnh mẽ cũng như khả năng chống chọi với những đòn công kích từ bên ngoài. Ông cũng không hề uống công vô ích. Ít ra hồi học lớp Ba, tôi đã vô số lần giành được danh hiệu cao quý, ẩn tượng - Hồ cái.

Năm nay là năm Dần, cũng là năm bản mệnh của tôi.

Giờ sinh của tôi là lúc 0 giờ 0 phút 0 giây ngày mừng Một Tết.

Thế mà bố mẹ tôi cũng chẳng có thời gian chúc mừng thời khắc quan trọng này của cô con gái hai mươi bốn tuổi đời.

[1] “Đậu Phù” tiếng Trung đọc là “Dòu fú”, gần giống với âm đọc của từ “Đậu hủ” là “Dòufu”. Mà từ “Hủ” lại có nghĩa là thối nát, vì vậy nhân vật cảm thấy cái tên Đậu Phù của mình rất tồi tệ, khiến bản thân phải chịu nhiều đả kích từ những người xung quanh mà rèn luyện được khả năng chịu đựng và tinh thần phản kháng mãnh liệt ngay từ bé.

Họ dành cả kỳ nghỉ Tết theo đoàn du lịch đi châu u nửa tháng. Như thế cũng tốt, họ khỏi phải khổ sở chen chúc xe cộ mấy ngày Tết.

Trong lúc những người dẫn chương trình chào xuân đang nhiệt tình, hào hứng đếm ngược, tôi vừa lẩm nhẩm một khúc nhạc vui vẻ vừa thay bộ nội y màu đỏ mua ở siêu thị, soi mình vào chiếc gương đặt trong căn hộ nhỏ chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, uốn ẹo với các tư thế khác nhau.

Cũng trong thời khắc đó, bên ngoài cửa sổ rền vang tiếng pháo nổ, phá tan cảm hứng tạo dáng của tôi.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, tôi quay người lại, sau đó giật nảy mình.

Ở chỗ bộ sofa đang bày đầy các loại đồ ăn vặt bỗng xuất hiện một thằng bé chừng bảy, tám tuổi, mặc trên người bộ quần áo bông màu đỏ pha vàng vô cùng vui mắt, chắp hai tay sau lưng, đứng đó đầy oai vệ. Nó có cặp lông mày rậm, đôi mắt to, trông khỏe mạnh hoạt bát, cực kỳ đáng yêu.

Vậy là, tôi đứng ngây ra đó với bộ nội y màu đỏ sẫm trên mình.

Đây là tầng chín, các cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt, hơn nữa đều là loại hai khóa chống trộm. Theo cách người ta hay nói, thì đến con ruồi cũng không lọt qua được. Vậy thằng bé đang đứng sờ sờ trước mặt tôi đây ở đâu ra?

Trong tình huống kỳ lạ này, tinh thần mãnh hổ được hun đúc bấy lâu nay của tôi đã thật sự phát huy tác dụng. Tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, hít sâu, giọng nói kiên định, hỏi:

- Người là yêu nghiệt phương nào?

Thằng bé nghe xong, nhúu cặp lông mày đen nhánh nói:

- Hãy cùng ta về nhà! - Giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng khiến lòng tôi mềm nhũn.

Lúc này, tôi đã bước đầu nhận định sinh vật trước mắt không phải yêu nghiệt quái quỷ gì mà là người ngoài hành tinh. Tự nhiên tôi nghĩ mình không thể thua kém khí thế so với nó, dù có làm mất mặt loài người, cũng không được tỏ ra vô lễ gây ảnh hưởng xấu đến danh dự của đất nước Trung Hoa. Thế nên tôi lạnh lùng hừ một tiếng:

- Xin lỗi. Tôi không quen biết cậu. Khổng Tử từng nói, không được để người lạ vào nhà, cũng không được vào nhà người lạ. Thế nên mời cậu mau rời khỏi đây, nếu không thì đừng trách tôi “tiên lễ hậu binh”¹, không khách sáo với cậu.

Thằng bé nghiêng đầu, chớp chớp mắt, vừa như có chút bối rối lại vừa như đã hiểu. Nó nhảy phóc lên tay vịn ghế sofa, động tác vô cùng nhanh nhẹn, uy phong, sau đó, dùng cặp mắt đen lay láy nhìn chằm chằm vào tôi mà nói:

- Hóa ra đúng là em chẳng nhớ gì cả. Quả nhiên Diêm Vương đã không lừa ta.

1 Tiên lễ hậu binh: Trước tiên dùng đạo lý thuyết phục, sau đó mới dùng đến vũ lực để áp chế.

Nói đến đây, nó khe thở dài. Dáng vẻ đăm chiêu, u buồn kiểu người lớn của cậu nhóc lập tức làm sống dậy tình mẫu tử tiềm tàng trong tôi. Không nén được lòng mình, tôi xoa lên cái đầu rậm tóc của nó, không ngờ nó lại tránh né.

Bàn tay nó muốn hất tay tôi ra, tay nó không hề yếu chút nào:

- Đầu của ta, sao có thể tùy tiện sờ như vậy?

Tôi chớp lấy bàn tay nóng như lửa của nó, bực tức nói:

- Cái đầu cậu chứ có phải là cái móng hổ đâu?

Thằng bé cũng tức tối, lông mày dựng lên, còn mắt thì trợn ngược:

- Chỗ nào của hổ cũng không được tự tiện sờ vào.

Đúng là vừa tức vừa buồn cười, tôi đột nhiên ra tay, véo vào hai bên má thằng bé, lắc mạnh:

- Chị đây không chỉ sờ mà còn véo nữa. Cậu định thế nào? Định cắn chị đây chắc?

Sau đó, thằng bé cắn tôi thật...

Thằng bé ngoảnh đầu, hai hàm răng sữa đều tằm tấp của nó in dấu sâu hoắm trên mu bàn tay, khiến tôi đau đến nổi nước mắt nước mũi giàn giụa.

Ngay sau đó, thằng bé lại nói mấy câu làm tôi không khóc nổi nữa:

- Giờ trên cơ thể em đã có dấu tích của dòng tộc ta. Đợi đến lúc thời cơ chín muồi, em sẽ đi đến chỗ Diêm Vương bỏ kiếp luân hồi, cùng ta quay về thiên giới.

Tôi quay cuồng nhìn sinh vật lạ có bộ dạng nghiêm túc trước mặt, dè dặt hỏi:

- Mẹ cậu họ gì?

- Dòng tộc của ta không có họ. Sau này, em ắt sẽ nhớ ra tên của mẫu thân. Bây giờ, ta có nói nhiều cũng vô ích. À đúng rồi. Mẫu thân ta cũng chính là mẹ chồng của em, bởi thế em nên hỏi rằng mẹ chúng ta họ gì?

Mẹ chồng?

Trời đất! Là chồng nhóc con ư? Vợ lớn chồng bé sao?

- Để thuận lợi cho việc sống hòa hợp sau này, ta nghĩ cần thiết phải nói sơ qua tình hình. - Thằng bé hăng giọng, không hề để ý đến vẻ kinh ngạc của tôi, tiếp tục cái giọng chuẩn mực, kiên định, khiến đầu tôi rối tung: - Ta là Thương Ngô, tộc trưởng bộ tộc Hồ trong mười hai con giáp. Em vốn tên Trang Tường, là vợ của ta. Do đã xảy ra... một số chuyện nên em rơi vào kiếp luân hồi, trở thành người phạm, bị Diêm Vương phong ấn trí nhớ và pháp lực, rồi bị nhốt trong mật thất ở địa cung. Ta vốn muốn cứu thoát em nhưng không cẩn thận bị tà khí tấn công, gây tổn hại thân thể. Do đó tạm thời, ta ở trong hình dạng như bây giờ để bảo vệ nguyên khí. Đợi sau khi lành vết thương, ta và em có thể rời khỏi đây.

Giọng thằng bé rất bình thản, còn tôi nghe mà cảm thấy vô cùng bị phẫn.

Trang Tường ư? Đâm vào tường thì có!

Ồi! Sao cái tên đó có thể hay bằng tên Đậu Phù...

- Nghĩa là cậu là con hổ trong mười hai con giáp?

- Có thể nói như vậy.

- Theo truyền thuyết, năm nay cậu phải trục. Cậu chạy đi rồi thì ai sẽ bảo vệ loài người?

- Nói một cách chính xác, mười hai con giáp là mười hai bộ tộc. Việc trục hằng năm do các bộ tộc chúng ta cùng nhau hoàn thành. Trước khi đến tìm em, ta đã giao cho nhị đệ toàn quyền xử lý, em không phải lo.

Trong hoàn cảnh hiện tại, tôi không thể không tin, dù thằng oắt đầu củ cải² trông còn non choẹt nhưng rất có khí thế này chính là hình ảnh thật của con hổ con cười ngạo nghễ in trên lịch. Vò vò đầu, tôi sức nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng:

- Cậu nói tôi là vợ của cậu, thế chẳng phải tôi cũng là...

- Em là một con hổ cái.

Hừ! Con mắt quần chúng đúng là tinh tường. Quả nhiên, tôi là hổ cái...

1 “Trang Tường” âm đọc là “Zhuāng qiáng”, nghe như “Zhuàngqiáng”, có nghĩa là đâm vào tường.

2 Đầu củ cải: Ngốc nghếch.

Ồ, hóa ra không phải là vợ lớn chồng bé, cũng chẳng phải vợ người, chồng thú, mà là một cặp... thú - thú.

Lát sau, cậu nhóc trong tư thế mãnh hổ xuống núi xử lý sạch sành sanh toàn bộ đồ ăn vặt tôi chuẩn bị cho kỳ nghỉ dài bảy ngày. Nó lau miệng, vỗ vỗ bụng ra vẻ còn thèm thường, rồi chạy vào phòng tắm tắm rửa. Sau đó, nó trần như nhộng chạy vào phòng ngủ, chui tọt vào chiếc chăn ấm áp của tôi...

Tôi thần thờ ngồi trên nền nhà quan sát. Nó hết bận việc này, lại làm việc khác, hoàn toàn không hề nghĩ mình là người lạ. Hệ thống thần kinh của tôi như trong trạng thái bị treo, chỉ đến khi chiếc giường bị nó chiếm mất, thì bộ não mới hoạt động trở lại.

Tôi lao như tên bắn đến bên chiếc giường, hét lên:

- Này! Cậu không định ở chỗ tôi đây chứ?

Cơ thể nhỏ bé của nó lọt thỏm trong chiếc chăn lông vũ, chỉ thò cái đầu tròn trĩnh ra. Nó quay lưng về phía tôi, thì thào:

- Tiểu Tường, đừng âm ỉ nữa. Ta mệt rồi.

Tiểu Tường... Tôi còn nhỏ thế sao? Lớn chừng này rồi mà.

Thực ra con người tôi rất lương thiện.

Chẳng hạn, ngày bé tôi thường xuyên đưa những đứa trẻ ăn mày về nhà cho ăn cơm. Khi đã lớn, mặc dù biết bọn họ có khi ăn còn ngon hơn cả mình nhưng chỉ cần gặp họ là tôi vẫn nhiệt tình dốc túi, lúc thì một đồng, lúc thì năm hào, gọi là có ý tốt. Biết đâu cũng giúp đỡ được một hai người trong hoàn cảnh khó khăn thực sự.

Vậy nên, có thể nói tâm hồn tôi vô cùng trong sáng.

Giờ đây, đối mặt với tên nhóc hổ con này, bất luận nó và tôi có thực là cặp vợ chồng hổ hay không thì chỉ cần nhìn cái vóc dáng nhỏ bé, đáng thương của nó thôi, tôi cũng không nỡ vứt nó ra ngoài trong buổi sớm tờ mờ ngày mừng Một Tết.

Tuy nhiên, tôi cũng chẳng có ý định tổng nó đi, vì theo nó nói, toàn bộ pháp lực của tôi đều đã mất hết, còn nó thì chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Biết rõ không đánh bại được mà cứ khiêu khích, như thế không gọi là anh hùng mà là kẻ ngốc...

Thêm vào đó, từ nhỏ tôi đã nghĩ rằng mình không phải người bình thường. Tôi luôn cảm giác trong cơ thể mình tiềm tàng một nguồn năng lượng siêu phàm. Chính điều này khiến tôi luôn muốn làm những chuyện kinh thiên động địa để xem uy lực của năng lượng này mạnh đến mức nào. Nhưng hồi học cấp hai, dù bị đau bụng và sốt cao, tôi vẫn nhất quyết không uống thuốc. Hậu quả, suýt nữa thì bị ngớ ngẩn, nên tôi mới chịu yên phận phần nào...

Tóm lại, tôi tin là có quỷ thần.

Nhưng lần này, việc dễ dàng tiếp nhận Thương Ngô hình như vẫn còn một lý do khác. Tôi nghiêm túc suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng đưa ra một kết luận. Nói một cách văn vẻ thì đó chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ, tôi tin tưởng thằng bé này mà chẳng cần có lý do cụ thể. Còn nói theo cách thông thường thì đầu óc của tôi đã bị con lừa đá phăng đi rồi...

Do bị nó chiếm mất giường, tôi đành kéo lấy một cái chăn, ẩm ướt qua đêm đầu tiên của năm bản mệnh thứ hai trên chiếc ghế sofa trong phòng khách.

Hôm sau, tôi thức dậy rất sớm sau một đêm ngủ không ngon giấc, mắt nhìn chằm chằm vào tấm rèm có hình gấu Pooh như kẻ mất hồn. Sau đó, tôi chui ra khỏi chăn, đi chân trần, khẽ đẩy cửa phòng ngủ giống như một tên trộm.

Tôi ấp ủ hy vọng rằng sự việc xảy ra hôm qua chỉ là cơn ác mộng, cầu mong trên chiếc giường nhỏ đừng có dấu tích của bất kỳ sinh vật nào. Tuy nhiên, hiện thực tàn khốc đã làm tan nát niềm mong ước bé nhỏ của cô gái mới tròn hai mươi bốn tuổi là tôi.

Ánh ban mai ngày mới xuyên qua kính cửa sổ, rọi thứ ánh sáng nhẹ nhàng xuống căn phòng nhỏ 15 m², khiến đồ đạc sơ sài trong phòng cũng bật lên những nét cao sang. Sinh vật đang ngồi khoanh chân trên giường, mi mắt rủ xuống kia như càng tô thêm vẻ diêm lệ cho căn phòng.

Nhìn bề ngoài thì đó là giống đực có tay, có chân, có thân thể trông giống con người...

Thôi được, có lẽ đó là con trai, đã thành niên, chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Mái tóc ngắn sạch sẽ, bóng mượt, đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, đôi lông mày dài khí khái, hàng mi dày rậm, sống mũi thẳng tắp, bờ môi gợi cảm, khuôn ngực rộng, cặp xương quai xanh thanh tú, tứ chi thon dài, đường eo mềm mại, còn cả sáu múi cơ bụng khỏe khoắn và...

Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm vào bộ phận thể hiện rõ đặc trưng của giống đực nằm ở phía dưới bụng, trên đùi của hắn. Cổ họng tôi khát khô như đã ba ngày không uống nước, trong mũi cũng như có chất lỏng gì đó đang chực trào ra.

- Tiểu Tường, em dậy rồi à?

Nhìn về phía phát ra giọng nói, tôi gần như bị đôi mắt đẹp làm chói lòa cặp mắt sói của mình.

Tôi hốt hoảng chỉ tay vào người đàn ông giờ đã bước xuống khỏi giường, đang đứng sừng sững, không thốt nên lời.

Hắn nghĩ ngợi một lát, sau đó đột nhiên dùng giọng nói rõ ràng, đôn hậu buông ra mấy từ quan trọng:

- Ta là Thương Ngô, chồng của em.

Tôi cũng điềm tỉnh trả lời:

- Nơi này không được phép khóa thân!

Không ngờ, hần nhìn khắp người tôi, giọng còn điềm tĩnh hơn:

- Em có hơn gì ta đâu?

Bây giờ sáng ngày mừng Một đầu năm 2010, tôi mặc nguyên bộ đồ lót, mặt đối mặt với một nam thanh niên không mặc gì trên người.

Là người thượng xuyên có mặt ở bể bơi nên đối với việc mặc đồ để lộ cơ thể trước mặt người khác thế này, tôi hoàn toàn không có mấy loại phản ứng như hét lên, ngất xỉu hay che mặt bỏ chạy. Đồng thời cũng là cô gái có nghiên cứu sâu rộng về các bộ phim nói về tình yêu giữa những người đồng giới và khác giới, nên việc hiểu biết sớm đối với cấu tạo cơ thể của người khác giới lại khiến tôi mất hứng quan sát.

Lúc này, tôi vô cùng bình tĩnh, đứng yên tại chỗ, không nói năng gì, chỉ chỉnh lại tư thế một chút nhằm che những khuyết điểm và khoe đường cong khiến thân hình thêm hấp dẫn.

Còn Thương Ngô, hần nhẹ nhàng lùi lại nửa bước, khoanh tay trước ngực, bên dưới có một “cây cột chọc trời” kèm theo ánh mắt thăm dò từ đầu đến chân tôi. Sau đó, hần nhú cặp mày, tự tin nói:

- Tiểu Tường, ngoại hình của em không có gì thay đổi, nhưng sao ngực lại nhỏ đi nhiều thế?

Size tiêu chuẩn là 36 các bạn ạ. Tôi đã luôn tự hào vì có bộ ngực “sóng dâng cao”. Đây là lần đầu tiên tôi bị chê kích thước nhỏ, mà lại bị một con hổ chê chứ. Thật đáng hổ thẹn! Thật là không thể chấp nhận nỗi sự đả kích này.

Tôi cố nén cơn tức giận, khinh rẻ liếc nhìn nửa dưới cơ thể hần, nói:

- Chỗ kia của anh vẫn nhỏ mãi như thế sao?

Người ta thường nói thế này: “Hổ không ra oai nếu nó không bị coi là Hello Kitty”. Nếu có thể thì tôi mong rằng cả đời này sẽ không có cái may mắn được tận mắt chứng kiến tính chân thực của câu nói đó.

Đáng tiếc thay, ông trời không thỏa lòng người.

Tôi vừa nói hết câu, hần liền điên cuồng bùng nổ.

Sắc mặt cùng nụ cười vốn có của Thương Ngô bỗng nhiên sầm lại, cũng không rõ hần làm thế nào để di chuyển, chỉ cảm giác như có một cơn gió lớn ập đến. Ngay sau đó, tôi bị một người có thân hình to lớn, cao một mét tám mươi lăm dõn vào tường giống như một cái bánh nhân thịt.

Gương mặt điển trai áp trên đầu tôi. Vì khoảng cách quá gần nên dường như trông nó có chút biến dạng. Hai cánh tay mạnh mẽ ôm trọn người tôi khiến tôi không thể cử động được. Cùng lúc đó, một giọng nói vừa chứa đầy sát khí vừa vô cùng dâm tà chậm rãi vang lên:

- Nhỏ ư? Ta thấy em đã quên mình từng chinh phục nó như thế nào rồi. Hay là bây giờ để em ôn lại nhé.

Đối với những gã đàn ông muốn giở trò thì tôi luôn có một tuyệt chiêu, trăm lần thử thì cả trăm lần đều phát huy tác dụng.

Cơ đầu gối phải, đá mạnh từ dưới lên trên vào chỗ cao nhất...

Khuôn mặt Thương Ngô bỗng trở nên nhăn nhúm, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ khó tin, làn môi dưới đầy gọi cảm bị hàm răng trắng bóng đều đặn nghiền đến chảy cả máu, mồ hôi lạnh túa ra trên vầng trán nhăn mịn.

Tôi thấy hần từ từ gập mình xuống, cơ rúm lại như một con tôm, tay giữ chặt chỗ bị đau, đường cong cơ thể uốn theo một góc độ kỳ quặc, đẹp đến không thể chẽ vào đâu được.

OH MY LADY GAGA! Đáng vẽ hần lúc này thực sự khiến người ta mủi lòng.

Thế nên, muốn làm một gã háo sắc thì tốt nhất nên đi thẩm mỹ viện trước, để nếu có gặp phải loại người hay thương hoa tiếc ngọc, dễ bị sắc đẹp mê hoặc như tôi, sẽ không phải chịu đau đớn đến vậy...

Đang định tới an ủi anh chàng đẹp trai vừa bị thương tổn về cả thể chất lẫn tinh thần, thì cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

Thương Ngô đang thu nhỏ mình với tốc độ mắt trần cũng có thể thấy được. Chỉ trong vài giây, hắn lại biến thành đứa trẻ như khi mới xuất hiện hôm qua.

Trời đất! Conan biến hình à???

2. Chương 01 Part 2

Phiên bản Thương Ngô thu nhỏ vẫn trong tư thế đau đớn, chỉ có điều, sức mê hoặc khiến người khác hưng phấn ban đầu đã hoàn toàn biến mất. Do đó, thú tính trong tôi tự nhiên chuyển thành mẫu tính.

Tôi bước đến, ngồi xổm xuống, xoa đầu hắn, cười thiếu não, nói:

- Thấy chưa? Tôi đã bảo nhỏ mà lại.

Hắn hẳn học nhìn tôi, nhú mày, trợn mắt, cái mũi nhỏ xúu nhần nhần lại, nói:

- Không ngờ em ra đòn mạnh đến thế! - Giọng nói của hắn run run, chứa đầy hờn tủi, khiến tôi bỗng thấy day dứt khôn cùng.

- Thôi được rồi. Là tôi không đúng. Lần sau tôi sẽ nhẹ tay hơn.

- Còn lần sau à?

- Nếu anh không chòng ghẹo tôi thì sẽ không có lần sau.

- Vợ chồng thân mật là chuyện bình thường, sao lại nói là chòng ghẹo chứ?

Tôi kéo bàn tay nhỏ bé của hắn, cùng ngồi trên mép giường, cơ thể nhẫn thín của hắn khiến tôi có cảm giác tình cảnh này thực sự quá hài hước, quá hoang đường.

Ho xăng một tiếng, tôi cố gắng để tỏ ra nghiêm túc:

- Tôi hoàn toàn không hề nhớ gì về những điều anh nói. Tôi chỉ biết rằng, bây giờ tôi là một người bình thường. Sau bảy ngày nghỉ này, tôi sẽ phải tiếp tục đi làm, làm việc nuôi thân. Anh muốn ở chỗ tôi cũng được. Suy cho cùng, được đón tiếp “linh vật may mắn của năm” như anh cũng là vinh hạnh của tôi. Tuy nhiên, anh không nên tiếp tục coi mình là chồng tôi và cũng không được làm những chuyện vợ chồng với tôi. Còn nữa, không được khỏa thân. Nếu không, tôi không ra đòn mạnh nữa mà sẽ dùng dao hoặc kéo tuyệt hảo hậu họa sau này đấy. Anh nghe rõ chưa?

Thương Ngô cúi đầu, hơi chau mày tỏ vẻ buồn bực và đơn độc. Cái miệng nhỏ nhắn chẹp chẹp, sau đó khẽ gật đầu:

- Ta hiểu ý của em. Không vấn đề gì. Dù sao chẳng bao lâu nữa, ta sẽ khiến em nhớ lại tất cả. Ta có thể đợi.

Thở phào một cái, giờ tôi mới sực nhớ đến chuyện biến hình ban nãy, liền hỏi:

- Sao anh lúc thì lớn lúc thì nhỏ vậy?

- Vì giờ đây nguyên khí trong cơ thể ta không ổn định. Thỉnh thoảng mới biến lại được thành thân thể thật.

- Anh đừng có đang đi trên đường lại biến hóa đấy nhé. Như thế sẽ gây rối loạn, ảnh hưởng xấu đến an ninh trật tự, phá hoại sự bình yên trong xã hội.

- Đương nhiên ta sẽ không làm thế. Chỉ trong lúc tu hành, luyện công, ta mới phải dùng đến thân thể thật. Thời gian còn lại, ta dùng cơ thể hiện tại này để giảm tiêu hao pháp lực.

- Thế thì tốt rồi... nhưng phải nói thật là, thân thể thật của anh vô cùng hấp dẫn...

Tôi liếm môi với vẻ háo sắc, sau đó đột nhiên than lên:

- Anh lớn, nhỏ hai size khác nhau, như vậy lẽ nào tôi phải mua nhiều cỡ quần áo cho anh sao? Anh là thần tiên, vậy chắc anh có nhiều pháp thuật đúng không? Mau giúp tôi biến ra mấy tệp Nhân dân tệ để tiêu đi.

Thương Ngô nhìn tôi vẻ khinh bỉ:

- Tiểu Tường, sao em lại nhiễm thói tham của cải vật chất này chứ?

- Vớ vẩn! Có thực mới vực được đạo. Anh hiểu không? Sống ở đây, có tiền thì tung hoành thiên hạ, không có tiền thì đi một bước cũng khó. Đừng nhiều lời nữa. Mau làm phép đi. Tôi muốn có xe, có nhà, có tiền...

Thương Ngô không chút nể tình, phá tan giấc mộng đẹp của tôi, đẩy tôi vào chỗ tuyệt vọng, nói:

- Ở trần thế, ta không được sử dụng bất kỳ phép thuật nào. Nếu không thì sẽ bị trời phạt.

- ... Thế anh có mang theo tiền trong người không?

- Không.

- ... Thế anh biết làm gì?

Thương Ngô ngẩng cao vầng trán nhỏ nhắn, trả lời đầy vẻ tự hào:

- Ăn, ngủ, luyện công.

Tôi ôm mặt, khóc không thành tiếng:

- ... Anh đúng là một con hổ bỏ đi...

Nhìn kẻ chỉ biết ăn đang ở trước mặt ngón hết bữa sáng là một túi sủi cảo nhân rau cần to, một túi bánh bao chay lớn, cộng thêm hai gói mì ăn liền hiệu Khang Sư Phụ, mà tôi cảm thấy vô cùng đau đớn.

- Anh phải là heo trong mười hai con giáp mới đúng.

- Nếu em muốn làm heo cái thì ta cũng chẳng ngại. Còn nữa, lượng ăn của heo so với hổ đúng là ít hơn nhiều.

Hổ con ăn no uống đủ xong, rất lịch sự cầm khăn ăn lau cái miệng nhỏ xinh, đỏ hồng rồi chau mày ra vẻ chưa thỏa mãn, nói:

- Trưa nay, ta muốn ăn thịt.

Chỉ số đau buồn của tôi lập tức tăng cao. Giá thịt bây giờ đang chót vót như thế ăn cái gì mà ăn?

- Thần tiên chẳng phải là không ăn đồ phàm trần sao?

- Ai bảo vậy? Nếu như không ăn đồ phàm trần thì ở trong đền chùa, người ta cúng đồ ăn làm gì? Chỉ có điều, thần tiên dựa vào tu hành để duy trì năng lực và nguyên khí. Đồ ăn thức uống không ảnh hưởng gì đến cơ thể.

Những rối rắm trong đầu tôi bỗng được giải tỏa:

- Thế có nghĩa là anh không ăn, không uống cũng không chết đói, chết khát đúng không? Vậy tôi yên tâm rồi.

Thương Ngô gật gật đầu tỏ vẻ tán đồng với lời giải thích của tôi nhưng hần lập tức bổ sung thêm một câu:

- Tuy nhiên nếu như vậy thì tâm trạng của ta sẽ không tốt, tâm trạng không tốt sẽ không kiềm chế được việc cắn đồ đạc, mài răng. - Vừa nói, hần vừa niêm nở hướng về phía tôi nhe hai hàm răng sữa sắc nhọn, sáng bóng.

Vết răng vẫn còn hằn trên mu bàn tay tôi bắt đầu âm ỉ đau một cách rất phối hợp, do vậy tôi hào phóng vỗ ngực:

- Trưa nay, chúng ta đi ăn thịt cừu nướng.

Thương Ngô tỏ vẻ hài lòng, lắc lư cặp đùi vừa nhỏ vừa ngắn nhảy khỏi ghế rồi lại nhảy lên ghế sofa, cầm điều khiển bật tivi.

Tôi thấy thật khó hiểu. Chẳng phải trong tiểu thuyết luôn viết rằng, không cần biết là thần tiên hay yêu quái, chỉ cần đến xã hội hiện đại này, bọn họ đều sẽ biến thành những kẻ ngốc không tự mình giải quyết được chuyện của mình hay sao? Sao con hổ con này dùng đồ điện tử còn thuần thục hơn cả mình vậy?

Về thắc mắc này của tôi, Thương Ngô không hề che giấu sự khinh bỉ sâu sắc, hần buông thông một câu rồi lại tiếp tục đắm mình vào kênh truyền hình Hồ Nam xem Hoàn Châu cách cách - bộ phim luôn được phát lại vào mỗi kỳ nghỉ.

- Nếu như chúng ta không thành thực với cuộc sống của người trần thì sao chúng ta có thể bảo vệ được cho họ?

Tôi nghĩ, thế cũng phải.

Nếu việc hiểu biết của thần tiên chỉ dừng lại ở mức cưỡi ngựa xem hoa thì những chuyện khác không nói làm gì nhưng nhờ gặp phải một cô gái cầu xin họ khiến cho cô bồ, người dụ dỗ chồng mình, trong lúc đi tàu nhanh bị mang thai thì sao? Trong trường hợp đó, rất có thể vì không hiểu những vấn đề chuyên môn như bồ là gì, đi tàu nhanh là gì, thần tiên cũng vô phương cứu giúp...

1 Đi tàu nhanh: Quan hệ vụng trộm, chóng vánh.

Về việc Thương Ngô, không biết khi nào hần mới có thể hoàn toàn hồi phục. Hơn nữa từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài chỉ có độc một bộ trang phục. Nghe nói bộ trang phục này là do hần lúc rời địa phủ đã cướp lại của một con ma nhỏ khi con ma này đang chuẩn bị ra bờ sông Hoàng Phố xem bắn pháo hoa... Tôi đành phải đưa hần đi mua ít đồ dùng hằng ngày.

Dù có nhiều cửa hàng đóng cửa nghỉ vào ngày mừng Một đầu năm nhưng ở cái thành phố liên tục xoay vần hai mươi bốn tiếng này luôn có chỗ để tiêu tiền.

Trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi, tôi đã tiêu hết sạch mấy trăm tệ trong siêu thị cạnh khu nhà ở, mấy trăm tệ nữa cũng vèo vèo ra đi trong cửa hàng trang phục trẻ em sau khu nhà. Tổng cộng hết hơn một nghìn năm trăm tệ, đi tong nửa số tiền thưởng cuối năm của tôi.

Đau tim, đau người, đau từ đầu đến chân!!!

May thay, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu của Thương Ngô khiến bà chủ cửa hàng trang phục trẻ em có thiện cảm nên giảm giá cho hai mươi phần trăm. Tôi cũng thấy bớt đau phần nào.

Nhưng cũng phải nói thêm, với thân hình của một thằng nhóc, hần cuốn hút rất nhiều ánh mắt trên đường, còn bị không ít các chị, các mẹ trêu nữa. Thậm chí, Thương Ngô còn bị một cô bé chừng ba, bốn tuổi xông vào thơm. Tuy vậy từ đầu đến cuối, hần không hề trở mặt mà vẫn giữ thái độ lễ phép, thậm chí còn cười rất hiền lành.

Sự nhẵn nhụi và ôn hòa này hoàn toàn không giống như trong tiểu thuyết, trong đó thường xuất hiện một số loại người cực kỳ đáng khinh thường, vô tình bị đụng một cái mà làm như bị cưỡng bức không bằng.

Về mối nghi ngờ này của tôi, Thương Ngô hấp háy cặp mi dài, thưởng cho tôi một cái trừng mắt, mũi tuôn ra hai hàng chất lỏng nóng hổi, ném cho tôi mấy chữ bằng giọng điệu trẻ con rồi tung tẩy chạy vào thang máy:

- Thần tiên yêu nhân thế!

Tôi xách túi to túi nhỏ, hần hể theo sau:

- Này! Thế anh thể hiện chút tình yêu đó ngay đi. Xách giúp tôi mấy cái túi nào!

- Em đâu phải là người.

- Anh mới không phải là người. Cả nhà anh đều không phải là người.

- Đúng vậy. Chúng ta là hổ mà.

Sau này có không ít những chuyện khôi hài, ví dụ như không được mắng hần là cảm thú vì cả hai vốn là...

Vừa vào nhà đặt đồ xuống, tôi liền lập tức bảo Thương Ngô mặc thử ngay mấy bộ quần áo. Đúng là người đẹp thì có bọc trong bao tải vẫn cứ đẹp. Mấy thứ rẻ tiền mua ở cửa hàng mậu dịch nhỏ bên đường, không ngờ khi khoác lên người hẳn lại chẳng khác gì đồ hiệu đắt tiền. Thật hữu ích cho người nghèo như chúng ta.

Tôi càng ngắm càng thấy vui, càng nhìn càng thích thú, nhất thời không kìm được cảm xúc liền kéo hẳn lại, hôn mạnh một cái vào cái má tròn xinh của hắn.

Thương Ngô ngẩn người ra, đôi mắt to chớp chớp về ngây ngô, nói:

- Tiểu Tường, em chòng ghẹo ta đấy à? - Sau đó nhân lúc tôi chưa kịp phản ứng lại, hắn liền giơ tay ra ôm chặt lấy cổ tôi, lướt nhẹ làn môi lên môi tôi giống như chuồn chuồn chạm nước, nói: - Ta chỉ đòi lại công bằng thôi nên không thể coi là phạm quy nhé!

Nước mắt tôi trào ra mà không nói nên lời.

Vì trong giây phút này, nụ hôn thuần khiết của hắn khiến tôi cảm nhận sâu sắc niềm hạnh phúc như được làm... một người mẹ...

Cuối cùng, tôi bảo Thương Ngô mặc một bộ quần áo bông theo phong cách cao bồi miền Tây, đội chiếc mũ nhỏ cùng thể loại, đi đôi giày da sáng bóng. Tôi tin rằng đi ra đường với bộ dạng này, hắn có thể giăng lưới được tất cả các người đẹp từ ba tuổi đến tám mươi tuổi.

Sau khi thu dọn xong, chúng tôi bụng đói cồn cào nhưng tinh thần no nê, chuẩn bị thẳng tiến đến nhà hàng thịt cừu nướng.

Vừa ra đến cửa, chuông cửa bỗng vang lên.

Mới ngày mừng Một Tết, đãi khách quê người, ai đến thế nhỉ?

Tôi ngạc nhiên gãi gãi đầu, mở cửa, vừa mới hé một mắt ra, thần kinh trung ương đã nhanh chóng bị niềm vui to lớn ập đến khiến toàn não bộ gần như ngừng hoạt động. Đứng ngoài cửa là một chàng trai, họ Trương, tên Thần, năm nay hai mươi tám tuổi, cung Thiên Bình. Người cao một mét tám mươi hai, nặng bảy mươi hai cân rưỡi, nhóm máu O. Tử lượng không tồi, không hút nhiều thuốc, thích ăn đồ cay, không thích đồ ngọt, thích chơi bóng rổ, đam mê xem bóng đá. Địa chỉ nhà là căn hộ ở tòa nhà XX, số XX, ngõ XX, đường XX, khu XX. Nhà mua hai năm trước, có bốn phòng gồm hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn, mua trả góp định kỳ, mỗi tháng XX tệ, trả trong vòng mười lăm năm. Anh chàng này tốt nghiệp khoa XX trường Đại học XX, quê ở huyện XX, tỉnh XX. Bố mẹ là cán bộ nhà nước, bố làm ở Bộ XX, mẹ làm ở Cục XX...

Cho tôi thêm chút thời gian, thậm chí đến ngay cả tổ tiên mười tám đời nhà anh ấy tôi cũng có thể thuộc vanh vách. Vì hiểu rõ đến vậy nên anh chàng này chính là người tình trong mộng của tôi.

À còn nữa, anh ấy hiện là Giám đốc phụ trách kỹ thuật của công ty XX, là cấp trên của tôi trong hai năm rưỡi.

- Tiểu Phù, chúc mừng năm mới! May mà em ở nhà. Anh chỉ sợ không có ai.

Hôm nay, Trương Thần mặc một chiếc áo khoác dạ màu nhạt bên trong là áo len cao cổ màu đen. Cách ăn mặc đơn giản của anh luôn toát lên vẻ sang trọng. Không hiểu là do bị gió lạnh tấp vào hay vì bị ảnh hưởng bởi không khí năm mới, khuôn mặt trắng, hơi hồng hồng của anh khiến tim, gan, tỳ, phổi, thận của tôi như cuộn lại với nhau.

Tôi lén hít sâu, đồng thời khẽ cầu một cái vào đùi mình. Cuối cùng, dưới sự điều động của công năng tuyến lệ, bộ não đã khởi động lại được. Tôi luôn đóng kịch rất tốt:

- Chúc mừng năm mới! Anh không về quê à?

- Anh nhường vé tàu cho người đồng hương rồi. Nhà anh ấy có việc gấp nhưng không mua được vé. Anh thì năm nào cũng về, năm nay ngoại lệ một lần, bố mẹ cũng không phản đối quyết định này của anh.

Lúc nào anh cũng lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, khiến tôi không kìm được nổi xúc động, nước mắt lưng tròng.

Trương Thần một tay đút trong túi áo khoác, một tay đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, mỉm cười có chút ngại ngùng:

- Anh nhớ là hình như em cũng ở lại nên rẽ qua xem vận may của mình thế nào... Hy vọng anh không làm phiền em.

Tôi hận là mình không thể lắc đầu một cách điên cuồng:

- Không đâu, không đâu! Tốt quá! Hai chúng ta cùng nhau đón Tết nhé!

Trương Thần mỉm cười. Nụ cười của anh càng lộ vẻ ngại ngùng, sắc hồng trên gương mặt càng rõ nét hơn. Ôi, lực phủ ngũ tạng của tôi ơi...

Đúng lúc này, một tiếng ho vang lên phá tan không gian lãng mạn vô cùng đẹp đẽ, khiến tôi tức chết đi được.

Thương Ngô lộ ra từ sau lưng tôi, khoanh tay, ngẩng đầu nhìn tôi rồi lại nhìn Trương Thần, cặp lông mày rậm nhíu lại.

Trương Thần vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của “kẻ thứ ba” này:

- Tiểu Phù, đây là...

Tôi mở miệng nhưng lại không thốt nên lời.

Lúc này, do chỉ để ý đến thần tượng mà tôi đã quên bồng mất ông chồng hổ của mình.

Nên giới thiệu thế nào? Giải thích ra sao đây?

Không đợi đại não của tôi phân tích tình huống cho ra kết quả, Thương Ngô đã gọi một tiếng rõ ràng:

-Mẹ!

Vàng mặt trời của tôi...

3. Chương 02 Part 1

CHƯƠNG 2 - Chúc tôi sinh nhật vui vẻ

Tôi đã nói là mình thực ra rất ghét trẻ con chưa nhỉ? Đặc biệt là đứa trẻ gọi tôi là mẹ trước mặt người đàn ông trong mộng của mình.

Thương Ngô tiếp tục không nghe, không tha, không cần biết, cứ sống chết chọc tức tôi:

- Mẹ, chú này là ai?

Miệng tôi méo xệch nhìn Trương Thần đang há hốc vì kinh ngạc, sau đó quay lưng lại phía anh, cúi người xuống, hai tay véo mạnh vào cổ con hổ con, hạ thấp giọng:

- Nếu còn nói linh tinh nữa, có tin là cái tát của ta sẽ khiến người dính chặt vào tường, cạy cũng chẳng gỡ xuống được không hả?

Đối mặt với sự uy hiếp của “bà ngoại sói”¹ là tôi, Thương Ngô bĩu môi, dùng cái giọng lè nhè thể hiện sự chế nhạo:

¹ Bà ngoại sói là nhân vật con sói đội lốt bà ngoại để lừa ăn thịt những đứa trẻ khi mẹ chúng vắng nhà, trong câu chuyện cổ Bà ngoại sói của Trung Quốc.

- Chỉ dựa vào sức của em sao?

Thấy thế, tôi bình tĩnh lại để tính khả năng thắng thua nếu có trận đánh nhau giữa người trần là tôi và thần tiên là hắn, nhân tiện cũng để hồi tưởng lại sự dũng mãnh sáng nay của con hổ lớn. Tôi nhanh chóng có được quyết định của riêng mình.

Buông tay khỏi cổ Thương Ngô, tôi vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn rồi cười lớn:

- Cậu bé ngốc nghếch của mẹ. Lần nào cũng gọi sai. Mẹ là mẹ nuôi, mẹ nuôi mà!

Thương Ngô không nói gì, môi dưới bĩu dài hơn.

Tôi tức tối gườm hắn rồi đứng lên, quay người lại. Trong lòng thì bực bội mà động tác lại gấp gáp nên máu không kịp lên não, trước mặt tôi bỗng một màu đen kịt. Thực ra tình huống này chắc chắn ai cũng đã từng gặp. Toàn bộ quá trình nhiều nhất không vượt quá ba giây, sau đó tất cả lại bình thường.

Tôi hoa mắt chớp chớp, sau đó nhìn thấy ngực Trương Thần kề ngay mũi mình, khuỷu tay tôi được hai cánh tay đỡ chắc chắn. Dù ngăn cách bởi lớp áo bông dày mà tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm như “điện cao áp”.

- Em thấy đỡ hơn chưa?

Nhìn lên phía phát ra giọng nói ầm ập, dễ chịu, cái mũi của tôi liền bị lớp râu lún phún dưới cằm anh đâm đau điếng.

Tuy nhiên, sự thay đổi về cả phương diện sinh lý và tâm lý này, dù thế nào cũng không thể lộ ra.

Mình phải kiềm chế, phải dững cảm.

Vì thế tôi vô cùng điềm tĩnh trả lời:

- Em đỡ rồi. Cảm ơn anh.

- Không có gì. - Anh khẽ mỉm cười, buông tay ra, lùi lại nửa bước, đứng yên.

Tôi miễn cưỡng kiềm chế, hận là không thể nhào tới kéo anh lại gần hơn:

- Bọn em đang chuẩn bị đi ăn trưa. Anh đi cùng nhé!

- Đồng ý. Để anh mời.

- Sao có thể thế được?

- Thì cứ coi như cấp trên thưởng công một năm làm việc vất vả của em đi.

- Anh đã nói vậy thì em không khách sáo nữa. Em muốn đến nhà hàng Pháp trên tầng thượng tòa Kim Mậu. Chúng ta thống nhất là chỉ ăn đồ đắt tiền, không ăn đồ thường.

Tôi vung tay hô to rồi đi ra khỏi nhà trước tiên, đi được vài bước mới phát hiện hình như Trương Thần không theo kịp. Tôi vừa ngoái đầu lại vừa nói:

- Đóng cửa giúp em là được...

Sau đó, tôi liền vỗ đầu. Thôi chết, quên bég mắt con hổ con rồi!

Chỉ thấy Thương Ngô hai tay khoanh trước ngực, oai phong đứng trong cửa, lông mày dựng đứng, miệng mím chặt, xem chừng đang vô cùng tức giận.

Trương Thần nhìn tôi, lắc lắc đầu, sau đó khom người, giơ tay phải ra bắt tay Thương Ngô:

- Xin chào! Chú là Trương Thần. Rất vui được làm quen với cháu.

Có thể sự thánh thiện của Trương Thần đã làm động lòng con hổ con, cũng có thể chỉ là do tuân thủ nguyên tắc nghề nghiệp “thần tiên yêu nhân thế” mà sắc mặt đen sì của hắn dần ấm lên, hắn bắt tay Trương Thần một cách lịch thiệp rồi nói:

- Chào chú! Cháu là Thương Ngô. Rất vui được làm quen với chú.

- Thương Ngô ư? Cái tên rất hay, rất khí khái, độc đáo và còn mang phong thái của hiệp khách anh hùng nữa.

- Cảm ơn chú. Tên của chú cũng rất hay, có nghĩa là bình minh của ngày mới, là thời khắc cháu thích nhất trong ngày.

Trương Thần ngậy người ngạc nhiên rồi cười lớn:

- Vậy chúng ta kết bạn nhé. Hôm nay chú mời, cháu nhất định phải đồng ý đấy!

Thương Ngô nghiêm túc gật đầu, nhấc cái chân vừa nhỏ vừa ngấn lên chạy tới, ánh mắt nhìn tôi lạnh lùng, đầy sát khí.

Tôi bỗng thấy run run, mỉm cười nói:

- Gì nhỉ? Mẹ nuôi đói rồi. Con có đói không?

Hắn ưỡn ngực, nghênh ngáo lướt qua người tôi, không thèm liếc mắt...

Trương Thần đóng cửa xong, đi về phía tôi phì cười nói:

- Cậu con trai nuôi của em thật thú vị! Cậu bé mấy tuổi rồi?

Tôi vò vò đầu:

- Chắc tầm bảy tuổi...

- Sao ngay cả con nuôi bao nhiêu tuổi em cũng không rõ vậy?

- Đến ngay cả đồ của mình, em còn chẳng nhớ hết thì sao có thời gian quan tâm đến người khác? - Nhớ lại sự việc kỳ lạ diễn ra chỉ trong mười mấy tiếng đồng hồ này, tôi chợt cảm thấy não nề, giọng điệu tự nhiên cũng lộ vẻ phiền lòng.

May mà tôi tự phát hiện ra sớm nên vội đính chính, mau chóng chuyển sang bộ mặt đầy vẻ thương yêu xuất phát từ tận đáy lòng:

- Cậu bé này là con trai một người bạn thân của em, mới sinh ra chưa được bao lâu đã phải cùng bố mẹ đến một thành phố khác, thế nên dù làm mẹ nuôi nhưng thực ra em cũng chỉ mới gặp nó mấy lần. Tết năm nay, bố mẹ nó nhần tâm đi nghỉ ở nước ngoài để hưởng thế giới riêng của hai người, bỏ nó lại cho em chăm sóc, nói là để em làm tròn trách nhiệm của bà mẹ nuôi. Thế nên tối qua nó mới đến.

Trương Thần nghe tôi thêu dệt câu chuyện đẹp mà không hề nghi ngờ:

- Thì ra là thế. Thảo nào anh có bao giờ thấy em kể mình có con trai nuôi đâu.

- Em tưởng anh muốn nói là từ trước đến giờ đâu hề biết em là bà mẹ đơn thân.

- Thực ra, mới đầu anh có nghĩ như vậy thật. - Trương Thần khẽ cười, suýt lại làm tôi ngẩn ngơ: - Nhưng nghĩ lại, đến cây xương rồng mà em còn để chết thì sao có thể nuôi được một đứa trẻ lớn bằng chừng này?

- ... Cây xương rồng bị chết là do phóng xạ của máy tính trong văn phòng chứ?

Hai chúng tôi cười cười nói nói đi đến cửa thang máy. Thương Ngô đứng quay lưng lại phía chúng tôi, ngẩng đầu nhìn đèn hiển thị số tầng.

Thấy chiếc mũ bò của hắn sắp rơi xuống, tôi liền giơ tay ra đội lại. Hắn liếc mắt nhìn tôi rồi lại ngược nhìn Trương Thần đang đứng bên cạnh, đột nhiên dang rộng hai cánh tay nhỏ bé, nói:

- Mẹ, con mệt rồi. Con muốn mẹ bế.

- Mới có mấy bước, mệt gì mà mệt. Đứng sang một bên đi!

Tư thế của hắn vẫn không hề thay đổi, thái độ kiên quyết, đồng thời tỏ vẻ tủi thân, giọng nói trẻ con nũng nịu như thể trách tôi dám giẫm đạp lên mầm non của tổ quốc:

- Đi đoạn đường dài như thế, con thấy mệt, thấy đói từ lâu rồi!

Tên nhóc, tôi không ngờ hắn còn có ý nghĩ quái quỷ này. Tôi đành phải bế hắn, vừa không thể vì chiều cao, cân nặng khiêm tốn của một thằng bé mà phớt lờ hắn, vừa không thể tiếp tục những lời ong bướm một cách thoải mái với Trương Thần.

Đang định quyết tâm chiến đấu đến cùng với hấn thì Trương Thần nói:

- Giờ mẹ cháu cũng mệt, cũng đói rồi, không bế nổi cháu nữa. Để chú bế cháu được không?

Thương Ngô đảo mắt, miễn cưỡng gật đầu:

- Vậy cũng được. Chú vất vả quá!

Trương Thần một tay bế hấn, một tay đẩy đẩy gọng kính, mỉm cười nói với tôi:

- Xem ra hôm nay chúng ta phải ăn nhiều hơn. Cậu bé này gầy quá!

Thương Ngô được thể chêm vào:

- Vâng. Mẹ không cho cháu ăn thịt!

Trương Thần đáp lời hấn nhưng lại cười ha ha nhìn tôi:

- Thật thế sao? Vậy lát nữa, chú sẽ cho cháu ăn thỏa thích.

- Chú giữ lời đấy nhé.

Tôi chỉ có thể lặng im.

Thang máy đến nơi, Trương Thần bế Thương Ngô vào trước. Hấn đang ôm vai Trương Thần, nghe bốn chiếc răng cửa ra, cười một cách ranh mãnh với tôi.

Đúng là cầm thú, mà còn là loại cầm thú chuyên phá bình.

Nhằm đáp ứng nguyện vọng ăn thịt thỏa thích của đồ phá bình, Trương Thần đưa chúng tôi đến nhà hàng buffet thịt nướng.

Giá một người lớn là một trăm chín mươi tám tệ, trẻ em miễn phí, ăn trong hai tiếng, ăn no nê thì thôi... Tết m lịch còn ưu đãi tặng một ly nước ép trái cây có giá là ba mươi tệ. Đúng là rất kinh tế!

Đương nhiên, vấn đề mấu chốt là tôi không phải chi tiền. Nếu phải tự rút hầu bao thì tôi sẽ nghiêng răng cầu cho lão chủ nhà hàng độc ác ra đường gặp Phượng tỷ1, về nhà gặp Tăng ca2...

1 La Ngọc Phượng, người phụ nữ xấu “không thể tưởng” nhưng lại rất nổi tiếng và trở thành một hiệu ứng gọi là “Phượng tỷ” nổi tiếng từ năm 2010 của Trung Quốc vì sự “tự kiêu” và tiêu chuẩn chọn chồng “trên trời”.

2 Tăng ca: Chính là ca sĩ Tăng Dật Khả của Trung Quốc, một ca sĩ nữ tài năng nhưng lại có những nét đẹp của nam giới.

Nhưng Thương Ngô mau chóng hành động, khiến lão chủ hận không kịp đi vái các anh, các chị, các thần thánh phù hộ cho lão cả đời đừng bao giờ gặp phải tên ăn như hổ gốn này...

Do Thương Ngô chen thẳng vào quầy nướng, thế nên tất cả các loại thịt vừa ra khỏi lò đều chui thẳng vào bụng hấn. Ba người đầu bếp cùng lúc nướng cũng không đáp ứng nổi nhu cầu của cái miệng nhỏ xíu của hấn...

Đáng sợ nhất là dù nhét vào miệng nhiều, nuốt nhanh nhưng hấn không hề lộ vẻ đói khát vô lễ mà ngược lại, vô cùng lịch sự.

Tôi nghĩ, có thể vì lý do này mà các chú bảo vệ bên cạnh mới không dám ra tay vứt thẳng oát cái bang như chết đói ba ngày trời này ra ngoài...

May mà đầu năm mới nên nhà hàng vắng khách, chỉ có hai ba bàn, không thì chắc tôi phải cầm chiếc ly trong suốt đã cạn nước ép trái cây này lên che mặt, trốn dưới gầm bàn và sau đó tìm một lỗ nẻ để chui xuống...

Sau sự kinh ngạc ban đầu, Trương Thần tỏ ra có tổ chất tâm lý cứng rắn. Đúng là người anh hùng tầm mắt cao rộng sẽ không bị bất kỳ việc tầm thường nào đánh bại!

Anh bình thần hỏi tôi một câu:

- Bố mẹ cậu bé có để lại đủ phí sinh hoạt cho em không?

Trước sự quan tâm của anh, tôi bỗng sực tỉnh, muốn khóc mà không tài nào khóc được, trái tim như đã chết.

Theo sức ăn của thằng nhóc hỏ con này, tôi có bán thân cũng không tài nào nuôi nổi...

Sau hai giờ đồng hồ, Thương Ngô vẫn chưa thỏa lòng, tôi thì lấy tay áo che mặt, còn Trương Thần vẫn điềm nhiên như không, rời khỏi nhà hàng trong tiếng vỗ tay của toàn bộ nhân viên.

Tiếp theo đó, chúng tôi cùng nhau đi dạo vài con phố. Đến giờ ăn tối lại quét sạch một nhà hàng buffet thịt nướng rồi ra về trong khung cảnh như lúc trưa. Cuối cùng, chúng tôi đi xem một bộ phim chẳng biết nội dung nói về cái gì, sau đó vui vẻ về nhà.

Trên đường về, tên nhóc Thương Ngô ngủ như chết trong rạp chiếu phim vẫn được Trương Thần bế.

Tôi đi cạnh Trương Thần, nhìn cặp lông mi dài che rợp mắt của Thương Ngô trầm nghĩ, hóa ra thần tiên cũng cần phải ngủ.

Đúng lúc ấy, Trương Thần khẽ ngoảnh đầu, nhẹ nhàng hỏi:

- Em nhìn gì thế?

Ánh mắt tôi tự nhiên chuyển hướng đến khuôn mặt anh.

Lúc này, trời đã tối.

Trục đường chính trong khu nhà thỉnh thoảng mới có chiếc xe lướt qua khiến chút bụi bặm bay tung lên dưới ánh đèn đường. Đôi môi anh theo đó cũng trở nên sống động hơn.

Cổ họng tôi nghẹn lại, vội ngoảnh mắt lên trời nói:

- Trăng hôm nay tròn quá!

Trương Thần khẽ cười:

- Hôm nay là mừng Một.

- ...

Tôi đang cảm thấy vô cùng ngượng ngùng thì anh bỗng dừng bước, hướng mặt về phía tôi mà nói:

- Tiểu Phù...

Tôi lơ đãng:

- Vâng.

- Chúc mừng sinh nhật!

Tôi bỗng giật mình:

- Gì cơ ạ?...

- Hôm nay chẳng phải là sinh nhật của em sao?

Tôi lắp bắp:

- ... Vâng...

- Thế nên chúc mừng sinh nhật em.

Sống mũi tôi bắt đầu cay cay, nhưng lần này không phải vì nước mũi trào ra.

Có lẽ, việc làm người của tôi thực sự có chút thất bại, sinh nhật chỉ nhận được một câu chúc như thế này. Nhưng chỉ câu chúc này thôi cũng đủ rồi.

Phải chăng anh cố tình ở lại để mừng sinh nhật tôi?

Ý nghĩ này khiến tôi mang tâm trạng như một thiếu nữ mới lớn, trong lòng cứ rung rinh.

Ít giây sau, gió bỗng ngừng, sóng bỗng lặng.

Trương Thần lại đẩy đẩy gọng kính, cười ngại ngùng:

- Thực ra anh cũng mới nhớ ra nhưng may mà vẫn chưa đến mười hai giờ nên vẫn còn kịp.

Anh chàng đeo kính ơi, anh không nói câu này thì cũng có chết đâu...

Tuy nhiên là người gan dạ, nên tôi nhanh chóng phủ lấp vết thương trong lòng, cử chỉ đoan trang đầy cảm kích, lịch sự nói lời cảm ơn.

Trương Thần ngừng một lát, nụ cười càng lộ vẻ thẹn thùng, nói:

- Sinh nhật của em vào đúng dịp Tết nên chẳng có cơ hội nói trực tiếp với em bốn từ đó. Năm nay là năm thứ ba chúng ta quen biết nhau. Giờ anh mới có cơ hội nói trực tiếp.

Anh cúi xuống nhìn tôi, lông mày hơi nhíu lên, giọng nói nghiêm túc mà dịu dàng:

- Tiểu Phù, chúc mừng sinh nhật em!

Tôi vui mừng khôn xiết. Khó khăn lắm trái tim thiếu nữ trong tôi mới được hồi sinh.

Anh chàng đeo kính ơi, anh đang đùa bỡn tôi đấy à? Có phải vậy không hả...

Rốt cuộc, tính sôi trong tôi cũng bùng phát, đang định dốc toàn bộ vẻ đáng yêu bị kiềm chế ra gặp vị lãnh tụ vĩ đại, thì Thương Ngô trong lòng Trương Thần bỗng dụi dụi mắt tỉnh dậy, giọng ngái ngủ hỏi:

- Mẹ ơi, về đến nhà rồi à?

Đến nhà ông nội anh thì có...

Trương Thần vừa cười vừa vớ tay lấy chiếc mũ của hắn từ tay tôi rồi đội ngay ngắn cho hắn và nói:

- Ủ! Về đến nhà rồi. Chú không tiễn hai người lên nhà nữa. Cháu có thể tự đi được không?

Thương Ngô gật gật đầu tụt xuống, kéo lấy tay tôi, nói:

- Mẹ, chúng ta đi thôi!

Tôi kìm nổi tiếng cười, chào tạm biệt Trương Thần, nắm chặt tay thằng con trai nuôi cầm thú, quay người đi vào khu nhà.

Cánh cửa sắt mở ra rồi đóng lại.

Xuyên qua khe hở lan can, tôi nhìn thấy Trương Thần vẫn đứng đó nhìn theo chúng tôi. Hình như anh cảm nhận được ánh mắt tôi nên đưa tay lên vẫy vẫy.

Tôi muốn nhìn thêm một lúc, muốn nhìn rõ xem liệu trên khuôn mặt anh còn có nụ cười cuốn hút, ấm áp hay không nhưng lại bị tên khốn Thương Ngô kéo mạnh vào trong thang máy.

Tôi đau điếng ôm bàn tay đang đỏ dần lên, nói:

- Nhẹ tay một chút không được sao? Anh là cái bàn ê tô! Chắc?

Thương Ngô không chút áy náy, hắn còn cao ngạo tự mãn héch hai lỗ mũi lên trời, tặng tôi một tiếng:

- Hứ!

Phật Tổ thiện tai, coi như đã rõ, vị thần tiên này thật sự không coi tôi là người. Trái tim bác ái dành cho nhân thế của hắn cứ hễ ở riêng với tôi là lập tức ngừng hoạt động và không tài nào khởi động lại được...

4. Chương 02 Part 2

Tới nhà, Thương Ngô lập tức chạy xồng xộc vào phòng tắm, còn tôi thì chậm rãi mở máy tính trong phòng. Vừa đăng nhập vào QQ2, lập tức nhảy ra một loạt mấy chục cửa sổ chat, khiến cái máy tính nhỏ của tôi suýt bốc khói.

Mở vài cái ra xem, nội dung đại khái giống nhau. Sau khi đã lọc nét tinh hoa và loại bỏ cặn bã, thì cơ bản đều biểu đạt một ý - Chúc tôi phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn, năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có ngày này, mãi trẻ trung, vui vẻ, khỏe mạnh...

1 Bàn ê tô: Dụng cụ để kẹp chặt và giữ các chi tiết trong quá trình gia công và lắp ráp, gồm một giá với hai hàm cặp.

2 QQ: Là phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc, giống như Yahoo.

Đương nhiên, cách dùng từ của đám bạn vớ vẩn này không lịch sự bằng người có học thức như tôi. Trong một câu nói của chúng có gần nửa số chữ hoặc từ vi phạm yêu cầu của việc xây dựng văn minh tinh thần quốc gia, có trường hợp cá biệt cực đoan, còn đạt đến tiêu chuẩn phá vỡ sự hài hòa của xã hội.

Tôi có thể lấy bất kỳ một mẫu đối thoại nào ra làm ví dụ nhưng để không làm hư các bạn nhỏ và những thành phần tử tế, một số chỗ tôi phải dùng ký tự XX để thay thế. Có thể tôi chính là một công dân tốt, vô cùng có tinh thần xây dựng xã hội.

Trứng muối (*****) 11:29:59

Tao XX! Mày đi chết ở đâu thế hả? QQ cũng không Online, di động thì tắt máy. Có phải là mày bị XX làm XX hay mày đi tìm XX chơi XX rồi? Tao không quan tâm đến cuộc sống riêng tư của mày, nhưng XX xong rồi thì nhớ gửi một tin nhắn để chúng tao biết mày vẫn còn sống. Tiện đây nói thêm một chuyện, Lâm Lỗi về rồi. Hôm nay, tao gặp hán trên phố, hán hỏi thăm mày. Yên tâm, tao đã giúp mày hỏi toàn bộ thông tin của gã rẻ mặt đó rồi. Cả nhà hán XX... À đúng rồi, lại nhân tiện nói thêm một câu. Chúc mày già thêm một tuổi!

Tôi lấy điện thoại ra xem, quả nhiên hết pin. Những chuyện vừa mới xảy ra trong hai mươi bốn giờ đồng hồ làm mọi thứ đảo lộn, khiến tôi cả ngày không hề chú ý đến việc này. Thảo nào yên tĩnh thế. Cắm sạc pin vào điện thoại, vô cùng hãnh diện là cảnh tượng phong phú lại lặp lại y hệt như trên QQ.

Không thể phủ định rằng tôi bị gần trăm tin nhắn làm cho XX đến nổi rất XX...

Có thể nhận thấy rằng, tôi làm người không chỉ không thất bại mà còn thành công một cách bại hoại.

Đang cầm di động gửi tin nhắn cho ông bố bà mẹ, những người đang ở đất khách quê người tức tối vì đã gọi mười lăm cuộc điện thoại và gửi mười tám tin nhắn mà không thấy con gái trả lời, để nói rằng con gái họ vẫn khỏe, thì trên QQ bỗng xuất hiện một cửa sổ chat.

Cát bụi (*****) 23:57:54

A Phúc1, anh chờ em Online mãi. Chúc mừng sinh nhật.

1 Chữ “Phù” trong tên nhân vật còn đồng âm với chữ “Phúc”, đọc là “Fú”. Phúc ở đây ý nói Phúc Tinh, một trong ba ông tiên của bộ Tam đa gồm Phúc Tinh, Lộc Tinh, Thọ Tinh.

Đã từng có rất nhiều người muốn dùng cái tên của con búp bê đất sét này ghép cho tôi nhưng đều bị tôi đánh cho câm miệng.

Trong cuộc đời hai mươi bốn năm nay, chỉ có duy nhất một trường hợp ngoại lệ. Tôi chưa bao giờ tỏ ra thô lỗ với anh ta. Chỉ cần anh ta xuất hiện, con người mà quần chúng công nhận dữ như hổ cái là tôi bỗng lập tức biến thành con thỏ trắng dịu dàng nhất thế gian.

Anh ta chính là “Cát bụi”, cũng tức là Lâm Lỗi, người mà con bạn thân thiết có nick name Trứng muối vừa nhắc đến.

Anh chàng lớn hơn tôi hai tuổi, là bạn “trúc mã” của tôi. Đáng tiếc thay, giờ “thanh mai” của anh ta không còn là tôi nữa rồi.

Mặc dù chuyện này đã qua tròn một năm nhưng hễ cứ nhìn thấy hai chữ “A Phúc”, là trong lòng tôi lại có cảm giác buồn man mác. Như thể nhìn thấy con người ấy vừa xoa đầu tôi như vuốt lông con cún, vừa cười gọi to “A Phúc” vậy.

Thời đại chúng tôi, ngoại trừ những người quá xui xẻo, về cơ bản cuộc sống đều có thể coi là hạnh phúc, được ăn no, mặc ấm, bố mẹ quan tâm, thầy cô chăm sóc, cứ theo đà đó trưởng thành, không phải chịu khổ, chịu tội, cũng chẳng gặp phải sự cản trở đúng nghĩa nào.

Chính bởi vậy, chỉ cần gặp chuyện rủi ro bé như hạt cát thì cũng ầm ĩ lên, cuối cùng làm như trời sa đất sập, thấy mình là người đáng thương nhất, cứ tiếp tục mãi như vậy đến nỗi muốn tự sát để toàn dân phần nộ...

Cũng như chuyện thất tình, mà lại là thất tình do bạn trai đá.

Đương nhiên, một người lạc quan, yêu cuộc sống, rạng ngời như tôi, tuyệt đối không có chuyện tự sát, cùng lắm là uống liền hai chai rượu Nhị Cô Đầu, tỉnh rượu xong vẫn là một trang hảo hán. Chỉ có điều, ít nhiều vẫn có chút ám ảnh trong lòng. Giống như sáng sớm tinh mơ bị rấn cắn nên sợ ngay cả cái dây thừng suốt tận mười năm sau, cảm giác đàn ông con trai đều chả ra gì. Tôi nhất thời đã từng muốn làm ngược thói thường, muốn thử kiểu tình yêu đồng tính...

Đây cũng chính là một trong những lý do tôi mãi vẫn chưa có hành động thực tế nào đối với Trương Thần.

Sở dĩ tôi nói đó là một trong những lý do bởi vì còn rất nhiều nhân tố khác.

Ví dụ như lúc đầu, tôi có bạn trai, Trương Thần có bạn gái. Sau đó, khi tôi trở về cô đơn thì anh lại đang bàn chuyện cưới xin. Thế rồi hôn sự của anh không thành, nhưng lúc đó cả hai chúng tôi đều đang vô cùng buồn bã, những tổn thương trong lòng không dễ vượt qua, bởi thế khi ấy tuyệt đối không phải thời điểm tốt nhất để xây dựng tình cảm.

Tôi nghĩ nhiều như vậy mà thời gian trôi đi chưa đến một phút. Chả thế mà người ta nói trên thế gian này ý nghĩ của con người có tốc độ nhanh nhất, đặc biệt là với con người không thực tế, không ổn định như tôi...

A Tu La (*****) 23:58:51

Cảm ơn anh nhé.

Reply xong, tôi thoát QQ.

Tay cầm di động, đang định gửi tin nhắn nhóm để báo với toàn bộ anh chị em rằng mình vẫn sống khỏe mạnh thì sau lưng bỗng vang lên giọng nam trung trầm ấm:

- Tiểu Tường...

Tôi giật nảy mình, đến nỗi làm chiếc điện thoại rơi trúng ngón chân cái của kẻ đang khóa thân.

Chiếc điện thoại Nokia so với thiết kế nền gạch đúng là không hề thua kém, chất lượng quả không tồi.

m thanh va đập khiến tôi lập tức “ó” ra một tiếng rồi nhảy phóc khỏi chiếc ghế, chân vừa chạm xuống đất, liền bị một người từ phía sau ôm trọn cơ thể, áp vào khuôn ngực rắn chắc.

- Hôm nay không phải là sinh nhật em. Sinh nhật của em...

Những lời tiếp theo bị tiếng pháo nổ vang làm ngắt quãng. Ánh pháo hoa rực rỡ chiếu vào cửa sổ kính lấp lánh như ánh sao.

Tôi liền ý thức lại, nhìn vào chỗ hiển thị thời gian trên máy tính - 00:00:00.

Như sự tỉnh, tôi cố hết sức vùng thoát khỏi lồng ngực kia, chạy vọt đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa, nhìn xuống dưới.

Trong màn đêm, dưới đèn đường, bên ánh pháo hoa.

Một chàng trai đang dút hai tay vào túi áo khoác ngẩng đầu nhìn tôi cười. Nói một cách không phô trương, dù có cách bởi độ cao chín tầng lầu, tôi cũng vẫn nhìn thấy hình ảnh bộ mặt ngốc nghếch của mình in trên đôi mắt kính đeo nơi sống mũi anh.

Một giây sau, tiếng pháo hoa ngừng bật, chỉ còn lại lớp sương đêm mong manh tựa làn khói.

Chàng trai giơ cao tay phải, vẫy vẫy, sau đó quay người bước đi, để lại trong tôi một bóng dáng mê hồn.

Tôi quay về bên chiếc bàn, bò vào gầm bàn, vừa mới nhặt chiếc di động cục gạch lên thì tiếng nhạc báo có tin nhắn đến vang lên...

- Tiểu Phù, gấp quá nên anh không mua được món quà nào thích hợp. Trận pháo hoa vừa nãy coi như là món quà sinh nhật anh tặng em.

Anh chàng đeo kính ơi, anh quả là chu đáo và lãng mạn.

Tôi ôm chiếc điện thoại mà trong lòng thấy rung rinh. Bỗng nhiên tôi bị một bàn tay to lớn nhấc bổng lên, hành động vô cùng thô bạo, chẳng hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào cả.

Phiên bản người lớn của Thương Ngô chộp lấy tay tôi giống như đại bàng bắt chim sẻ. Vẻ khôi ngô, điềm tĩnh trên khuôn mặt hấn chính là sự tĩnh lặng trước cơn bão cấp mười hai.

Trong thời khắc này, trong tình cảnh này, tôi vừa tức lại vừa sợ. Tuy vậy, là thế hệ thanh niên mới không theo tư duy thông thường, đương nhiên bộ não của tôi cũng không phản xạ theo lẽ thường, do đó tôi cười.

Tôi không cười chế nhạo, cũng không cười giả bộ, càng không phải cười nhạt, cười quái quỷ, mà tôi cười rất thật.

Lần này, Thương Ngô không trần như nhộng nữa. Hấn mặc quần áo nghiêm chỉnh, một bộ quần áo ngủ màu trắng, sọc xanh, chính là đồng phục của bệnh nhân trong bệnh viện tâm thần trên tivi thường chiếu...

Do con hổ này có hai phiên bản giống như Conan nên cũng phải chuẩn bị hai cỡ quần áo, giày, tất khác nhau. Điều này có thể khiến chút tiền tích lũy đang thoi thóp trong ngân hàng của tôi hoàn toàn tắt thở. Tôi tuyệt đối không thể để xảy ra tình trạng đó. Sau khi bàn bạc với Thương Ngô, chúng tôi đi đến một ý kiến thống nhất: Chỉ ở nhà mới được biến thành người lớn, khi ra ngoài phải luôn trong hình dạng trẻ con.

Do không sợ ảnh hưởng đến cảnh quan đô thị nên phiên bản người lớn của con hổ này dễ xử lý hơn, chỉ cần hai bộ đồ ngủ, một đôi dép lê là xong. Vấn đề chất lượng quần áo ra sao, thương hiệu thế nào cũng chẳng phải suy nghĩ nữa, cứ nhắm mục tiêu là rẻ, thực dụng làm chính. Bởi vậy, tôi chọn ngay loại quần áo chả ma nào ngó đến ở một quầy đại hạ giá bên dưới khu nhà.

Nói tóm lại, Thương Ngô lúc này trông giống hệt kẻ thần kinh...

Tôi kiễng chân lên, một tay vỗ vỗ đầu hấn, giọng hiền từ, ôn hoà:

- Ngoan nào! Đến giờ uống thuốc rồi.

Ngôn từ của tôi chắc chắn không nằm trong phạm vi hiểu biết của thần tiên. Đầu hấn như một cái máy tính bị treo, ngây người ra một lúc, cuối cùng cũng khởi động lại được. Sau đó, hấn mở miệng nói một câu:

- Tiểu Tường, em nghe đây. Ngoài ta ra, em không được yêu bất kỳ ai.

Lại đến lượt tôi ngăn người.

Bàn tay hấn bỗng kéo mạnh tôi về phía trước, lồng ngực rắn chắc của hấn gần như đập vào cái mũi mềm yếu của tôi:

- Thế nên, kể từ bây giờ, em hãy tránh xa anh chàng Trương Thần kia cho ta.

- Cho anh á? - Tôi rướn người ra sau, hỏi một cách nghiêm túc: - Mẹ anh họ gì?

Hấn ngó người:

- Chẳng phải ta đã trả lời em câu hỏi này rồi sao? Sao còn hỏi lại?

- Chắc anh đã nghe rõ, tôi nói là mẹ anh chứ đâu có hỏi là mẹ chúng ta. - Tôi muốn đẩy hẳn ra nhưng không đẩy nổi nên đành phải tiếp tục giải thích trong tư thế kỳ quặc này: - Rốt cuộc những chuyện thần bí mà anh nói là thật hay giả, tôi đã không hứng thú gì ngay từ đầu vì tôi có nhớ gì đâu. Tôi cũng chẳng muốn nhớ. Giờ tôi chỉ biết tôi là người, một con người thực sự như bao người khác, có bố mẹ, có người thân, có bạn bè, có đồng nghiệp. Tôi cũng phải ăn, uống, đi vệ sinh, cũng được sinh ra, rồi già đi, rồi bệnh tật và qua đời. Nói trắng ra, tôi và anh không hề quen biết nhau. Chúng ta cùng lắm chỉ là hai kẻ xa lạ. Vì đầu của tôi bị cửa kẹp¹ vào nên mới chơi trò ở cùng phòng một cách vô lý với anh. Tóm lại, tôi và anh không có liên quan gì với nhau, không ai được cản trở ai và cũng không ai được quấy thúc ai. Tôi nói như vậy, chắc anh hiểu rồi chứ?

1 Đầu bị cửa kẹp: Ý nói không tỉnh táo, ngu ngốc.

Không thể không thừa nhận rằng, tài ăn nói của tôi quá tuyệt. Cách nói rõ ràng, mạch lạc, có tình có lý khiến người nghe cảm động sâu sắc và đã cảm hóa được con hổ hung hãn này.

Khi tôi nói đoạn này, Thương Ngô dần buông tay. Khi đã nói xong, hẳn buông hẳn tôi ra.

Tôi vội nhón cơ hội lùi nhanh về phía sau, kết quả là cái eo mảnh mai của tôi va ngay vào góc bàn máy tính, đau đến nỗi nước mắt chực trào ra.

Với đôi mắt nhòe nhoẹt nước, tôi không nhìn rõ cảm xúc trên khuôn mặt Thương Ngô, mặt hẳn như biến dạng, chỉ có giọng nói là vẫn rõ ràng.

- Tiểu Tường, em thật sự không muốn nhớ về ta sao?

Tôi xoa xoa chỗ đau, đáp lại:

- Tôi không phải Tiểu Tường...

- Cho dù em có biến thành hình dạng nào, có trải qua bao nhiêu kiếp luân hồi đi nữa, thì đối với ta, em mãi mãi là Tiểu Tường. Hiện giờ em đã quên ta. Không sao, ta sẽ khiến em lại yêu thương ta, thậm chí em không biết rốt cuộc ta là ai, thậm chí không biết... giữa hai chúng ta đã từng có quá khứ như thế nào.

Giọng nói của Thương Ngô thực ra nghe rất hay, lúc này còn có chút khàn khàn, giống như một chàng trai đã kiệt sức đang đỡ vể vể bề ngoài mạnh mẽ, trong bóng đêm, thoải mái dựa mình vào lưng ghế, chầm một điều thuốc nhưng lại không hút, cứ kẹp ở ngón tay, nhờ làn khói mỏng manh che lấp vẻ yếu đuối của mình.

Trái tim tôi bỗng nghẹt lại, nước mắt trào ra, lăn chả rơi.

Về mặt mờ trên khuôn mặt Thương Ngô biến mất nhưng tôi vẫn không nhìn ra biểu hiện nào trên đó, chỉ thấy hẳn quay người đi, trên mình là bộ đồng phục bệnh nhân thần kinh, vai rộng, eo thon, hông nở, chân dài thẳng tắp...

Tôi nghĩ nếu chụp ảnh hẳn đưa lên mạng, chắc chắn sẽ giành được danh hiệu “Anh chàng thần kinh đẹp trai nhất trong lịch sử”, muốn thêm vài tay viết thuê, thêm thắt chút tình tiết vào, biết đâu sẽ có người tìm đến hẳn để viết sách, làm chương trình truyền hình hoặc mời đóng quảng cáo. Ha ha! Đến lúc đó, việc bữa nào hẳn cũng muốn ăn buffet thịt nướng sẽ chẳng thành vấn đề nữa...

Tôi ôm ấp kế hoạch vĩ đại, đẹp đẽ đó ngủ lúc nào không hay.

Trong mơ, tôi nhìn thấy một người chỉ vào người con gái bên cạnh, nói với mình rằng:

- A Phúc, đây là bạn gái của anh.

Đúng lúc đó, có một người phóng chiếc xe máy lao như bay đến, cười lớn, hét lên với tôi một câu:

- Đậu phụ già, chúc mừng sinh nhật!

5. Chương 03 Part 1

CHƯƠNG 3 - Hồ con và người yêu cũ giáp chiến

Giấc mộng chưa kết thúc, tôi đã tỉnh dậy. Nhìn vào chiếc đồng hồ, vẫn chưa đến năm giờ.

Mắt trừng trừng mở hồ nhìn xuống nền nhà, tôi lẩm nhẩm tính, giấc mơ lần trước cách giấc mơ lần này là mười tám ngày, nhiều hơn một ngày so với khoảng cách trước đây.

Cứ theo tốc độ này, tôi sẽ nhanh chóng có thể thực hiện được mục tiêu của mình là biến giấc mơ giống như kinh nguyệt, mỗi tháng đến thăm một lần.

Kết luận này như thể cổ vũ tôi gấp bội, vì thế tôi quyết định đi uống hớp nước rồi lại ngủ tiếp.

Nơi tôi đang ở có một cái tên rất mỹ miều là “Thành phố không đêm”. Chính bởi vậy, dù không có tiểu khu dân cư công nghiệp, thương nghiệp, nhưng ở đây chẳng khi nào có một đêm theo đúng nghĩa. Bất luận là thời khắc nào, đèn bùng sáng trưng, không bao giờ tắt.

Tôi từng cảm thấy rất đáng tiếc vì điều này, bởi nó khiến tôi không thể giống như hồi còn đi học, có thể lấy lý do là sợ bóng tối để quấy nhiễu người khác.

Nhờ ánh sáng chiếu xuyên qua ô cửa sổ, tôi dò dẫm đến phòng khách, khẽ khàng lần tìm chai nước ngọt trong tủ chứa đồ.

Tôi là người vô cùng tốt bụng, về nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không vì “giấc mơ đẹp” của mình mà gây phiền phức cho người khác hay làm những việc thất đức đến nỗi bị trời trừng phạt, thậm chí ngay cả khi đối phương là một con hổ.

Trên thực tế trong cuộc đời, ngoại trừ lúc tôi gào thét vì đói khiến bố mẹ cả đêm không chợp mắt nổi và suýt bóp chết tôi ra, tôi chỉ khiến duy nhất một người vì mình mà không sao ngủ nổi.

Khi đó tôi đang là sinh viên năm thứ tư. Với lý do cần yên tĩnh để ôn thi cao học, tôi chuyển ra khỏi ký túc xá và thuê một căn phòng ở bên ngoài trường. Nơi đó là khu nông thôn mới, là sự kết hợp giữa thành phố và ngoại ô. Đêm đến, không gian vô cùng yên tĩnh, nếu tắt đèn thì tối đến mức giơ tay ra cũng không nhìn rõ năm ngón. Điều này tạo cơ hội cho tôi có thể thường xuyên giữa đêm khuya gọi điện thoại cho Lâm Lỗi làm nũng. Đương nhiên, tôi thực sự luôn nghĩ hình như giữa đêm tối, có vật gì đó đang từ góc phòng bò về phía tôi...

Lâm Lỗi không biết nên giải thích thế nào, anh ta luôn nói:

- A Phúc ngốc nghếch à, trên thế gian này làm gì có ma quỷ. Đừng tự dọa mình nữa. Mau ngoan ngoãn ngủ đi. Nếu không, anh chẳng cần em nữa đâu.

Dù cách nhau ở khoảng cách mười mấy tiếng đồng hồ đi tàu hỏa nhưng giọng nói ồm ồm, rõ ràng của Lâm Lỗi nghe vẫn trầm trầm, khàn khàn và mang chút hóm hỉnh.

Thực tế chứng minh, thế giới này không chỉ có ma quỷ mà còn có cả thần tiên. Thực tế còn chứng minh, dù tôi có ngoan ngoãn đi ngủ thì anh ta vẫn chẳng cần tôi.

Tóm lại, đàn ông đều là những kẻ chẳng ra gì.

Tôi rón rén vòng qua ghế sofa, tiện thể liếc mắt nhìn lên trên đó.

Xét thấy Thương Ngô là sinh vật giống đực nên cần phát huy tính ga lăng đàn ông, hơn nữa hẳn lại có thể biến thân thành đứa trẻ, chiều rộng của chiếc ghế sofa đủ để hấn lấn lộn, vì thế tôi tranh thủ chiếm lại chiếc giường vốn thuộc về mình. Hấn rất bức bối vì điều này, cho rằng đã là vợ chồng thì phải ngủ cùng nhau. Tuy nhiên, ý kiến của hẳn bị tôi bác bỏ một cách không nề nang ngay từ đầu.

Những điều này không còn là trọng điểm nữa, quan trọng là trên chiếc sofa bây giờ chẳng có ai, chán vẫn được xếp một cách gọn gàng.

Tôi coi thường hành động vô lễ, bỏ đi mà không nói tiếng nào của hẳn. Không kìm được, tôi lẩm bẩm một câu:

- Hứ! Cái gì mà sẽ khiến em lại yêu thương ta? Kết cục là ngoảnh đầu chạy biến. Quả nhiên, lời nói của giống đực đều không đáng tin, dù là người hay hổ thì cũng vậy.

Ngay sau đó, một giọng nam trung trầm trầm vang lên trong không gian kín mít nơi tôi ở:

- Không được nói xấu sau lưng, dù là nói người hay nói hổ.

Để chứng tỏ việc mình không hề liên quan tới hành vi vừa bị nói xấu đó, Thương Ngô lơ lửng xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi sợ đến mức làm rơi chai nước ngọt trên tay.

Ôi trời ơi! Đáng thương cho ngón chân cái của tôi!

Ôm hai chỗ đau chỉ trong có mấy tiếng đồng hồ, tôi cứ nhảy cẫng lên.

Thương Ngô thấy tôi nhảy như vậy thì thấy hơi chóng mặt. Hắn liền giơ tay ra, đặt lên đỉnh đầu tôi, nói:

- Tiểu Tường, tặng em cái này.

Tôi buộc phải bình tĩnh lại, thấy hắn đang nắm một thứ trong lòng bàn tay còn lại.

Là giọt nước trên chiếc lá trúc ư? Hoặc trên chiếc lá trúc có một giọt nước?

Tôi bắt đầu nghĩ, trong tiết trời mùa đông lạnh giá thế này, làm gì có cây trúc nào mà lại còn tươi chứ.

Dường như Thương Ngô biết tôi đang nghĩ gì liền nói:

- Đây là lá trúc trên núi Hổ Gầm.

Tôi tiếp tục nghĩ, núi Hổ Gầm là nơi quái quỷ nào mà mình chưa bao giờ nghe nói?

Thương Ngô giải thích:

- Đó là nơi đính ước của hai ta.

Tôi lại tiếp tục nghĩ, hổ đúng là đáng mặt hổ, ngay cả những chuyện phong hoa tuyết nguyệt¹ cũng phải tìm nơi uy vũ thế.

¹ Phong hoa tuyết nguyệt: vốn là bốn đối tượng thường được dùng để miêu tả vẻ đẹp của thiên nhiên trong thơ ca thời xưa. Sau này “Phong hoa tuyết nguyệt” được mở rộng nghĩa, ý chỉ tình yêu nam nữ, khung cảnh lãng mạn.

- Trước đây, cứ vào sinh nhật hằng năm của em, ta lại đến núi Hổ Gầm lấy về cho em giọt nước đầu tiên. Dù sinh nhật của em không phải là hôm qua, nhưng giờ em đã cho rằng như thế nên đây là món quà ta tặng bù cho em... - Thương Ngô ngừng một lát rồi nói tiếp: - cũng là giọt nước thứ chín trăm chín mươi chín ta tặng em.

Thế là tôi... chẳng còn cách nào khác.

- Thứ chín trăm chín mươi chín sao?! - Tôi nghe giọng mình giống chị MC trên chương trình TV shopping, giờ nào phút nào cũng hùng hực khí thế, nói say sưa từ đầu tới cuối: - Vậy có nghĩa là tôi đã sống gần một nghìn năm sao?!

Thương Ngô điềm tĩnh gạt đầu.

- Trời đất, yêu tình nghìn năm! - Tôi viễn tưởng một lúc rồi ngưỡng mộ hỏi: - Vậy còn anh, anh bao nhiêu tuổi?

Thương Ngô chậm chậm giơ ngón tay thon dài ra.

- Anh tròn một nghìn tuổi sao?

- Ta hơn em một nghìn tuổi.

-... Anh là con hổ già bất tử...

- ...

Tôi quan sát tỉ mỉ giọt sương mai mà vị thần hổ lấy về từ nơi hẹn ước, nó chỉ bé bằng đầu ngón tay, tròn trĩnh. Trong thứ ánh sáng mờ mờ lọc qua khung cửa sổ dày hai lớp kính in hoa, nó càng không sáng chói, cũng chẳng long lanh nhưng lại toát lên vẻ dịu dàng.

Thương Ngô khẽ hỏi:

- Tiểu Tường, em có thích không?

- Thích... nhưng nếu có thể đổi thành châu báu thì tôi còn thích hơn! - Tôi cười hì hì nhìn vẻ mặt buồn chán của hắn: - Thôi, đùa một chút ấy mà. Mà này, thế trước đây có phải là tôi cứ ngấm giọt nước này mãi cho đến khi nó bốc hơi hết không?

Thương Ngô trầm ngâm một lát, rồi nói với vẻ thất vọng:

- Em sẽ uống nó.

- Thật thế à? Có sạch sẽ, vệ sinh không? Anh phải biết hiện nay vấn đề ô nhiễm môi trường rất nghiêm trọng. Nếu không qua xử lý loại bỏ độc tố thì sẽ rất nguy hiểm. Nhỡ uống vào mà bị đau bụng thì sao? Khám bệnh cũng rất tốn kém. Lần trước tôi ho hắng một chút mà bị nghi là bệnh Sars, phải thử máu rồi chụp phim, hết veo hơn ba trăm tệ đấy...

Vẻ buồn bã trên khuôn mặt Thương Ngô càng rõ nét hơn:

- Thôi được, em cứ vứt quách nó đi!

- Được thôi!

Tôi trả lời rất nhanh. Sau đó, trong lúc hắn tức giận quay người đi, tôi rướn cổ, há miệng:

- Thì vứt vào bụng tôi vậy. Ừm... Đúng là vật của thần tiên có khác, vị không tồi chút nào. Hình như còn có tác dụng giải khát nữa.

Thương Ngô quay lại sững sờ, biểu hiện trên mặt vừa tức vừa buồn cười, vừa bi lại vừa hài, trông có chút góc cạnh, vô cùng hợp với bộ quần áo đang mặc.

- Anh ăn mặc thế này đi ra ngoài sao? - Tôi bùm miệng cười: - May mà giờ này trên đường khá vắng người, không thì xe cứu thương lại bận túi bụi.

Thương Ngô có lẽ không hiểu hàm ý trong câu nói của tôi nhưng hắn là vì muốn làm dịu không khí căng thẳng vừa nãy nên hắn vẫn đáp:

- Việc đi về lần này, người phạm không nhìn thấy.

Đến giờ tôi mới chợt nhớ ra một vấn đề nghiêm trọng:

- Vậy núi Hồ Gươm không phải trên trần gian đúng không?

- Dĩ nhiên không phải rồi.

- Thế việc anh đi lại giữa ranh giới người và tiên không phải dựa vào đôi chân, thì chẳng lẽ... anh dùng pháp lực à?

Thương Ngô ngoảnh đi, xoay hẳn lưng về phía tôi, khẽ nói:

- Ừ!

- Trước đây, chẳng phải anh từng nói, nếu dùng pháp lực ở đây sẽ bị trời phạt sao?

- Dùng một chút thôi. Không sao đâu.

Con người tôi đôi khi thật kém cỏi. Người khác đối xử tốt với tôi, tôi lại thấy không thoải mái. Dù Thương Ngô coi tôi là vợ hắn, nhưng tôi đâu coi hắn là chồng. Món quà này thực sự khiến tôi rất cảm động nhưng cũng làm tôi day dứt từ đầu đến chân...

Tôi cười gượng:

- Thực ra, anh không cần phiền phức làm gì...

Giọng hần vẫn nhẹ nhàng:

- Ta quen rồi.

- Cái gì?

- Một việc làm cả nghìn năm nay, ta đã quen từ lâu, nên không thấy phiền gì cả.

Tôi nhìn Thương Ngô... Đường như tôi chỉ luôn thấy hần từ phía sau.

Dù trong lòng đang rất xúc động, muốn vòng đến trước mặt, nhìn rõ cảm xúc trên gương mặt hần, nhưng rốt cuộc tôi lại không làm được như vậy.

Vì ánh sáng trong căn phòng yếu ớt, dẫu có nhìn cũng không chắc đã thấy rõ. Nếu bật đèn thì lại lãng phí điện, hình như giá điện cũng sắp tăng rồi...

Đầu óc tôi đang nghĩ vô khối thứ linh tinh, còn thân thể lại như thoát khỏi sự kiểm soát của thần kinh trung ương, trấn áp quyền tự chủ.

Tiến lên phía trước một bước, dang rộng hai cánh tay, tôi ôm chặt Thương Ngô từ phía sau.

Thực ra hần không cường tráng như vẻ bề ngoài, bờ vai xương xương của hần khiến má tôi hơi đau. Mùi trên cơ thể hần thật dễ chịu, phảng phất chút hương rừng buổi sớm.

Cơ thể Thương Ngô cứng đờ rồi dần dần thả lỏng, lòng bàn tay hần đặt lên mu bàn tay tôi, lạnh lạnh. Một lúc sau, hần khẽ nói:

- Tiểu Tường, thói quen của em cũng chẳng hề thay đổi.

Câu nói của hần khiến tôi run rẩy, vội lấy lại quyền kiểm soát cơ thể.

Tôi rút tay lại, lùi về phía sau, cười thẹn:

- Thật mà anh ăn chả lẽ đều chui hết vào xương sao? Đúng là lãng phí lương thực, lãng phí quá...

Thương Ngô quay lại nhìn tôi. Trong điều kiện ánh sáng tồi tệ này, đôi mắt hần vẫn đen láy. Dường như tôi thường thấy trong các cuốn tiểu thuyết tình yêu để mô tả dù chúng giống như hai hạt huyền, dù tôi chẳng biết hạt huyền có hình dáng ra sao...

Hần giơ tay phải ra, dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp vào cằm tôi rồi khom người về phía trước, hơi thở hần phả lên mặt, khiến tôi thấy buồn buồn.

Tôi nhìn khuôn mặt hần đang ngày một đến gần, bỗng chợt nhớ về chập tối ngày tốt nghiệp cấp ba, ve sầu kêu inh ỏi, bầu trời đầy mây hồng, có người đã từng nói với tôi:

- A Phúc, nụ hôn đầu tiên của em là do anh trao nên cả đời này em phải thuộc về anh.

Cả đời, hóa ra chỉ có năm năm.

- Thế... - Hai tay tôi chống trước ngực Thương Ngô, đầu cố ngả ra sau: - Loài hổ các người khi ân ái, tư thế có phong phú, đa dạng như loài người chúng tôi không?

- ...

Khuôn mặt Thương Ngô lại biến sắc, nói một cách chính xác là tím bầm lại.

Hần nhìn tôi một lúc, đột nhiên nhếch mép lên, vừa lắc đầu vừa cười:

- Các người... chúng tôi... em, em...

Nói xong, hần liền biến hình...

Nhìn tiểu Thương Ngô cuộn mình trong bộ đồng phục bệnh nhân tâm thần, mắt tôi nhòa đi.

Coi như lúc này bị cảm dỗ đến mức có chút cảm giác gian tình nhưng giờ đây cảm giác đó lại biến thành tình mẫu tử thuần khiết nhất.

Tôi ngồi xuống, xoa đầu con hổ nhỏ, nói:

- Giờ không thích hợp để tôi tiếp tục thảo luận cùng anh về vấn đề tư thế nữa, có phải không hả?

Hắn hơi cau mày, không còn biểu hiện kháng cự như lúc ban đầu. Xem ra, hắn bị xoa đầu nhiều thành quen rồi. Tiếp đến, sắp có thể thử sờ hông hổ rồi...

- Ta hơi mệt. Ta muốn chợp mắt một lát.

Dứt lời, hắn liền chui tọt vào lồng chăn trên ghế sofa, chỉ để lộ cái đầu rậm tóc.

Tôi định gọi hắn dậy thay bộ đồ trẻ con, nhưng chưa kịp mở miệng thì hắn đã phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Chắc chuyển đi vừa rồi thực sự rất mệt.

Giúp Thương Ngô kéo lại chăn xong, nhân tiện véo véo cặp má hồng hồng chòng ghẹo hắn, tôi đến bên cửa sổ.

Những tia sáng đầu tiên ló ra, trên đường đã bắt đầu có vài người tập thể dục buổi sáng.

Trong đầu tôi bỗng lóe lên ý nghĩ trước đây chưa từng có... Lẽ nào, những giấc mơ tôi gặp phải trong vòng một năm nay, không đợi được đến lúc “đều như kinh nguyệt”, lại biến mất rồi?

Là vì trận pháo hoa đó, hay vì giọt sương kia? Tạm thời chưa kết luận được.

Tôi cẩn thận đóng chặt cửa, về phòng ngủ tiếp.

“Chợp mắt một lát” của Thương Ngô là tròn đúng năm ngày năm đêm. Hắn không ăn, không uống, không thức dậy, thậm chí không cả trở mình.

Tôi nhất thời nghi ngờ rằng hắn đã chết, liền lôi một chiếc lông vũ trắng trong chăn ra đặt dưới mũi hắn, chiếc lông động dậy rõ. Theo như lý luận của các thái y trên tivi là tạm thời hắn vẫn chưa ngừng thở, nên tôi yên tâm mặc kệ hắn.

Dù sao, trong truyền thuyết, thần tiên hễ nhắm mắt thì mở mắt ra là đã mười mấy năm, thậm chí cả trăm năm. Chỉ cần khi con hổ mở mắt, tòa nhà được xây vào những năm chín mươi của thế kỷ trước này chưa bị di dời là được. Nhưng biết đâu, có thể nhờ sự bảo hộ của hắn mà tòa nhà cường lại được sự tấn công mãnh liệt của ban di dời, trở thành “hộ nhà khó di dời nhất trong lịch sử”, được nhà nước cấp phép thì sao? Không biết liệu tôi có phúc được sống đến ngày đó để trở thành một thành viên trong đám quần chúng không rõ mặt đang vây quanh đây không nữa...

Trong năm ngày này, tôi chỉ ở trong nhà, ngoài việc đón tiễn những người mình gọi điện mang đồ đến ra thì tôi không đi quá ba thước¹ tính từ cánh cửa chống trộm.

Nhờ có tiệm bán đồ ăn vặt và trà sữa trên châu dưới lầu mà tôi vẫn giải quyết được nhu cầu của cơ thể. Cùng với năm bộ phim tình cảm trên trang Tudou² và tám cuốn tiểu thuyết trên trang Jinjiang.net³, nhu cầu tinh thần của tôi cũng được thỏa mãn. Ngoài ra, tôi còn dùng tin nhắn trên điện thoại di động, dùng QQ và cả MSN⁴ để liên lạc với bạn bè, người thân, còn chơi game Nông trại vui vẻ, ăn cắp chút rau để thử nghiệm cảm giác mãn nguyện và hạnh phúc mà việc lao động cực nhọc mang lại.

Tóm lại, cuộc sống của tôi vô cùng phong phú.

Trong thời gian đó, tôi có gọi một cuộc điện thoại cho Trương Thần, được biết anh đang bận tiệc tùng bên bạn bè. Sau đó, tôi không làm phiền anh nữa. Tất nhiên, anh cũng chẳng làm phiền tôi.

1 1 thước = 1/3 mét.

2 Tudou là: Trang mạng chia sẻ video trực tuyến lớn nhất tại Trung Quốc.

3 Jinjiang.net: Trang mạng văn học Tần Giang.

4 MSN: (Viết tắt của Microsoft Network), là một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, là dịch vụ tin nhắn nhanh trên MSN Messenger.

Tôi cẩn thận suy xét, trận pháo hoa hôm ấy chắc là Trương Thần tiện tay mua ở tiệm bán pháo ngay trước cổng, sau đó lại chạy vào trong khu nhà, tiện tay đốt. Tôi biết Trương Thần là người vô cùng tốt bụng và lịch thiệp, anh không giống như lũ bạn vớ vẩn, chỉ giỏi mồm mép chứ chẳng bao giờ chịu bỏ ra một đồng

nào của tôi. Thế nên, chắc hẳn anh cảm thấy đã biết là sinh nhật tôi mà không tặng gì thì thật ngại nên mới gọi là có chút lòng thành. Sự bày tỏ này của anh thực ra cũng chẳng có ý gì đặc biệt...

May thay, niềm vui sướng lúc ấy của tôi bị tiểu tử Thương Ngô phá đám, nếu không, rất có khả năng vì cảm động mà tôi mất kiểm soát, nhe nanh múa vuốt, lao bổ xuống lầu dè Trương Thần ra trước bàn dân thiên hạ.

Có người từng nói: “Trong quan hệ nam nữ, ai là người gây ra chuyện yêu đương trước thì người đó là kẻ thua cuộc”.

Người nói câu này chính là Trứng muối...

Theo lý luận của Trứng muối, do năm đó tôi khẳng khái đòi yêu bằng được Lâm Lỗi nên mới dẫn đến chuyện bản thân luôn ở thế bị động trong suốt quá trình yêu đương. Cuối cùng bị anh ta đá phăng ngay trong ngày sinh nhật. Sau bài học cay đắng đó, phải công nhận là những điều Trứng muối nói thực sự có lý. Chính bởi vậy, dù thế nào đi nữa, tôi cương quyết không lặp lại sai lầm này với Trương Thần.

Vẫn là câu nói cũ: Mình phải kiềm chế, phải dững cảm!

6. Chương 03 Part 2

Bảy giờ tối ngày mừng Sáu Tết, trong khi tất cả các kênh truyền hình cáp cùng phát một khúc nhạc hùng tráng, cùng hiển thị một logo to đùng, thì Thương Ngô vươn người tỉnh dậy.

Tôi đến bên vành mắt hấn ra, nói:

- Ô, đồng tử chưa giãn, không phải đã chết.

Thương Ngô ngẩn người một lúc mới phản ứng được, mặt xị xuống:

- Em muốn ta chết lắm sao?

- Không, không, không. Sao tôi có thể muốn như thế được? Giờ chết cũng tốn kém lắm. Anh không có hộ khẩu, cũng chẳng có đơn vị công tác thì không được hưởng đồng trợ cấp tang lễ nào đâu. Tôi lấy gì hỏa táng, mua quan tài cho anh...

- ... Em suốt ngày chỉ nói tiền với tiền.

- Trong cuộc đời này, cách chết mà tôi mong muốn nhất là bị tiền dè chết. Anh thử nghĩ xem, đến khi tất cả các hồn ma tụ tập nói chuyện với nhau, người thì bị xe cán chết, người thì bị cửa kẹp chết, người thì bị vợ bóp chết... đến lượt tôi, tôi vỗ ngực nói: “Tôi bị Nhân dân tệ dè chết đấy”. Thấy không? Quả là hoành tráng! Quả là thú vị!

- Bạch Vô Thường chết chính là do bị thoi vàng gõ vào huyết thái dương... - Không đợi tôi biểu lộ hết vẻ sùng bái, Thương Ngô vội thêm vào: - Đưa ta một trăm đồng xu, sau đó xuống lầu đứng, ta sẽ làm thỏa mãn ước nguyện của em. Tin ta đi, đảm bảo trúng đích.

- Anh có tính đến ảnh hưởng của sức gió, hướng gió không? Rồi cả nhân tố gia tốc, trọng lực nữa. Đừng có không dè chết tôi mà lại khiến tôi thành ngớ ngẩn đấy. Giờ phí vào viện phúc lợi cũng chẳng thấp đâu.

Thương Ngô trợn mắt, tỏ ý không thèm bàn luận vấn đề này với tôi nữa. Hấn nhảy vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó chạy vào bếp đi một vòng. Cuối cùng, hấn quay lại, hai tay chống nạnh, tức tối nói:

- Ta muốn ăn thịt!

Đề nghị này của hắn khiến tim gan tôi thất lại, nhưng không nghĩ, nếu như hắn cách năm ngày mới ăn một bữa thịt thì cũng không quá xót ruột. Hơn nữa, ngày mai tôi phải đi làm, lại tiếp tục cuộc sống bị thắm bị nhà tư bản bóc lột nên việc hào phóng, thả phanh bữa tối cuối cùng này không phải là điều không thể.

Sau khi đã nghĩ thông, tôi chỉnh lại trang phục của mình một chút rồi mặc cho Thương Ngô bộ quần áo trẻ em theo phong cách học sinh. Tôi nắm tay hắn vui vẻ ra khỏi cửa, thẳng tiến đến nhà hàng sườn nướng gần nhà.

Xét đến chiến công oanh liệt lần trước của Thương Ngô, tôi vừa ngồi xuống liền đập bàn gọi năm mươi xiên thịt cừu nướng, năm mươi xiên thịt bò nướng, còn thêm hai mươi xiên tim gà nướng và hai mươi xiên cánh gà nướng, ông chủ nhà hàng sau khi xác định tôi không đóng gói mang về để nhiều người ăn mà ăn ngay tại đó cùng một thằng bé mới năm, sáu tuổi, thì nhìn tôi với ánh mắt vừa ngưỡng mộ và lo lắng cho vấn đề lương thực thế giới...

- Nào, ăn đi thôi! Hôm nay, tôi sẽ đãi anh thỏa sức theo tiêu chuẩn một trăm tệ.

Tuy nhiên về hào hứng của tôi không kích thích tư thế hổ đói vồ thịt của Thương Ngô, hắn nhóp nhép ăn mỗi loại không đến mười xiên rồi tỏ vẻ đã ăn xong khiến tôi khó hiểu.

Tôi rất không hài lòng với vẻ kỳ thị của hắn đối với nơi ăn uống của những người lao động bình dân, nói:

- Cửa hàng này mặc dù chỉ là sạp ăn bên đường nhưng đồ ăn không tồi, chất lượng cũng đảm bảo. Anh không thể vì giá rẻ mà coi thường!

Những lời chính nghĩa của tôi khiến Thương Ngô có chút bối rối. Hắn chớp chớp cặp mắt to, ngẩn người một lúc rồi vội nói:

- Em chỉ giỏi liên tưởng, đơn giản vì ta không muốn ăn thôi.

- ... Không muốn ăn, sao còn đòi đi ăn thịt?!

- Nếu không làm vậy, em lại ăn mấy thứ ăn vặt gọi người mang đến, những thứ đó ăn một hai bữa còn được, em ăn liên năm ngày mà không thấy chán sao? Còn nữa, em cả ngày ru rú trong nhà, không ra ngoài như thế được sao?

Hóa ra hắn vì tôi?

Đến lượt tôi chớp chớp mắt, ngẩn người, sau đó nín thở ăn hết veo năm xiên tim gà, mười xiên thịt bò. Cuối cùng, tôi cho rằng bị con hổ nhỏ giáo huấn thế này thật không cam lòng. Do vậy, tôi thốt ra một câu:

- Nếu không vì phải trông anh, sợ anh xảy ra chuyện thì tôi có ở trong nhà suốt mấy ngày, không dám ra ngoài không?

Thương Ngô chống tay vào cằm nhìn tôi, cười rung hai chân đang lơ lửng mà nói:

- Ta biết mà.

Nói xong câu đó, tôi tự cảm thấy có chút không bình thường. Sao lại làm như mình toàn tâm toàn ý quan tâm hắn thế? Dù rằng thấy hắn vẫn sống và tỉnh dậy, trong lòng thực sự rất vui...

Nhằm che giấu tâm trạng, tôi tỏ vẻ coi thường:

- Ngủ như lợn quay thế còn biết cái gì?

- Thấy trong nhà toàn rác và hộp cơm thì biết chứ sao?

- ...

Tôi gơ tay đẩy khuôn mặt đầy vẻ đắc ý của hắn ra, tiếp tục cúi đầu ăn.

Sau khi tiêu diệt gần nửa số thịt xiên nướng, tôi không thể nào chiến đấu tiếp được nữa nên đành đóng túi mang về, tối mai xử lý nốt.

Khi ông chủ cửa hàng cho đồ ăn vào túi giúp, ánh mắt ngưỡng mộ của ông đối với thùng nước gạo là tôi vẫn không hề thay đổi nhưng có phần đỡ lo lắng hơn cho tình hình lương thực thế giới...

Một tay xách túi đồ ăn, một tay dắt tiểu Thương Ngô, chậm chậm bước men theo con đường để giúp dạ dày dễ tiêu hóa, tôi bỗng nhớ ra một vấn đề:

- Đúng rồi. Sao hôm nay anh lại không muốn ăn?

Thương Ngô vò đầu, nhìn chăm chăm vào chiếc đèn màu treo trên cây, vô thức nói:

- Đó chẳng phải là hiện tượng rất bình thường sao? Có gì đáng ngạc nhiên đâu?

Không biết có phải do ánh đèn nhấp nháy hay không nhưng khuôn mặt vốn trắng hồng của hắn lúc này nhìn có vẻ hơi tái. Dùng thuật ngữ y học mà nói, thì đó là: sắc mặt không tốt.

Tôi nghĩ, có lẽ việc thần tiên dùng pháp lực cũng giống các cao thủ võ lâm là đều bị tiêu hao nội lực, nhất thời không hồi phục ngay được, phải điều khí dần dần. Các cao thủ võ lâm thường ngồi khoanh chân một lúc rồi đỉnh đầu bốc lên ít khói trắng là xong, còn thần tiên thì sao nhỉ? Họ hít khí địa linh hay là ăn sống tìm gan người...

Một mùi quen thuộc xộc vào mũi, ngắt quãng dòng suy tưởng, tôi ngẩng đầu lên, liền thấy bốn chữ to dùng “Cổ vịt Tinh Võ”.

Cổ vịt của hãng này chia thành ba loại: không cay, hơi cay và rất cay. Trong đó, loại thứ ba đã từng luôn bên cạnh tôi suốt nửa năm ngoái. Tôi ăn đến nổi nước mắt mũi giàn giụa, mắt đỏ, cổ phình. Tôi vốn không ăn được cay, ấy vậy mà cái thứ đồ ăn này rèn luyện tôi đến mức dân Tứ Xuyên cũng phải ôm tôi nhận làm đồng hương.

1 Người Tứ Xuyên ăn rất cay.

Đồng nghiệp ngạc nhiên trước tinh thần dũng cảm tự khắc phục nhược điểm bản thân của tôi, lần lượt cho rằng tôi bị điên, ồ không phải, mà là cho rằng tôi điên nặng hơn.

Chỉ mỗi Trương Thần là không có ý kiến gì đối với trạng thái tinh thần của tôi. Có điều, mỗi buổi sáng anh đều rót cho tôi một ly cà phê đen, đặc như nước tương. Nghe nói loại đồ uống này đáng đến nỗi uống một hộp vào thì ruột non thắt lại, đau tới không thiết sống nữa. Lúc đầu, tôi thực sự không cảm giác được sức tàn sát của nó, không phải vì tôi không ăn được đồ đắng mà vì hệ thống vị giác của tôi sớm đã bị vị cay làm cho tê liệt rồi.

Nhưng rồi, vào ngày làm việc đầu tiên của quý thứ ba, cuối cùng tôi cũng ném được vị đắng có sức tàn sát trong giấy lát đó. Đáng đến nỗi... ba ngày không ăn cổ vịt mới hồi phục được đôi mắt đẹp để nhìn xung quanh. Sau đó tôi lại trở về hiền như nai.

Trương Thần rót cho mình một cốc nước theo thói quen, mím môi. Sau đó, anh khẽ cười với tôi và nói:

- Tiểu Phù, thực ra có rất nhiều cách để mọi người không biết rằng mình đã khóc.

Kể từ hôm đó, tôi không ăn cổ vịt, cũng chẳng uống cà phê đen nữa vì tôi quyết định người gọi tôi là “A Phúc” không tồn tại nữa. Đồng thời cũng chính thức tuyên bố với bản thân, Trương Thần trở thành sự lựa chọn tuyệt vời tiếp theo.

- A Phúc...

Trời đất, tùy tiện hồi tưởng một chút mà đã xuất hiện ảo giác rồi.

Đúng là xui xẻo! Tôi cúi người ngoáy ngoáy lỗ tai.

- Thật trùng hợp!

Tôi rất muốn dụi mắt nhưng không kịp.

Đứng trước mặt tôi là một anh chàng cao gầy, thư sinh, trắng trẻo. Anh ta mặc chiếc áo khoác lông vũ màu trắng, tay xách vali.

So với buổi chiều kỳ nghỉ đông năm lớp Mười hai, trông anh ta chín chắn và tự tin hơn nhiều. So với buổi sáng tỉnh mơ Tết năm ngoái, ngoài dáng người đã gầy đi đôi chút ra, anh ta không có gì thay đổi.

Trong cuộc đời, có những người mà dù bạn không phải muốn tránh mặt cả đời nhưng ít nhất cũng mong đừng gặp lại trong khoảng năm mươi năm. Đáng tiếc là ông trời chẳng bao giờ thỏa lòng người. Tôi thật sự phần nộ đối với hành vi không nhân từ này của ông ấy.

Có thể là do quá buồn tủi và bức tức nên dẫn đến hậu quả là tôi không nói nên lời, chỉ có thể dùng đơn âm tiết vô nghĩa đáp lại.

- Không ngờ lại gặp em ở đây.

- À, ừm...

- Em đi ăn à?

- À, ừm...

- Ăn xong rồi, đang trên đường về có phải không?

- Ừm...

- Em ăn Tết một mình sao?

- Ừm...

Phương thức giao tiếp không phù hợp với nghi lễ quốc gia của tôi khiến Lâm Lỗi phải thay đổi cách nói chuyện. Sau khi trầm ngâm giây lát, anh ta khẽ nói:

- Anh chuyển máy bay, vẫn chưa đến giờ nên đi lòng vòng một chút.

Tôi đang định tiếp tục “à ừm” thì tiểu Thương Ngô, người này giờ vẫn ngổng cổ lên xem kịch, dường như không chấp nhận được tiếng đáp như heo kêu của tôi nên kéo kéo tay tôi, cướp quyền phát ngôn và nói:

- Mẹ nuôi!

Kể từ lúc Lâm Lỗi xuất hiện, ánh nhìn của tôi luôn trong trạng thái lơ đãng, mông lung. Lúc này, theo giọng nói, ánh nhìn của tôi đã tìm được điểm dừng. Tôi sững sờ nhìn vào đôi mắt đầy vẻ thiện lương, trong sáng của hắn:

- Sao nào?!

1 Từ “Mẹ nuôi”, tiếng Trung là “Gàn mã” đọc giống như “Gànma”, có nghĩa là “Sao nào?”, “Sao chứ?”, “Làm sao?”...

Hai cụm từ “Mẹ nuôi” và “Sao nào” phát âm giống nhau nhưng lại mang ý nghĩa khác nhau. Điều này khiến Lâm Lỗi, nhân tài của khoa Trung Văn, cảm thấy bối rối:

- A Phúc, anh bạn nhỏ này là...

Thương Ngô hoàn toàn không để ý đến anh ta, tiếp tục giọng nói mạch lạc, hỏi:

- Sao bố nuôi vẫn chưa đến nhỉ?

Tôi chớp mắt, sau đó vội hiểu ra:

- Bố nuôi con đến ngay bây giờ đây. Hơi tắc đường, chúng ta đợi thêm một chút nữa có được không?

Hắn bĩu môi:

- Bố nuôi mà không đến thì thịt xiên nướng chúng ta mua cho bố sẽ nguội mất.

Tôi xoa đầu hắn, nói:

- Chắc bố nuôi không chê nguội đâu, vì mẹ con ta đặc biệt chuẩn bị cho bố mà!

Đoạn đối thoại giữa tôi và Thương Ngô thành công như trong thành ngữ thường mô tả là mẹ hiền, con thảo, bố yêu thương, vợ chồng hòa thuận... khiến Lâm Lỗi không dám làm phiền gia đình hạnh phúc ba người này. Anh ta nói phải ra sân bay để kịp chuyển bay rồi xách vali chui vào một chiếc taxi, giục đi.

Nhìn chiếc taxi lao đi rồi mất hút giữa dòng xe cộ, trong đầu tôi lóe lên một tia nghi ngờ. Nơi này đâu có gần sân bay? Hơn nữa, cũng chẳng phải là khu thương nghiệp gì. Một người chờ chuyển máy bay mà đi lòng vòng đến tận đây thì chẳng khác nào việc chỉ đọc một truyện trên trang Jinjiang.net mà nghĩ mình là siêu nhân...

Tuy nhiên, đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua mà thôi, vì điều đó chẳng có gì liên quan đến tôi cả.

7. Chương 04 Part 1

CHƯƠNG 4 - Con trai của hồ lô điện

Dù tôi đã vô số lần ảo tưởng rằng khi gặp người yêu cũ, người đã đá phăng tôi, bên cạnh tôi sẽ là một anh chàng tuyệt đỉnh, đẹp trai đến mức cả đất trời và loài người đều ghen tỵ, cư xử tốt với tôi đến nỗi người khác phải dựng tóc gáy, chung thủy đến điên cuồng, khiến tôi có thể giẫm bẹp anh ta dưới chân rồi lại tiện thể quay ba vòng bên trái, rồi ba vòng bên phải, khiến tôi có thể ngẩng mặt lên trời ngạo nghễ cười vang.

Nhưng như thế này cũng không đến nỗi tệ. Cuộc sống mà, đâu thể giống như phim Hàn Quốc. Dù sao, chỉ cần tôi thoải mái là được. Hơn nữa, đứng cạnh tôi là một vị thần tiên thực thụ, làm gì có thứ gì sánh nổi chứ?

Trên đường về, tôi bắt hỏ con phải cùng ngược lên nhìn bầu trời đen kịt ngấm trăng sao, nói từ thơ ca đến lý tưởng của con người. Tôi hào hứng, hăng say thao thao bất tuyệt...

Đáng tiếc thay, biểu hiện phi phạm của tôi không được công nhận và khen ngợi. Thương Ngô ngán ngẩm thốt lên một câu khiến tôi mất hứng:

- Tiểu Tường, em có thể nói những điều có nghĩa được không?

- Có ý nghĩa chính là sống tốt! - Tôi vung tay hét lớn danh ngôn của Hứa Tam Đa sau đó chuẩn bị bắt đầu diễn giải tính khả thi sau khi Ngũ Lục Nhất vào bộ đội đặc chủng sẽ chiến đấu với Viên Lang. Luận đề vĩ đại này bị Thương Ngô dập tắt không thương tiếc, tôi buộc phải thay mặt toàn thể liên đội Cường Thất Liên đứng ra khinh bỉ hắn.

1 Hứa Tam Đa và Ngũ Lục Nhất là hai nhân vật trong bộ phim truyền hình nhiều tập Soldiers Sortie (Binh sĩ đột kích) của Trung Quốc. Trong đó, Hứa Tam Đa là nhân vật chính.

- Tại sao em và anh chàng bạn nãy lại chia tay ?

Tại sao lại chia tay Lâm Lỗi ư? Tại sao, tại sao, tại sao...

Câu hỏi này, tôi đã tự hỏi mình đến cả nghìn lần rồi.

Câu trả lời ban đầu là hiểu nhầm.

Khi đó hai chúng tôi vì chiến tranh lạnh mà không liên lạc với nhau trong hai tháng chín ngày, sau đó vô cùng kịch tính là tôi mất điện thoại, máy tính bị hỏng, nick trên QQ bị ăn cắp, mật mã trên MSN thì quên... Tóm lại toàn bộ cách thức liên lạc với bên ngoài đều không còn, muốn liên lạc cũng chẳng có cách nào.

Khi đó là gần cuối năm, việc công ty bận bù đầu, cả ngày lẫn đêm bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Tôi ấp ủ niềm tin vĩ đại rằng công ty cũng chính là nhà, phải yêu thương hết mình nên dồn hết tâm trí vào công việc gác chuyện cảm tình sang một bên. Tôi nghĩ, chỉ còn mười, hai mươi ngày nữa là có thể được về nhà. Đến lúc đó, hai người mặt đối mặt chẳng phải tốt hơn bất kỳ kỳ thiết bị công nghệ nào sao?

Do đó, tôi trở về nhà vào đêm Ba mươi Tết, ăn tất niên và ngủ một giấc ngon lành. Sáng sớm hôm sau, tôi, tinh thần phấn chấn ra mở cổng, sau đó vô tình nhìn thấy Lâm Lỗi đang đứng bên ngoài.

Anh ta đã từng nói, vào ngày sinh nhật tôi, người đầu tiên và người thứ hai tôi nhìn thấy là bố và mẹ tôi, người thứ ba chính là anh ta.

Trong năm năm qua, ngày mừng Một đầu năm nào Lâm Lỗi cũng đợi trước cổng nhà tôi từ rất sớm, đường hoàng đi vào nhà với danh nghĩa đến chúc Tết. Anh ta khiến bố mẹ tôi không những phải hào hứng đón tiếp thằng bé có ý đồ với con gái mình mà còn phải mời đồ ăn ngon và nói những lời tốt đẹp nữa. Điều này làm cho hai ông bà rất bất mãn.

Nhưng mừng Một Tết năm ngoái, tôi cùng lúc gặp người thứ ba và người thứ tư.

Người thứ ba chỉ tay vào người thứ tư nói với tôi:

- A Phúc, đây là bạn gái của anh.

Lúc đó, mặt trời nhô ra từ phía đông chiếu xuống thứ ánh sáng chói lòa, người thứ ba thật đẹp, người thứ tư thật xinh.

Tôi nhìn người đàn ông từng nói chuyện trăm năm với mình, vẫn là khuôn mặt, khí chất, ngoại hình thân thuộc mà sao giọng nói nghe lạnh lùng, đáng ghét và vô cùng xa lạ. Về dị dạng, yêu chiều trong ánh mắt giờ không còn dành cho tôi.

Biết nói sao nữa? Ngoài việc chúc họ năm mới vui vẻ, phát tài phát lộc, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử, tôi còn có thể nói gì?

Nói xong những ngôn từ tốt đẹp đó, tôi đóng cửa lại, đi vào bếp tìm một quả ớt chỉ thiên nhét vào miệng rồi ra sức nhai. Tôi ngẫu nhiên nhai như muốn ép những lời nói may mắn vừa rồi vào chỗ không lối thoát. Rốt cuộc, chúng lại ồng ộc trào ra qua khóe mắt.

Theo lời thuật lại của Trứng muối, người đã vác gạch tìm Lâm Lỗi hỏi tội, thì anh ta tưởng tôi cố ý cắt đứt liên hệ với anh ta, muốn dùng cách thức này để ám chỉ việc muốn chia tay. Thế nên sau khi đã hiểu ra ý của tôi liền lập tức tìm thấy mùa xuân thứ hai của cuộc đời mình rồi sau đó khua chiêng đánh trống ầm ĩ đem về ra mắt người thân và bạn bè, trong đó có tôi.

Với lời giải thích này, Trứng muối không nói gì, chỉ mang gạch đập vào đầu anh ta khiến anh ta phải nằm viện suốt kỳ nghỉ. Anh ta nói với người ngoài rằng do uống say nên bị ngã. Biết được điều này, Trứng muối ân hận vì lúc đầu không làm tịt luôn miệng tên đàn ông đó:

- Sớm biết hần không dám nói thật, tao đã dùng kim sắt vụn rằng hần rồi.

Chính vì điều này, sau buổi sáng hôm ấy, tôi không hề gặp lại Lâm Lỗi cho đến tận khi bắt gặp sự xuất hiện kỳ lạ của anh ta ban này.

Từ quê lên, tôi mua ngay một chiếc di động, tìm lại nick QQ và nhớ lại mật khẩu. Dù avatar của Lâm Lỗi vẫn luôn nằm trong danh sách bạn bè, số điện thoại của anh ta vẫn trong danh sách liên lạc nhưng chúng tôi không bao giờ liên lạc với nhau, ngoại trừ cách đây vài hôm, anh ta nói trên mạng câu: “A Phúc, chúc mừng sinh nhật em!”.

Sau này, khi đã suy ngẫm và thông qua luận chứng của mình, nguyên nhân chúng tôi chia tay có được một câu trả lời hoàn toàn mới.

Thực ra rất đơn giản, đó chính là vì khoảng cách.

Cũng giống như nước xa không cứu được lửa gần, bánh vẽ không thể no bụng, thì dù có là tiên nữ, đối với đàn ông mà nói, không sờ được, không ăn được, cũng chẳng thực tế bằng điều thuốc kẹp trên tay, huống hồ tôi lại chẳng phải là tiên nữ gì.

Mặc dù tôi không muốn thừa nhận nhưng vẫn phải dũng cảm, không sợ mất mặt, đối diện với sự thực tàn khốc rằng, việc đổ lỗi cho cách thức liên lạc, cơ bản chỉ là một cái cớ. Lâm Lỗi đã say mê “mùa xuân thứ hai” từ lâu. Nếu không sao bọn họ có thể phát triển nhanh với tốc độ thần kỳ như vậy? Tính cả thời gian kể từ lúc chúng tôi có mâu thuẫn, không ai quan tâm đến ai thì chưa tới ba tháng. Đến Hitler đánh chớp nhoáng còn cần có thời gian chuẩn bị nữa là, mà cô ta lại không phải loại làm tiên, cứ đưa tiên là được, bảo gì làm đấy, bảo gặp ai cũng gặp...

Nhưng cũng tại tôi ầm đầu. Sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Lỗi bảo tôi đến thành phố nơi anh ta ở tìm việc, tôi đã không đồng ý.

Vì lúc đó tôi nghĩ, dựa vào đâu mà tôi phải lao đầu về phía anh ta còn anh ta lại không đâm về phía tôi? Nam nữ bình đẳng đã bao năm nay, dựa vào cái gì mà lúc nào phụ nữ cũng phải là người hy sinh? Nếu anh ta yêu tôi thì anh ta nên từ bỏ tất cả để đến tìm tôi, như vậy mới thể hiện rằng anh ta quan tâm đến tôi nhường nào. Chẳng phải trong phim Hàn Quốc luôn diễn như thế sao?

Nhưng anh ta lại nói rằng sự nghiệp của anh ta khó khăn lắm mới có chút tiến triển, cơ hội không dễ đến nên phải nắm chắc, không được từ bỏ. Do vậy tôi nói, ừ thôi, chúng ta vẫn tiếp tục chơi trò tình yêu xa cách này vậy. Thực tế như thế cũng rất lãng mạn mà. Ha ha ha...

Thấy không? Diễn hình của bệnh công chúa cộng với hơi tổn thương não bộ.

Dựa vào những điều trên, có thể rút ra kết luận là:

Thứ nhất: Trên thế giới này, ngoài bố mẹ mình ra, không ai có nghĩa vụ phải xoay quanh mình, phải từ bỏ bất cứ thứ gì vì mình.

Thứ hai: Trong tình yêu không tồn tại sự cống hiến, chỉ có sự thỏa hiệp. Đôi khi lùi một bước cũng chẳng tổn thất gì.

Thứ ba: Tình yêu có sâu đậm đến mấy cũng không vượt qua được sự bào mòn của khoảng cách địa lý, thế nên đừng có yêu mà mỗi người một nơi.

Do có được ba dòng kết luận vô cùng thực tế và sáng suốt này nên tôi luôn cố gắng vén đám mây mù trong lòng để lại có thể nhìn thấy ánh ban mai. Cuối cùng cũng ngẩng đầu vươn ngực trở về hàng ngũ thanh niên ngoan của Xã hội chủ nghĩa.

Thế nên, tôi thực sự rất thông cảm đối với những việc làm của Lâm Lỗi, tôi không hề hận anh ta chút nào, chỉ có điều đôi khi rảnh rỗi quá thì sẽ vẽ một vòng tròn, nguyên rửa anh ta và cô bạn gái hiện tại mà theo anh ta là có thể tay trong tay cùng nhau đi đến trọn đời chia tay. Đương nhiên, nếu có thể biết anh ta đang sống không lấy gì làm hạnh phúc thì tôi rất yên tâm. Chỉ có vậy mà thôi...

Sau khi sàng lọc những thứ linh tinh trong đầu thêm một lần nữa, tôi quyết định đưa ra câu trả lời chính thức đối với câu hỏi của Thương Ngô là:

- Do tính cách không hợp.

Hắn bấu môi tỏ vẻ không tin nhưng cũng không tiếp tục tra hỏi mà bảo tôi ngồi xuống rồi dùng bàn tay nhỏ bé xoa xoa đầu tôi, giọng nói trẻ con của hắn trong vắt thở than:

- Tiểu Tường, em vẫn như vậy. Hễ có tâm sự là nói không ngừng. Nhưng ta chỉ cho phép em buồn vì anh ta lần cuối cùng này thôi, nhớ chưa?

Lúc này, hắn đứng, tôi ngồi, cả hai cao bằng nhau nhưng biểu lộ trên mặt hắn vô cùng nghiêm nghị. Ánh sáng đèn trước của một chiếc ô tô lao đến khiến cặp mắt hắn sáng rõ. Điều này làm tôi có chút hoảng hốt. Trong lúc tâm trí rối bời, tôi ngoan ngoãn gật đầu, nói:

- Yên tâm đi. Kể từ hôm nay, anh ta chỉ là một người đồng hương bình thường của tôi thôi.

Hai người vốn biết rõ về nhau, trừ khi là sang Hàn Quốc một chuyến, nếu không thì không thể gặp nhau mà xem như xa lạ. Sở dĩ giả vờ không quen, không biết, cũng là vì trong lòng vẫn chưa thực sự hết quan tâm mà thôi.

Tôi nghĩ, lần sau mà có gặp lại Lâm Lỗi, tôi nhất định sẽ không thân người ra như vậy, tôi sẽ tươi cười hỏi thăm anh ta, sẽ chuyện trò vui vẻ, rồi nở một nụ cười khi tạm biệt, sau đó nên làm gì thì làm cái đó.

Năm năm yêu đương đã lấy đi năm tháng nước mắt của tôi. Quá đủ rồi.

Vừa dứt lời, nhìn gương mặt nghiêm nghị của Thương Ngô, tôi bỗng cảm thấy có gì đó hơi kỳ quặc, liền vội vàng đứng dậy, day day đỉnh đầu hắn, nói:

- Lúc anh gọi mẹ nuôi, tôi tự hỏi, sao bỗng dưng anh lại thay đổi cách xưng hô. Hóa ra mục đích là để dẫn ra ông bố nuôi. Chiêu này tuyệt thật! Bố nuôi, mẹ nuôi, con nuôi, không kẻ nào địch được nhóm ba người này. Hay là ngày mai, tôi đưa anh đến công ty nhận quách Trương Thần là bố nuôi cho xong. A ha ha ha...

Tôi còn chưa cười xong thì tên tiểu Thương Ngô đang bùm miệng cười trước mặt bỗng lật lọng, nói:

- Hoang đường. Sao ta có thể nhận một người phàm trần làm bố nuôi được chứ?

Tôi ngây người:

- Chỉ là buột miệng nói ra thôi. Sao anh kích động vậy? Thế lúc nãy miệng anh nói hai từ bố nuôi không phải ý là Trương Thần sao?

Thương Ngô nắm tay, giậm chân, tức giận hét lớn:

- Là ta nói chính mình!

Nhìn bóng dáng bé nhỏ chạy tâng tâng của hắn, tôi thấy hơi choáng.

Tự mình nhận mình làm bố nuôi sao? Thế chẳng phải là loạn luân à...

Đêm đó, con hổ nhỏ kia giận tôi, chưa đến chín giờ đã đi ngủ rồi.

Tôi lại thấy hài lòng vì điều này. Trẻ con mà, nên đi sớm.

Nhưng sau vài tiếng đồng hồ, tôi không thể tiếp tục hài lòng được nữa vì ngủ sớm thường đi đôi với dậy sớm.

Ba giờ sáng tỉnh mơ, hần dậy luyện công, tôi có thể chấp nhận được, đằng này, năm giờ sang giữa mùa đông giá rét, hần kéo tôi dậy luyện công cùng, thực sự không tài nào chịu nổi. Tuy nhiên, cánh tay đâu có vụn được đùi, người sao đâu nổi tiên, nên tôi đành phải chịu. Dưới sự bạo ngược của Thương Ngô, tôi không thể không khuất phục.

Ngày đi làm đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết, sau khi bị chen bẹp rúm trên tàu điện ngầm, tôi bơ phờ bắt đầu công việc.

Cho đến khi ngáp dài ngay trước khuôn mặt nhẹ nhàng, tuấn tú của Trương Thần, tôi mới sực tỉnh.

Thì ra con hổ chết tiết muốn dùng chiêu lao động gân cốt này làm tàn phai nhan sắc của tôi.

Có vẻ Trương Thần không muốn thấy tôi với vẻ tiều tụy như sắp chết này, anh mang cho tôi một ly cà phê sữa nói:

- Tiểu Phù sao vậy? Mấy ngày này chắc mãi chơi quá hả?

- Đâu có. Em chỉ ở nhà, chẳng đi đâu cả, mãi gì mà mãi? Tôi đón lấy cốc cà phê, uống hai hớp sau đó đứng lên vận vận eo. Mấy năm rồi không tập luyện, mới chạy có vài bước trong tiết trời lạnh giá mà như là bị mất tay, mất chân vậy.

Trương Thần cười, hỏi tiếp:

- Thương Ngô bướng bỉnh lắm phải không?

Tôi ngẫm nghĩ, mà cũng đúng là bị hắn hại ra nông nổi này nên gật mạnh đầu nói:

- Anh đừng nghĩ nó chỉ như con hổ con, thực chất nó chính là con khỉ dờ ngồi trên nóc nhà đấy.

Trương Thần bật cười:

- Thật thế sao? Anh thấy nó ngoan đấy chứ. So với bọn trẻ cùng tuổi, nó rất hiểu biết.

Cùng tuổi á? Cùng tuổi với con hổ đó thì chỉ có người đời Tần. Dù sao chắc chắn Tần Thủy Hoàng hiểu biết hơn hắn...

Tôi nghĩ, thân phận thật của mình có khi cùng thời với Bao Thanh Thiên, khoảng cách thời đại bỗng khiến tôi cảm thấy có chút tang thương.

Đặt chiếc cốc xuống, tôi thân ái vỗ vai Trương Thần, chân thành nói:

- Anh Trương, xem xét vấn đề không nên chỉ xem bề ngoài. Anh có biết mặt người dạ thú là ý gì không? Chính là nhìn mặt thì có vẻ giống người nhưng thực tế lại là cầm thú.

Trương Thần rõ ràng không theo kịp tư duy nhảy cóc của tôi, anh suy nghĩ một lát rồi dè dặt nói:

- Ý của em là... con cừu khoác trên mình bộ lông nói sao?

- Không, không, không, mà là con hổ đội lột người!

-... Tiểu Phù, năm Hổ khiến em choáng à?

Trương Thần phá lên cười.

Thông thường mà nói, nụ cười, của anh cũng giống như con người của anh vậy, ấm áp, nội tâm và hàm súc. Nói cho vắn vể thì là nụ cười như gió xuân, khiến người khác mê say. Tuy thế, cũng có lúc anh cười mở, giọng nói mạch lạc, lông mày cong cong. Trường hợp này dễ xảy ra khi nói chuyện với tôi. Có lẽ lỗi phát ngôn nghe khó tin, không bình thường của tôi có thể chạm đến điểm hài hước sâu thẳm trong dây thần kinh cười của anh...

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính của tòa nhà bốn mươi chín tầng rọi lên cơ thể anh khiến chiếc cúc trong suốt của lượt sơ mi trắng dưới lớp áo len mỏng cổ tim màu sữa như mang một thứ ánh sáng đặc biệt, lấp lánh, tròn trĩnh tựa giọt sương mai.

Giọt sương mai...

Trong đầu tôi tự nhiên nảy ra hàng loạt câu hỏi: Giờ này Thương Ngô đang xem tivi, đang lên mạng, hay đang ngủ nhỉ? Thịt xiên nướng tối qua đóng gói mang về chắc là đủ cho hần ăn hôm nay. Đúng rồi. Liệu hần có biết dùng lò vi sóng, có biết dùng bếp gas để làm nóng đồ để ăn cho ngon không? Sau khi tan làm, mình có nên mang về cho hần thêm ít thịt nướng không? Nhưng mà thịt nướng đắt như vậy, mình phải mua bao nhiêu mới đủ cho tên hổ đói này ăn đây...

Thấy ánh mắt tôi mơ màng, tâm hồn như ở trên chín tầng mây thì người luôn điềm tĩnh như Trương Thần hình như cũng hơi ớn lạnh, anh đưa tay ra trước mặt tôi khẽ huơ huơ:

- Tiểu Phù, em nghĩ gì vậy?

Tôi thành thật trả lời:

- Thịt nướng...

Anh ngẩn người rồi lập tức cười phá lên. Tôi thật không biết phải làm sao, thế nào mà lại ngớ ngẩn vậy chứ?

- Mới mấy giờ mà em đã đói rồi? Đi ra chỗ anh lấy chút gì lót dạ trước, buổi trưa anh mời em ăn thịt nướng.

Để tránh tiếp tục bị cười nhạo, tôi tức tốc chui vào phòng làm việc của anh, mở cái ngăn kéo quen thuộc trên cùng phía bên phải bàn làm việc, lôi ra một lọ thủy tinh chứa đầy đồ ăn vặt.

Nói về mấy tháng trước, sau khi quyết định mục tiêu là Trương Thần, tôi liền nghĩ cách triển khai kế hoạch, nhưng rồi lại cho rằng lần này không nên quá chủ động để lại rơi vào thế bị động về sau. Nghĩ nát óc trong ba ngày mới lóe lên một ý tưởng - đó là ăn cắp bản quyền chiêu Thái Thiếu Phân quyền rữ Ngô Khởi Hoa trong bộ phim Diêu thủ nhân tâm¹.

1Diêu Thủ nhân tâm: Bộ phim có tên tiếng Việt là Bàn tay nhân ái, trong đó diễn viên Thái Thiếu Phân thủ vai bác sĩ cấp cứu Đường Tư Lễ, Ngô Khởi Hoa thủ vai bác sĩ ngoại khoa có tay nghề cao Trình Chí Mỹ. Hai nhân vật Chí Mỹ và Tư Lễ ban đầu có những xích mích, hiểu lầm nhưng sau đó họ đã yêu nhau lúc nào mà không biết.

Rất trùng hợp là dạ dày của Trương Thần không tốt cho lắm, thường xuyên bị khó chịu, hể khó chịu, khuôn mặt anh liền trắng bệch, toát mồ hôi, nhìn mà thấy xót. Chúng tôi là dân kỹ thuật, có dự án là tăng ca cả ngày lẫn đêm, ăn uống không giờ giấc, do vậy trông người chả ra người, quỷ chả ra quỷ. Điều này đồng nghĩa với việc tôi sở hữu một yếu tố có thể coi là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Do vậy, tôi đã mua cái lọ thủy tinh này, rồi sau đó chất đầy những thịt bò khô, bánh quy, bánh đậu xanh, bánh gạo... lợi dụng một lần tăng ca của tháng nào đó lên vào đặt trong phòng làm việc của Trương Thần.

Anh đang đứng trước bản vẽ ngược đầu lên, dùng tay đẩy đẩy gọng kính trên mũi, nhìn cái lọ to chất đầy đồ ăn rồi lên tiếng:

- Tiểu Phù, em yên tâm đi. Đồ để ở chỗ anh, mấy cậu kia không dám tự tiện lấy đâu. Em muốn ăn thì vào lấy lúc nào cũng được.

Làm mất bao nhiêu công mà anh tưởng là tôi vì không cam lòng mỗi lần mang đồ ăn tới đều bị những con mèo đầu đen trong phòng xơi sạch nên mới nghĩ đến việc coi chỗ anh là cái kết an toàn...

Bao đại nhân à, thảo dân oan uổng quá! Thảo dân không nhỏ nhen như vậy, mà cho dù đúng là như vậy thì thảo dân cũng đâu có thể hiện ra trước mặt anh ấy.

Đến nước này, tôi chỉ biết nhớn miệng, rất thực nữ đáp lại một câu:

- Cảm ơn anh.

Sau này, chỗ Trương Thần đúng là biến thành căn cứ tích lũy lương thực của tôi, không những thế, cái lọ thủy tinh như có bùa phép, cứ ăn lại đầy lên, giống hệt trên tivi vậy.

Đương nhiên, bùa phép cũng cần phải có Nhân dân tệ làm hậu thuẫn, chỉ có điều hậu thuẫn này không phải được lấy từ ví tiền của tôi, thế nên mới gọi là có bùa phép...

8. Chương 04 Part 2

Nhìn lọ thủy tinh đầy ắp, có thể thấy Trương Thần sắm rất nhiều đồ Tết. Tôi lấy chiếc kẹo sô cô la đen hiệu Do ve, hài lòng rời khỏi phòng.

Ngày làm việc đầu tiên sau Tết, công ty thường rất yên ắng vì còn một nửa số người nữa hoặc là vẫn đang hưởng kỳ nghỉ cả năm vất vả dồn lại, hoặc là đang tiếp nhận sự tôi luyện đau xương, nhức cốt, nửa sống nửa chết như trong lò nung của các loại phương tiện vận chuyển.

Phòng kỹ thuật hôm nay chỉ có tôi và Trương Thần và một người nữa, là sinh viên mới tốt nghiệp vừa vào làm ở công ty chưa đầy hai tháng. Cô bé trẻ trung, tươi tắn như một đóa hoa khiến tôi không thể không than trách năm tháng vô tình biến mình trở nên già nua.

Đồng nghiệp đều gọi cô bé bằng cái tên thân mật là Tiểu Điểu, tức con chim nhỏ, vì cô bé giống như chú chim, có thể cất đôi cánh tự do bay lượn trên bầu trời. Tuy thế tôi cho rằng bầu trời ngày nay chỉ có máy bay mới được phép bay, không những thế còn cần phải có đường bay riêng...

Lúc này, Trương Thần đang rất nhẫn nại, rất tỉ mỉ giải thích cho Tiểu Điểu. Lý tưởng tuyệt vời gặp phải hiện thực khô cứng thì tại sao chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường? Cô bé tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi bẻ miếng sô cô la làm ba phần chia đều cho cả ba, sau đó khẽ nói với cô bé:

- Khách hàng là cha là mẹ của chúng ta. Em không thiết kế theo yêu cầu của họ, tháng này em sẽ không có thưởng, sẽ không thể đi xem liveshow của thần tượng, chẳng những thế còn phải tăng ca đến tận khi công ty cho rằng em đủ tư cách lĩnh thưởng mới thôi.

Cô nàng Tiểu Điểu lập tức tỏ ý hiểu, sau đó vui vẻ gặm miếng sô cô la rồi bắt đầu sửa bản vẽ.

Tôi thở dài, ánh mắt nhìn xa xăm. Từ trên cao, giữa thành phố xám xịt, trải nghiệm những thay đổi to lớn mà đại gia đình xã hội mang đến cho tâm hồn đã từng rất nhiệt huyết.

Trương Thần cười, cúi xuống nói khẽ vào tai tôi:

- Để biểu dương thành tích giải quyết khó khăn giúp cấp trên, bữa tối nay anh cũng mời luôn.

Tôi bồng nhớn miệng cười, ra về trẻ con, ngây ngô như Lolita1. Anh lại cười lớn rồi tiện tay thưởng luôn miếng sô cô la mà tôi chia cho anh.

1 Lolita thường để chỉ những cô bé đáng yêu, dễ thương, độ tuổi từ tiểu học tới hết trung học cơ sở.

Bữa trưa và bữa tối đều được mời ăn thịt nướng miễn phí khiến tôi ăn đến nổi mặt bóng mỡ, bụng tròn vo. Trương Thần còn gói về cho tôi một cân thịt nướng nữa, bảo là phần cho anh bạn nhỏ Thương Ngô thích ăn thịt.

Một chàng trai chu đáo, cẩn thận như thế này thì sao có thể không khiến trái tim tôi rung rinh, thậm chí là rưng rưng lệ chứ?

Nghĩ lại chuyện trước đây, tôi chính là vì một câu nói của Trứng muối: “Muốn quên đi một người thì phải yêu một người khác trước”, nên mới luôn giữ nguyên tắc tỏ phải ăn cỏ gần hang, miếng ngon không để cho người ngoài, thiết lập mục tiêu đối với anh chàng Trương Thần cũng vừa thất tình này. Và thế là, tôi bất chấp tất cả dấn thân vào cuộc vận động đầy ham muốn ấy.

Bây giờ, hình như sắp thành công rồi? Vì đã quên Lâm Lỗi nên yêu Trương Thần, hay là vì yêu Trương Thần nên mới quên Lâm Lỗi.

Hay là... cả hai điều này chẳng có gì liên quan đến nhau?

Về tới nhà, anh bạn tiểu Thương Ngô đang ôm chiếc gối tựa ngồi trên sofa, thích thú xem chương trình chào xuân năm ngoái phát lại trên tivi. Hắn bị diễn viên hài Tiểu Thẩm Dương trong vai cô nàng khéo léo mặc quần lếch làm cho cười ngặt nghẽo, thùng rác cạnh bàn đầy ắp que xiên thịt nướng.

- Hôm nay không đi chơi à? Ngoan thật đấy! – Tâm trạng tôi hôm nay rất tốt, tiện tay véo má hắn rồi mang thịt nướng đến, nói: - Thưởng cho anh đấy!

- A, ta thích món này!

Tivi chiếu đến đoạn Triệu Bản Sơn nhận ông ngoại, Thương Ngô cười ha ha rồi nhét một miếng thịt nướng vào miệng nhai ngấu nghiến.

1 Triệu Bản Sơn: Danh hài nổi tiếng của Trung Quốc.

Tôi tiện miệng nói:

- Đồ ăn này do người mà anh không muốn nhận làm bố nuôi mua đấy. Xem người ta có tốt với anh không?

Sau đó cùng với âm thanh từ tivi vọng ra “Ông ngoại cháu cũng họ Tất...”, con hổ nhỏ bị thịt nướng làm ghen hờn.

Tiểu Thương Ngô khua khoắng tay chân, đấm ngực giậm chân ngồi ở đó, khuôn mặt nhăn nhó chuyển từ trắng bệch sang đỏ từ rồi tím tái như một quả cà. Tôi sợ hãi vội đấm thực mạng mấy quả vào lưng hắn, cuối cùng cũng ọe được miếng thịt đoạt mệnh ra.

Hắn vừa ho vừa đẩy mạnh hộp thịt nướng sang một bên, tỏ rõ sự kiên quyết đoạn tuyệt với thứ đồ ăn này.

Đêm đó, Thương Ngô lại tức giận, không thèm để ý gì đến tôi. Hắn đi ngủ từ rất sớm. Buổi sáng ngày hôm sau, tôi lại bị hắn kéo dậy chạy bộ.

Trời đất, Phật Tổ Như Lai ơi, rốt cuộc con đã tạo oan nghiệt gì thế này?

Mặt mũi bơ phờ đi làm, hai mắt díp lại về được nửa bản thiết kế, khó khăn lắm mới vờ vờ được đến giờ ăn trưa, đang định úp mặt xuống bàn ngủ bù, nhân tiện giảm béo luôn thì lễ tân gọi điện nói có người tìm.

Tôi chạy ra xem thì thấy Thương Ngô mặc chiếc áo bông màu vàng nhạt, đầu đội cái mũ lưỡi trai màu xanh nhạt, đang bị mấy cô đồng nghiệp nữ vây quanh. Hắn dùng giọng nói nhỏ nhẹ, thỏ thẻ chào từng người:

- Cháu chào cô...

Cô A hỏi:

- Cháu bé, cháu tự đến đây một mình à? Không có người lớn đi cùng sao?

Hắn đáp:

- Vâng ạ. Vì cháu mới đến đây chưa được mấy hôm nên ngoài mẹ ra, cháu không quen người lớn nào khác ạ.

Cô B hỏi:

- Bé con xinh trai ơi, nhà cháu ở gần đây phải không?

Hắn đáp:

- Không xa ạ. Ngồi hai chuyến xe buýt, rồi đi bộ mười mấy phút là đến.

Cô C hỏi:

- Ôi trời ơi, thế mà không xa à? Trước đây, mẹ cháu đã cháu đưa cháu đến đây chưa?

Hắn lại đáp:

- Chưa ạ. Cháu tự lên mạng tìm đường đến.

Cô D hỏi:

- Trời đất, trẻ con bây giờ đều thành tinh cả rồi. Thế mẹ cháu có để xe buýt cho cháu không?

Tên tiểu tử đáp:

- Cháu dùng tiền mẹ cháu đưa để ăn trưa mua vé xe

Cô A, B, C, D đồng thanh hỏi:

- Nói cho cô biết, mẹ cháu là ai thế?

Hắn đáp:

- Mẹ cháu đến rồi!

Theo hướng chỉ từ cánh tay phải của Thương Ngô, bốn cặp mắt cùng tám ánh nhìn đằng đẵng sát khí chĩa vào kẻ đang đứng ngay người ở chân tường là tôi. Họ chỉ trích tôi mạnh mẽ, chỉ trích gay gắt, chỉ trích đến cùng...

Lúc này, Trương Thần chậm rãi xuất hiện. Ban đầu, cảnh tượng náo nhiệt quanh quây lễ tân khiến anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau đó anh nhìn thấy trung tâm của sự náo nhiệt:

- Thương Ngô, sao cháu lại đến đây?

Cô nàng Tiểu Diệu theo sát anh chớp chớp cặp mắt to ngây ngô bỗng nhiên thốt lên:

- Ôi, hóa ra con trai của hai người đã lớn bằng này rồi?

Bốn cặp mắt, tám ánh nhìn của các cô A, B, C, D lập tức hòa theo ý đó rồi mọi người cùng cười, cười không thành tiếng, ra sức mà cười.

Cười cái gì chứ? Tôi “vuốt ve” bông hoa nhỏ Thương Ngô, lòng thầm bi phẫn.

9. Chương 05 Part 1

CHƯƠNG 5 - Trâu thần giàu có

Sau khi giải thích một cách nhẫn nại, tỉ mỉ, thậm chí có lúc không ngại dùng đến vũ lực, cuối cùng tôi cũng vẫn hồi được danh hiệu “Thanh niên ngoan ngoãn của mình”, thoát khỏi việc bị chụp mũ là làm mẹ khi chưa kết hôn và việc vi phạm quy định nhà nước về độ tuổi sinh con.

Thế nhưng khi giải thích vì sao cả công ty chỉ có mỗi Trương Thần biết chuyện thằng con trai nuôi, nó nói mới xuất hiện mấy hôm mà lại tỏ ra quen biết với anh, thì tôi có gặp chút phiền phức.

Thực tế ngay từ đầu tôi đã không dễ giải thích với các MI A, B, C, D và những người X, Y, Z quanh đó vì họ vốn là có một kết luận đồng nhất cao độ. Sau rồi, cô nàng Tiểu Diệu lại tự cho mình là người phát ngôn chính thức, gõ một mạnh, tuyên bố:

- Giữa hai người có gian tình!

Việc mọi người biết được suy nghĩ mà mình ấp ủ bấy lâu khiến tôi thâm sung sướng, nhưng tôi vẫn e dè, lấp bắp mãi mà chẳng được một câu. Về mặt lý luận, chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến tôi nhất thời không nghĩ ra được gì.

Phải nói thế nào nhỉ? Nói là buổi sáng hôm đầu năm, tôi đưa thằng con nuôi ra chợ mua rau, sau đó tình cờ gặp Trương Thần ở chỗ cách nơi tôi sống mười tám trạm xe buýt, mười trạm tàu điện ngầm và hai mươi phút đi bộ ư?

Đừng nói gì mà “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” nhé, tôi đâu phải là Bạch nương tử, Trương Thần cũng đâu phải là Hứa Tiên¹. Hổ và mãng xà, một loài là động vật có vú, một loài là động vật máu lạnh, càng không thể có bất kỳ quan hệ thân thiết nào...

1 Bạch nương tử và Hứa Tiên là hai nhân vật trong Bạch xà truyện.

Thế nên, chẳng lẽ thừa nhận...

Như biết dòng điện nào trong tôi truyền đến đoạn sóng nào, Trương Thần đẩy đẩy cặp kính rồi giải thích ngay một cách vô cùng có lý:

- Là vì hôm Tết tôi có đến tìm Tiểu Phù, cùng nhau ăn bữa cơm nên mới quen cậu bé này. Đúng vậy không, Thương Ngô?

Trước mặt đứa trẻ con nhưng anh không tỏ ra mình là bề trên cũng không cố ý giảm tuổi tác để giả bộ đáng yêu, mà anh luôn dùng thái độ bạn bè bình đẳng khi tiếp xúc, khiến Thương Ngô thấy mình được tôn trọng. Chiều này đúng là cao tay, là kẻ sách đặc biệt tuyệt vời đối với những thằng bé hung hăng như thế. Thậm chí ngay cả khi đối phương đã hơn hai nghìn năm tuổi là Thương Ngô cũng chỉ có thể thu khuôn mặt không mấy vui vẻ lại, gật gật đầu.

Thấy sự phối hợp ăn ý giữa Trương Thần và con hổ nhỏ, tôi chợt nghĩ mông lung, hai bố con thật đáng yêu, thêm tôi nữa sẽ là một gia đình ba người vui vẻ hạnh phúc, gia đình ba người...

Từ từ đã, Trương Thần nói rõ chân tướng sự thật trước mọi người, không lẽ anh muốn mượn tiếng nói của quần chúng để thổ lộ tình cảm với tôi, khiến tôi khó lòng từ chối, chỉ có thể giả bộ nửa chối nửa bằng lòng theo anh sao? Thế nên, anh thực chất cũng yêu thầm tôi từ lâu nhưng chưa dám nói?

Trời đất, đúng là cầu huyết¹, gương gạo quá rồi!

1 Cầu huyết: Thường để chỉ những tình huống lặp đi lặp lại nhiều lần hay những tình huống ngõ ngắc, nhàm chán, ấu trĩ trong phim hay tiểu thuyết.

Tôi chỉ vẫn vợ nghĩ mà hoàn toàn quên mất rằng câu nói đó của Trương Thần sẽ gây ra làn sóng công kích đáng sợ như thế nào, bên tai lại rộn lên những tiếng hò reo:

- Hóa ra sô cô la hôm qua em ăn là kẹo cưới của hai người. Chúc mừng, chúc mừng, mừng đại hỷ, tung hoa, tung hoa, tung hoa!

Nhìn cô nàng Tiểu Diệu khua chân múa tay, nhảy đi nhảy lại như con diều hâu lớn, nước mắt tôi ứa ra. Nếu như không phải đang trên tầng bốn mươi chín của tòa nhà có kiến trúc kín hoàn toàn thì tôi nhất định sẽ mở một cánh cửa thông với bầu trời tự do cho cô bé rồi sau đó đá một phát tiến chân...

Tôi vẫn chưa nghe thấy lời tỏ tình chính thức thì mọi người đã reo hò vào động phòng. Điều này khiến sự đoan chính, kiêu ngạo của tôi khó lòng chấp nhận. Tôi đang khó kìm nén nỗi buồn bực thì lại nghe thấy giọng Trương Thần chậm rãi:

- Do năm nay tôi và Tiểu Phù đều không về quê ăn Tết nên tụ tập nhau lại thôi. Chúng tôi đã không vui vẻ được với gia đình thì cũng không thể đơn độc đón Tết ở nơi đất khách quê người này đúng không?

Lời nói của anh phóng khoáng, thẳng thắn, thấu tình đạt lý khiến các cô A, B, C, D và những người X, Y, Z quanh đó, bao gồm cả cô nàng Tiểu Diệu đều ngân ngẩn lệ bày tỏ sự cảm thông và tán đồng sâu sắc. Đến ngay cả khuôn mặt đang tức tối của Thương Ngô cũng giãn ra. Hai chữ gian tình đã được hóa giải thành tình bạn cách mạng giản dị, trong sáng nhất. Thật đáng khâm phục!

Tôi rất phục, phục đến nỗi muốn vò gan, bóp tim, bứt tóc, đâm vào tường.

Anh chàng đeo kính ơi, anh đang nói thật lòng ư? Anh cố ý làm trái tim thiếu nữ của tôi bay lơ lửng có phải không? Đừng gạt người ta nhé...

Dù thế nào đi chăng nữa, không khí náo nhiệt bốc cười ồ quây lể tân cũng trở lại yên bình, đám người gọi nhau đi ăn, còn lại Trương Thần, Thương Ngô và tôi tan vỡ ảo tưởng “gia đình ba người” ban này.

Chuyện được mọi người cho là gian tình không thành khiến cơn tức giận của tôi dồn lên hai đầu ngón tay. Tôi cào vào khuôn mặt Thương Ngô để lại vết đỏ, nói:

- Đến đây làm gì?

Thương Ngô nhú mày giãy ra, ngẩng đầu nhìn tôi vẻ tức tối, nói:

- Không được động tay động chân!

Ái chà! Đồ nhóc con, tôi cứ động chân động tay đấy. Anh làm gì được tôi...

Tôi giống như bà cô kỳ quặc, cười ác ý ra tay với một đứa bé con, chân tay hấn ngấn nên không đuổi được, cũng không đánh được, chỉ có thể chạy khắp nơi tránh đòn.

Trương Thần tựa người vào khung cửa kính cười ha Im. nhìn một lúc rồi nói:

- Gần đây có một tiệm thịt nướng mới mở khá ngon. Ai muốn đi ăn nào?

Con hổ đói kia vừa nghe thấy từ thịt nướng, hai mắt tập lúe lên thứ ánh sáng màu xanh, nhưng có lẽ nhớ ra tối qua vừa nói đoạn tuyệt với thịt nướng, nên lúc này mặt hấn nhả lại, có vẻ hơi do dự. Nhân cơ hội, tôi ấn hấn xuống rồi khẽ nói, giọng đầy mê hoặc:

- Nói cho anh biết, tôi sẽ không bao giờ bỏ tiền ra mua loại thịt nướng cao cấp này cho anh, không nắm lấy cơ hội thì chẳng bao giờ có mà ăn nữa đâu.

Thương Ngô nghe rằng, nhoeo miệng nhìn tôi, sau đó ngẩng đầu hét lớn:

- Cháu muốn ăn!

Tên của tiệm thịt nướng đó là “Mãnh Ngư”, diện tích không rộng nhưng rất sạch sẽ, giá cả so với nơi khác ở khu vực hoàng kim này có thể coi là rẻ nhưng lượng thức ăn mỗi phần lại không hề ít. Có lẽ vì mới khai trương, lại nằm ở trong góc nên lượng người biết đến quán vẫn chưa nhiều, thậm chí tại giai đoạn đỉnh cao là giờ ăn trưa mà chỗ ngồi vẫn chưa kín.

Điểm đặc biệt nhất của tiệm này chính là những nhân viên. Mỗi nhân viên không chỉ mặc trang phục giống những chú bò sữa mà trên đầu còn có cả hai cái sừng cong cong, còn đeo mặt nạ bò nữa. Nhìn qua, thấy họ là những chú bò làm việc cần mẫn giống như những con ong vậy, chỉ không biết là bò này ăn cỏ hay uống sữa...

Lúc gọi đồ ăn lại phát hiện thêm một điểm đặc biệt nữa. Dù quán này có tên là “Mãnh Ngư”, nhân viên đều hóa trang thành bò sữa nhưng quán không có bất kỳ loại thịt bò, tim bò, gan bò, phổi bò, lưỡi bò hay đuôi bò nào... Mọi thứ thực phẩm liên quan đến bò đều không có.

Về điều khó hiểu này, Trương Thần nói, lần trước anh tới đây và có hỏi qua nhân viên, họ nói ông chủ tiệm là người Ấn Độ, vì vậy sự sùng bái và tôn kính của ông đối với bò cũng giống như người Trung Quốc đối với rồng nên không thể ăn thịt bò được.

Cách nghĩ của tôi lại không giống như thế. Mặc dù chúng ta tự coi mình là con cháu rồng tiên nhưng nếu có liu1', chắc cũng chẳng hề do dự mà xẻ tổ tiên thành từng miếng ra ăn. Nào là thịt rồng, tim rồng, gan rồng, phổi rồng, lưỡi rồng, đuôi rồng... chả thiếu món nào.

Thương Ngô vẫn chống tay vào cằm nhìn mọi thứ xung quanh, tỏ vẻ không chút hứng thú. Nghe đến đây, hần bỗng gọi một nhân viên đến nói:

- Chú gọi chủ tiệm đến đây một lát.

Tuy người hần bé nhưng khí phách lại không nhỏ chút nào. Người nhân viên hơi ngạc nhiên rồi lễ phép đáp:

- Xin hỏi, quý khách có việc gì vậy? Có thể nói trước với tôi không?

- Chú không giải quyết được việc này. Chú hãy đi gọi chủ tiệm đến đây... - Hần sắp lộ ra cái đuôi chúa tể muôn loài. Tôi bắt hơi một tiếng nhắc nhở hình dáng và thân phận của hần lúc này. Hần vội chu miệng, chuyển thành trạng thái không vui về tiêu chuẩn của một đứa trẻ, tức tối, nũng nịu nói: - Con muốn ăn thịt bò, con chỉ muốn ăn thịt bò mà!

Thấy đứa trẻ trước mặt vừa thay đổi thái độ, nhân viên lập tức chuyển giọng, cúi người xuống, chiếc mặt nạ bò đáng yêu nói giọng nhẹ nhàng:

- Em bé, ở đây có món thịt dê cũng rất ngon, hay em ăn thử xem sao?

Trương Thần thấy vậy, liền thương lượng với tôi:

- Hay chúng ta đổi nhà hàng khác?

Tôi cầm quyển thực đơn với qua bàn đánh vào đầu con hổ kia, nói:

- Không đổi gì cả, còn quấy nhiễu nữa, mẹ sẽ nướng con lên ăn đấy.

Thương Ngô gườm tôi, rồi nhảy xuống ghế, nói:

- Con đi vệ sinh.

Nhân viên dẫn hần đi rồi lại dẫn về. Sau khi con hổ nhỏ xả hết nước thải trong người về lại treo lên ghế không nói năng gì, chớp lấy các loại thịt động vật ăn ngẫu nhiên, cuối cùng đập tay tôi nói:

- Con muốn mua quần áo.

- Mẹ mới mua cho con mấy bộ rồi mà.

- Con muốn mua quần áo người lớn.

Tôi ngạc nhiên, chẳng lẽ hần xem tivi, phát hiện quần áo hần mặc giống đồng phục bệnh nhân sao?

Trương Thần rót một ly nước hoa quả cho hần và hỏi:

- Cháu muốn mua cho bố mẹ à?

Thương Ngô nghĩ ngợi một lát rồi trả lời:

- Vâng ạ. Mua cho bố cháu ạ.

Trời đất, bố nuôi thoát cái đã nâng cấp thành bố đẻ, loạn luân rồi...

Trương Thần lại rót cho hần một cốc Coca và hỏi:

- Vậy cháu muốn mua quần áo như thế nào?

Thương Ngô không hề do dự, đáp:

- Trang phục nam trong tiệm dưới tầng một tòa nhà của cháu. Cháu thấy rất được.

Tôi nốc thẳng một ngụm Coca vào miệng.

Thỉnh thoảng tôi có ngó qua đồ ở dưới siêu thị tầng một. Giá cả dính trên đó đều là giá trên trời, tên Thương Ngô này được quá!

- Trương Thần, anh đừng nghe nó nói linh tinh. Bố nó đâu có cần đồ mặc... À không, ý em là đâu có cần nó mua quần áo. Thương Ngô, con ngoan ngoãn đi. Tối đi làm về, mẹ nuôi mua cho con một bộ đồ ngủ trong cửa hàng mặt địch.

Thương Ngô tức tối:

- Con không cần đồ ngủ. Con muốn mua quần áo mặc bình thường cơ!

Tôi còn giận hơn:

- Con có biết mua quần áo cho bố con tốn hết bao nhiêu tiền không? Mẹ không có tiền!

Hắn lập tức miệt thị hành vi hể mở miệng ra là tiền tiền của tôi, tỏ vẻ khinh bỉ tột cùng.

Tôi nghĩ, Thương Ngô muốn tôi có bề ngoài giống loài người nhưng mang tinh thần của thần tiên, có thể thoát khỏi sự khống chế của vật chất, coi tiền bạc chỉ là giấy vụn.

Tôi có thể hiểu cách nghĩ về tiền bạc của loài vật chỉ cần hít không khí và gió trời mà vẫn sống tự do tự tại. Tuy hắn đã sống hai nghìn năm nhưng chắc chắn không thể nào hiểu nổi việc tăng giá thịt lợn có ảnh hưởng lớn thế nào đối với cuộc sống. Đáng tiếc, tôi đoán là tạm thời hắn không thể hiểu tại sao tôi mãi vẫn chưa có cảm giác mình là thần tiên.

Thực ra rất đơn giản, vì hai mắt tôi hể mở ra thì trước mặt toàn là người. Từ nhỏ đến lớn, xung quanh tôi đều chỉ có người. Trí óc của tôi chứa đầy ký ức về con người, tất cả trong con người tôi cũng mang đặc trưng của loài người. Ví dụ như cũng có lúc đau, lúc ốm, lúc nhảy lầu, lúc lao vào tường, còn có cả khả năng bị tàn phế rồi chết... Giờ bỗng nhiên mọc ở đâu ra một con hổ nói tôi là thần tiên. Điều này thực sự khiến tôi khó chấp nhận.

Ví dụ khác dễ hiểu hơn, một người đã hai mươi bốn tuổi, bỗng trước mặt xuất hiện một cặp nam nữ trung niên, nói: Con ơi, chúng ta mới chính là bố mẹ ruột của con. Chẳng lẽ người đó lập tức cảm nhận được tình thương yêu, rồi vui vẻ lao vào lòng họ nũng nịu như đứa trẻ sao?

Thế nên, tôi đương nhiên cần phải tính toán tiền nong chi li cho cuộc sống của mình. Trước khi tôi thật sự biến thành thần tiên, tôi vẫn phải ăn, phải ngủ, phải mặc quần áo, phải đi xe buýt, phải mua đồ trang điểm, phải khám bệnh... Mà đúng rồi, còn phải nuôi một con hổ tốn kém. Ngoài việc biết ăn, giờ còn biết cả mặc nữa, có dễ dàng chút nào cho tôi đâu.

Càng nghĩ, tôi càng thấy thật chẳng dễ dàng gì, càng cảm thấy không dễ dàng, tôi càng ho đến long trời lở đất, mặt đỏ tía tai, nước mắt trào ra. Trương Thần ngồi cạnh vội vỗ lưng tôi, cử chỉ vô cùng dịu dàng.

Tôi định quay đầu lại trao cho anh một nụ cười tựa trong mưa nhưng rồi lại thôi. Ngẩng mặt lên, tôi bắt gặp tên Thương Ngô ngồi đối diện với vẻ mặt lạnh lùng, hai môi mím chặt.

Chợt thấy rung mình, cơn tức trong tôi bỗng dịu đi, cơn ho ngừng bật. Tôi đang lấy mu bàn tay lau nước mắt thì thấy Thương Ngô lễ phép nói:

- Cháu ăn no rồi. Cảm ơn chú đã mời cháu đi ăn.

Trương Thần rõ ràng rất ngạc nhiên, sau đó anh cười, nói:

- Có gì đâu. Đây là vinh hạnh của chú mà.

Thương Ngô lại càng lễ phép hơn: - Hai người cứ ăn đi. Cháu về trước đây ạ.

Trương Thần lại càng ngạc nhiên, nói:

- Hả?

Đang ngây người kinh ngạc thì Thương Ngô đã chạy vụt ra ngoài, Trương Thần lúc này mới sực tỉnh, vội nói:

- Tiểu Phù, mau đuổi theo kéo nó bị lạc.

Bị lạc à? Hắn bảo hộ cả loài người trong năm nay, nơi nào hắn không biết chứ?

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, để không bị tố cáo tội ngược đãi trẻ em đến nỗi phải ngồi tù, tôi vội vã lao ra ngoài theo.

Quay một vòng bên ngoài cũng không thấy bóng dáng hắn đâu, chắc hắn đã tự tìm thấy chỗ chơi rồi.

Tôi bực mình quay vào quán, Trương Thần đã thanh toán xong, hỏi:

- Thương Ngô đâu?

- Em gọi xe cho nó, đưa thẳng về nhà rồi. - Tôi tiện miệng nói dối, rồi tiếp: - Cảm ơn anh nhé. Anh mời em mấy bữa liền. Hôm khác nhất định em sẽ mời lại anh!

Trương Thần đứng lên mặc áo khoác, cười cười đẩy cặp kính nói:

- Cứ ghi nợ đã, sau này còn nhiều cơ hội.

Ồ! Anh nói với tôi hai chữ “Sau này” ư? Tôi thấy rung rinh, lòng vui khôn xiết.

Công việc buổi chiều tôi làm rất hăng say, đúng sáu giờ mới quét thẻ tan làm. Đến cổng công ty liền nhìn thấy một thanh niên trẻ mặc chiếc quần màu xám nhạt bên trong, chiếc áo khoác gió đen bên ngoài, chân đi giày da bóng loáng, dáng hình cao to, mặt mày anh tuấn đang bị đám đông vây quanh.

Thấy tôi và Trương Thần sánh vai đi ra, người đó lập tức sải bước đến, giơ tay về phía Trương Thần, lễ phép, lịch thiệp và rất phong thái nói:

- Chắc đây là anh Trương? Tôi họ Phó, là bố đẻ của Thương Ngô. Thời gian vừa qua rất, cảm ơn anh đã chăm sóc cháu.

Thấy phiên bản người lớn của con hổ, nước mắt tôi không kiềm lại được nhưng đó không giống nước mắt của những nữ đồng nghiệp đang rưng rưng vì trai đẹp. Trong nước mắt tôi chứa đầy nỗi sợ hãi.

Từ đầu đến chân, nếu không chi bảy tám nghìn tệ thì không thể nào có được, vậy hẳn lấy số tiền đó ở đâu ra?

Thẻ lương và thẻ tín dụng vẫn nằm trong ví, chỉ để lại hai mươi mấy đồng tiền xu. Sau khi kiểm tra và nghĩ ngợi một lát, tôi đã lơ mơ hiểu.

Dưới ánh đèn neon của thành phố, phong thái và vẻ khôi ngô của Trương Ngô càng hiện rõ, nước mắt tôi trào ra.

Có lẽ không phải hẳn kiếm tiền nhờ việc diễn trò, hơn nữa bây giờ người ta đâu còn thích chuyện đó. Bán thân thì có thể được, với dáng vẻ của hắn, có khi đây chính là con đường làm giàu nhanh nhất.

Thần tiên vì tiền bạc mà lao vào chốn phong trần, nghe nói thì thấy bi đát nhưng lại có thể kích thích nền kinh tế trong nước phát triển. Người đồng chí tốt là người có cống hiến.

Người không phân biệt xấu đẹp, nghề nghiệp không phân biệt sang hèn, không cần biết là mèo trắng hay mèo đen, hề bắt được chuột là mèo tốt. Thời đại ngày nay chỉ chế giễu kẻ nghèo chứ không cười con hát, cứ bán được thì đều là hàng tốt, có giá trị.

Biết rõ rồi nên tôi bình tĩnh hỏi:

- Ở quán nào?

Trương Ngô hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn tôi, nói:

- Là nơi em đã từng đến.

Tôi kinh ngạc.

Noel năm ngoái, tôi thú thực là có đi cùng lũ bạn vợ vẫn đến một quán bar có loại phục vụ này để nhìn ra thế giới, mở rộng tầm mắt. Chuyện ấy mà hắn cũng biết, quả không hổ danh là thần tiên.

Tuy nhiên, lần đó vì giá tiền không phải những kẻ như tôi chấp nhận được nên chỉ có thể ngồi một bên nhìn từng hàng “trai đẹp” đi qua đi lại. Ngoài nhìn sướng mắt ra thì chẳng làm được gì, nhưng sau lần đó tôi vẫn có cảm giác tội lỗi, giống hệt chú mèo đang ăn vụng thì bị bắt quả tang.

Do đó tôi cười gượng nói:

- Quán đó không tồi, có tiền đồ đấy!

Thương Ngô vẫn giữ nét mặt có phần ngạc nhiên nhưng vẫn thành thực trả lời:

- Cũng được. Dù sao ông chủ cũng không phải làm vì tiền.

Tôi lại ngạc nhiên.

Thời đại này vẫn có người làm không vì tiền sao, chẳng lẽ ông chủ quán đó là nhà từ thiện? Sở dĩ quán đó được mở chỉ để giải quyết nhu cầu khó nói về tinh thần hoặc thể xác hoặc cả hai cho một số người?

Trong lòng tôi đang sùng bái nhà đại nhân từ có phẩm đức cao thượng, thì Thương Ngô nói tiếp:

- Sau này, ngày nào ta cũng đến đón em.

- ... Cái gì?

- Sao, không được à?

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn tôi, cặp lông mày thẳng nhướn lên, khuôn mặt góc cạnh, dưới ánh đèn, hàng mi dưới như được phủ lớp sương mỏng.

Trước mặt những anh chàng đẹp trai, tôi thường mất hết chính kiến, lần này cũng không ngoại lệ, nhịp tim rối loạn, chẳng nghĩ ngợi gì, vội gật đầu. Nơi con người sáng ngời của hắn, tôi thấy mình đang cười ngượng nghịu.

- Vậy cứ thế nhé. - Hắn tỏ vẻ hài lòng với thái độ của tôi, mỉm cười vui vẻ.

Tôi lại thấy sợ hãi, muốn gõ một cái vào trái tim bị sắc đẹp làm mê muội của mình.

- Tại sao?

- Tại sao cái gì cơ?

- Đang yên đang lành, sao bỗng dừng lại đưa ra yêu cầu này? Chẳng phải anh nói là phải tranh thủ thời gian luyện công sao? Hơn nữa, ngày nào anh cũng chạy lung tung ra ngoài như thế, sớm muộn gì tôi cũng bị buộc tội xao nhãng việc chăm sóc trẻ em rồi đến phải ngồi tù thôi!

Thương Ngô khẽ hứ một tiếng, nói:

- Ai bảo ta sẽ xuất hiện trong hình dạng trẻ con chứ?

Tôi ngẩn người, nói:

- Anh chẳng đã nói ngoài việc sáng sớm luyện công ra, thời gian còn lại tốt nhất là giữ mình trong hình dạng đứa trẻ, như vậy mới có lợi cho việc khôi phục nguyên khí đầy thôi?

- Không sao. Cùng lắm chỉ tiến triển chậm hơn một chút.

Có một gã trai đẹp bất kể mưa to gió lớn đến đón mình mỗi khi tan làm, đây chính là giấc mộng từ lâu của tôi. Điều này khiến trái tim hư vinh của một người con gái đạt đến đỉnh cao tột mẫn, tâm trạng vui vẻ tới cực điểm.

Lúc này mong ước bỗng dừng thành sự thật nhưng tôi lại không thể chấp nhận, bởi vì nếu để hắn làm hộ vệ thì sao tôi có thể tiến triển với anh chàng đeo kính được?

- Đâu cần phải vì chuyện nhỏ này mà làm lỡ đại kế khôi phục nguyên khí của anh? Thôi không cần đâu!

Thương Ngô nhìn tôi, nói:

- Ta nói cần là cần.

Cần cái gì mà cần?

Trời sinh tôi đã có tính bướng bỉnh, giống như một con lừa vậy, dẫu cũng không đi mà đánh thì lùi lại, càng bị kéo thì càng không chịu nhấc chân, do đó tôi nói:

- Tôi bảo không cần là không cần.

Thương Ngô cũng lập tức quay lại, đối diện với tôi, hỏi:

- Lý do?

- Ảnh hưởng không tốt.

- Ảnh hưởng gì?

- Anh dựa vào đâu mà đến đón tôi?

- Chẳng phải ta đã giới thiệu rồi sao?

- Đúng thế. Bây giờ, anh là chồng của bạn tôi. Ngày nào cũng bám lấy tôi thì ra thể thống gì? Như vậy chẳng lẽ tôi là kẻ thứ ba, đi phá vỡ gia đình người khác, phản bội tình bạn hay sao? Còn bị đồng nghiệp coi thường nữa.

Có lẽ lúc này Thương Ngô không nghĩ nhiều như vậy, tùy tiện tự gán cho mình một thân phận, giờ thấy tôi nói có lý nên tỏ rõ vẻ bất ngờ, hần chầu mày nghĩ ngợi rồi nói:

- Không sao. Ngày mai, ta sẽ nói với đồng nghiệp công ty em là ta đã ly hôn rồi.

- ...

Sao có thể nhanh chóng quên đi chuyện hôn nhân đổ vỡ như thế chứ?

Tôi nén giận, tiếp tục dùng thực tế giảng giải đạo lý bằng thái độ thành khẩn:

- Như thế cũng không ổn. Anh vừa mới ly hôn mà đã có quan hệ mập mờ với tôi, đến kẻ gốc cũng nhận thấy việc ly hôn của anh có liên quan đến tôi.

Thương Ngô mím môi, hơi mất kiên nhẫn nói:

- Tại sao phải quan tâm đến người khác nghĩ như thế nào?

- Vớ vẩn. Anh coi tôi là người hành tinh khác chắc?

Hắn liếc nhìn tôi, giọng nói bỗng lạnh lùng, làm ngắt quãng bài diễn thuyết của tôi, khiến ngọn lửa tức giận trong tôi bị dập tắt, nói:

- Thực ra, em chỉ quan tâm Trương Thần nghĩ gì thôi.

Tôi bỗng lặng đi.

Nguyên nhân là vì ý nghĩ của tôi bị hắn vạch trần, quan trọng hơn là tôi sợ con hổ đói này vồ lấy tôi giữa đường phố đông người qua lại.

10. Chương 05 Part 2

Dưới ánh đèn màu xanh, khuôn mặt vui vẻ của Thương Ngô thức tỉnh tôi. Dường như hắn luôn coi mình là chồng tôi. Dù chuyện hôn nhân của thần tiên không được sự bảo hộ của pháp luật trong nước nhưng hắn luôn cảm thấy rằng việc tôi qua lại với người khác khiến hắn bị cấm sừng, không có lợi cho hắn mà chỉ có lợi cho kẻ địch.

Đáng sợ là dù hắn có bóp chết tôi thì hắn cũng không phải ngồi tù, cứ coi như là cảnh sát dừng cảm bắt lấy hắn, rồi đem xử bắn thì có lẽ đối với hắn, đạn súng ăn cũng ngon như đậu vậy...

Đầu óc tôi bị những ý nghĩ vẩn vơ làm hỗn loạn, nhất thời hất hơi liền mấy cái.

Thương Ngô trông thấy vậy, chau mày hỏi:

- Em sao thế?

Tôi giả vờ nói:

- Lạnh.

Hắn tiếp tục chau mày, còn có vẻ né tránh, nói:

- Lúc này trông em thật vô dụng!

Trời đất ơi!

Thực ra, tôi không cảm thấy lạnh, thế nhưng giữa mùa đông giá rét, một cô gái e dè nói câu đó thì chỉ cần là đàn ông, họ đều sẽ làm chút gì mới đúng. Cứ coi như không lập tức nhường áo của mình, thì chí ít cũng nói vài câu khách sáo. Hắn nói ra một câu như vậy, hắn tưởng hắn là người đàn ông lạnh lùng vô tình, còn tôi là một thánh mẫu sao?

Nhớ lại năm ấy, Lâm Lỗi đã cởi khuy áo khoác của anh ta rồi ôm trọn tôi vào lòng...

Khốn thật! Đang yên đang lành lại nhớ đến con người đó làm gì chứ?

Gương mặt bỗng nhiên xuất hiện trong ý nghĩ khiến tôi tức tối hơn, đang định xả cơn thịnh nộ thì bỗng nhìn thấy Thương Ngô giơ tay phải ra vẫy vẫy. Tôi không hiểu, thuận mắt nhìn theo rồi vô cùng ngạc nhiên.

Cách đó không xa, có một thanh niên chừng hai mươi tuổi đang đi về phía chúng tôi. Mặc dù khoác trên mình một chiếc áo lông vũ nhưng vẫn có thể nhìn ra thân hình tuy rất cao nhưng lại giống như một cây giá của anh ta. Tóc màu hạt dẻ vừa mềm vừa suôn, tóc mái hơi dài che khuất cặp lông mày, bước chân dứt khoát. Cặp mắt vừa to vừa tròn, sống mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi vừa đỏ vừa ướm, da vừa trắng vừa mịn...

- Sao hai người vẫn ở đây? Bảo sẽ tới ngay cơ mà! - Giọng nói trong sáng, nhẹ nhàng, còn có chút giận hờn nữa.

Thương Ngô cười, đáp:

- Xin lỗi, có chút việc nên đến muộn.

Tôi nhìn hai người hờn hờ nói chuyện. Hiểu rồi, đồng nghiệp mới của hắn.

Tôi vội đưa tay ra, nở nụ cười bằng hữu thân thiện, nói:

- Tôi là Đậu Phù, rất vinh hạnh. Sau này, Thương Ngô còn nhờ anh quan tâm nhiều.

Người thanh niên tỏ vẻ mơ hồ khó hiểu nhưng vẫn rất lịch sự bắt tay tôi:

- ... Chị khách sáo quá...

Bàn tay và con người của người này rất giống nhau, mịn mịn, gầy gầy, chạm vào có chút lạnh lạnh, rất dễ chịu,

Tôi vội sờ sờ thêm một chút. Dù sao cũng đâu có mất tiền.

Vẻ khó hiểu trên khuôn mặt chàng trai càng trở nên rõ ràng hơn, mắt anh ta mở to như chú cún đang sợ hãi, trông đáng yêu vô cùng.

Thật muốn ôm vào lòng để yêu thương. Cưng đừng sợ. Chị rất yêu cưng...

Đáng tiếc, suy tưởng tuyệt đẹp của tôi đã lập tức bị Thương Ngô tàn nhẫn phá tan.

Hắn kéo tay tôi về phía mình, nói:

- Tiểu Tường, giới thiệu với em, đây là Ngưu Bôn.

- Là chữ Bôn1 nào?

- Chữ Bôn gồm ba chữ Ngưu ấy.

- Ôi, tên của anh nghe thật mạnh mẽ!

Ngưu Bôn tỏ vẻ ngại ngùng nói:

- Bố tôi bảo, như vậy mới thể hiện được đặc tính của bộ tộc tôi.

1 Chữ “Bôn” (#), được ghép từ ba chữ “Ngư” (41), mà “Ngư” tức là con trâu.

Tôi bắt được từ quan trọng:

- Bộ tộc của anh?

Thương Ngô giải thích:

- Cậu ta là tộc trưởng của tộc Trâu, mới mãn nhiệm mấy ngày trước. Tạm thời chưa muốn về nên ở lại mở quán.

Tôi vô cùng ngạc nhiên.

Thì ra kẻ nhiều tiền không phải nhà từ thiện mà chính là thần tiên.Ồ không, mà là thần thú...

Tôi miễn cưỡng kìm nén cảm xúc của bản thân, lắp bắp hỏi Thương Ngô:

- Vậy anh ở trong tiệm của anh ta...

- Dù sao ta cũng rảnh rồi, sau này có thời gian sẽ qua giúp một tay.

Ngư Bôn gật đầu:

- Ủ! Nhân tiện tôi cũng giúp anh tu luyện.

Tu luyện ư?

Tôi nhìn Thương Ngô cao ráo bệ vệ, lại nhìn Ngư Bôn thư sinh, dịu dàng, thêm tôi nữa là trở thành một bức tranh hài hòa.

Tôi rất mãn nguyện. Như thế này thì có thể giữ bông hoa nhỏ của Thượng Đế là Thương Ngô ở lại rồi...

Thương Ngô không hề để ý đến dòng lệ đang rưng rưng trong mắt tôi, tiếp tục nói với Ngư Bôn:

- Cậu còn nhận ra chị dâu không?

Ngư Bôn cười, gật đầu, nói:

- Sao tôi lại không nhận ra chị dâu chứ? Chỉ có điều chị dâu không còn nhớ tôi thôi.

Câu nói đầy tình người, nhưng tôi lại chỉ để ý đến hai chữ “chị dâu”...

Đang suy nghĩ thì cảm thấy cánh tay hơi đau. Thương Ngô kéo mạnh tôi, than thở:

- Đến ngay cả ta, cô ấy còn không nhớ, huống hồ là cậu.

Tôi vội ngược nhìn hẩn nhưng đúng lúc hẩn quay đầu đi, chỉ để tôi thấy một bên tóc mai gọn gàng và vành tai được ánh đèn chiếu thấu.

Lúc này Ngư Bôn nói:

- Chúng ta mau về ăn cơm thôi. Mọi thứ đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.

Thương Ngô gật đầu đồng ý.

Tôi tỏ ra là một người hiểu chuyện, nói:

- Có phải các anh ăn xong thì bắt đầu công việc không? Mấy giờ mới tan làm?

Ngư Bôn đáp:

- Đã bắt đầu làm rồi, chín giờ đóng cửa.

Tôi ngạc nhiên:

- Thật thế sao? Không phải mười giờ các anh mới mở cửa và sau đó làm suốt đêm sao?

Ngư Bôn càng tỏ ra lúng túng:

- Dâu có. Chúng tôi đâu phải mở hộp đêm...

- Quán của anh không phải là hộp đêm ư?
 - Quán thịt nướng sao lại là hộp đêm được?
 - Thịt nướng? - Tôi chớp chớp mắt: - Chẳng lẽ là tiệm Mãnh Ngưu lúc trưa?
- Thương Ngô cũng bối rối:
- Sao em lại không biết? Thế em nghĩ là quán nào?
 - ... Trai bao...

11. Chương 06 Part 1

CHƯƠNG 6 - Thổ lộ tình yêu

Khi ăn trưa, Thương Ngô ở trong quán thịt nướng Mãnh Ngưu liền cảm nhận được sinh khí của đồng loại. Hắn chạy ra đường trước, sau đó tìm Ngưu Bôn lấy của anh ta một tập tiền rồi đi sắm đồ cho mình.

Tôi rất thích anh chàng Ngưu Bôn đáng yêu này vì sự xuất hiện của anh ta không chỉ giải quyết chi phí mua sắm quần áo cho con hổ mà vấn đề ăn uống sau này của hắn cũng chẳng phải lo lắng nữa. Tôi nghĩ, tôi và cái ví tiền lép kẹp của tôi giống nhau là đều trút được một gánh nặng.

Trong quán không có bất kỳ món thịt bò hay món gì liên quan này, tôi và Thương Ngô thả sức nhét những miếng to vào miệng. Ngưu Bôn lại chỉ nho nhả chọc chọc đùa gọi là ăn. Thời gian còn lại, anh ta cứ tùm tùm nhìn chúng tôi cười. Đôi mắt tròn xoe, cong cong, hiền lành đến nỗi khiến người khác muốn bắt nạt...

Tôi chợt nghĩ, chả trách nền kinh tế năm ngoái sao kém thế, để một kẻ yếu đuối như thế này đến làm thần bảo hộ, chưa kiệt quệ cũng đã là không hổ thẹn với tổ tiên lắm rồi.

Nghĩ như thế, tôi lại càng ăn mạnh hơn, như thể trả hận cho mấy tờ cổ phiếu đang bị thao túng vậy.

Sau bữa ăn, vị thần đương nhiệm và vị thần dự bị tiến hành cuộc hội đàm sôi nổi đậm tình bằng hữu về những vấn đề quốc tế dân sinh như chuyện giá nhà khi nào sẽ giảm, chuyện giá cổ phiếu khi nào sẽ tăng, thậm chí cả chuyện khi nào không cần phải bán gia tài, bán thận, bán máu để đi học, đi khám bệnh... Sau đó cả hai cùng tiến tới một quyết định là những chuyện này không nằm trong phạm vi quản lý của thần tiên.

Tổng kết lại là: Chuyện của dân Trung Quốc thì dân Trung Quốc nói thế nào sẽ là thế, người ngoài hay thần linh đều không có quyền can thiệp vào nội chính của quốc gia họ.

Về kết luận này, tôi thấy rất kiêu ngạo và tự hào, đồng thời cũng hiểu thêm về mức độ vô dụng của thần tiên.

Trên đường về nhà, Thương Ngô không cười nói vui vẻ nữa, nét mặt hết sức nặng nề.

Còn tôi thì no đến nỗi nấc cũng có thể phun ra vài miếng thịt nướng, nên chỉ quan tâm tới cái bụng căng tròn của mình.

Tôi chậm chậm lắc lư đi cho thức ăn nhanh tiêu hóa, không màng đến việc hỏi han hắn. Tôi vẫn nhớ là mình và hắn còn có trận cãi nhau vẫn chưa đến hồi kết. Tôi nghĩ nếu mình mà nói linh tinh thì đến cửa ra vào và cửa sổ nhà cũng sẽ chẳng còn.

Đúng rồi. Tôi còn có một đặc điểm nữa là thù dai. Hồi tôi ba tuổi, có một đứa gườm tôi, thế mà đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ. Lúc rảnh rỗi, tôi vẫn vẽ vòng tròn, nguyên rửa nó...

Chiến tranh lạnh tiếp diễn đến tận khi tắt đèn đi ngủ.

Tôi vì tức bụng quá mà trở người đi lật người lại mới ngủ được, kết quả là trời vẫn chưa sáng đã bị cơn khát làm tỉnh giấc. Thế nên, dù không phải chi tiền cũng đừng nên ăn thật lực, nếu ăn không hết thì nên cho vào túi đem về...

Tôi lồm cồm bò dậy mở cửa đi ra phòng khách, những tia sáng ở phòng khách nhấp nháy khiến mắt tôi hoa lên.

Thương Ngô đang nhắm nghiền mắt, khoanh chân lơ lửng nơi khoảng không trên ghế sofa. Cách ngực tầm một thước, có một viên ngọc to bằng đầu ngón tay đang tỏa ra những quầng sáng trắng tròn tròn soi rõ vầng trán đang nhăn nhăn của hắn, đến ngay cả những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cũng sáng vô cùng. Cho tôi thêm chút thời gian, chắc chắn tôi còn đếm được rất cuộc có bao nhiêu giọt...

Hắn từng nói, ba giờ đến năm giờ sáng hằng ngày là lúc pháp lực mạnh nhất. Thế nên hắn thường chọn thời điểm đó để luyện công, luyện xong sẽ kéo người mang mệnh khổ là tôi dậy luyện cùng.

Đồng hồ trên tường chỉ bốn giờ bốn mươi phút. Xem ra sắp kết thúc rồi. Bỗng nhiên tôi cảm thấy chân và bụng mình đau buốt, trong lòng dâng lên niềm uất hận.

Tôi nhón chân nhón tay mò được đến tủ lạnh, lấy ra một chai nước ngọt, đứng trên ghế sofa, giơ cao tay, nhắm thẳng đỉnh đầu Thương Ngô, sau đó tưởng tượng đó là cái đầu của Newton, còn thứ trong tay mình là quả táo, và quả táo sẽ rơi xuống, trúng mục tiêu. Oh yeah! Sự hoàn mỹ của thời khắc lịch sử trọng đại được lặp lại!

Tôi càng nghĩ càng sung sướng, bịt miệng cười hi hi. Chưa cười xong đã nhìn thấy Thương Ngô nhíu mày. Bên mép xuất hiện một dòng chất lỏng màu đỏ đáng sợ.

Là máu sao?

Tôi hãi hùng.

Chẳng lẽ thần tiên luyện công cũng giống như những đại hiệp trong phim võ hiệp, chỉ cần bị quấy nhiễu sẽ lập tức kinh mạch rối loạn, huyết dịch đảo dòng dẫn tới cái chết hoặc bị ngớ ngẩn, thậm chí toàn thân còn có thể tự bốc cháy, nứt toác mà diệt vong?

Ý nghĩ này khiến tôi hoảng loạn, vứt vội chai nước ngọt đi, giơ hai tay ra nhưng lại run rẩy không biết nên làm thế nào.

Ai có thể cho tôi biết làm thế nào để cứu thần tiên không? Phải vỗ vỗ ngực hay là hô hấp bằng miệng?

May quá, tôi không phải bắn khoăn lâu vì Thương Ngô đã tự mở mắt ra.

Bộ dạng của tôi lúc này chắc là tóc tai lòa xòa, sợ hãi, hoảng loạn khiến hắn nhìn mà giật nảy mình, ngăn người một lúc mới mở miệng nói:

- Tiểu Tường, em làm gì vậy?

Tôi vẫn chưa hết run, lặng thinh mãi mới thốt ra được một câu:

- Tôi đang thử nghiệm lực vạn vật hấp dẫn...

- ...

Về tinh thần nghiên cứu khoa học của tôi, Thương Ngô tỏ ra không hề hứng thú. Hắn tự giơ tay thu lại viên ngọc, hạ người đứng xuống đất, cao xấp xỉ so với tôi đang đứng trên ghế sofa. Hắn nhìn tôi hỏi:

- Em sao thế? Lại lạnh à?

Ánh sáng bạc biến mất, chỉ còn lại ánh đèn lờ mờ chiếu qua ô cửa sổ. Vết máu trên mép hắn vẫn rất rõ. Tôi chỉ tay, vừa run run vừa bình tĩnh nói:

- Anh nôn ra máu rồi.

Thương Ngô ngạc nhiên đưa tay lên lau rồi bình thản cười:

- Không sao, chuyện thường thôi.

Nôn ra máu còn nói là thường ư? Xem ra công việc của thần tiên cũng có thể coi là loại công việc có mức độ nguy hiểm cao. A di đậu phụ!

Thế nhưng nụ cười của hắn khiến tôi hết run, vừa hết run tôi lại nghĩ ngay đến mối thù lúc trước. Tôi cúi người nhặt chai nước ngọt, vẩy tay nói:

- Tôi phải đi ngủ. Hôm nay có chết cũng không chạy bộ nữa, đừng đến làm phiền tôi.

Đang định nhảy xuống ghế sofa liền bị hắn ngăn lại, nói:

- Ta có thứ này cho em.

Trời, định dùng đạn bọc đường dụ dỗ chị sao? Chị đây thừa rồi, cóc cần đâu!

Giọng tôi rõ ràng:

- Không cần!

Có lẽ lời từ chối mang khí thế cách mạng của tôi khiến Thương Ngô khó hiểu, hắn ngây người một lát rồi mới hỏi:

- Đã biết là đồ gì đâu mà nói không cần?

- Không có việc gì, sao tự nhiên lại ân cần? Chắc chắn không phải gian trá thì là trộm cắp!

Hắn cười nói:

- Trước tiên, em chẳng có gì đáng để ta trộm. Sau là, nếu ta muốn gian trá với em, thì có cần phải tỏ ra ân cần không?

Ôi trời đất, đúng là con hổ miệng lưỡi nanh nọc, coi như người đứng!

Tôi lấy lại tinh thần, tiếp tục chiến đấu:

- Ăn đồ của người thì phải nường tay với người thôi!

Hắn tiếp tục làm ngơ, cười:

- Ta đâu phải người.

- ...

Tôi hận thần tiên. Tôi hận cầm thú! Chúng khiến cho ngôn ngữ chữ bới của loài người đa dạng phong phú...

Thấy tôi bại trận, Thương Ngô rất đắc ý. Sau đó, hắn chậm rãi xòe tay, lộ ra viên ngọc màu trắng đang quay quay trong lòng bàn tay, những tia sáng phản chiếu khiến khóe môi khép hờ của hắn trở nên vô cùng đẹp đẽ:

- Đây là viên ngọc ta cố ý luyện cho em. Sau khi nuốt nó, em sẽ không bị lạnh nữa.

Quá bất ngờ nên tay chân tôi lỏng lẻo. Tôi chớp mắt, gãi đầu, không nói nên lời.

Hắn nói tiếp:

- Giờ cơ thể em là người trần nên không thể tiếp nhận bất kỳ tiên thuật nào. Vì vậy ta chỉ có thể dùng nội khí của mình cô lại thành viên đơn dược này. Ít nhất cũng có thể bảo vệ em tránh được tác động của những thay đổi môi trường bên ngoài.

- Có nghĩa là sau này tôi sẽ không sợ lạnh, không sợ nóng nữa ư?

Hắn vừa cười vừa gật đầu:

- Cho dù là mùa hạ hay mùa đông, đối với em lúc nào cũng sẽ ấm áp như mùa xuân.

Tôi nghiêm túc nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu:

- Tôi cũng chẳng nhận đâu.

Nụ cười trên môi hắn tắt ngấm:

- Lần này lý do là gì vậy?

- Vì nếu như thế thì chẳng phải tôi là quái thai hay sao? Không còn cảm nhận được xuân hạ thu đông, nóng lạnh. Vậy tôi có còn là người không?

- Em vốn đâu phải người!

- Thế bây giờ tôi nhảy từ trên cửa sổ xuống, xem có chết không nhé?

Thương Ngô không nói nữa, mím chặt môi.

Tôi thấy hình như mình hơi quá đáng, nói cho cùng thì hắn chỉ là có ý tốt. Nghĩ vậy, tôi ho khan mấy tiếng, dịu giọng:

- Anh nên hiểu, lúc này tôi là một con người nên phải ra dáng là người, có đúng không? Đợi đến khi anh thực sự biến tôi thành thần tiên, lúc đó làm những chuyện thần tiên làm cũng chưa muộn mà!

Thương Ngô yên lặng hồi lâu, rồi khẽ quay mặt đi. Hàng mi sụp xuống, hắn chậm chậm nắm tay lại. Ánh sáng ấm áp giữa tôi và hắn dần tắt lịm:

- Tiểu Tường, hóa ra em không còn nhớ gì những chuyện trước đây. - Giọng hắn lúc này nghe khàn khàn, có vẻ mệt mỏi: - Hôm nay, trong lúc dùng bữa tối, em nói nhiều như thế mà không hề hỏi Ngưu Bôn chút gì về câu chuyện của chúng ta trước đây, không quan tâm ta và em trước đây như thế nào.

Tôi bỗng thấy nghẹn ngào, chẳng biết nên trả lời ra sao, chỉ cúi đầu giả câm.

- Thôi được. Không nhận thì thôi. Ta không ép em.

Thương Ngô quay mặt lại nhìn tôi, ánh mắt u buồn của hắn lập tức được thứ ánh sáng phát ra từ kẽ ngón tay đang nắm chặt chiếu vào, nét buồn đau càng thêm rõ.

Hắn lại xòe bàn tay ra, viên đơn dược đã biến mất.

Hắn dang tay kéo tôi, bế tôi xuống, bàn tay to lớn vuốt lại mái tóc rối của tôi, nói:

- Ngủ tiếp đi, ta sẽ không làm phiền em nữa.

Nói rồi, hắn nằm trên ghế sofa, quay lưng lại phía tôi.

Tôi đứng đó do dự một lát rồi giúp hắn kéo chăn đắp lên người vì hình như nghe thấy hắn khê ho một tiếng.

Thần tiên, thật sự không biết lạnh sao?

Quay về phòng, tôi mãi không sao ngủ nổi, đành ngồi dậy, nhìn ra bầu trời tờ mờ sáng bên ngoài, bản thân một lúc, sau đó nhẹ nhàng đi ra cửa, chạy tới cửa hàng Bánh bao Tô Châu mua hai mươi chiếc bánh bao nhân thịt.

Về đến nhà đã là sáu rưỡi sáng, ánh mặt trời rọi vào phòng khách. Tư thế ngủ của Thương Ngô vẫn không đổi nhưng cơ thể đã cuộn trong chiếc chăn lông vũ. Dưới ánh ban mai, sắc mặt hắn có chút bơ phờ.

Tôi đến bên lay lay hắn, nói:

- Dậy ăn sáng thôi.

Hắn chau mày, khẽ đáp:

- Em cứ để ở đó, lát nữa ta ăn.

- Tôi để trên bàn. Khi nào anh ăn thì nhớ dùng lò vi sóng quay nóng một lát nhé.

- Ừ.

- Vậy tôi đi làm đây.

- Ừ.

12. Chương 06 Part 2

Vì đi sớm nên xe buýt và xe điện ngằm đều không phải chen chúc như mọi ngày. Điều này lại khiến tôi thấy khó thích nghi dẫn đến luôn cảm thấy không thoải mái trong suốt một ngày ở công ty.

Đợi mãi cũng đến giờ tan làm, tôi thấp tha thấp thỏm, lấm la lấm lét đi ra cửa nhìn ngó rồi lại đi thang máy xuống cổng của tòa nhà ngó nghiêng. Anh chàng tối qua nói là từ bây giờ về sau, ngày nào cũng đến đón tôi không thấy xuất hiện, trong lòng tôi có gì đó hơi trống trải.

Tôi nghĩ, cảm giác này nhất định sẽ khiến trái tim hư vinh của tôi tan nát vì không được hưởng khoái cảm cực độ. Vậy nên tôi quyết định liệt tên hồ lừa bịp này vào danh sách những người đáng vẽ vòng tròn nguyên rửa.

Mùi thơm bay đến từ tiệm bánh ngọt Hollyland, tôi hít hít mũi, trong đầu chợt nghĩ đến những chiếc bánh bao nhân thịt ở nhà, không biết có bị hán ăn hết không?

Dùng bánh bao nhân thịt ném chó thì một đi không trở lại. Nếu dùng nó ném hồ thì chắc kết quả cũng như vậy...

- Tiểu Đậu, em thần thờ gì ở đây vậy? - Trương Thần từ phía sau bước lại, vừa cười vừa hỏi: - Sao thế, đói rồi à?

Tôi nhìn người đàn ông mà mình ao ước bấy lâu, lau nước miếng, nói:

- Đói rồi.

Anh đẩy gọng kính, cười lớn, không hề để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, nói:

- Đúng lúc anh cũng đói. Hay chúng ta cùng nhau giải quyết vấn đề này đi!

Gì thế này? Rõ ràng là tán tỉnh, là ve vãn!

Tim tôi dấy lên những dòng cảm xúc. Tôi đáp:

- Được, vậy chúng ta đi đâu?

Anh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nước xa không dập được lửa gần.

Phù! Anh chàng kính cận ơi, anh muốn lửa đốt cháy mình sao?

Tôi đang nghĩ mông lung thì nhìn thấy anh chỉ vào tiệm All days và nói:

- Hai viên thịt viên, một ly trà sữa. Em mời, được chứ?

Quả nhiên đây là cách giải quyết vấn đề đói khát đơn giản và hiệu quả nhất...

- ... Thật là vinh hạnh!

Trương Thần luôn có bản lĩnh làm tim gan tôi thấp thỏm đứng ngồi không yên. Điều này khiến tôi không khỏi có chút hoài nghi, anh chàng này cơ bản không giống như vẻ bề ngoài lương thiện, không chừng lại đang đội lốt heo ăn thịt hổ cũng nên.

Ăn thịt hổ...

Thực ra, mùi vị của con hổ kia cũng không tồi. Lúc nào đó sẽ đẩy ngã hán, ném xem thế nào...

Trời đất! Là một liệt nữ trinh tiết, sao mình lại có thể đứng núi này trông núi nọ như thế chứ?

Tôi phê bình và tự phê bình sâu sắc đối với tư tưởng đồi bại của chính mình. Lòng đang sôi sục khí thế thì bỗng nghe thấy Trương Thần chậm rãi hỏi một câu:

- Tiểu Đậu, có phải em thích anh...

Phương thức hỏi trực tiếp, thẳng thắn như thế này khiến người từng thề sẽ ngoan cố, kiêu ngạo đến cùng là tôi phải nốc thẳng một ngụm trà sữa vào mũi.

Anh chàng kính cận ơi, dù gì anh cũng là người đã từng có bạn gái, chẳng lẽ không biết tâm tư phụ nữ không thể nói thẳng ra sao? Người ta sẽ e thẹn, có phải vậy không...

Tôi vừa ghen vừa sặc, nghĩ chắc đã biến khuôn mặt của mình trở thành quả táo đỏ phù hợp với yêu cầu của vẻ ngại ngùng. Đang suy nghĩ xem làm thế nào để nhân cơ hội này, bóng gió bày tỏ vấn đề của mình, rồi biến hôm nay trở thành ngày đăng quang lên vị trí cao quý “Chị gái đeo kính”, thì Trương Thần ngồi bên cạnh vuốt lưng cho tôi đỡ sặc bỗng cười nói:

- Cứ coi như bị anh đoán trúng rồi thì cũng đâu cần phản ứng mạnh đến thế?

Chẳng lẽ anh muốn tôi, người có tâm sự chôn giấu trong lòng, dùng thái độ khoa học như khi nghiên cứu “Thuyết tương đối” của Einstein ra bàn luận cùng anh sao? Nghĩ thế nên tôi càng ho dữ dội hơn.

Nhưng anh lại nói tiếp một câu khiến cơn ho của tôi ngừng bật:

- Nếu em muốn ăn thịt viên của anh thì chỉ cần nói một tiếng là xong, em cứ nhìn chăm chăm thế có phải muốn luyện cho mắt có khả năng biết nói không?

Thịt... thịt viên ư?

Vậy nên câu nói hoàn chỉnh ban nãy thực ra là: “Tiểu Đậu, có phải em thích anh... cho em xiên thịt?”.

Trời đất, có cần thiết nhả từng chữ từng chữ như vậy không?

Tôi tin là trong tương lai, chắc chắn tôi sẽ chết vì suy kiệt chức năng tim, nguyên nhân đầu tiên chính là do tên đầu sỏ trông có vẻ lương thiện nhưng thực chất lại là con heo bốn mắt, lừa đảo người ta một cách thần nhiên như đứng mua cải trắng vậy.

Trương Thần không hề nhìn thấy vẻ buồn bã và tự trách mình trong mắt tôi, anh chỉ chú tâm đến việc gấp một nửa đồ ăn từ bát của mình sang cho tôi. Lúc này, hơi nóng của đồ ăn làm mờ hai mắt kính của anh nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt anh hơi cong lên qua lớp sương mờ đó.

- Thế này đã đủ chưa? - Anh ngược mắt lên, nhìn tôi qua gọng kính, vẻ như đang cười, do đó những buồn bã trong tôi bỗng nhiên tan biến. Chẳng còn cách nào, đàn ông dịu dàng mãi mãi là món khoái khẩu của tôi mà.

Tôi vội vàng đổi giọng, ra vẻ mình là cô gái ý tứ, nói:

- Đủ rồi, đủ rồi ạ. Còn thêm nữa, chắc em không cần ăn bữa tối luôn.

Trương Thần hạ bát xuống, uống một ngụm canh nhỏ, rồi ngẫu hứng gợi chuyện hỏi:

- Thương Ngô ở nhà đợi em về ăn tối cùng à?

Tôi đang chuyên tâm vào việc giải quyết những món ngon bày đầy trước mặt nên buột miệng đáp:

- Vâng ạ.

- Thăng bé vẫn ở nhà em sao?

- Đương nhiên rồi.

- Chỉ có bố thăng bé đến đón nó thôi sao?

- Vâng.

- Bố thăng bé ở cùng nó à?

- Vâng.

- Vậy là... - Trương Thần cắn một miếng thịt viên, lời nói không mơ hồ chút nào: - Bây giờ ba người cùng ở trong căn hộ chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách của em sao?

May mà tôi vừa mới nuốt trôi miếng thịt trong miệng, nếu không thì chắc sẽ bỏ mạng ở đây:

- Họ... hai người bọn họ... em... em...

Trương Thần thấy tôi cứ lắp ba lắp bắp mãi nên anh rất tâm lý đưa một ly trà sữa cho tôi, ánh mắt nhân từ, an ủi nói:

- Anh chỉ hỏi vậy thôi chứ không cố ý thăm dò chuyện riêng tư của em đâu. Tiểu Đậu, em đừng để ý nhé.

- Không không không... - Tôi uống hai hộp, nốc cạn ly trà sữa rồi thành khẩn nói: - Cảm ơn sự quan tâm của “sếp”, em nhất định sẽ hiến dâng tất cả những gì thuộc về mình cho tổ chức, cho nhân dân, cho Đảng vĩ đại!

- Ô? - Anh cười gượng: - Thật đáng tiếc! Anh không phải người đứng đầu tổ chức, cũng không phải là đại biểu của nhân dân, càng không phải Thư ký Đảng ủy.

Câu nói này có ý gì? Không có tư cách tiếp nhận sự dâng hiến của tôi sao? Người đeo kính là người có văn hóa, đến lời từ chối cũng nhẹ nhàng, đẹp đẽ đầy ý thơ.

Nhưng cái chị đây cần là tình cảm mùi mẫn, chứ không phải ý thơ!

Trái tim tôi vỡ vụn, dù vô cùng tức giận nhưng trên mặt vẫn giữ nét cao sang, lạnh lùng. Tôi không nói năng gì, tiếp tục cuộc chiến sinh tử với xiên thịt viên. Có phong ba bão táp nào mà tôi chưa từng trải qua, việc này có gì là to tát cơ chứ. Xì!

Đang hì hục chiến đấu thì bỗng nghe thấy giọng nói thánh thót ngoài cửa tiệm. Đầu óc tôi quay cuồng, mắt hoa lên, đám người ồa đến, vây quanh tôi và Trương Thần.

Cô nàng Tiểu Diệu dẫn đầu đứng theo nguyên tắc “dốt thì đi đầu” làm khó chúng tôi trước tiên:

- Ô hô! Lần này bị chúng tôi bắt tại trận nhé. Rõ ràng là đang hẹn hò còn nói là không có gian tình? Mau mau khai thật đi!

Những người khác cũng đồng thanh hưởng ứng, ai nấy đều hăm hở như bắt được gian phu dâm phụ trên giường vậy.

Chỉ số cảm xúc của tôi thấp, không buồn trả lời loại câu hỏi buôn chuyện chẳng chút bổ ích nào như thế này.

Trương Thần thì lại cười hì hì, đáp:

- Nếu như tôi và Tiểu Đậu đứng là có gì với nhau thì liệu chúng tôi có lộ liễu ban ngày ban mặt như thế này để mọi người phát hiện không?

Cô nàng Tiểu Diệu vận động cái đầu quả dưa nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu tỏ vẻ cảm thông, nói:

- Mà cũng đúng, những người yêu ngầm còn xuất quỷ nhập thần hơn cả hoạt động bí mật, hai người chắc sẽ không chọn nơi gặp gỡ là tầng một của công ty.

Những kẻ không có chính kiến, không có lập trường này, nếu đặt trong thời chiến chắc chắn sẽ trở thành những lên Hán gian phản quốc, bọn họ đều lần lượt tán đồng. Niềm hân hoan bắt được đôi gian tình bị thay thế bằng nỗi thất vọng khôn cùng. Trông họ lúc này như một bức tranh quảng cáo sống về việc nhu cầu không được đáp ứng.

Anh chàng Trương Thần don hậu như muốn an ủi tinh thần các bạn đồng nghiệp thân yêu nên nói:

- Hôm nay Tiểu Đậu mời, mọi người muốn ăn gì không?

Những cái dạ dày không đầy của đàn ghé con lập tức được lấp đầy...

Chỉ có một mình tôi, vừa thất tình lại vừa mất tiền, tay cầm tờ hóa đơn dài ngoằng, muốn khóc mà nước mắt không thể nào trào ra.

Sau khi ăn uống no say, lũ sói đáng khinh bỉ hò nhau giải tán, cuối cùng vẫn chỉ còn lại Trương Thần, người ở cùng phía với nhà tôi và tôi.

Đi được một đoạn, bỗng nghe thấy Trương Thần hỏi:

- Hóa đơn ban này em đã cất cẩn thận chưa?
- Để trong túi rồi.
- Mai em điền vào tờ báo cáo chi tiêu rồi đưa anh.

Tôi chớp chớp mắt tỏ vẻ không hiểu.

Anh quay đầu nhìn tôi cười, nói:

- Bữa hôm nay coi như phòng ta tháng này tụ tập ăn cùng nhau.

Phù...

Thấy chưa? Boss đúng là Boss. Đối với đám cấp dưới, phải cứng rắn, mạnh mẽ như gió thu quét lá rụng vậy.

Như thế tức là tôi chỉ bị tổn thương về mặt tình cảm thôi, chứ tài chính thì không hề hấn gì. Vậy nên tâm trạng tôi bỗng trở nên phấn chấn hơn.

Đang vui vẻ thì tôi phát hiện bên cạnh có cửa hàng bán chăn lông vũ siêu giảm giá nên kéo Trương Thần vào xem cùng.

Vì trước đây tôi chỉ ở một mình nên cũng chỉ có một cái chăn. Cái chăn Thương Ngô đang dùng bây giờ là chăn cũ của tôi từ hồi học đại học, đã không còn ấm từ lâu rồi. Lúc trước tôi nghĩ, dù sao hần cũng là thần tiên, chắc sẽ không bị lạnh, bị cảm, nên cứ lấy cho hần đắp tạm là được.

Nhưng, sáng nay tôi phát hiện ra rằng hình như hần cũng biết lạnh...

Tôi chọn lấy một cái hợp với màu giường rồi thanh toán tiền. Ôm tấm chăn lông mềm mại, tôi bước đi rất nhanh. Lúc qua đường, Trương Thần hỏi:

- Em mua cái chăn này cho bố Thương Ngô à?

Tôi gật mạnh đầu, không hề do dự.

Trương Thần nhìn tôi, đang định nói gì đó thì bỗng nghe thấy có người gọi:

- Chị dâu!

Giọng nói nghe rất quen, tôi đáp lời mà không hề nghĩ ngợi.

Trước sự kinh ngạc của Trương Thần, tôi chỉ có thể lấy lại tinh thần, cười nhạt, nói:

- Lũ bạn vợ vẫn gọi trêu đấy mà. Anh đừng tưởng thật nhé...

Chưa dứt lời thì Ngưu Bôn đã ở ngay trước mặt chúng tôi, anh ta nói:

- Chị dâu, Thương Ngô có việc phải ở chỗ tôi hai hôm. Anh ấy nhờ tôi nói với chị, buổi tối đừng chỉ có ăn mì tôm và sủi cảo đông lạnh, như vậy không tốt cho sức khỏe. Còn nữa, khi đi ngủ phải nhớ đóng cửa và cửa sổ cẩn thận. Chú ý an toàn.

Trương Thần càng tỏ ra ngạc nhiên hơn, hỏi:

- Đây chính là ý của Thương Ngô sao?

Ngưu Bôn rõ ràng không quen biết Trương Thần, cảm thấy câu hỏi này của anh hơi kỳ quặc. Tuy nhiên, Ngưu Bôn vẫn duy trì thái độ “thần tiên yêu nhân thế”, nên gật đầu một cách vô cùng lễ phép và đáp:

- Cơ bản là y nguyên.

Một thằng bé sáu, bảy tuổi mà có thể nói ra những lời như thế này, nếu không là quái vật thì cũng là người tái sinh.

Đầu óc tôi đang rối tung bỗng bình tĩnh lại giới thiệu với Trương Thần, người đã bắt đầu hoảng sợ, nói:

- Vị này là Phó Tứ Ngưu, em trai của bố Thương Ngô. Hai câu ban nãy có lẽ là Thương Ngô nói lại lời của bố với Tứ Ngưu, sau đó Tứ Ngưu lại nói lại lời của Thương Ngô với em, nên thực ra đó không phải là lời nói nguyên bản của Thương Ngô, mà là của bố Thương Ngô. Tôi nói vậy có đúng không Tứ Ngưu?

Trương Thần choáng váng và Ngưu Bôn cũng choáng váng.

Đang tự nhiên lại biến thành Tứ Ngưu, là bậc trên của Thương Ngô, Ngưu Bôn tròn tròn mắt, đang định mở miệng, liền bị tôi kéo tay tỏ vẻ thân mật rồi cầu mạnh nên không nói được gì, chỉ ngược đôi mắt ngấn nước nhìn tôi. Dáng vẻ nhỏ bé đáng thương của anh ta thật khiến người ta phải động lòng, nhưng giờ đây tôi không có thời gian để bày tỏ tấm lòng yêu thương hoa cỏ nữa, tôi nói:

- Được. Tôi biết rồi. Bảo bố con họ cứ yên tâm ở chỗ anh đi. Dù sao nhà tôi cũng không có chỗ cho họ ở!

Tôi vừa nói vừa xô lấn đẩy anh bạn Tiểu Ngưu đang vô cùng tủi thân đi. Mình quá đáng quá rồi. Ngày mai chị đây nhất định sẽ đến an ủi bông hoa nhỏ bé vừa bị tổn thương... Ồ không, là tâm hồn nhỏ bé chứ...

Tình huống hỗn loạn khiến anh chàng Trương Thần khó hiểu, ngơ người ra một lúc rồi thốt lên một câu:

- Hai anh em nhà họ trông không giống nhau nhì!

Tôi trả lời một cách nghiêm nghị:

- Vì một người ăn thịt, còn một người ăn cỏ.

- ...

Do tôi ôm một cái chăn lớn nên không tiện đi xe buýt, Trương Thần liền gọi một chiếc taxi đưa tôi về, dù sao cũng tiện đường.

Đến cổng khu nhà, anh xuống xe giúp tôi lấy đồ ra, rồi lại cẩn thận đặt vào vòng tay đang dang rộng của tôi.

Tôi vô tình liếc mắt vào cái bóng chiếu trên mặt đất, chỉ thấy bóng hai người đồ dài rất hoàn mỹ, đang đứng mặt đối mặt, tay của người con trai ôm trọn bờ vai của người con gái, cằm khẽ chạm vào trán, khoảng cách ở đúng điểm giữa mập mờ và rung động.

Trương Thần khẽ giục:

- Em mau lên phòng đi. Hình như trời trở gió đấy.

Cơn gió lạnh bất ngờ thổi tới khiến tóc anh hơi rối, tôi nén cảm xúc, không đưa tay ra vuốt lại chúng mà nói:

- Anh lên xe trước đi, em muốn thấy anh rời đi.

Anh mỉm cười, gật đầu.

Sau khi nhìn ánh đèn đuôi xe mất hút ở góc rẽ, tôi quay người lại thì thấy một chú trạc tuổi trung niên râu ria xồm xoàm đang vui vẻ nhìn mình mà nói:

- Cô bé ơi, anh chàng người yêu đối xử với cháu thật tốt!

Ông chú có vẻ ngoài như tướng cướp này chính là chủ cửa hàng nhỏ cạnh khu nhà. Bình thường tôi hay mua số lượng lớn mỳ tôm ở chỗ ông, nhiều lần qua lại đó nên cũng có thể coi là có quen biết.

Câu hỏi của ông gợi lại tâm trạng buồn chán vì bị khước từ của tôi, tôi bực bội gườm ông, đáp:

- Chú đừng nói linh tinh. Đó không phải người yêu cháu đâu.

- Thế là anh ta đang theo đuổi cháu? - Ông chú kỳ quặc vỗ mạnh tay kết luận: - Hôm mừng Một Tết đầu năm, anh chàng mua rất nhiều pháo hoa ở chỗ tôi rồi để ở đó đến mười hai giờ đêm mới lấy, khiến tôi không thể đóng cửa đi ngủ. Sau đó, tôi thấy anh chàng đi vào trong khu nhà đốt lên mới biết chắc chắn anh ta đang theo đuổi ai đó. Không ngờ người mà anh ta theo đuổi hóa ra chính là cháu.

Người anh ta theo đuổi! Người anh ta theo đuổi! Ông chú đã gần này tuổi đầu rồi còn tưởng mình là Đường chủ Trần Hạo Nam của vịnh Đồng La trong phim Cổ hoặc tử sao?

Tôi bấu môi đi vào trong khu nhà, sau đó ngẩn người ngược đầu nhìn con số hiển thị số tầng trong thang máy.

Theo như ông chú kia nói thì trận pháo hoa hôm sinh nhật tôi hóa ra không phải không có ý gì. Thực ra Trương Thần đã biết trước hôm đó chính là sinh nhật tôi, anh đến tìm tôi hoàn toàn không phải chỉ vì muốn có người cùng đón Tết. Lẽ nào anh chủ định đến nói với tôi rằng “Chúc mừng sinh nhật em”?

Cửa thang máy mở ra, tôi vẫn đứng yên trong đó. Khi cửa đóng lại, tôi đặt cái chân xuống, lấy điện thoại ra, ấn gọi một số máy.

Có một số chuyện nên làm sáng tỏ thì tốt hơn.

Từ trong loa điện thoại vang ra giọng nói nhẹ nhàng pha chút ngạc nhiên của Trương Thần:

- Tiểu Đậu, sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi hít sâu, cười hì hì, nói:

- Có phải là anh thích em...

Tôi cố ý kéo dài giọng, trong lòng nghĩ, nếu anh tỏ ý phủ định hoặc do dự, tôi sẽ lập tức nói tiếp về những thứ chẳng liên quan gì như hoa cỏ, cây cối, quần áo, dép guốc, coi như trêu anh theo đúng cách mà anh đã làm với tôi.

Đầu máy bên kia yên lặng trong giây lát, trái tim tôi liên tục đập mạnh, sau đó giọng nói lại vang:

- Đúng vậy.

Rất nhẹ nhàng mà cũng rất chắc chắn.

13. Chương 07

CHƯƠNG 7 - Diễn biến tình yêu

Tôi đặt chân ở ngay bên đường cái rồi ngồi lên đó, dáng vẻ giống hệt con khỉ ngồi xổm trên hòn đá đang ngược lên một góc bốn mươi lăm độ nhìn cây chuối. Chỉ có điều hình ảnh tôi trông thấy lại là một anh chàng đang mặc trên người chiếc quần sịp gợi cảm, đứng đối diện với cửa sổ kính, vừa gọi điện thoại vừa lắc lắc hông tập luyện trong tòa nhà đối diện...

Có lẽ nhiệt độ sắp hạ rồi, tiếng gió thổi u u, tôi vận tay giậm chân đứng lên. Vừa đi được vài bước thì nhìn thấy một chiếc taxi đỗ ngay phía đối diện. Một người từ trong xe bước ra, đứng đó, vẫy tay về phía tôi.

Xe lớn xe nhỏ lao qua lao lại khiến bóng dáng người đó lúc ẩn lúc hiện y hệt trong cảnh phim khiến tôi bỗng cảm thấy mình giống như nhân vật nữ chính trong bộ phim Câu chuyện tình yêu, hơn nữa còn là cô gái vô cùng văn vẻ, rất tiểu thư và cũng rất biết giả bộ.

Tôi vuốt mái tóc rối tung, vỗ vào đôi má bị lạnh cứng rồi nở nụ cười mà tôi tự cho là thuần khiết nhất, đáng yêu nhất, cuốn hút nhất, mắt nhìn người đàn ông đang sải bước đi về phía mình dưới ánh đèn giao thông báo hiệu đèn đỏ dừng, đèn xanh đi.

Chiều cao đó, vóc dáng đó, tư thế đó, vẻ đẹp thanh tú đó, khí chất dịu dàng và nụ cười hiền hòa đó, quả không hổ danh là niềm mơ ước bấy lâu của tôi...

Phù...

Đang suy nghĩ lung tung thì Trương Thần đã đứng trước mặt tôi, anh đẩy gọng kính theo thói quen rồi sau đó chau mày, nói:

- Anh đã bảo đợi anh ở bên trong mà, ngoài này lạnh thế!

Tôi giữ nguyên nụ cười trên mặt, dùng cái giọng nũng nịu đáp:

- Vì người ta muốn gặp anh sớm hơn mà.

Trương Thần ngậy người, hỏi:

- Em ồm à?

Tôi cũng ngẩng người ra, đáp:

- Không ạ...

- Vậy tại sao không chỉ khuôn mặt trông như mặt hồn mà đến giọng nói cũng không bình thường vậy?

-... Anh đúng là người chẳng hiểu gì.

Trương Thần cười, kéo tay tôi vào chỗ khuất gió, cử chỉ vô cùng tự nhiên.

Sau khi đã ổn định, anh lại nắm lấy tay kia của tôi, nhẹ nhàng nói:

- Em đã thấy ấm hơn chưa?

Không biết có phải là do bị gió lạnh tấp hay không mà toàn bộ chỉ số nhạy cảm của tôi đều như bị hạ thấp, đến lúc này mới phản ứng lại. Tất nhiên chuyện mang ý nghĩa biến cố lịch sử trong quá trình phát triển tình cảm từ giai đoạn đầu quan hệ nam nữ là nắm tay đã trở thành quá khứ xa xăm rồi.

Có lẽ sự yên lặng của tôi khiến Trương Thần nghĩ là tôi vẫn chưa đủ ấm. Do đó anh buông tay tôi ra, cởi khuy áo khoác rồi ôm gọn cả người tôi vào trong đó, siết vào lòng mà nói:

- Giờ em đã ấm chưa?

Toàn thân tôi cứng đờ như cây gậy, cả khuôn mặt gần như vùi trong lồng ngực anh. Tôi ngửi thấy mùi quen thuộc của áo len và cả mùi hương nhẹ nhẹ, chẳng phải là mùi sữa tắm, càng không phải là mùi nước hoa, lẽ nào đây chính là mùi đàn ông trong truyền thuyết? Mùi hương này thật khiến người ta say đắm...

Vì đôi khi Lâm Lỗi cũng hút thuốc nên cơ thể anh ta lúc nào cũng phảng phất mùi thuốc lá. Mỗi lần anh ta bọc tôi lại như thế này, tôi đều hít thật sâu rồi sau đó đẩy anh ta ra mà nói:

- Hôi quá! Hôi chết đi được! Đúng là đồ hôi hám!

Thực ra, mùi đó rất dễ chịu, tôi rất thích...

Tôi ngẩng đầu, hít hơi lấy giọng rồi nhân tiện nén những ý nghĩ quái quỷ xuất hiện trong đầu xuống, sau đó nhìn gương mặt đang tươi cười trước mặt, nói:

- Vừa cầm tay, vừa ôm, tiếp theo anh muốn làm gì đây?

Trương Thần khẽ nghiêng đầu, hình như là nghĩ ngợi, rồi sau đó dùng hành động trả lời tôi.

Tôi hơi choáng, có lẽ là do thấy hơi khó thở, chỉ có điều, lần này không thể dùng miệng để thở nữa vì nó đã bị bịt kín.

Môi Trương Thần rất mềm mại, hơi khô, khi chạm vào, nó truyền thứ xúc cảm vô cùng nhẹ nhàng, rung động đến tận trái tim. Nụ hôn của anh và con người anh đều giống nhau, dịu dàng nhưng sâu sắc, chỉ nhẹ nhàng bên ngoài chứ không đi sâu vào trong, sau đó dùng tốc độ chậm hơn “chuồn chuồn chạm nước” một chút, tuyên bố kết thúc thắng lợi của nụ hôn này.

Điều đó khiến tôi không có cơ hội từ chối, đương nhiên vấn đề mấu chốt là tôi cũng chẳng muốn từ chối...

Dù trong thời gian rất ngắn như thế nhưng tôi vẫn tranh thủ suy nghĩ một vấn đề, tất cả những điều này xảy ra như thế nào?

Có lẽ vì tôi gọi điện thoại hỏi anh:

- Có phải là anh thích em...

Anh nói:

- Đúng vậy.

Tôi nói:

- Không phải vậy chứ?

Anh nói:

- Đợi anh trong khu nhà, anh sẽ đến ngay.

- Giờ em đã tin là anh thực sự thích em rồi chứ?

Vì đang ở cùng trong một chiếc áo nên lúc này khoảng cách giữa tôi và Trương Thần rất gần, có lẽ chỉ có thể trông thấy làn hơi trắng mà cả hai thở ra. Giọng nói pha lẫn niềm vui khiến tôi có thể tưởng tượng ra khóe mắt cong cong sau mắt kính của anh.

Người đàn ông tôi ao ước bấy lâu cuối cùng cũng thuộc về tôi, đời người thật viên mãn, hạnh phúc.

Nhưng hãy đợi một lát...

Tôi ngả người về phía sau, hai tay tỳ vào ngực anh, cuối cùng cũng trông thấy rõ dáng vẻ cúi đầu khẽ cười của anh:

- Anh thích em nhưng không đồng nghĩa với việc em chắc chắn cũng thích anh. Anh làm thế này tức là ép nắm tay, cưỡng ôm, cưỡng hôn, phải ngồi tù đấy!

Anh liền phối hợp một cách ăn ý, vẻ như vừa tỉnh ngộ, ngại ngần nói:

- Xin lỗi em. Ban nãy căng thẳng quá nên quên mất. Giờ anh bổ sung, xin hỏi cô Tiểu Đậu, tôi có thể nắm tay, có thể ôm hôn cô không?

Tôi hào phóng gật đầu:

- Xét thấy anh vì căng thẳng mà phạm sai lầm nên em đại nhân không chấp kể tiểu nhân, tha thứ cho anh lần này. Em chính thức trao cho anh quyền tiến hành ba việc trên nhưng không được lạm dụng nhiều đâu đấy. - Tôi kiễ chân, ghé sát vào tai anh thì thầm: - Vì em cũng thích anh.

Ý cười trên khuôn mặt anh càng rõ hơn:

- Anh biết mà.

- Sao anh biết?

- Lúc nào anh cũng biết.

- Anh biết từ khi nào?

Tôi bỗng cảm thấy vấn đề này trở nên nghiêm trọng. Nếu đúng như anh nói thì niềm kiêu hãnh, sự kiên cường mà tôi dốc sức duy trì bấy lâu sao có thể chấp nhận được đây?

Do đó tôi tiếp tục làm rõ:

- Là từ khi nào?

- Từ khi em tặng anh cái lọ đựng đồ ăn vặt.

- Biết từ lâu rồi.

-... Sao anh phát hiện ra được?

- Trùng hợp là anh cũng từng xem Diệu thủ nhân tâm và có ấn tượng sâu sắc với cách bày tỏ tình cảm của vị nữ bác sĩ.

Trời đất! Sao mức độ ảnh hưởng của phim truyền hình trên TVB lại lớn đến thế? Những nhà biên kịch ơi, mọi người có thể yên tâm nhắm mắt xuôi tay rồi...

Tôi cố kìm nước mắt:

- Đã biết dã tâm của em từ lâu, sao anh còn giả vờ như không biết?
- Vì anh cảm thấy rất vui mỗi lúc trêu em.

Trêu cái quỷ gì chứ? Vui lắm đấy à?!

Tôi đang vừa tức vừa ngượng thì nghe thấy giọng Trương Thần nhẹ nhàng:

- Vì chúng ta cần thời gian.

Đúng rồi. Thời gian.

Tôi cần thời gian để quên Lâm Lỗi, anh cũng cần thời gian bước ra khỏi nỗi đau bị người yêu cũ bỏ rơi ngay trước hôn lễ.

Giờ đây, cơn ác mộng đeo bám tôi rất cuộc đã không còn, vậy anh thì sao? Có khi nào bỗng nhiên nghe thấy bản nhạc chuông từ điện thoại của ai đó vang lên, anh chợt thấy mình như kẻ mất hồn không?

Tuy nhiên tôi không hỏi anh câu này.

Mặc dù lọ kẹo là do tôi tặng nhưng phép thuật khiến nó duy trì không bao giờ hết là do anh làm. Có lẽ mỗi khi nhét đầy lọ chính là lúc anh dần dần tạm biệt quá khứ.

Có những chuyện đã là dĩ vãng rồi thì không nên nhắc lại. Trong mỗi người đều có một không gian nhỏ dành riêng cho mình. Dù ký ức trong đó vui hay buồn thì cũng không thích hợp để chia sẻ với người khác, bất kể người đó là ai.

Tôi thả lỏng cơ thể đang cứng đờ của mình, ôm chặt eo anh rồi vùi mặt vào ngực anh:

- Từ xác lập quan hệ yêu đương đến việc nắm tay, ôm, hôn, chúng ta chỉ mất có ba phút, tiếp theo nên làm gì đây?

Anh dựa người vào tường, ôm chặt tôi, vùi đầu vào trong tóc tôi, cười nói:

- Em thử nói xem?
- Một cô gái ngây thơ, trong trắng như em sao có thể nói ra chuyện này chứ?
- Không sao. Dù gì từ trước đến giờ em vẫn nói ít làm nhiều mà.
- Việc bình bầu cuối năm của năm tới, anh nhất định phải nhớ viết câu vừa rồi vào đấy, lương của em chắc chắn sẽ tăng thêm năm mươi phần trăm.
- Phải xem biểu hiện của em đã!
- Mong sắp yên tâm. Em nhất định sẽ vất kiệt mình đến chết, chăm chỉ làm việc tới hơi thở cuối cùng. À mà không, phải khiến anh kiệt sức đến chết chứ!

Trương Thần gõ cằm vào đầu tôi, cười:

- Đừng đùa nữa. Mai còn phải đi làm đấy.

Tôi dồn hết vẻ hấp dẫn không giống ai của mình vào ánh mắt:

- Thôi được. Anh về phải cố gắng rèn luyện thể lực và tinh thần để còn tái xuất giang hồ đấy!

Anh cười, rồi nắm lấy hai vai tôi quay một trăm tám mươi độ, sau đó khề đây:

- Em ôm chần đi. Anh tiễn em về.

- Không cần đâu. Có mấy bước ấy mà, hay em tiễn anh lên xe nhé! - Tôi vừa nói vừa giơ tay ra gọi một chiếc taxi: - Em thích nhìn theo dáng anh rời khỏi đây.

Anh đành nghe theo:

- Sở thích của em đúng là chẳng giống ai.

- Chắc chắn rồi. Nếu không sao lại thích một người thâm trầm xấu bụng như anh chứ?

Anh không nói được gì, chỉ dùng cảm gỗ tôi một cái, ý là phản kích.

Chiếc taxi cuốn bụi lướt đi, tôi đứng trên đường, gãi đầu cười không ngớt. Quay người lại, đúng lúc nhìn thấy anh chàng mặc quần lót ở tòa nhà đối diện đã gọi xong điện thoại, đang như Ninja Rùa dựa vào cửa sổ, nhe răng làm mặt quỷ với mình. Tôi lễ phép vẫy tay, hài lòng vì nhìn thấy khuôn mặt co giắt như bị sét đánh của anh ta.

Hắn tưởng đang được xem kịch hay của người khác mà đâu biết rằng chính mình mới là diễn viên. Tiếc là chỉ lộ ra có hai chỗ...

Tôi vừa than vãn vừa tung tẩy như lướt trên mây về đến nhà. Trong phòng yên tĩnh đến nỗi người đã bắt đầu dần quen với sự có mặt của con hổ lúc biến lớn lúc hóa nhỏ, rảnh rỗi thì tức giận là tôi, bỗng cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng.

Trên bàn không còn chiếc bánh bao nào. Tôi vốn hơi lo lắng rằng sau khi Thương Ngô ho ra máu, không biết có giống như sau lần tới chốn tiên cảnh lấy giọt sương mai về thì ngủ li bì không? Giờ xem ra, sức ăn của hắn cũng không tồi.

Do đó tâm trạng tôi lại tiếp tục trạng thái trên mây. Tôi lẩm nhẩm một khúc nhạc, đi tắm rồi lên giường ngủ.

Trong mơ, tôi thấy mình ở trong một vòng tay ấm áp, rất dễ chịu, khiến tôi yên lòng.

Nhưng khi ngược mắt lên, tôi lại nhìn thấy hai gương mặt đan xen xuất hiện. Lúc thì là Lâm Lỗi, lúc thì là Trương Thần, đôi khi cả hai cùng xuất hiện một lúc tạo thành một dị hình có bốn mắt, hai mũi, hai miệng. Hình ảnh đó thật đáng sợ, tôi liền dựng tóc gáy, vắt chân lên chạy. Chưa chạy được bao xa thì thấy một viên ngọc sáng rực rỡ đang xoay tròn lơ lửng trước mặt. Tôi vội đưa tay ra đỡ, vừa chạm vào, nó đã vỡ vụn ra.

Bên tai bỗng vang lên giọng nói lạnh lạnh của Thương Ngô:

- Nếu vấn vương hơi ấm của trần thế thì ắt phải cảm nhận sự lạnh lẽo này, em thực không ân hận chứ?

Rõ ràng tôi không mở miệng nhưng lại nghe thấy giọng mình rõ mồn một:

- Không ân hận.

Những mảnh vỡ rải rác tứ phía tập hợp lại biến thành Thương Ngô, hắn nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, không buồn cũng chẳng vui:

- Được rồi. Thuận theo ý em. - Tiếp đó, máu tươi ở khóe miệng hắn trào ra không ngớt, nhuộm đỏ toàn bộ xung quanh, đồng thời hơi lạnh thấu xương ôm trọn lấy tôi...

Sau đó, tôi tỉnh giấc.

Chả trách gặp phải cơn ác mộng này, thì ra cái chấn đã bị tôi đá phăng xuống đất tự khi nào.

Tôi run rẩy cuộn mình như con tằm rồi bỗng nhiên sực nhớ một vấn đề rất nghiêm trọng - cái chấn mua cho Thương Ngô để ở bên đường quên không mang về.

Trời đất! Quả nhiên không thất tình thì mất tiền.

Việc tự dưng mất không mấy trăm tệ khiến toàn thân tôi đau đớn, tôi tức giận bò dậy uống chút nước quả nhằm bình ổn lại tâm trạng.

Trên chiếc sofa ở phòng khách không có gì ngoài cái chấn cũ kỹ được gấp gọn gàng.

Ngước nhìn đồng hồ treo trên tường, đúng bốn giờ bốn mươi phút, giờ này ngày hôm qua Thương Ngô vừa luyện xong viên đơn được có thể khiến tôi không còn sợ lạnh.

Dù miệng hắn nói là không thích thân thể loài người của tôi hiện nay nhưng lại dùng cách của riêng hắn giúp tôi chống rét. Chỉ có điều, so với cách của thần tiên thì tôi thích được ôm trong áo khoác, cùng nhau hưởng thụ sự ấm áp chỉ thuộc về hai người hơn.

Vì tôi là một con người, một người bình thường, điều tôi muốn chính là tình cảm loài người bình thường nhất mà thôi.

Vậy nên Thương Ngô, xin lỗi anh nhé.

Mấy ngày tiếp theo của tôi vừa dễ chịu lại vừa ngọt ngào.

Sáng nào Trương Thần cũng bắt xe đến trạm gần nhà tôi, sau đó mua đồ ăn sáng rồi gửi tin nhắn. Tiếp đó, tôi sẽ vui vẻ đi xuống, hai chúng tôi cùng ăn bánh bao và uống sữa đậu nành đợi xe buýt đến.

Mấy ngày gần đây, trời trở gió, nhiệt độ giảm, đồ đang nóng hơi hổi thoát cái đã trở nên lạnh ngắt, thế nên Trương Thần liền đổ đậu nành vào trong chiếc bình giữ nhiệt mang theo người rồi lại để chiếc bình trong áo khoác, ôm trước ngực.

Trông thấy tôi mặt mày tím tái hồng hén chạy tới, bao giờ anh cũng mỉm cười với tôi trước, nói vài câu, đợi tôi thở đều rồi mới làm phép, lời bình sữa đậu nành mang nhiệt độ cơ thể anh ra, đưa tôi uống.

Là một thanh niên đọc truyện Khổng Dung nhượng lễ1 trưởng thành như tôi, tất nhiên sẽ không có chuyện xấu xa là ăn một mình mà phải là anh một miếng em một miếng, trong chốc lát sẽ kiss gián tiếp mấy chục lần nhằm tỏ rõ “bản sắc anh hùng”.

Nhằm thể hiện cái gọi là ý nghĩa thực sự của “bản sắc anh hùng”, tôi nghiêm túc đưa ra yêu cầu mạnh hơn, nhanh hơn, cao hơn với chính mình và cả đối phương.

Chẳng hạn như sau khi Trương Thần uống xong một ngụm, trên khóe miệng khó tránh khỏi việc lưu lại vết trắng trắng, tôi sẽ nhanh như chớp kiễ chân lên, dùng lưỡi thay giấy ăn dọn dẹp sạch bong. Sau đó, tôi sẽ chống nạnh cười lớn nhìn hai tai anh đỏ tía lên. Giữa ánh mắt của những người xung quanh, anh sẽ kéo tôi đứng trước mình, bảo vệ tôi chen lên chiếc xe buýt nhét đầy người đang chậm chậm đến.

1 Khổng Dung nhượng lễ: Đây là câu chuyện cổ Trung Hoa, nói về đức tính khiêm tốn, nhường nhịn.

Vào giờ cao điểm, chiếc xe buýt là nơi tốt nhất để thể hiện quan hệ thân mật giữa người với người. Sự chật chội, này chỉ có thể dùng hình ảnh đội quân tinh trùng tiến vào noãn tử mới có thể miễn cưỡng so sánh nổi...

Tuy nhiên, có Trương Thần đứng ở phía sau dùng hai cánh tay và thân thể tạo nên một không gian nhỏ tương đối độc lập nên tôi không phải lo xảy ra thảm cảnh bị người khác chen đến mang thai nữa. Nhưng, lại nhưng, nếu người khác là anh thì thảm kịch có khi lại trở thành vở kịch có hậu...

Người con gái đang yêu đúng là “dâm dăng vô cùng”. Tôi phải che mặt lại, xấu hổ quá!

Đến công ty, theo thói quen, Trương Thần rót cho mình một ly nước trắng rồi nhân tiện pha cho tôi ly trà sữa, sau đó bắt đầu làm việc. Đến giờ ăn trưa, hai chúng tôi đi riêng hoặc đi cùng vài người đồng nghiệp. Trong giờ làm việc, hoặc là anh đi ra ngoài nói với tôi vài câu, hoặc là tôi đi vào trong tìm anh lấy đồ ăn, hoặc tất cả mọi người cùng nhau nói cười một lúc. Sau khi tan làm, tôi và anh sẽ đồng hành đi về một hướng.

Tóm lại, trong công ty, tất cả vẫn như trước đây, không có ai biết ngọn lửa “gian tình” của tôi và anh đã bùng hực cháy từ lâu. Đến nay con mắt lợi hại hơn cả chủ nhiệm khoa giảng dạy trong trường của cô nàng Tiểu Diệu cũng không phát hiện ra manh mối gì.

Nhắc đến điều này mới thực sự thấy khâm phục cách thâm dục trước đây của Trương Thần, khiến cho đám đồng nghiệp dù nhìn thấy chúng tôi làm gì cũng đều tự động, tự phát chuyển hóa thành tình hữu nghị cách mạng đồng chí đơn thuần nhất, trong sáng nhất... Đương nhiên, trên thực tế chúng tôi cũng thực sự chẳng làm gì.

Có một câu nói nghe rất hay là: Người đàn ông nghiêm túc lại là người hấp dẫn nhất.

Tôi nghĩ, tinh thần của tôi căn bản đã bị anh chàng Trương Thần luôn nghiêm túc làm phân tán rồi. Chỉ cần anh mở máy tính, trái bản vẽ ra xem, là tinh thần cần mẫn, nhiệt huyết như trâu vàng của anh lập tức tập trung cao độ. Cho dù có người đẹp sở hữu bộ ngực cỡ 36E đi qua, anh cũng không liếc mắt. Thế nên, người chỉ có vòng một cỡ 36C là tôi đâu có bị anh hoàn toàn phớt lờ cũng không phải là điều đáng xấu hổ...

Tôi vừa tự an ủi mình vừa ngẩng nhìn Trương Thần đang chuyên tâm đánh dấu lên bản vẽ. Hai hàng mi thẳng, dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, sống mũi rất đẹp, cặp môi thực sự rất cuốn hút...

Cơn thèm khát đang cồn cào, tôi bỗng nghe thấy giọng Trương Thần nói nhưng đầu anh thì không hề ngước lên:

- Tiểu Đậu, em vào đây một lát.

Í? Chẳng lẽ anh chàng đeo kính nghe thấy được cơn thèm khát của tôi? Đây chính là sự đồng điệu về tâm hồn như trong truyền thuyết vẫn nói.

Tôi lau nước miếng rồi lẩn vào, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Trương Thần vẫn đang vui đầu vào công việc:

- Đã làm xong chưa?

- Hả?

- Sáng sớm mai nộp rồi, hôm nay nhất định phải làm xong.

- À!

Cuối cùng, Trương Thần cũng hạ bút xuống nhìn tôi:

- À cái gì? Em mất tập trung như thế, sẽ khó nhận được tiền thưởng tháng này đây.

Động chạm đến lợi ích kinh tế, trái tim cồn cào của tôi bỗng biến thành ao tù nước đọng, người đàn ông trước mặt không còn là anh chàng người yêu có thể tùy tiện mọi lúc mọi nơi thân mật nữa, mà là Boss có quyền biến cái ví nhỏ đáng thương của tôi trở nên căng phồng hay lép kẹp.

Sau khi nhận định rõ vị trí hiện tại, tôi thành thật đáp:

- Em biết rồi. Trước giờ tan tầm hôm nay, nhất định sẽ hoàn thành.

Anh hài lòng gật đầu:

- Mau đi làm đi!

Đang định quay người đi thì lại nghe thấy anh nói:

- Khoan đã. Em thử nếm cái này xem có ngon không?

Trương Thần lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc hộp, bên trong đựng vài miếng bánh bơ hình bướm bướm.

Tôi ngạc nhiên.

Anh đẩy đẩy gọng kính, nói về tự nhiên:

- Sau khi tiễn em về, anh thấy vẫn còn sớm nên đi ra tiệm bánh xem sao. May quá vẫn còn một suất.

Là vì tối qua tôi buột miệng nói là thèm ăn nên anh đã không kể đêm đông, đi khắp thành phố mất mấy tiếng đồng hồ mua về cho tôi.

Trong phim ảnh và tiểu thuyết luôn lặp đi lặp lại chi tiết nhàm chán này nhưng tôi lại rất thích.

Tôi tiến về phía anh cầm lấy một miếng rồi cho vào miệng, Trương Thần lùi lại, tựa người vào lưng ghế, ngước đầu nhìn tôi.

Bầu trời bên ngoài ô cửa sổ xanh ngắt, mây trắng tinh, ánh mặt trời rạng rỡ.

Tôi ăn trong niềm phần khích, anh khẽ cười rồi rút ra một tờ giấy ăn đưa tôi:

- Ăn vụng trong lúc làm, phải nhớ chùi mép đấy.

- Ăn vụng á? - Tôi chớp chớp mắt đầy tà ý rồi ngạo mạn nhắc ly trà của anh lên uống hai hớp: - Bị anh nói như thế đúng là em thấy đối thật...

Trương Thần đành phải nhìn ra bên ngoài:

- Tiểu Đậu...

Trong lòng tôi bỗng có chút không thoải mái:

- Có phải anh rất không muốn mọi người biết quan hệ của hai chúng ta không?

- Không phải vậy. Chỉ là anh không muốn cố ý công khai thôi. Cứ để tự nhiên chẳng tốt hơn sao? - Trông thấy khuôn mặt nhăn nhó của tôi, anh lặng yên một lát, sau đó đứng dậy, nở một nụ cười tỏ ý xin lỗi: - Anh nhớ là trước đây từng nghe ai đó nói, người con gái nào khi yêu cũng đều muốn cho cả thế giới này biết để được mọi người cùng chia sẻ niềm vui và hạnh phúc với mình. Vậy nên lần này là do anh sơ ý. Giờ chúng ta đi ra tuyên bố chính thức hay để ngày mai anh đặt một mâm mời tất cả mọi người trong công ty làm chứng?

Thấy anh vui vẻ như vậy tôi bỗng hơi khó hiểu nên nói:

- Sao anh nói cứ như là làm tiệc cưới thế...

- Tiệc cưới mà chỉ có một mâm sao?

Tôi liền tỏ vẻ băn khoăn nghiêm túc, nói:

- Vậy thì bao nhiêu mâm?

Anh vô cùng phối hợp, ngẫm nghĩ rồi mới nói:

- Việc tổ chức ở quê của mỗi người thì không tính. Còn nếu riêng ở đây, bạn học, đồng nghiệp, bạn bè của hai đứa mình gộp lại chắc khoảng mười mâm.

Tôi cố tình tỏ ra khiêm tốn nói:

- Ô!... Đúng là em không rành lắm về mấy thứ này.

Anh vừa cười vừa nhẹ nhàng nói:

- Không sao. Anh rành là được.

Tôi thật sự muốn kéo cái lưỡi của mình ra, quấn ba vòng vào cổ, sau đó ra sức siết chặt lại...

Sao lại nói ra những điều không nên nói như thế chứ? Đang yên đang lành lại nói đến những chuyện này.

Trước đây, Trương Thần có yêu một cô gái trong nhiều năm nhưng sau đó hai người lại chia tay ngay trước ngày cưới. Việc này xảy ra sau khi tôi bị Lâm Lỗi đá không lâu. Thời gian đó, tôi sống vất vả, bất cần, không mục đích. Tôi nhớ loáng thoáng hôm đi làm nào đó, tôi nhận được một email mà Trương Thần gửi cho toàn bộ công ty, những người đang chuẩn bị đi uống rượu mừng của anh, nội dung đại ý là vì xảy ra chuyện nên hoãn tiệc cưới như đã định sẵn và xin lỗi vì đem đến sự phiền phức cho mọi người.

Không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trương Thần tuyệt đối không nhắc đến, do vậy tất cả mọi người đều thống nhất ngầm với nhau là không hỏi.

Nhìn vẻ ngoài, Trương Thần không khác gì lúc thường, vẫn từ tốn, nội tâm và nghiêm túc. Tuy nhiên, có thể vì lúc đó tôi đang trong giai đoạn đau buồn nên vô cùng nhạy cảm với tâm trạng của người khác.

Tôi có thể thấy nỗi đau khổ và những áp lực của anh rõ ràng như nhìn những đường chỉ trong lòng bàn tay mình vậy.

Tôi lúng túng nói:

- Xin lỗi anh. Không phải em cố ý muốn...

Trương Thần vẫn cười, nói:

- Sao phải xin lỗi anh? Em nói như thế khiến anh cảm thấy như mình cầu hôn mà bị khước từ vậy.

- ... Đúng là gần mực thì đen gần đèn thì sáng. Được em đào tạo nên anh ngày càng hài hước hơn.

- Nếu đó không phải là chuyện đùa thì sao?

- Vậy... thì là gì?

Ngón tay anh khẽ bấm vào mặt bàn, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Nếu có ai đó đi ngang qua bên ngoài nhìn vào, chắc hẳn sẽ tưởng anh và tôi đang bàn luận một vấn đề công việc quan trọng.

Nhưng từ miệng anh lại thốt lên câu:

- Tiểu Đậu, anh thấy chúng mình nên tranh thủ thời gian...

Tranh thủ thời gian làm gì?

Lẽ nào là kết hôn? Nên anh mới cầu hôn ở đây sao? Nếu vậy thì tốc độ tiến triển đúng là “như chớp” rồi.

Đầu óc tôi rối bời, há miệng mãi mà không bật ra được âm tiết nào.

Trương Thần ngược mắt lên nhìn tôi, nắm tay lại che miệng khẽ ho, sau đó dùng thái độ Bí thư Đảng ủy truyền đạt chỉ thị quan trọng của Tổ chức Đảng, nói:

- Hoàn thành bản vẽ đó.

- ...

Anh nghiện chơi trò nhả chữ rồi. Anh chàng kính cận ơi, tôi cho anh một trận bây giờ.

Nước mắt tôi giàn giụa, chỉ muốn tát vào mặt, trừng phạt mình vì đã không tiếp thu giáo huấn, không tích lũy kinh nghiệm để mắc lừa anh hết lần này đến lần khác.

Trương Thần bật cười, lông mày và mắt đều cong cong, tiếng cười sang sảng.

Tôi lại một lần nữa bị vẻ đẹp của anh cuốn hút, chỉ muốn vứt bỏ hết mọi thứ để đầu hàng.

Tôi loạng choạng rời khỏi phòng, Trương Thần giúp tôi mở cửa. Lúc đó, mọi thứ lảo đảo, tôi nghe thấy giọng anh khẽ vang lên bên tai:

- Chúng ta phải tranh thủ thời gian, cùng nhau trân trọng.

Có câu nói này của anh, tôi làm việc với khí thế hăng say ngút trời, cuối cùng cũng hoàn thành một cách thắng lợi trước giờ tan làm.

Thu dọn đồ đạc xong, tôi và Trương Thần sánh vai đi đến cổng công ty thì nhìn thấy một thằng nhóc đáng yêu đứng đó, thằng nhóc ấy nói rành mạch với tôi:

- Bố nói là sau này không cần gọi mẹ là mẹ nuôi nữa mà gọi thẳng là mẹ vì mẹ đẻ của con không cần con và bố nữa.

- ...

14. Chương 08 Part 1

CHƯƠNG 8 - Vết tích

Phải thừa nhận một điều, nếu không phải đáng xấu hổ thì ngược lại là đáng tự hào, ấy là thực ra tôi rất vô tâm. Ví dụ như trong lúc bận bịu yêu đương đắm say cùng với Trương Thần, tôi gần như quên bém mắt Thương Ngô tội nghiệp.

Vậy nên, lúc này, sự xuất hiện của hắn khiến tôi cảm thấy xấu hổ đến nỗi không còn để ý được đến sức công kích mà câu nói động trời đó đem lại.

Thế nhưng những đồng nghiệp xung quanh không có được vận tốt như tôi, nên mọi người ào ạt ồ ạt đến. Trước những ánh mắt háo hức như hình bát quái của họ, tôi nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, chạy theo

bước chân đầm đông, giơ bàn tay đang run rẩy ra, chỉ vào con hổ ẩn dưới hình dạng một thằng bé ngoan ngoãn mà nói:

- Nghỉ ngơi nhiều quá đâm ra nói năng xằng bậy hả?

Do xúc động nên câu nói của tôi lên trầm xuống bổng, nghe vô cùng hài hước.

Thấy thế, Trương Thần đứng cạnh tôi khẽ cười một cách rất phối hợp rồi tiến đến bên Thương Ngô, khom người, vui vẻ hỏi:

- Sao chỉ có mình cháu đến đây, bố cháu đâu?

Giày và quần áo trên người Thương Ngô đều là đồ mới, từ đầu đến chân toát lên khí chất do Nhân dân tệ mang lại. Đúng là ông chủ của ngành ăn uống có khác, hoàn toàn không thể chung một diện đàn đối thoại với nhân dân lao động thích hàng xuất khẩu sót lỗi như chúng ta.

Không biết có phải bị nhiễm thói quen xấu của đám người nhiều tiền hay không mà con hổ nhỏ vốn lễ phép, ôn hòa với mọi người trước đây giờ trở nên có chút ngạo mạn. Nét mặt, giọng nói của hắn đều lạnh băng, không phù hợp với yêu cầu trong việc xây dựng một xã hội thân ái:

- Bố có việc phải đi trước, bảo cháu đến tìm mẹ.

Phù...

Là nòng nọc con tìm mẹ sao? May mà chuyện sinh nở của hổ có sách lược tinh anh, nếu cũng gieo giống rộng, thu nhiều con như ếch mẹ thì chẳng phải tôi sẽ chết không chỗ chôn thân sao?

Tôi đang lắc lắc đầu nhằm xóa tan hình ảnh kinh hãi là hàng nghìn hàng vạn con hổ con ủa đến gọi mẹ thì nghe thấy giọng Trương Thần lại vang lên:

- Bố trêu cháu đây. Đâu có thể tùy tiện gọi người khác là mẹ được. Không tin bây giờ cháu đi hỏi bố xem.

Bố của Thương Ngô chính là hắn, hỏi cái gì mà hỏi.

Quả nhiên, hắn chau mày, vung tay một cách mất kiên nhẫn, nói:

- Không cần hỏi, cháu biết là bố nói nghiêm túc. Hơn nữa, cháu cũng muốn mẹ nuôi làm mẹ cháu.

- Nếu vậy thì cháu và bố đã hỏi ý kiến của mẹ nuôi chưa? Có thể cô ấy không muốn làm mẹ tương lai của cháu thì sao?

Nghe xong câu này, cặp lông mày rậm của Thương Ngô như muốn dựng đứng lên, hắn dùng giọng trẻ con, ngừng ngắt từng chữ theo kiểu ngạo mạn của chúa sơn lâm, nói:

- Không... thế... nào!

Trương Thần đứng thẳng người, nụ cười vẫn ôn hòa, thân thiết, chỉ có điều lời nói đã có phần kiên quyết hơn, như thể biết rõ thằng bé trước mặt không phải là đứa chẳng hiểu gì:

- Chú có thể khẳng định, cô ấy sẽ không đồng ý, vì chú không cho phép.

Thương Ngô bỗng ngược mắt lên nhìn anh, môi mím chặt.

Vóc dáng của hắn lúc này thấp hơn nhiều so với đối phương nhưng cái nhìn lại như cao hơn hắn. Sự lấn át ngày càng mạnh khiến mọi người xung quanh nín thở.

Trương Thần có lẽ cũng ý thức được sự bất thường, anh nắm chặt nắm tay, đứng im lặng nhưng ánh mắt không hề nhượng bộ.

Trong thời khắc lịch sử máu chốt của cuộc chiến gươm đao sáng loáng giữa thần và người này, cuối cùng cũng đến lượt người mà họ gọi là “cô ấy”, là “mẹ nuôi” ra tay.

Trước tiên, tôi cười lớn mấy tiếng đầy khí phách, sau đó phát mạnh vào gáy con hổ Thương Ngô. Cái phát mạnh làm tan không khí căng thẳng. Tất cả mọi người trong thoáng chốc như trút được gánh nặng, có thể thở phào nhẹ nhõm. Theo đó là cảm giác mơ hồ do chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, vì vậy không ai bảo ai nhưng đều có sự lựa chọn giống nhau là phớt lờ.

Tôi không còn tâm trí để ý xem tâm trạng của quần chúng có ổn định hay không, mà chỉ nhằm vào quả trách con hổ kia, người rõ ràng vừa bị đánh mà vẫn chưa hề phản ứng lại:

- Oắt con ngày càng to gan, dám hùa với ông bố bất chính trên chóc mẹ nuôi, đợi một hai hôm nữa mẹ con đến, mẹ nuôi sẽ bảo mẹ con xử lý hai người. Có phải bố con đang nấp ở đâu đó xem không? Mau đưa mẹ nuôi đi tìm bố con tính sổ. - Tôi vừa nói vừa kéo cổ áo hấn lòi ra ngoài, vừa đi vừa hét lớn: - Giải tán, giải tán, người nào về nhà người đấy đi.

Xét thấy tôi từ trước đến nay là người tùy tiện, vô nguyên tắc nên có không ít người bắt đầu tin rằng đây chính là trò mà lũ bạn vợ vẫn có tính cách tương đồng với tôi dựng nên. Tuy nhiên cũng có một bộ phận nhỏ tỏ rõ vẻ hoài nghi đối với anh hùng cứu mỹ nhân ban nãy là Trương Thần, họ nghi ngờ về vai diễn của anh trong vở kịch này.

Là đồng mưu, hay hoàn toàn không hề biết gì? Nếu không hề biết gì, thì rõ ràng giữa hai người đang có mối quan hệ mập mờ.

Tôi tranh thủ liếc nhìn Trương Thần, anh cũng đang nhìn tôi.

Mặc dù đã giải tỏa được sự căng thẳng trước đó nhưng anh vẫn chưa buông lỏng nắm tay.

Tôi chợt hiểu, anh muốn nhân cơ hội này thể hiện mối quan hệ giữa hai chúng tôi trước mọi người. Đúng là chọn ngày không bằng gặp ngày, việc thăng nhót gây chuyện hóa ra lại là cơ hội tốt.

Nghĩ vậy, tôi lại thấy sợ.

Không chỉ vì trước mặt Thương Ngô, dù ít dù nhiều tôi cũng có chút sợ chuyện bị lộ, càng là vì tôi sợ nếu vị thần cảm thú này nổi giận sẽ bóp chết Trương Thần mất.

Phải biết rằng, hai người này giờ đây chính là tình địch, tôi nghĩ, tình địch chắc đến tám chín mươi phần trăm không nằm trong quy tắc “thần tiên yêu nhân thế”...

Nghĩ đến tính mạng của người bạn trai thân yêu, tôi vội vàng nói trước khi anh mở miệng lần nữa:

- Trương Thần, anh là đồ phản bội, cũng hùa với bọn họ trên chóc em. May mà em thông minh hơn người đã nhìn ra được quỷ kế của các người. Anh đợi đấy, xử lý xong hai bố con họ rồi sẽ đến lượt anh.

Thấy thế, tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm, lần lượt ra về trong tâm trạng vui vẻ vì vừa xem được một trò hay.

Trương Thần vẫn đứng yên tại chỗ tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, còn tôi chỉ kịp đưa tay lên ra hiệu là sẽ gọi điện thoại cho anh trong lúc kéo Thương Ngô vào cầu thang.

Tôi nhớ loáng thoáng rằng không được tùy tiện sờ vào đầu hổ, nhưng chẳng biết có thể tùy tiện đánh không?

Thương Ngô đã sống hai nghìn năm, có lẽ đây là lần đầu tiên bị phát vào gáy trước bàn dân thiên hạ. Cho dù là chuyện gì, cú sốc lần đầu bao giờ cũng mạnh nhất nên tôi hiểu vì sao đến tận giờ phút này hấn vẫn có chút khó chấp nhận.

Trông vẻ thần thờ phát ra từ hai con mắt của hấn, lẽ nào, bị tôi tát đến chấn động não, giờ biến thành con hổ đần độn, thần tiên ngớ ngẩn rồi?

Bàn tay Như Lai, tôi xoa đầu hấn...

- Này, anh đủ tư cách tham gia Olympic đặc biệt rồi đây, đi để ủng hộ cho nền thể dục thể thao nước ta...

Trước lời bắt chuyện sôi nổi của tôi, hai con người thất thần của Thương Ngô dần xoay hai vòng rồi cuối cùng dừng lại, ánh nhìn rơi trên khuôn mặt tôi, hấn ngập ngừng nói:

- Tiểu Tường...

Tôi cúi người xoa xoa khuôn mặt bé nhỏ của hấn, nước mắt ngân ngấn:

- Ngoan, vẫn nhận ra tôi, coi như chưa hoàn toàn đần độn. Đúng là ông trời phù hộ.

Hấn trề miệng, vẻ tủi thân của hấn khiến tôi vô cùng áy náy.

Đang trong tâm trạng rối bời, tôi bỗng nghe thấy giọng nói đầy kích động như sấm rền vang lên:

- Em dám đánh ta trước mặt mọi người! - Tiếp đó, một bóng đen nhào đến, cổ tôi đau nhói, mắt hoa lên.

Tôi bị hất ngã xuống đất, con hổ nhỏ trước mặt dùng tư thế vô cùng thân ái trèo lên người tôi, rồi cắn mạnh vào động mạch chủ trên cổ tôi.

Trời đất! Lẽ nào thằng nhóc này là gián điệp ma cà rồng ở phương Tây núp bóng trong hệ thống thần tiên của phương Đông?

Nghĩ vậy, tinh thần chủ nghĩa cách mạng không đội trời chung với kẻ thù trong tôi dâng trào, tôi bật dậy khiến con hổ kia phải há miệng ra, sau đó tôi hỏi đầy chính nghĩa:

- Chán sống rồi à? Dám giở trò này ra với tôi, có tin là tôi sẽ đại diện nhân dân, đại diện Đảng bắn chết anh không?

Thương Ngô không hề doái hoài đến vẻ chính nghĩa của tôi, cặp mắt đen lay láy của hắn cứ nhìn chăm chăm:

- Giờ trong dòng máu em đã có dấu ấn nụ hôn của ta, từ nay về sau, ngoài ta ra, bất kể ai cũng không được tiếp tục hôn em nữa.

Dấu ấn nụ hôn ư?

Tôi sờ tay lên chỗ đau, thần người ra một lúc rồi tức tối nói:

- Người khác không được tiếp tục hôn tôi nữa là có ý gì?

- Nghĩa đã rõ trong từng chữ rồi.

Tôi tóm cái cổ nhỏ nhắn của hắn, lắc mạnh:

- Xóa ngay nó đi cho tôi.

- Không. - Hắn không hề phản ứng, cứ mặc tôi ra tay. Nét mặt điềm tĩnh, giọng nói kiên quyết của hắn khiến yêu cầu của tôi hoàn toàn bị bóp chết từ trong nôi.

Sớm biết như thế này thì đã không chơi trò tình yêu trong sáng với Trương Thần nữa. Mỗi lần hôn khê như chuồn chuồn chạm nước nên đổi lại thành nụ hôn mãnh liệt, ướt át mới đúng. Nhưng giờ nói gì thì cũng đều muộn rồi...

Tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng hát sầu muộn của con lừa bên cạnh nhà Marry...

m ì mệt rồi, tôi đành chán nản buông hắn ra, tựa vào tường thở gấp, bỗng nhiên tôi nghĩ đến một vấn đề:

- Anh có dấu hôn, vậy anh có làm được dấu của “tiểu đệ đệ” không?

Trước sự công kích của tôi, vị thần này tỏ vẻ chẳng thứ gì mà mình không có, hắn đứng dậy, nho nhã phúi bụi trên người, nghiêng nghiêng đầu hỏi với vẻ ngây thơ, ngớ ngẩn.

- Tiểu đệ đệ là gì?

Tôi tỏ vẻ khinh bỉ, nói:

- Chính là thứ mà khi anh ở chân thân, nó chưa chắc đã lớn, nhưng lúc này, chắc chắn nó chỉ nhỏ tí xíu mà thôi. Đã hiểu chưa hả?

Tuy trong hình dáng một thằng nhóc nhưng hắn lại mang tâm can của một con hổ đã sống hàng nghìn năm nên hiểu rất nhanh, khuôn mặt nhỏ bé lập tức đỏ bừng lên vì ngượng.

Dù hắn từ chối trả lời nhưng tôi liền hiểu:

- Tức là không có đúng không? Nghĩa là người khác không được hôn tôi nhưng có thể cùng tôi...

- ...

Người xưa có câu “Họa từ miệng mà ra”, đúng là không sai chút nào.

Sau khi tôi nói xong câu đó, mặt Thương Ngô tím lại, không nói năng gì, vẻ trầm mặc này rất khác thường. Tôi có lý do nghi ngờ rằng hắn đang nghĩ xem làm thế nào để phát minh, sáng tạo ra một cái dấu “tiểu đệ đệ” để người khác và tôi không thể nào... được.

Nghĩ vậy, tôi cũng không nói gì, tránh để cái miệng tai hại không cẩn thận lại bật ra câu kích động tinh thần hắn. Ngộ nhớ con hổ đói vỗ mồi này để lại dấu tích cầm thú trên người tôi thì lỗ to.

Vì thế cả hai chúng tôi đều không nói năng gì suốt con đường từ tòa nhà văn phòng ra đến đại lộ rồi vào tiệm thịt nướng Mạnh Ngưu.

Thương Ngô tỏ ra rất quen thuộc với nơi này, hắn không cần sự dẫn đường của những nhân viên hóa trang như những chú bò sữa mà trực tiếp dẫn tôi vào một phòng riêng nằm trong góc.

Quán vừa kín chỗ thì Ngưu Bôn đẩy cửa vào. Trông thấy khuôn mặt yếu ớt của anh chàng, tâm trạng tôi đang u ám bỗng trở nên vui vẻ, tôi nhiệt tình chào hỏi:

- Tứ Ngưu thân yêu, lâu quá rồi không gặp, có nhớ chị không?

Trước lời trêu ghẹo lộ liễu này, Ngưu Bôn sững sờ trong giây lát, khuôn mặt trắng trẻo, non nớt bỗng biến thành cái đèn lồng đỏ treo cao. Anh chàng còn ngại ngần cúi đầu, vụng vụng những ngón tay dài khiến chị đây càng muốn bắt nạt...

Máu trong người tôi đang sôi lên đầy hoan hỷ thì bỗng nghe thấy giọng Thương Ngô lạnh lùng hỏi:

- Cậu đổi tên từ khi nào vậy?

Ngưu Bôn vội ngẩng đầu lên, lắp bắp giải thích:

- Tôi... tôi đâu có... là chị dâu... chị ta...

Dáng vẻ nhỏ bé, đáng thương của Ngưu Bôn khiến tôi không thể nhẫn tâm. Liếc mắt nhìn Thương Ngô, tôi đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, nói:

- Đó là biệt danh tôi đặt cho anh ta. Sao thế? Nghe không hay à?

- Biệt danh ư?

Cái miệng bé xíu của con hổ nhỏ trề ra, chất giọng trẻ ron lạnh lạnh của hắn mang theo thứ cảm xúc phức tạp như sự tiếp xúc giữa đá và lửa, vừa nóng bỏng như lửa, lại vừa lạnh lùng như băng khiến tôi thấy hoang mang.

Ngưu Bôn còn tỏ ra hoang mang hơn, anh ta vụng vụng ngón tay khiến tôi hoa cả mắt.

Nhìn hai anh chàng có địa vị bình đẳng trong giới thần tiên, tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ vô cùng vô liêm sỉ và cực kỳ xấu xa.

Tôi đứng lên, đến trước mặt Ngưu Bôn hỏi một cách nghiêm túc:

- Anh đã đánh nhau với anh ta bao giờ chưa?

Ngưu Bôn sững người, đáp:

- Chưa...

- Vậy nếu hai người đánh nhau, liệu ai thắng, ai thua?

Anh ta lại sững người:

- Trong mười hai bộ tộc chúng tôi, mỗi bộ tộc đều có thế mạnh riêng. Nếu so sánh mạnh yếu thì có lẽ kết quả là ngang bằng nhau.

Tôi tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời này:

- Cũng có nghĩa là công phu pháp thuật, bùa chú gì đó của hổ cũng không làm gì được loài trâu các anh đúng không?

Anh ta thần thờ gật đầu.

Tứ Ngưu ơi là Tứ Ngưu, điều này cũng chẳng thể trách tôi được, về gốc gác bầm sinh của anh thực sự rất lôi cuốn.

Tôi quan sát cặp môi mỏng, ướt, đỏ chót mím hờ của Ngưu Bôn, ước lượng khoảng cách một chút, sau đó hai tay quần lấy cái eo mảnh mai của anh ta, lấy đà bật lên, chuẩn bị cho một cái cưỡng hôn đầy hoang dại.

Tôi quyết không cam lòng từ giờ trở đi không thể hôn Trương Thần được nữa, nhưng tôi cũng chẳng dám mạo hiểm thử. Ai biết được sức sát thương mà thần tiên có thể gây ra cho loài người mạnh mẽ đến mức nào. Ngộ nhỡ anh chàng kính cận có mệnh hệ gì thì tim tôi sẽ đau lắm. Tuy nhiên, có thể lấy Ngưu Bôn ra làm thí nghiệm, dù sao họ cùng thuộc thần giới, chắc không có hậu quả gì nghiêm trọng.

Vậy nên chàng trâu xinh trai hãy chấp nhận lần thử nghiệm này nhé.

Động tác của tôi rất nhanh, tất cả các hành động gộp lại không mất đến một giây, do đó, vào lúc không phẩy chín giây, cũng là lúc tôi chỉ còn cách không phẩy không một centimet nữa là có thể môi chạm môi với Ngưu Bôn thì biến cố đã xảy ra.

Người trần mắt thịt là tôi không sao hiểu được tình hình cụ thể là như thế nào, chỉ cảm giác trước mặt là một mảng màu trắng, rồi một mảng màu đen kèm theo những tiếng rền vang. Sau đó, tôi như thể đâm vào một quả bóng bay lớn, bị bật lại khiến cả người không tự chủ được, cứ lơ lửng trên không. Dù hoảng loạn nhưng tôi vẫn tranh thủ liếc mắt nhìn, ánh sáng trắng biến thành một con hổ, ánh sáng đen hóa thành một con trâu. Cả hai con vật vừa chạm vào nhau đã biến mất trong nháy mắt.

Chờ đến lúc mờng tôi hướng ra sau trong tư thế ngỗng trời hạ cánh, nhào xuống đất, mọi cảnh tượng và âm thanh đã không còn, không khí trong phòng yên ắng, hiền hòa.

Ngưu Bôn vẫn đứng yên, Thương Ngô vẫn ngồi ở chỗ ban đầu, chỉ có vị trí và tư thế của tôi là thay đổi.

Tôi đau đớn, xuyết xoa, khó khăn lắm mới bò dậy được, sau đó lồng lộn nói:

- Đồ con hổ chết tiệt, đồ thần tiên trời đánh, ý vào việc pháp luật không quản được nên anh làm ra cái vết hôn vớ vẩn để mượn dao giết người hả? May mà đối tượng lần này là Tứ Ngưu, nếu là người khác, liệu có sống sót nổi không? Anh làm thần bảo hộ đến để bảo vệ loài người như thế sao?

Thương Ngô mím chặt môi nhìn tôi, lặng lẽ không nói năng gì.

Tôi càng tỏ ra tức tối hơn:

- Hôm nay, tôi nói rõ cho anh biết, bất luận anh có dùng phép thuật gì, tôi thích ai thì tôi sẽ vẫn thích người đó, tôi yêu ai tôi sẽ vẫn yêu người đó, có bản lĩnh thì anh giết chết người ta đi, cùng lắm tôi sẽ lại đầu thai đi tìm người đó.

- Em tưởng ta sẽ lại để em nhập vào luân hồi sao? - Thương Ngô chậm rãi đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng, tay chấp sau lưng đi đến trước mặt tôi: - Em tưởng rằng, cứ coi như là có kiếp sau, bọn em vẫn có thể được gặp nhau sao? Tiểu Tường, em đừng ép ta thực sự gây nên chuyện.

Đầu hấn chỉ cao đến eo tôi nhưng nhìn ánh mắt ngược lên của hấn, tôi thật sự thấy sợ.

Kể ra cũng đúng, không tính sự chênh lệch về sức mạnh giữa thần và người, chỉ cần dựa vào khí chất chúa tể sơn lâm của hấn thôi, tôi đã sợ mất mật rồi.

Nếu ai không tin thì cứ thử chạy vào lồng cộp trong vườn bách thú, thử tiếp xúc thân mật với những con hổ đã được thuần hóa hiền lành xem sao, ai mà không thấy sợ thì tôi sẽ mang họ người đây...

Sợ thì có sợ nhưng tôi vẫn không nguôi giận, chỉ có điều, cơn tức giận bộc phát giờ đã chuyển thành nỗi ám ức.

Lúc này, rốt cuộc đối tượng cưỡng hôn của tôi cũng có động tĩnh.

Ngưu Bôn vừa cử động ngón tay, vừa sợ hãi nói:

- May mà tôi đã sớm chuẩn bị, không thì trong lúc rối trí, khó mà đỡ được đòn ban nãy.

Nhìn dáng vẻ của Ngưu Bôn, tôi chợt nghĩ đến một hình ảnh, trước khi ra đòn, trâu thường thích dùng chân trước cào đất, ra sức cào. Vậy nên, trước đó anh chàng này liên tục vịn tay, không phải do căng thẳng mà là vì đoán trước được con hổ sẽ nổi cơn ghen và ra oai nên khởi động làm nóng cơ thể trước...

Con trâu đen do ánh sáng đen hóa thành mà tôi nhìn thấy ban nãy phải chăng chính là hình dáng thật của Ngưu Bôn? Vậy Thương Ngô chính là con hổ trắng sao? Trời đất ơi! Chắc chắn là động vật cần bảo vệ cấp một của quốc gia rồi. Nếu bán đi sẽ kiếm được không ít tiền đâu...

- Chị dâu, lần này đúng là chị trách nhầm Thương Ngô rồi. - Ngưu Bôn khẽ mỉm cười ra hiệu Thương Ngô ngồi xuống, sau đó lịch sự kéo ghế cho tôi rồi nhẹ nhàng, ôn tồn nói: - Dấu vết đó biết tùy cơ ứng biến, nếu đối phương là người thì cùng lắm cũng chỉ cảm thấy hơi đau thôi chứ không gây tổn thương gì. Anh ấy làm như vậy là vì...

Bỗng nhiên Thương Ngô lên tiếng ngắt lời Ngưu Bôn, hần gồ gồ tay xuống bàn vẻ mất kiên nhẫn, nói:

- Sao đồ ăn vẫn chưa mang đến? Ta đói rồi.

Ngưu Bôn nhìn hần như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ khẽ thở dài:

- Thôi được, để tôi đi giục.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và con hổ nhỏ, hần cau mày, tâm trạng rất không tốt. Câu nói vừa rồi của Ngưu Bôn khiến tôi gần như hết giận, giờ lại cảm thấy hơi ngượng.

Do dự một lúc, tôi quyết định phát huy truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa là chủ động nhận lỗi:

- Ban nãy không hiểu tình hình nên tôi hơi nặng lời. Nhưng cũng phải trách anh nữa, sao không nói rõ với tôi trước?

Thương Ngô tròn mắt nhìn tôi, vẫn vẻ mặt không vui:

- Nói rõ để em tiếp tục hôn người khác, để nếm trải cảm giác đau đớn lẫn vui sướng à?

Trời đất! Không hổ danh là con hổ có miệng lưỡi độc địa, tùy tiện nói một câu mà khiến người ta dễ khóc dễ cười, dễ sống dễ chết. Còn nói đau đớn lẫn vui sướng vì...

Nhưng mà nghe ra cũng hay đây, hay là ngày mai sẽ thực hành với anh chàng đeo kính. Nếu đúng như Ngưu Bôn nói, chỉ có cảm giác hơi đau thì chẳng phải giống như dòng điện ái tình trong truyền thuyết sao? Thế thì tuyệt diệu quá...

Đừng vội vui mừng, chờ một chút...

- Sao anh biết tôi cùng... người khác... gì gì đó... - Trước ánh nhìn chăm chú mà ngây ngô của con hổ nhỏ, tôi thấy chột dạ, thấy ngại ngùng. Đồng thời, tôi cũng tức giận vì bị người, à không, bị thần, không không, bị cầm thú theo dõi:

- Ý tôi muốn nói là anh có thể tôn trọng cuộc sống riêng tư của tôi được không?

Bàn tay nhỏ của Thương Ngô nắm chặt lại, cọ vào hai hàm răng sữa, khuôn mặt cau có:

- Quả nhiên em đã cùng người khác...

- Hóa ra là anh đang thăm dò tôi!

- Mới có mấy ngày mà em đã dạn dĩ với người khác sau lưng ta đến bước này, chẳng lẽ em nóng lòng tới nỗi không thể đợi thêm sao?

15. Chương 08 Part 2

Có một loại sinh vật luôn có khả năng dùng câu nói ngắn gọn nhất, cách nói đơn giản nhất để khơi lên cơn phần nộ mạnh mẽ nhất. Tôi cho rằng, Thương Ngô là một trong những ví dụ điển hình. Vài ba câu nói ngẫu hứng của hắn có thể làm rõ triệt để nỗi hoang mang, hổ thẹn trong tôi. Điều này khiến tôi thề sẽ cầm súng hấn đến tận dãy Himalaya, đến tận đỉnh ngọn Everest hùng vĩ...

Có lẽ do thấy cơ mặt tôi co giật quá mạnh nên Thương Ngô không kìm được, hoài nghi hỏi:

- Em lại đang nghĩ đến điều vớ vẩn gì thế?

Tôi cười gằn, đáp:

- Tôi đang nghĩ, chờ đến sau khi anh phát minh ra vết “tiểu đệ đệ”, nhất định tôi sẽ lại đi tìm Tứ Ngưu thử xem uy lực cái vết đó thế nào.

Vừa dứt lời liền nghe “cốp” một tiếng, Ngưu Bôn đang ôm trán đứng ở cửa, nét mặt sợ hãi nhìn tôi, nói:

- Chị dâu, chị lại muốn tìm tôi làm gì?

Thương Ngô đứng phắt dậy, túm tay tôi kéo ra ngoài, nhân tiện nói với Ngưu Bôn, người đang không rõ đầu đuôi sự việc thế nào:

- Mấy ngày tới bọn ta sẽ không qua đây, nếu không có việc gì thì cậu cũng đừng đến tìm.

Tôi nhìn thấy Ngưu Bôn phía sau đang bê đồ ăn, nói:

- Anh vội gì, ăn bữa này xong rồi mang theo chút đồ ăn về đã.

- Ta không đói nữa.

- Nhưng tôi đói.

- Về nhà ăn mỳ tôm.

- Anh đúng là đồ vô nhân tính.

- Có thần tính là được.

- Nguyên rửa cho cuộc sống chần gối của thần tiên các người không hạnh phúc!

- ...

Người hơn hai mươi tuổi đầu là tôi bị thằng bé mới bảy tám tuổi kéo ra một cách dễ dàng. Thật đáng xấu hổ!

Trong lúc chờ xe ở bên ngoài, Ngưu Bôn đuổi theo, trên tay cầm mấy hộp đồ ăn:

- Mấy hộp này mang về để chị dâu ăn.

Tôi không nén được nổi xúc động:

- Tứ Ngưu tốt quá! Làm trâu cái của anh chắc hạnh phúc lắm!

Mặt Ngưu Bôn đỏ bừng, anh chàng nhìn Thương Ngô đang đứng cạnh tôi:

- Thực ra, làm hổ cái của anh ấy cũng rất tuyệt!

Tôi là người cực kỳ lương thiện nên thường không nói xấu trước mặt người khác, về câu nói này, tôi chỉ ậm ừ cho qua, chứ không lập tức phản bác.

Ngưu Bôn cắn môi dưới như có điều gì còn do dự, anh ta khẽ nói:

- Chị dâu, chị hãy nhường nhịn anh ấy một chút. Dù lúc nào cũng cãi nhau. ít nhất cũng nên đợi qua giai đoạn này...

- Xe đến rồi. Bọn ta đi đây. - Câu nói của Ngưu Bôn lại bị cắt ngang. Thương Ngô cầm lấy hộp đồ ăn, kéo tôi lên xe, chưa kịp chào tạm biệt, tài xế đã nhấn ga lướt đi.

Do đó tôi chỉ kịp ngoái đầu lại vẫy tay chào Ngưu Bôn qua lớp cửa kính, đúng lúc trông thấy cặp mày dài, nghiêng nghiêng ngược lên, phảng phất khí thế hùng hực như trâu của anh chàng trong gió lạnh.

Xem ra, ẩn trong cơ thể yếu đuối đó chính là một sức mạnh tiềm tàng...

Về đến nhà, tôi hâm nóng đồ ăn, Thương Ngô tỏ ra không hứng thú gì, có thể mấy ngày vừa qua đã ăn chán chê ở đó rồi.

Do vậy, tôi chẳng hề khách sáo ngồi ăn một mình đến nỗi miệng bóng mỡ, còn hần thì hết chạy vào trong lại chạy ra ngoài như thể đang tìm thứ gì, cuối cùng hăm hờ hỏi tôi:

- Chăn của ta đâu?

- Chăn nào?

- Cái chăn mà em mới mua cho ta ấy.

Tôi mắc nghẹn, vội uống hai hớp nước.

Việc này, tôi đã quên khuấy từ lâu.

- Anh... sao anh biết tôi mua chăn?

- Ngưu Bôn trông thấy.

- Sao anh biết tôi mua cái chăn đó cho anh.

- Ngưu Bôn nghe thấy.

Con trâu đen này, không đi làm điệp viên quả là phí.

Gương mặt nhỏ bé vốn vui như hoa của Thương Ngô dần xịu xuống:

- Rốt cuộc em để chăn ở đâu?

Tôi lại uống thêm hai hớp nước, quyết định thành thực để được nhẹ tội:

- Tôi không cẩn thận nên làm mất rồi. Hôm nay, anh đắp tạm chăn cũ, ngày mai tan làm, tôi nhất định sẽ mua cái mới về cho anh.

Bông hoa trên mặt Thương Ngô bỗng héo tàn trong nháy mắt...

Sau đó, tôi cũng thử dỗ dành, nhưng nghe chừng không có kết quả nên đành thôi.

Sau khi cả hai đã đi ngủ, tôi mới sực nhớ đến lời hứa gọi điện thoại cho Trương Thần. Náo loạn một hồi mà đã gần mười hai giờ rồi.

Do dự giây lát, tôi quyết định gọi. Chuông điện thoại vừa reo được một lúc, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói quen thuộc:

- Tiểu Đậu, em vẫn chưa ngủ à?

- Câu này em nên hỏi anh mới đúng.

- Anh cũng sắp ngủ rồi.

- Ồ... Em xin lỗi nhé. Muộn thế này mới gọi điện cho anh. Vì...

- Có chuyện gì thì ngày mai nói, việc em cần làm bây giờ là mau nghỉ ngơi đi.

- Vậy được ạ. Ngày mai, giờ cũ, chỗ cũ nhé.

- Ừ! Chúc em ngủ ngon.

- Chúc anh ngủ ngon.

Anh đợi điện thoại của tôi không phải để được nghe giải thích mà chỉ muốn chúc tôi ngủ ngon.

Tiếng nói ấm áp vang vọng bên tai của anh đưa tôi vào giấc ngủ, tôi ngủ một giấc ngon lành.

16. Chương 09 Part 1

CHƯƠNG 9 - Bố mẹ đến thăm

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi nhận được tin nhắn của Trương Thần sớm hơn bình thường mười lăm phút, nội dung tin là muốn nhờ tôi xin công ty cho anh nghỉ một ngày vì bạn anh gặp chuyện gì đó, cần anh qua giúp gấp.

Điều này cũng có nghĩa là tôi phải tự mình đi mua đồ ăn sáng và còn một nghĩa nữa là ý đồ muốn cùng anh chàng đeo kính thử nghiệm nụ hôn mang dòng điện ái tình bị phá sản...

Tôi ỉu xiu mặc quần áo, xách túi chuẩn bị ra khỏi cửa thì sực nhớ đến lọ kem dưỡng da tay để trong phòng tắm, nên liền đẩy cửa bước vào.

Thương Ngô vẫn không hề doái hoài gì đến tôi kể từ tối qua đến giờ, luyện công xong cũng không làm phiền tôi nữa mà tự mình ra ngoài chạy vài vòng, sau đó trở về mặt đỏ bừng, mồ hôi lấm láp, lao thẳng vào nhà tắm.

Vì ngày đầu tiên gặp nhau, hai chúng tôi đã ở trong trạng thái không che đậy, vậy nên bây giờ trước mắt tôi, đáng vẻ không một mảnh vải che thân của hắn chẳng khác nào một cây cải thảo.

Hơn nữa, giờ hắn trong bộ dạng một đứa trẻ, cùng lắm cũng chỉ có thể kích động máu sói của bà cô quái đản biến thái mà thôi...

Thế nhưng hiện thực luôn thích tạo bất ngờ cho chúng ta.

Ví dụ như thẳng nhóc Thương Ngô lại dùng phiên bản người lớn của mình trong lúc tắm. Cơ thể cao lớn rõ ràng là tổn kém dầu gội đầu, sữa tắm, xà phòng thơm và nước nóng.

Ví dụ nữa là, tôi chỉ mới được chiêm ngưỡng phần thân trước hoàn toàn “thiên nhiên” của hắn, thật không ngờ phía sau hắn cũng quyến rũ vô cùng, khiến tôi gần như bị sung huyết não mà chết không kịp ngáp.

Cái gáy đẹp đẽ đó, bờ vai rắn chắc, vì cúi người nên xương sống hơi nhô lên, còn cả đường eo mềm mại, cặp hông hẹp nhưng nhô cao, đôi chân dài, thẳng và cả “bông hoa cúc nhỏ”¹ hồng hào, mơn mớn...

Ngoài ra, tôi loáng thoáng còn trông thấy một vết từ vai trái kéo chéo xuống tận eo bên phải. Dù dấu vết đó hiện rõ trên nền da trắng nhưng vì trong phòng tắm, hơi nước bốc lên nên nhìn không rõ màu sắc và hình dạng.

1 Hoa cúc là một thuật ngữ dùng trong tiểu thuyết đam mỹ (tình yêu giữa nam và nam), ám chỉ hậu môn.

Tôi tiến lại gần một bước hồng nhìn rõ hơn. Thấy có động tĩnh, Thương Ngô bỗng nhiên quay người lại.

Vòi sen đang xả nước lên tóc và mặt hắn, vô số dòng nước nhỏ chảy dài và hàng nghìn vụn giọt nước long lanh men theo cằm, xuống yết hầu, xương quai xanh, rồi lan tỏa khắp cơ thể. Mái tóc ướt sũng như được xếp trên vầng trán, cặp mi đầm hơi nước khê rung rung. Trong đôi mắt đen láy là vẻ sợ hãi của một chú nai nhỏ.

Thiện tai, Phật Tổ ơi, con không kiềm chế được, con rung động rồi!

Máu trong tôi sôi lên. Sau thoáng chốc kinh ngạc, Thương Ngô lập tức trấn tĩnh trở lại.

Hắn tắt nước, với lấy chiếc khăn bông bên cạnh, khê chau mày nhìn tôi, tâm trạng có vẻ hơi căng thẳng:

- Tiểu Tường, em vừa nhìn thấy gì vậy?

- Tôi đâu có thấy “bông hoa cúc” của anh...

- ...

Cùng với động tác lau tóc, tốc độ chảy của những giọt nước trên người hắn càng mau hơn khiến mắt tôi như muốn đuổi theo nhìn, nhưng khi vừa chạm đến hai điểm đỏ hồng trước ngực, tôi liền dụi dụi mắt. Vì nếu tiếp tục nhìn xuống, tôi có lý do để tin rằng, trong phòng tắm này sẽ xảy ra điều cấm kỵ thứ mười tám...

Tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với anh chàng đeo kính, tôi nắm chặt bàn tay thành quả đấm.

- Sao thế, có phải em... - Thương Ngô híp mắt lại, tinh thần bỗng trở nên thoải mái, vắt khăn bông lên cổ, ngón tay nâng cằm tôi lên, nghiêng đầu, mỉm cười: -... có ý đồ gì với ta không?

Không chỉ là có ý đồ mà chị đây còn đang tìm cách thực hiện nữa.

Trước khi bị thiêu cháy, tôi dồn sức đẩy hắn ra. Có lẽ vì nền gạch quá trơn, biên độ lùi về phía sau của hắn lớn, nên lưng hắn đập mạnh vào mặt tường gạch.

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng hứ, cảm giác vui mừng vì hắn bị đau:

- Đừng giở trò với chị, chị sẽ khiến chú em khóc như hát hay đấy!

- ...

Vì xảy ra chuyện này nên tôi không kịp mua đồ ăn sáng, đành phải ôm cái bụng rỗng đi làm. May mà trong phòng làm việc của Trương Thần còn có lọ đồ ăn phép thuật, có thể cứu tế.

Tôi lấy hai miếng sô cô la, lại lấy thêm hai miếng bánh bơ hình bướm bướm hôm qua mới mua. Trong lúc đóng ngăn kéo, có thể vì quá đặc ý nên động tác hơi mạnh khiến con chuột máy tính trên bàn nảy lên, kết quả là màn hình máy tính đen thui bỗng nhiên sáng bừng khiến tôi giật mình.

Trương Thần vốn cẩn thận, nghiêm túc. Lần này sao máy tính chưa tắt mà đã ra về. Phòng kỹ thuật chúng tôi ít ra cũng là nơi cơ mật, nhờ không cẩn thận làm lộ phương án thiết kế thì chẳng phải là hỏng chuyện sao?

Nhưng hiếm hoi lắm mới bắt được lỗi của anh, nên tôi rất phân khởi.

Vừa tắt máy tính vừa bấm số di động chuẩn bị trêu anh. Trong lúc đang lưu lại bản vẽ, tôi phát hiện lần cuối cùng sửa bản vẽ này là mười một giờ bốn mươi bảy phút tối qua, chỉ cách lúc tôi gọi điện thoại có mấy phút.

Thì ra hôm qua, sau khi tôi kéo con hổ kia đi, Trương Thần không rời công ty mà ở lại làm thêm, đợi đến tận lúc tôi gọi điện thoại mới trở về nhà.

Đầu tôi bỗng nóng ran, lại xúc động rồi!

Sau đó, hiện thực tiếp tục một lần nữa khiến tinh thần yếu đuối của tôi bị sốc.

Sau khi tắt bản vẽ, trên màn hình máy tính hiển thị một cửa sổ email.

Xem trộm thư từ khi chưa được cho phép là vô đạo đức, nhưng lần này thực sự không thể trách tôi vì cả nội dung thư chỉ có một hàng, cộng thêm cả dấu mới đủ mười từ, vô tình bị tôi đọc hết toàn bộ.

- A Thần, em đi đây. Xin lỗi anh.

Không có chữ ký, người gửi là Angle Hạ. Vị thiên thần mùa hạ này chắc đến tám chín mươi phần trăm là con gái.

Cô ta là ai? Cô ta đi đâu? Sao lại nói xin lỗi? Còn nữa, sao cô ta lại gọi Trương Thần như thế? Tôi toàn gọi cả họ lẫn tên... Thật khiêu khích! Thật ghê tởm!

Tôi bắt đầu cào vào mặt bàn.

Lúc này, màng nhĩ tôi ong lên, điện thoại kêu tu tu một hồi, cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói ôn hòa, nho nhã của Trương Thần:

- A lô, xin chào.

Tôi bực tức đáp:

- Là em.

Giọng anh thoải mái hơn:

- Tiểu Đậu, có việc gì sao?

Tôi tiếp tục cào mặt bàn:

- Không có việc gì thì không được tìm anh à?

- Đương nhiên không phải là ý đó. Chỉ vì em dùng điện thoại bàn của anh, anh tưởng trong phòng xảy ra chuyện gì?

- Yên tâm. Trái đất này không có anh thì nó vẫn quay.

Có lẽ anh đã nhận ra vẻ không vui của tôi:

- Em sao thế?

- Không sao.

Anh không biết phải làm sao, khề gọi:

- Tiểu Đậu...

Tôi nói rồi, dịu dàng chính là đòn chí mạng của đàn ông, đương nhiên tôi cũng có thể bị hạ gục.

Như lúc này đây, Trương Thần mới chỉ khề gọi thôi mà trái tim vốn cứng tựa đá của tôi đã lập tức mềm như bún rồi.

Dừng hành vi gây thương tổn cho mặt bàn, tôi điều chỉnh lại giọng nói:

- Thực ra... em chỉ muốn hỏi... tối qua mấy giờ anh đi ngủ?

Anh im lặng trong giây lát rồi đáp:

- Anh không để ý. Có lẽ không sớm lắm.

- Vớ vẩn. Đương nhiên là không sớm rồi. Lúc chúng mình nói chuyện điện thoại đã gần mười hai giờ rồi.

- Dù sao thì nghe xong điện thoại là anh đi ngủ.

- Vâng... Bạn anh không sao chứ?

- Ừ.

Giọng Trương Thần rất nhỏ, rất nhẹ, không phải giọng nói trong sáng như mọi khi mà nghe khàn khàn. Theo sự hiểu biết của tôi, tình trạng này chỉ xảy ra trong trường hợp bị ốm hoặc do làm việc cả đêm.

Chẳng lẽ, anh cả đêm không ngủ?

Liệu người bạn mà anh nói xảy ra chuyện có phải Thiên thần mùa hạ không? Tối qua, có phải vì email đó mà anh mới có hành động bất thường là chưa kịp tắt máy tính đã vội vã ra về?

Tôi không kiềm chế được, lại bắt đầu cào mặt bàn.

- Tiểu Đậu, anh ở đây vẫn còn chút chuyện, có thể một ngày không giải quyết xong. Em giúp anh xin nghỉ thêm hai ngày nữa nhé.

Ba ngày, không ngờ cần tới tận ba ngày. Trương Thần, một người chăm chỉ, cần mẫn, đến xảy ra chuyện hệ trọng như bị hủy hôn cũng chưa từng xin nghỉ phép. Móng tay tôi ra sức cào, giọng cố tỏ vẻ thông cảm:

- Dạ được. Anh có cần em qua giúp không?

Anh từ chối một cách dứt khoát:

- Không cần đâu.

- Vậy... tôi nay chúng mình cùng ăn tối nhé?
- Có lẽ không được. Nhà bạn anh ở rất xa.
- Anh ở đó à?
- Ừ.

Nếu như Thiên thần mùa hạ là một cô gái, cô gái này lại chính là người bạn xảy ra chuyện như anh nói, vậy có nghĩa, anh ở cùng với một cô gái, cùng một phòng, cùng giường, chung gối, cùng đắp một tấm chăn, cùng nằm trên một chiếc ga giường, cùng một thể giới, cùng một ước mộng... nát bần.

Tôi đang nghĩ làm hỏng chiếc bàn này phải đền bao nhiêu tiền, thì lại nghe giọng nói nhẹ nhàng của Trương Thần:

- Tiểu Đậu, mấy ngày này không có anh ở bên, em phải tự chăm sóc tốt bản thân, đợi anh giải quyết xong việc của bạn, sẽ lập tức về gặp em.
- Lập tức thật chứ?
- Một giây cũng không chậm trễ.
- Bất kể lúc nào, bất kể có muộn nhường nào?

Nói bao nhiêu như vậy mà đến tận lúc này trong giọng anh mới thoáng thấy tiếng cười:

- Cho dù em có đang ngủ ngon như một chú heo con, anh cũng nhất định sẽ gọi em dậy.
- Nói lời phải giữ lời nhé.
- Em phải làm việc chăm chỉ đấy, khi về anh sẽ kiểm tra.
- Tuân lệnh.

Tôi gác máy điện thoại, đồng thời cũng tắt hòm thư.

Trương Thần luôn khiến tôi cảm thấy yên tâm. Tôi tin anh.

Hơn nữa, so với việc nghĩ xem Thiên thần mùa hạ rốt cuộc là người như thế nào, có quan hệ ra sao với anh chàng Trương Thần mang khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ, thì việc tìm cách giải thích những vết móng tay chà chày trên mặt bàn còn khó hơn...

Buổi chiều, thời tiết bỗng thay đổi, trời âm u một lúc rồi bắt đầu mưa, mưa mỗi lúc một to hơn.

Trải qua cuộc vật lộn, ướt hết nửa người, tôi về đến nhà trong bộ dạng người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Sau đó, tôi chợt nhớ ra rằng mình đã quên không mua chăn cho con hổ đáng ghét. Nhưng điều này phải trách ông trời, không thể trách tôi được. Dù trước đó, tôi thực sự không nhớ một tí tẹo gì...

Tôi vừa mở cửa vừa tự an ủi, vì chợt dạ nên động tác nhẹ nhàng hơn. Tôi khê khàng thay giày rồi đi vào phòng khách. Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến mắt tôi thương tổn.

Tôi trông thấy phiên bản người lớn của Thương Ngô đang ở trần, mặt úp xuống dưới, nằm sấp trên sofa. Một anh chàng gầy gầy, cao cao đang cúi người xoa đi rồi xoa lại lưng hắn, nắn trái nắn phải, nắn trên nắn dưới, nắn nắn xoa xoa...

Tôi tức giận.

Có một đứa con gái đang mập mờ với người đàn ông mà tôi thích thì tôi đã bỏ qua, giờ lại đang có một người, rõ ràng là con trai, chơi trò da thịt thân mật với người đàn ông thích tôi. Thế giới này kiểu gì vậy? Có còn để người ta sống nữa không?

Tôi không nói năng gì, cởi dép ra, ném mạnh:

- Muốn làm trò luyện ái gì thì hãy rút ra khỏi đây.

Người kia né được, sau đó ngược đầu lên, lộ ra một khuôn mặt rất đàn ông.

- Chị dâu, cái này là...?

Tôi ngượng quá!

Ngưu Bôn đã cởi bỏ áo khoác ngoài dày cộp, chỉ mặc một chiếc áo lông cừu mỏng bó sát. Vóc người anh chàng vốn nhỏ nhắn trông càng thêm gầy gò, nhưng lại có thể thấy được sự rắn chắc của từng cơ thịt. Thêm nữa, trước đó anh ta cúi người, tóc che mất nửa bên mặt, nên tôi nhất thời tức giận không nhận ra.

- Tứ Ngưu... hai người đang... tu luyện à?

- ... Coi... coi là như thế...

Trời đất ơi, đúng là “song tu”.

Sờ qua, xoa lại có lẽ là giai đoạn đầu. Nếu tôi về muộn thêm vài phút nữa thì chắc đã vào tiết mục chính rồi. Tiếc quá! Tiếc quá! Tôi vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy cảnh người khác làm chuyện đó bao giờ.

Tôi thở dài đầy tiếc nuối.

Tôi đang trầm kín suy nghĩ chuyện này thì Thương Ngô đã mặc xong quần áo, ngồi dậy, tốc độ vô cùng nhanh khiến tôi không khỏi hoài nghi rằng, bản lĩnh này có được là do bị bắt quả tang nhiều lần trên giường.

Thương Ngô duỗi thẳng chân, mắt liếc nhìn tôi, hỏi:

- Vừa rồi em nói cái gì?

Tôi vô cùng uy vũ, không chịu khuất phục trước sắc đẹp, đáp:

- Tôi có nói gì đâu!

- Thì là trò luyện ái đó?

- Là cái gì nhỉ?

- Cái đó hẳn là rất tuyệt!

Cái gì tuyệt? Rất tuyệt có nghĩa gì?

Tôi rất hoang mang nhưng kiên quyết không thêm hiểu, có đánh chết tôi cũng chẳng thêm hỏi.

Lúc này Ngưu Bôn đã mặc xong áo khoác, anh chàng vừa chỉ tay vào mấy chiếc túi ở trên bàn vừa cười nói với tôi:

- Tôi đem quần áo anh ấy để ở chỗ tôi đến, nhân tiện mang thêm mấy món ăn mới cho chị nếm thử. Tôi phải về trông cửa hàng, không làm phiền hai người nữa. - Ngưu Bôn ngừng một lát rồi lại chuyển ánh mắt sang nhìn Thương Ngô, nói một câu không đầu không đuôi: - Anh... đừng cố tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Ngưu Bôn đi rồi, tôi hỏi Thương Ngô:

- Tứ Ngưu muốn anh đừng tỏ ra mạnh cái gì?

Hắn đỡ tay lên trán, nhìn tôi, nụ cười vô cùng dung tục, dâm dăng:

- Không nên vì muốn để em biết trò luyện ái tuyệt thế nào mà làm quá sức.

Hắn dám dùng ngôn ngữ để giở trò lưu manh với tôi, nhưng tôi có thể nhân cơ hội này ra vẻ thẹn thùng, tức giận, không nhắc đến chuyện cái chăn nữa.

Nửa đêm, tôi bị tiếng sấm ùng ùng bên ngoài đánh thức. Vừa trở mình định ngủ tiếp, thì nhờ ánh sét, tôi lơ mơ trông thấy một bóng người đứng ở đầu giường. Khuôn mặt trắng bệch như người chết ấy khiến tôi suýt nữa thì chạy một mạch vào lòng các vị hiền triết vĩ nhân quá cố.

Tôi chồm dậy, chữ lớn:

- Trời đất, anh muốn làm tôi sợ hết hồn sao?

Phiên bản thu nhỏ của Thương Ngô đang mặc bộ đồ ngủ màu xanh da trời, ôm chiếc gối trước ngực, chớp chớp cặp mắt to đẹp, lấp lấp vẻ đáng thương, thỏ thẻ nói:

- Tiểu Tường, ta muốn ngủ với em.

Tôi tức giận, quát:

- Ngủ cái đầu anh ấy. Cút ngay!

Hắn không nói gì, phụng phịu nhìn tôi.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ lóe lên một ánh sét cùng một hồi sấm rền.

Con hổ nhỏ run bần bật, mặt càng tái hơn.

Tôi chợt hiểu ra:

- Anh sợ sấm?

Hắn ngượng nghịu gật đầu.

Tôi đập tay vào giường cười lớn:

- Anh đường đường là thần tiên mà cũng sợ cái này sao? Hay là anh nợ tiền của thần Sấm, thần Sét, nên mới sợ người ta đến hỏi tội?

Hắn vẫn không nói gì, chỉ buông thông hai vai, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Tầm lòng lương thiện không cho phép tôi trêu chọc hắn nữa, tôi do dự gãi gãi đầu:

- Nhưng hai chúng ta ngủ cùng nhau không được ổn lắm, nam nữ thụ thụ bất thân...

Hắn khẽ thở dài, rồi nói một câu khiến tôi cứng họng:

- Cùng lắm là không bắt em phải mua chăn cho ta nữa. Như thế không được sao?

Chị xấu hổ rồi, tim chị mềm rồi, coi như chú em thắng.

- Nhưng anh không được biến thành người lớn.

- Được.

Con hổ kia lập tức vui vẻ trở lại, khuôn mặt nhỏ bé tươi tắn trông như một đóa sen trắng đang nở rộ. Hắn nhanh nhẹn chui vào chăn, ngoan ngoãn nằm xuống.

Lúc này, lại một trận sấm rền lên. Tôi thấy hắn co rúm người, tình mẫu tử trong tôi bỗng dâng trào, đưa tay ra ôm lấy hắn, vỗ nhẹ vào lưng.

Hắn nhích về phía tôi, sau đó gối đầu lên cánh tay tôi, nhắm mắt ngủ.

Sấm sét vang rền suốt đêm nhưng tôi lại ngủ một giấc ngon lành.

Không biết có phải vì có người nằm bên cạnh hay không.

17. Chương 09 Part 2

Lúc trời sáng mới phát hiện, tôi choáng váng. Hôm nay là cuối tuần, có nghĩa Trương Thần xin nghỉ ba ngày, cộng thêm hai ngày nghỉ cuối tuần, tức là anh ở nhà người bạn kia tổng cộng năm ngày.

Khi đã làm rõ rồi, tôi chớp chớp mắt nhìn trần nhà, tay vờ vò vào cái chăn một hồi lâu.

Mẹ tôi đã đặc biệt nhờ thợ làm cho đứa con có sức phá hoại hơn người từ khi còn bé là tôi một cái vỏ chăn. Thông qua việc kiểm duyệt nghiêm túc, quả nhiên cái chăn không hề bị rách, khiến tôi cảm thấy rất thất bại.

Trời vẫn âm u nhưng sâm sét không còn nữa. Như thường lệ, Thương Ngô nửa đêm canh ba đã dậy luyện công, động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng nên tôi hoàn toàn không biết hắn mất hút từ khi nào.

Hôm nay được nghỉ làm nên đương nhiên phải ở nhà ngủ nướng, nếu không sẽ có lỗi với nhân dân, có lỗi với Đảng. Tôi là một đồng chí tốt có ý thức giác ngộ cao, tuyệt đối không làm những chuyện trời đánh, sét đánh, do đó tôi nhanh chóng kéo chăn trùm lên đầu ngủ tiếp.

Kết quả chưa ngủ được bao lâu, con hổ kia đã về.

- Tiểu Tường, dậy ăn sáng!
- Đợi tôi tỉnh ngủ đã.
- Đợi tỉnh ngủ thì nguội hết.
- Nguội thì hâm nóng.
- Hâm nóng lại ăn không ngon.
- Tôi không quan tâm.
- Nhưng ta quan tâm.

Thương Ngô dứt khoát kéo chăn ra khỏi người tôi hòng lôi tôi dậy.

Tôi là người dễ bị khuất phục thế sao? Đây chính là lúc áp dụng tuyệt chiêu rồi.

Tôi lấy bản lĩnh được rèn luyện trong hơn mười năm đi học, phải đấu trí với bố mẹ ra đối phó. Hai mắt tôi nhắm tịt lại, tự coi mình như một đồng bần nhào, mà là loại nhào từ trong ra ngoài, loại nhào nhoét ấy. Dù bên ngoài có gió thổi mây vần, tôi cũng sẽ giữ trạng thái này đến cùng.

Thương Ngô đang trong hình dạng trẻ con, tay ngắn chân ngắn nên không đủ mạnh để kéo tôi dậy, chỉ có thể thay đổi tư thế của tôi từ nằm dọc chuyển thành nằm ngang. Về cơ bản không đạt được chút đột phá nào.

Con hổ nhỏ mệt rồi, nằm bò ra mép giường thở dốc, hơi thở của hắn phả vào tai tôi, buồn buồn, tôi đành phải lật người lại.

Còn chưa kịp trở lại trạng thái đông bần nát thì đã cảm thấy cơ thể bị đè xuống. Tôi trông thấy một thằng nhóc xinh xắn đang ngồi dạng trên người tôi trong tư thế uy phong. Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, cảm xúc trên khuôn mặt rất tập trung, như thể đang nghiên cứu xem con mèo này ăn có ngon không?

Tôi bỗng sực nhớ ra thằng nhóc trước mặt mình chính là loài cầm thú ăn thịt người thực sự, lông tơ khắp cơ thể tôi dựng đứng như bị điện giật. Đang định từ trạng thái bần nhào bật dậy, thì Thương Ngô đã nhanh tay hơn, hắn áp người xuống, ôm lấy cổ tôi, mở to miệng, cái lưỡi âm ỉm liếm vào tai trái tôi.

Trời đất ơi, hổ ăn thịt người!

Như có một sức mạnh vô hình, tôi quỳ gối bật dậy, tiếp đó lao vào túm cổ đối phương, kẹp chặt, không cho hắn động đậy. Cuối cùng tôi áp dụng chiêu thức có sức sát thương cao nhất của phái Hoa Anh Đào là “Thiết đầu thần công”, dùng trán đập mạnh vào trán của đối phương, khiến mắt hắn hoa lên. Đã giải quyết xong.

Cú đánh tự nhiên, không theo quy tắc nào khiến con hổ không kịp trở tay, đến lúc phản ứng lại được thì trên vầng trán trắng hồng đã có một dấu đỏ lớn.

- Tiểu Tường, em... em làm gì vậy?
- Xem anh còn dám ăn thịt tôi không?

Tôi và hắn mỗi người chiếm một góc giường, cùng há miệng nhe răng và... ôm lấy trán.

Chỉ có điều, hắn tỏ ra hoang mang, còn tôi lại rất đắc ý.

- Ai thêm ăn thịt em chứ?

- Vậy sao liếm tai tôi?

Thương Ngô lặng người, miệng hắn trề xuống rồi lại cong lên, sau trận chiến vừa rồi, miệng hắn trở nên khóe cao khóe thấp, còn hơi co giật như bị thần kinh nữa. Tuy nhiên, câu nói phát ra lại rất có lý và chứa đựng vốn tri thức nhất định:

- Loài người chẳng phải có câu “Hổ dữ không ăn thịt con” sao? Có nghĩa là trong hoàn cảnh nào, loài hổ chúng ta cũng tuyệt đối không bao giờ ăn thịt đồng loại.

Tôi nghĩ, kể ra cũng có lý, nhưng đồng thời cũng cảm thấy nghi ngờ:

- Thế lúc nãy anh định làm gì? Anh đâu phải là mèo con hay cú con, sao lại thích liếm người chứ?

Khóe mắt và khóe miệng của hắn cùng nheo lại, nói:

- Là ta gọi em dậy.

Tôi dăm chiêu nhớ lại, nói:

- Nghe đồng nghiệp nói, Phồn Thự ngày nào cũng gọi anh ta dậy như vậy.

- Phồn Thự là ai?

- Là con chó Schnauzer¹ nhà anh ta. (1 Schnauzer: Một giống chó của Đức.)

- ...

Con hổ không nói gì, hắn quay người tựa vào tường, ôm lấy chân, ngồi co lại, cầm tỳ lên đầu gối, trông rất đáng thương.

Tôi không thể không thừa nhận, ngoài người đàn ông dịu dàng ra, thì vẻ sầu muộn của phiên bản nhỏ này cũng có sức tàn sát không kém đầu đạn hạt nhân.

Tôi xê người qua xoa cái đầu rậm tóc của hắn, an ủi:

- Thực ra, giống chó thì có gì không tốt? Quá đáng yêu ấy chứ!

Hắn buồn rầu nhìn tôi.

- Được rồi, được rồi. Anh không phải là chó, anh là chúa sơn lâm, là con hổ mạnh mẽ, uy quyền nhất thiên hạ, như thế được chưa?

Hắn vẫn lặng thinh, vẻ mặt bi thương.

Dĩ dành người khác không phải là sở trường của tôi, tôi hết cách rồi:

- Rốt cuộc, anh muốn gì?

- Trước đây, ta đều gọi em dậy như vậy. - Giọng con hổ nhỏ lúc này hơi yếu, mang theo cả âm mũi run run. Cặp mắt to bỗng chớp chớp nhìn, nước mắt ngân ngấn khiến tình mẫu tử trong tôi dâng trào.

Tôi vội ôm lấy hắn, giọng nói dịu dàng vô cùng:

- Xin lỗi nhé. Tại tôi không nhớ mà. Đừng buồn nữa. Ngoan.

Hắn hít hít mũi, nhẹ nhàng tựa vào tôi, gật gật đầu, ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Dù sao lúc ấy cũng không giống như bây giờ, thật khó trách em một chút cảm giác cũng không có. Chi bằng chúng ta làm lại thử xem!

- Làm lại á?

Con hổ bỗng nhiên khôi phục sức sống trong giây lát, hắn giãy ra khỏi lòng tôi, chui tọt vào trong chăn. Cảm thấy dưới chăn như có con chuột chũi đang đào hang, chỗ cao chỗ thấp như thể có N chiếc túi bóng lùng lùng, sau đó tôi nghe thấy một giọng nói nghèn nghẹt vang lên:

- Tiểu Tường, em vào đi.

Lại giở trò quái quỷ gì đây? Mấy nghìn tuổi rồi còn học người ta chơi trò cấm trại sao?

Tôi vừa xấu hổ thay cho cái tính trẻ con của con hổ, vừa vui vẻ chui vào. Mới vén chăn lên, tôi liền cảm thấy có một luồng lực đạo ập tới, trước mắt đen kịt, eo bị ôm chặt, bên tai âm ẩm:

- Em có thấy cảm giác này quen không?

Giọng nói trầm thấp, trong không gian chật hẹp, cảm giác nó như kim loại vậy.

Con hổ lớn!

Tôi ý thức được, muốn đẩy hẳn ra nhưng tay tôi lại chạm vào làn da nhẵn bóng.

Tôi nghe thấy tiếng cười khê:

- Hình như bộ quần áo ngủ bé đó rất đắt.

- ... Một vị thần tiên như anh từ khi nào lại biết nổi vất vả sống qua ngày vậy...

Vì không muốn làm rách bộ quần áo ngủ khi biến thành phiên bản người lớn nên lúc này con hổ hoàn toàn không mảnh vải che thân.

Tôi không dám cử động.

Hắn cũng dừng lại.

Có thể là khá giả tạo nhưng không hề phô trương, phải nói rằng, trong giây phút này, chúng tôi chỉ nghe thấy tiếng thở và nhịp tim của nhau. Hơn nữa, chúng còn có xu hướng dần hòa thành một.

Tiếp đó, tôi cảm thấy sức cánh tay đang ôm trọn eo tôi mạnh lên, hơi ấm lại truyền đến tai. Lần này, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng những hạt nhỏ li ti trên đầu lưỡi nhẹ lướt qua lớp da mỏng manh của tôi.

Lông tơ khắp người lại lần nữa dựng đứng. Tôi nghĩ, lúc này mình có lẽ giống như một con mèo nhỏ đang xù lông, nhưng hoàn toàn không phải vì sợ hãi.

Tôi không biết cảm giác này có quen thuộc hay không, chỉ biết rằng tôi không hề phản kháng mà ngược lại, tôi rất thích.

Cơ thể có phản ứng, tôi quay đầu lại, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp, giờ tay ra bám vào tấm lưng thon, rắn chắc.

Ngón tay tôi bỗng chạm phải vết lõm dài, hẹp, sờ vào thấy ram ráp, giống như... vết thương chưa lành. Sự nhớ đến hình ảnh mình từng trông thấy trong phòng tắm lúc trước, dấu vết đó kéo dài cả lưng hắn, tôi giật mình, toàn bộ ảo giác đều tan biến.

Tôi vội phán đoán đối với tình huống hiện tại, tóm gọn lại trong một câu là, con hổ chết tiệt đang giở trò lưu manh!

Tĩnh tâm lại, tôi rút tay, ngẩng đầu lên, thở sâu, nhắm chuẩn đối tượng trước mặt rồi cắn mạnh.

Sau đó tôi nghe thấy một tiếng kêu thê thảm, bóng đen trước mắt lùi bước cho ánh sáng chiếu vào.

Thương Ngô ôm ngực ngồi dậy, khuôn mặt biểu cảm tới nỗi, từng cung độ, từng góc độ đều trở nên vô cùng độc đáo.

Tôi theo đó chui ra khỏi chăn, nghĩ những chuyển biến trên khuôn mặt mình chắc cũng không kém phần đẹp đẽ.

Phát cắn đó, tôi không cẩn thận nên cắn trúng vào cái... bên trái của hắn. Trong tiểu thuyết thường ví nó như thế nào nhỉ? À đúng rồi, như quả thù du!... A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi...

1 Thù du là tên một loại cây, quả thù du chín rất đẹp, quả nhỏ, mọng và đỏ chót.

- Em... em... em dám... ta... ta...

Thương Ngô giống như con gái nhà lành bị ác bá lợi dụng, hắt hủi ba lần ba lượt không nói nổi một câu hoàn chỉnh. Còn tôi, rất điềm nhiên kéo tay hắn ra, mở to mắt nghiên cứu kỹ càng vết đỏ thẫm nhỏ đang hằn lên:

- Sau này, chắc không ảnh hưởng đến việc cho con bú đâu.

Thương Ngô bị tôi làm cho rối trí, tính cảnh giác sụt giảm nghiêm trọng, hoàn toàn không biết đã có người vào phòng của chúng tôi.

Vậy nên cảnh tượng mà người đến nhìn thấy đại ý như thế này:

Trong phòng, rèm cửa chưa vén lên, ánh sáng tương đối mờ ảo.

Một người con gái đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, cùng với một người con trai không mảnh vải che thân, vai kề vai, tay cầm tay, ân ái ngời trên giường.

Người con gái nghiêng mình, cúi đầu, dịu dàng nhìn ngắm bộ ngực săn chắc của người con trai. Hai người đang thảo luận vấn đề nuôi con bằng sữa mẹ.

Khi đó, tôi thấy con người của Thương Ngô thoát co lại rồi lại nở to ra, trong lòng bỗng ập đến một linh cảm chẳng lành. Đúng lúc này, bên tai tôi vang lên giọng nói thân thuộc đến nỗi không thể nào thân thuộc hơn được nữa:

- Con yêu...

Trên thế giới này, chỉ có duy nhất hai người gọi tôi như vậy.

- Bố, mẹ đến đây ạ...

18. Chương 10

CHƯƠNG 10 - Tình trạng vết thương

Sau khi bố mẹ đi chơi một vòng thỏa thuê về nước, giữa chuyến đi phải chuyển sang đi tàu hỏa nên tranh thủ mang cho tôi đồ ăn, đồ chơi lẫn đồ dùng, nhân tiện cũng ghé thăm luôn, không ngờ còn nhân tiện ngắm được cả thân thể đẹp tươi như hoa của một tên con trai lạ mặt...

Về vấn đề yêu đương, tôi tương đối tự do. Ngay từ nhỏ tôi đã luôn tâm niệm “Là con gái, phải yêu người đàn ông tử tế”. Trên con đường yêu, tôi chạy hùng hục, chết cũng không ngoái đầu lại.

Bố mẹ luôn áp dụng phương pháp giáo dục rất phóng khoáng với tôi, chỉ có duy nhất hai yêu cầu, một là “Phải học tốt”, hai là “Không được chịu thiệt”.

Về yêu cầu thứ hai, cụ thể đối với vấn đề quan hệ nam nữ, mẹ tôi giải thích: Trước khi có được tờ đăng ký kết hôn, nhất định phải giữ chiến lũy của mình.

Vì thế, cảnh tượng ngày hôm nay hoàn toàn nói rõ rằng, chiến lũy của tôi đã thất thủ...

Tôi nghĩ mình nên lắc lắc cái đầu như vừa cắn thuốc, để những dòng nước mắt đau khổ bay tứ tung, đồng thời khóc nức lên, nói những câu thừa thãi như: “Không phải vậy, không phải vậy, không phải như bố mẹ trông thấy, bố mẹ hãy nghe con giải thích...”

Nhưng tôi lại không nhấc mắt nhìn thấy bố mẹ ở tuổi này rồi mà vẫn phải nhảy bổ lên, bịt tai, quát mắng: “Con nói đi, con nói xem chuyện này là thế nào, mẹ không nghe, mẹ không nghe, mẹ không muốn nghe gì hết...”.

Nghĩ vậy, tôi chuẩn bị nhảy ra ôm chân họ, gào khóc: “Bố mẹ ơi, con xin lỗi bố mẹ, con là đứa bất hiếu, bố mẹ cứ coi như không có đứa con này...”.

Kết quả là cảm xúc của tôi vẫn chưa bộc lộ thì bố mẹ đã nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, còn tâm lý đóng cửa lại cho chúng tôi.

Gene di truyền của loài người vô cùng mạnh, có thể sinh ra một đứa con có hệ thống thần kinh vững hơn cả tòa nhà đô thị, thì cấu tạo bộ phận của bên cấp tinh trùng và bên noãn tử tuyệt đối không được phép xem thường.

Do đó, tôi có lý do tin tưởng rằng, đối với bố mẹ tôi, việc tận mắt nhìn thấy con gái chưa kết hôn đã sống chung với một người đàn ông, thực ra chỉ là chuyện to hơn hạt vừng, hạt đỗ một chút mà thôi.

Đương nhiên, tôi càng có lý do tin rằng, tất cả thực chất là sự yên lặng trước cơn bão...

Tôi không biết hoạt động tâm lý của Thương Ngô có phong phú đa dạng như tôi không, chỉ thấy bàn tay bị tôi nắm lấy của hắn lúc lạnh, lúc nóng và còn kèm theo triệu chứng của bệnh Parkinson¹ nữa.

1 Bệnh Parkinson (hay còn gọi là PD) là một loại rối loạn thoái hóa của hệ thần kinh trung ương, làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác. Triệu chứng vận động của bệnh là run, cứng, chậm chạp, tư thế bất ổn định.

Tôi hăng giọng an ủi:

- Đó là bố mẹ tôi. Anh yên tâm đi. Họ đều là những công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật, sẽ không làm gì bạo lực đâu.

Thương Ngô lặng lẽ kéo chăn lên rồi thu mình vào đó, tôi đành phải thay đổi cách nói:

- Mẹ tôi là giảng viên dạy Mỹ thuật trong trường đại học. Trong cuộc đời này, việc bà nhìn thấy đàn ông không mặc quần áo còn nhiều hơn cả việc anh trông thấy hổ cái khỏa thân chạy. Bố tôi lại càng không vấn đề. Cái anh có thì ông ấy cũng có, chẳng việc gì phải mất mặt.

Thương Ngô lặng lẽ trùm chăn lên mặt.

Dù thế nào, con dâu xấu đến mấy cũng phải gặp bố mẹ chồng, con thú đẹp cũng vậy, không thoát khỏi số mệnh bị kéo ra ngoài triển lãm.

May mà tủ quần áo ở trong phòng tôi. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, tôi và Thương Ngô đành hoảng, nghiêm chỉnh từ trong phòng bước ra.

Bố tôi đang gác chân lên xem tivi ở phòng khách, còn mẹ thì bận làm bữa sáng trong bếp. Không khí gia đình rất hòa nhã, vui vẻ.

Trông thấy chúng tôi, bố cười, gật đầu chào, nói:

- Dậy rồi đấy à?

Mẹ tôi lại tiện miệng hỏi:

- Con yêu, con mua bánh bao chay này ở đâu thế? Bố và mẹ tìm mãi mà không mua được.

Tôi lắc đầu:

- Con không biết...

Mẹ tôi ngạc nhiên:

- Không phải con mua sao?

Thương Ngô nhỏ nhẹ đáp:

- Bánh bao chay đó mua ở tiệm bánh bao Tiểu Dương, cách đây khoảng hơn ba cây số ạ.

Mẹ tôi quan sát hắn một lúc, gật gù đầu nhưng nét mặt càng lộ vẻ ngạc nhiên hơn.

Là con gái ruột của mẹ, tôi nghĩ mình có thể hiểu vì sao có sự ngạc nhiên này.

Hiển nhiên việc đi xa như vậy chỉ để mua mấy cái bánh bao chay hoàn toàn không thể giải thích được tại sao sau khi mua về, Thương Ngô không gọi tôi dậy ăn ngay cho nóng mà lại cởi sạch đồ ra quần lấy tôi...

Tuy nhiên, nhận thấy sự tình nguyện hao công tốn sức chuẩn bị bữa sáng cho tôi của hấn, nên sắc mặt mẹ tôi cũng có chút nhân từ.

Tôi chớp lấy thời cơ giới thiệu:

- Bố, mẹ, đây là Thương Ngô... - Nghĩ một lát, tôi vội vàng nói thêm cả họ: - Phó Thương Ngô.

Lúc này, anh chàng Thương Ngô áo quần chỉnh tề, cử chỉ thanh thoát bước lên nửa bước, hơi cúi người. Nét mặt và giọng nói lễ phép, từ tốn đến nỗi không nhận thấy vẻ căng thẳng nào:

- Cháu chào hai bác.

Tôi hết sức ngạc nhiên.

Vì trước đó tôi thực ra có chút lo lắng, không biết nên để Thương Ngô gọi bố mẹ mình như thế nào. Vị thần tiên hai nghìn tuổi và người phàm trần mấy chục tuổi, cho dù ở phương diện tuổi tác hay cấp bậc đều không dễ phân vai vế. Không ngờ hấn lại gọi trơn tru, không chút do dự đến thế.

Bố tôi đứng lên, bắt tay thân mật với Thương Ngô, nói:

- Tôi gọi cháu là Tiểu Phó không vấn đề gì chứ?

- Dạ. Không vấn đề gì ạ.

Bố tôi nở nụ cười hiền hòa, thân mật nói:

- Đi nào. Chúng ta ra ngoài hút thuốc.

Thương Ngô cũng gật đầu.

- Cháu không hút thuốc sao?

Thương Ngô vội gật đầu, nói:

- Đương nhiên là có ạ. Chỉ có điều, cháu... đúng lúc cháu hút hết thuốc rồi.

- Không sao, hút thuốc của bác.

Bố tôi hào phóng rút từ trong túi ra bao thuốc và chiếc bật lửa rồi chậm rãi đi ra trước, ra đến cửa lại nói thêm:

- Trời lạnh thế này, nhân tiện ta ra ngoài uống ly rượu cho ấm người.

Sắc mặt Thương Ngô bỗng trở nên trắng bệch, hấn khẽ rít một câu qua kẽ răng:

- Nhà em đúng là có thói quen sáng sớm đã uống rượu...

Tôi thấy tình hình không ổn, vội kéo tay hấn lại, thăm thì:

- Đừng có nói với tôi là anh không biết hút thuốc, uống rượu đấy nhé.

Hấn không trả lời, ánh mắt tỏ vẻ không hề sợ chết, giống như vị anh hùng hy sinh vì nghĩa lớn, ngẩng cao đầu bước đi.

Tôi và mẹ thông thả ăn xong bữa sáng, hai người vẫn chưa về.

- Theo mẹ, bố sẽ làm gì Thương Ngô?

Mẹ tôi vừa quét dọn phòng vừa lạnh lùng đáp:

- Việc của đàn ông, phụ nữ không cần biết.

Sau khi đã dọn dẹp xong xuôi, giọng mẹ vẫn lạnh lùng:

- Sao không thấy dụng cụ phòng tránh của các con đâu?

Tôi nhất thời không phản ứng gì, mẹ nói tiếp:

- Con và bố con đều không phải là những người bảo thủ, luôn có quan niệm hiện đại. Nhưng con à, dù cho rằng sống chung trước hôn nhân không thiệt thòi gì, nhưng chưa cưới đã mang bầu thì người chịu thiệt chắc chắn là con đấy.

Tôi hiểu ra rồi, ý của mẹ là trong nhà lúc nào cũng phải có bao cao su Durex dự phòng...

- Mẹ, con và anh ta thật sự không phải...

- Thôi được, thôi được, chuyện của con, bố mẹ không quản.

Mẹ gạt phăng lời giải thích của tôi, thẳng thừng đến nỗi khiến tôi phải rơi lệ. Tiếp đó, mẹ lại vỗ má tôi an ủi:

- Anh chàng đó được đấy. Quả nhiên không hổ là con cái mẹ, rất biết chọn người.

Tôi cười gượng, nói:

- Mẹ thấy vóc dáng của người ta đẹp à...

- Con thì biết cái gì? Khi không có quần áo che đậy chính là lúc dễ nhận ra bản chất con người nhất.

Tôi tin rằng, đây là những lời tâm huyết từ kinh nghiệm của mẹ.

Nhớ năm đó, vì mẹ vào nhầm phòng tắm nam sinh trong trường, giữa tiếng hò hét của đám nam sinh, mẹ ngấm trúng một người dù không mảnh vải che thân nhưng lại hùng dũng, thản nhiên đứng trước mặt mẹ. Người đó sau này là bố tôi.

Dù sau này bố tôi có chủ động thừa nhận, lúc đó do bố vừa uống một lít rượu Nhị Cô Đầu cùng với bạn, dẫn đến chóng mặt, hoa mắt, dây thần kinh tạm thời tê liệt nên hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra...

Vừa nghĩ đến đây, tôi bỗng ngửi thấy mùi rượu, trong lòng chưa kịp than thầm một câu “Hồng rồi”, thì đã nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, sau đó trông thấy bố tôi diu Thương Ngô lão đảo tiến vào.

Tửu lượng của bố tôi rất khá, ông gần như không có đối thủ. Đôi lúc tôi còn nghi ngờ rằng có khi bố từng là người làm rượu trên thiên đình, vì uống trộm rượu nên bị đày xuống trần gian.

Nhưng dù có gặp phải tiên tử thật, Thương Ngô chắc cũng không say đến thất thế thể này, vì theo tính khí của hần, cùng lắm là không uống.

Có thể vì trước mặt bố tôi, nên hần thực sự vô cùng nể nang...

Tôi nhìn dáng vẻ đứng không vững của Thương Ngô, thở than:

- Bố và anh ta uống nhiều không?

- Không nhiều. Bố uống nửa lít, cậu ta uống một lít. Không phải là bố cố ý ép uống, mà cậu ta tự nói bố là bề trên, cậu ta rất tôn trọng, nên cạ chén trước.

Như rảnh rỗi không có việc gì làm, bố đặt Thương Ngô lên ghế sofa rồi cười như Di Lặc nói:

- Bố tưởng cậu chàng này tửu lượng cao, ai dè mới uống hai hớp đã đổ rồi, nhưng cậu ta rất phong độ, kiên quyết uống cạn hai chai.

Lúc này, mặt Thương Ngô phừng phừng như quả táo đỏ, nghe thấy giọng nói nên gượng dậy, không ngờ hần vẫn có thể thốt ra những ngôn từ rõ ràng, lịch thiệp:

- Phận con cháu tửu lượng không tốt, mong bác lượng thứ. Lần sau, cháu nhất định sẽ chuyện trò vui vẻ say sưa cùng bác.

Trước những lời nói văn hoa trôi chảy của hần, bố tôi cười phá lên. Ông đập tay vào bả vai hần, khiến hần đang ngồi xiêu vẹo liền đổ nhào xuống. Tiếp đó, bố quay sang tôi, cười khà khà nói:

- Chàng trai này không tồi. Quả nhiên không hổ danh con gái bố, rất biết chọn người!

May mà Thương Ngô không kháng cự được men rượu nên đã lơ mơ ngủ rồi, không thì chẳng biết hấn sẽ vênh vào đến mức nào.

Tôi không kìm được cơn tức giận, gằn giọng:

- Bố và mẹ thật không hổ một cặp, đến lời nói cũng giống hệt nhau. Chẳng phải trước đây bố luôn hô hào là phải tìm cho bố một anh chàng nghìn lỵ không say sao? Hơn nữa, còn phải cùng bố nuốt mây nhả khói mới được. Anh ta đâu có đáp ứng được yêu cầu đó.

1 Ý là hút thuốc lá.

- Con thì hiểu cái gì? - Một lần nữa, về mặt ngôn ngữ, bố và mẹ lại giống hệt nhau: - Lúc uống rượu, hút thuốc chính là khi có thể nhìn thấy rõ nhất phẩm chất của một người đàn ông. Cậu chàng này không rành cả hút thuốc lẫn uống rượu, nhưng dù ho đến nổi nước mắt nước mũi giàn giụa, say đến nỗi đi lại liêu xiêu, cũng không có chút nào ăn nói hàm hồ.

Bố vừa nói vừa đưa tay ra vỗ vỗ má tôi, về mặt động tác cũng không khác gì mẹ:

- Con gái ngốc nghếch ơi, người ta làm như vậy là vì cái gì? Hơn nữa, đàn ông không hút thuốc, không uống rượu thì có gì là không tốt? Rốt cuộc chỉ thỉnh thoảng mới làm bạn rượu, bạn thuốc của ta thôi. Có thể khỏe mạnh đi cùng con trên suốt quãng đường đời mới là quan trọng nhất.

Thoảng cái đã nâng cấp thành chuyện một đời rồi.

Tôi hoàn toàn bất lực, nói:

- Bố nghĩ xa quá rồi. Bố chưa hỏi xem anh ta làm gì. Bố không sợ anh ta là ăn mày, kẻ trộm hay kẻ cắp sao?

Lúc này, mẹ tôi kéo vali lại, phát vào gáy tôi một cái, nói:

- Bố mẹ không quan tâm cậu ta làm gì, chỉ cần cậu ta thật lòng với con là được. Hơn nữa, ngôn từ, cử chỉ của tên nhóc này, nhìn qua là biết được giáo dục tử tế. Về phương diện khí chất cũng không tồi, như thế còn kém cỏi gì nữa?

Bố tôi đỡ lấy vali nói:

- Nếu như không lọt được vào mắt của bố mẹ, con tưởng cậu ta sau khi đi với bố rồi có thể chân tay đầy đủ trở về sao?

Tôi chẳng còn biết nói gì.

Sau khi ở chỗ tôi hai tiếng bốn mươi phút, bố mẹ vội đi cho kịp chuyến tàu.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Thương Ngô đã uống hai chai rượu trắng, hút một bao thuốc, chinh phục được ông bố luôn coi trọng nội tâm của tôi. Còn nữa, ngay lần gặp đầu tiên, mẹ tôi đã nhìn thấy hết hoàn toàn con người hấn, sau đó cộng thêm sự giả vờ rất thích hợp, hấn đã chinh phục bà mẹ vốn chỉ nhìn nhận biểu hiện bên ngoài. Thật không phục không được.

Sau khi tiễn bố mẹ về, tôi thấy Thương Ngô đang nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa. Khuôn mặt đỏ hồng của hấn trông thật đáng yêu.

Tôi rón rén đến bên cạnh, ngồi xổm xuống quan sát thật kỹ. Tôi lăm bắm một mình:

- Anh đừng có giống như Bạch nương tử đấy, hề uống say là hiện nguyên hình. Tầng trứ động vật bảo vệ cấp một của quốc gia là phải ngồi tù...

Chưa dứt lời đã thấy hai mắt luôn nhắm nghiền của hấn mở to, nhìn thẳng, tôi giật nảy mình.

- Con yêu...

-... Không được gọi tôi như vậy!

- Con yêu, con yêu, con yêu...

Thương Ngô dùng cái giọng lè nhè nói đi nói lại cách bố mẹ gọi tôi hồi bé rồi cười phá lên.

Tôi nhìn trừng trừng vào mắt hắn quan sát thật kỹ, dù đôi mắt có chút mờ màng nhưng trông vẫn rất tỉnh:

- Anh giả vờ say!

- Ta đâu có... - Hắn hiền lành ngồi dậy: - Ta chưa từng uống rượu nên đã say thật, chỉ có điều vẫn cố gắng giữ cho tinh thần tỉnh táo mà thôi.

- Vậy những lời bố mẹ tôi nói với tôi lúc trước...

Hắn càng tỏ ra vô tội hơn:

- Để không làm phiền đến cuộc nói chuyện của mọi người, ta chỉ có thể giả vờ bất tỉnh nhân sự thôi.

Từ xấu hổ chuyển thành tức giận, nhưng tôi chẳng biết làm cách nào, đành phải đi xử lý túi quà mà bố mẹ mang đến.

Thương Ngô chống tay lên trán nhìn tôi lục bối, nói:

- Bố mẹ em rất thú vị!

- Dương nhiên rồi.

- Họ đối xử với em thật tốt.

- Nói thừa.

Thương Ngô khẽ mỉm cười rồi thở than:

- Bây giờ ta đã hiểu vì sao em vẫn vương thân phận làm người đến thế. Em không muốn rời xa họ đúng không?

Tôi bấu môi, biểu thị câu hỏi ngớ ngẩn đó không đáng để trả lời.

- Thế nhưng một ngày nào đó họ cũng sẽ chết đi.

Tôi bực dọc:

- Thần tiên cũng phải chết đúng không?

Thương Ngô chỉ cười, đáp lại một câu chả liên quan:

- Tiểu Tường, nếu em muốn làm người thì ta sẽ ở lại nơi này với em.

Tôi có nghe thấy câu nói của hắn, nhưng không sức đâu mà suy nghĩ nhiều, vì trong lúc với tay lên ngăn kéo, tôi thấy có một tấm thiệp rơi ra từ cuốn tạp chí cũ.

Trên đó có ghi tên cô dâu và chú rể: Trương Thần - Hạ An Kiệt.

Tôi thần thờ cầm tấm thiệp trên tay, theo suy đoán, đây có lẽ là sau khi biết Trương Thần hủy bỏ hôn lễ, tôi đã tiện tay kẹp tấm thiệp vào cuốn tạp chí nào đó. Sau đó lại tiện tay mang nó về nhà, rồi tiện tay vứt nó vào góc nào đó, rồi ban nãy lại tiện tay gỡ nó ra...

Thế nhưng những điều này không phải là trọng điểm, quan trọng là cô Hạ An Kiệt và Angle Hạ có liên quan đến nhau không?

An Kiệt - Angle...

Nếu như đúng là một người thì thế nào nhỉ?

Đang suy nghĩ đến nỗi muốn treo cổ, đâm đầu vào tường, thì bỗng nghe thấy giọng Thương Ngô khe khẽ:

- Tiểu Tường, ta ngủ một lát, đến trưa gọi ta dậy, chúng ta ra ngoài ăn nhé.

- Ừ!

Sau khi Thương Ngô ngủ rồi, tôi liền chạy vào phòng ngủ mở máy tính ra, vừa lướt web, vừa thần thờ.

Trong tình trạng đầu óc trống rỗng, thời gian chạy nhanh như chó dại, đến lúc mắt cay cay tôi mới liếc nhìn đồng hồ hiển thị giờ bên dưới góc phải màn hình. Lúc này đã là mười tám giờ bốn mươi bảy phút.

Tôi đứng dậy vận động tay chân đã tê cứng, đi ra phòng khách, thấy Thương Ngô vẫn đang say giấc, tư thế không hề thay đổi, xem ra hẳn thực sự ngủ rất say. Đừng nói là bữa trưa, đến ngay cả bữa tối cũng không cần ăn.

Có lẽ vì cả ngày không vận động nên lúc này tôi cũng không thấy đói, hoặc hẳn tâm trạng không vui lại không muốn ăn.

Đang định chuẩn bị quay về phòng suy nghĩ tiếp thì nhờ ánh sáng mờ mờ chiếu qua ô cửa sổ, tôi thoáng thấy sắc mặt Thương Ngô có gì đó không bình thường.

Bật đèn lên, hình ảnh trước mắt khiến tôi sợ hãi.

Thương Ngô đang nằm thẳng đơ trên ghế sofa, mồ hôi túa ra khắp mặt và đầu, hai vai co lại, môi trắng bệch như thể đang phải chịu đựng sự dày dạn đau đớn. Theo kinh nghiệm của tôi, tình trạng này chắc chắn không phải do say rượu.

Chẳng lẽ là bị sốt?

Tôi lay lay nhưng hẳn không có phản ứng gì. Tôi đưa tay ra sờ trán thì thấy lạnh như băng. Tôi hét lớn vào tai hẳn nhưng cũng như đá chìm xuống biển.

Hãy nói cho tôi biết, thế này là thế nào?

Tôi hoảng hốt.

120, 110, 119, 911... hàng loạt số điện thoại hiện ra trong đầu nhưng cuối cùng tôi vẫn bấm số 62580000 gọi một chiếc taxi.

Bác sĩ của loài người chắc không lo việc thần tiên bị ốm. Đương nhiên, muốn lo cũng chẳng được. Thôi thì cứ tìm sự giúp đỡ từ phía thần giới là tương đối an toàn. Đáng buồn là tôi không có số điện thoại của Tứ Ngưu nên đành phải gọi một chiếc taxi đưa con hổ bị ốm này đến đó.

Lúc đỡ Thương Ngô dậy, tôi mới phát hiện chiếc áo len mỏng mà hẳn đang mặc trên người đã ướt sũng. Trông hẳn giống như người vừa được vớt dưới nước lên.

Nhưng điều này cũng không là gì so với vũng máu lớn trên ghế sofa...

Có những lúc tôi thực sự cảm thấy khâm phục mình. Ví dụ như lúc này, đối mặt với một hoàn cảnh như hiện trường giết người mà tôi vẫn giữ được bình tĩnh. Đúng là phi thường.

Sau khi kiểm tra một lượt, tôi nhanh chóng phán đoán ra rằng vết máu này là của Thương Ngô, vì lưng hẳn có vết đỏ tía và đang chảy ra thứ chất lỏng nóng.

Tôi tìm một chiếc áo khoác bông dày mặc cho hẳn, sau đó hẩn hẩn lôi hẳn xuống dưới nhà, tống vào trong xe. Tôi thấy cảm ơn mùa này vì ai ai cũng mặc nhiều như chiếc bánh chưng vậy. Nếu là mùa hè, chúng tôi chắc chắn vì không có cách nào che vết máu mà bị dẫn thẳng đến đồn cảnh sát rồi...

Thương Ngô vẫn chưa tỉnh. Tôi nghĩ chuyện lần này khiến hẳn hôn mê sâu, chắc chắn trong người hẳn rất khó chịu. Vậy mà hẳn vẫn ngiên rỗng chịu đựng, từ đầu đến cuối không kêu một tiếng, thật gan lì.

Đến quán thịt nướng Mạnh Ngưu, trông thấy Ngưu Bôn, tôi liền nói qua tình hình. Anh ta lập tức đưa chúng tôi đến khu nhà gần đó, bảo tôi đợi ở sảnh, còn anh ta dìu Thương Ngô vào phòng khách.

Trong lúc này, tôi vẫn vô cùng điềm tĩnh, điềm tĩnh đến lạ lùng.

Còn nửa tiếng nữa là mười hai giờ đêm thì Ngưu Bôn đi ra, trên tay cầm chiếc áo bị máu thấm ướt một nửa của Thương Ngô, trông thần sắc anh chàng có vẻ mệt mỏi:

- Chị dâu yên tâm, không vấn đề gì lớn đâu, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Nghe thế, tôi lại không bình tĩnh được nữa, bước nhanh đến túm cổ áo Ngưu Bôn, nói một tràng:

- Rốt cuộc anh ta có chuyện gì? Chẳng phải các người là thần tiên sao? Sao thần tiên lại bị chảy máu? Sao còn bị hôn mê? Sao lại như thể sắp chết đến nơi vậy?

Ngưu Bôn thấy tôi kích động như vậy, anh ta chỉ lặng lẽ nhìn, nói:

- Chị sợ rồi, đúng không?

Tôi ngẩn người trong giây lát rồi bỗng như quả bóng bị châm kim, nhanh chóng xẹp lép. Tôi buông Ngưu Bôn ra, ngồi thụp xuống ghế, có lẽ vì chưa ăn cơm nên toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, lòng bàn tay và trán đều vã mồ hôi.

Được rồi. Tôi thừa nhận, không phải vì đói, mà vì sợ hãi.

Tôi thực sự thấy sợ, cứ nghĩ đến dáng vẻ Thương Ngô lúc trước, cái dáng như sắp chết tới nơi...

Nhưng thần tiên cũng có thể chết sao?

Tôi cố ép mình điều chỉnh những suy nghĩ linh tinh trong đầu, miễn cưỡng hồi phục lại vẻ điềm đạm trên mặt, nói:

- Thương Ngô vốn đã bị thương đúng không? Sao lại như vậy?

Ngưu Bôn im lặng.

- Bị thương từ khi nào?

Ngưu Bôn vẫn không trả lời.

Tôi đành tự mình nhớ lại, nói:

- Có phải có liên quan đến cái tà khí gì đó mà anh ta đã từng nhắc đến không?

Ngưu Bôn lắc đầu, tiếp tục im lặng.

Thái độ “đánh chết cũng không khai” này khiến tôi muốn phát điên nhưng trước mặt một anh chàng khôi ngô, trầm tính, yếu đuối, tôi thực sự không thể phát tiết được, nên đành nín nhịn.

- Vậy thì anh cũng phải cho tôi biết tại sao anh ta đang khỏe mạnh như vậy, đột nhiên hôm nay lại ra nông nỗi này?

Ngưu Bôn do dự một hồi, cuối cùng cũng mở miệng:

- Thực ra vết thương trên người anh ấy chưa khi nào lành. Thời gian này hoàn toàn dựa vào sự tu dưỡng bấy lâu mới có thể miễn cưỡng không chế được. Thế nhưng sau khi uống rượu, ý thức dần yếu đi nên mới dẫn đến việc vết thương đột nhiên tái phát.

Tôi sững người.

Thì ra tai họa này hoàn toàn do hai chai rượu trắng gây ra. Nghĩ lại, một người chưa bao giờ uống rượu là Thương Ngô chắc cũng không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy...

Nhưng nếu không có tai họa này, tôi mãi mãi chẳng bao giờ biết được, trên người hắn có một vết thương.

- Thần tiên vô cùng lợi hại, sức mạnh vô song, sao có thể bị thương chứ?

- Là thần tiên không có nghĩa cái gì cũng biết, không sợ bất kỳ điều gì và cũng không mạnh mẽ như chị nghĩ.

- Ngưu Bôn khẽ thở dài, nói: - Chị dâu à, có một số chuyện anh ấy không muốn tôi nói với chị. Tính khí của anh ấy, chị đã sống cùng một thời gian, chắc chị cũng hiểu.

Tôi cười, đáp:

- Ương ngạnh, khó chịu.

Ngưu Bôn cười.

Suy nghĩ một lát, tôi lại hỏi:

- Nếu như thần tiên bị thương, có phải cũng giống như những đại hiệp trong phim, cách tốt nhất là dùng nội lực trị thương đúng không?

- Điều đó là đương nhiên.

- Vậy việc đi về giữa chỗ này và núi Hổ Gầm, dùng nội tức kết thành một viên đơn dược có thể giúp tôi không sợ lạnh, không sợ nóng, có phải cũng cần đến pháp lực mới làm được?

Ngưu Bôn chậm rãi gật đầu, ngừng lại giây lát, anh ta nói tiếp:

- Cả vết tích kia nữa.

Tôi sờ tay lên cổ.

Cứ coi là tôi dần dần thì đến giờ phút này cũng đoán được ra, vết tích đó cơ bản không phải là dấu ấn nộ hôn gì.

Sao phải làm những điều này? Tại sao cứ phải tự tỏ ra mạnh mẽ? Đúng là đồ con hổ ngốc nghếch...

19. Chương 11 Part 1

CHƯƠNG 11 - Tôi thất tình

Ngưu Bôn nói, hết men rượu rồi Thương Ngô tỉnh dậy sẽ không sao, thế nhưng đến tận tối ngày hôm sau hắn vẫn ngủ li bì. Tuy nhiên, sắc mặt hắn không còn đáng sợ như ban đầu nữa.

Tôi về nhà thay giặt quần áo và lấy ít đồ dùng cần thiết để đi làm. Lúc ra khỏi cửa, tôi thấy tấm thiệp mời đang được đặt trên bàn uống nước, tiếp đó liếc thấy đôi mắt gấu trúc to đùng và mái tóc rối bù của mình trong gương.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn biến mình như con trai. Thế nhưng, chỉ vì Lâm Lỗi vô tình nói là thích con gái để tóc dài nên trong năm năm yêu đương, tôi chưa từng cắt tóc. Mãi đến tận sau khi chia tay, tôi mới cắt một nhất làm hai đoạn mái tóc dài đã quá hông.

Thất tình lần trước có thể cắt ngắn tóc, lần này thì sao?

Có thể vì không nghỉ ngơi đủ trong hai ngày nên tôi loạng choạng lên chiếc xe buýt ngược hướng, sau đó lại lỡ dở đi dọc con đường đến trước một khu nhà.

Trời đã nhá nhem tối nhưng chỗ nào cũng rực ánh đèn khiến mọi thứ trở nên rõ ràng.

Tôi ngồi xổm như một con khỉ bên lề đường trong mười phút, sau đó nhìn thấy một chiếc taxi dừng ngay trước cửa khu nhà, hai người từ trong xe bước ra, một nam, một nữ, một quen, một lạ. Người con trai cao lớn, trông nho nhã, còn vẻ đẹp của người con gái có chút xanh xao, yếu ớt, từ ngoại hình đến khí chất, cả hai đều xứng đôi.

Trước đây, khi xem phim, tôi luôn tỏ vẻ giễu cợt đối với những tình tiết mang tính tình cờ. Thế giới này rộng lớn như vậy, sao có thể chạm mặt nhau được cơ chứ? Nếu quả thực là may mắn như thế thì mua xổ số còn hơn, không chừng lại có thể trúng được vài trăm nghìn tệ.

Nhưng giờ đây, tôi đã thực sự thừa nhận sự nông cạn, hẹp hòi của mình, tôi thấy hối hận.

Nghe thuật vốn bắt nguồn từ cuộc sống, cuộc sống luôn đầy ắp sự tàn khốc.

Tôi chỉ muốn đến chỗ Trương Thần ở thôi, thật không ngờ còn có thể nhìn thấy anh, càng không ngờ còn “thấy một tặng một”, kèm theo một người nữa.

Thấy chân hơi tê, tôi bám vào cột điện đứng dậy, chờ mạch máu lưu thông.

Phía bên kia đường, Trương Thần dìu người con gái bên cạnh đi về phía cổng khu nhà, ánh mắt thật dịu dàng, cử chỉ thật quan tâm.

Khi đến chỗ rẽ trong cổng, họ bỗng nhiên dừng lại. Tiếp đó, Trương Thần chậm chậm quay đầu, nhìn về phía tôi đang đứng.

Sự tê liệt nhanh chóng lan từ thần kinh chân tới trung tâm đại não, tôi dường như hoàn toàn mất đi khả năng miêu tả cảnh tượng lúc đó.

Tóm lại, tất cả đều vô cùng kịch hóa.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tự mình trải qua, chắc chắn tôi sẽ không hề do dự tỏ vẻ xem thường sâu sắc đối với những trò khuôn sáo ác ý này.

Trong không khí tựa như kịch trường, nhân vật nam đội trên đầu vòng ánh sáng là Trương Thần nói vài câu gì đó với nhân vật nữ cũng đội vòng ánh sáng, rồi sau đó một mình đi về phía tôi, từng bước từng bước, đến trước mặt tôi.

Trong phút chốc, những tia sáng từ vòng sáng kia lấp lánh làm chói mắt tôi.

Chân tôi vẫn tê, càng lúc càng tê. May mà bên cạnh có cột điện nên tôi vẫn có thể ưỡn ngực thẳng lưng như một cây bút chì. Cảm ơn Đảng, cảm ơn nhân dân, cảm ơn cột điện!

- Tiểu Đậu...

- Có phải anh muốn hỏi, sao em lại đến đây? Trời đất nhân từ, chỉ tình cờ ngang qua thôi.

Trương Thần đẩy gọng kính theo thói quen, giọng nói trầm ấm, nụ cười nhàn nhạt:

- Anh vốn định lát nữa sẽ tới gặp em.

Tôi cũng gượng cười:

- Đúng rồi. Anh đã hứa, sẽ lập tức đi tìm em, một giây cũng không chậm trễ. Còn may, giờ vẫn chưa muộn, em vẫn chưa ngủ như một chú heo.

Nụ cười của anh dần biến mất, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi.

Điều này khiến tôi bỗng cảm thấy hơi mệt, không phải, là rất mệt.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi vào thẳng vấn đề:

- Bạn của anh họ Hạ, tên An Khiết, đúng không?

Anh hơi sững người, nhắm mắt vào rồi lại mở ra. Dưới những tia sáng phản chiếu của ánh đèn xung quanh, đôi mắt sau cặp kính của anh càng đen hơn, sáng hơn.

Không đợi để anh phản ứng, tôi nói tiếp:

- Anh đi gặp em là muốn chia tay với em, có phải không?

Anh nhìn tôi, cặp mày nhíu lại nhưng ánh mắt không hề lảng tránh. Giọng anh nhẹ nhàng nhưng kiên định:

- Đúng vậy.

- Vì anh và cô ta quay lại với nhau sao?

- Không. Anh và cô ấy mãi mãi không thể bên nhau được. Chỉ là, anh không thể không quan tâm đến cô ấy.

Mấy phút sau, tôi đã hiểu ra một vài chuyện.

Thực ra rất đơn giản, một đôi yêu nhau trong mười năm, sắp kết hôn rồi nhưng vào đêm trước hôn cưới, người con gái bị một ông chủ lớn ở đầu xuất hiện theo đuổi mãnh liệt. Cuối cùng, cô ta lựa chọn tiền bạc và địa vị, vứt bỏ tình yêu và lời hứa. Tiếc thay, chỉ trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, ông chủ kia lại thích một người khác. Cô gái vốn kiêu ngạo không có cách nào đối diện với hiện thực tàn khốc nên đã mắc phải chứng phiền muộn nghiêm trọng, bắt đầu nghĩ cách kết thúc cuộc đời.

Vào giây phút cuối cùng, cô ta nhớ đến người con trai đã cùng mình đi hết tuổi thanh xuân nên gửi một email, nói lời xin lỗi.

May thay, cô ta được bệnh viện cấp cứu kịp thời, càng may hơn là người con trai lại quay về bên cô ta. Chỉ có điều, lý do không phải vì tình yêu.

Tôi đã nói rồi, Trương Thần là người rất lương thiện, trong lúc kể lại quá khứ đã từng mang đến cho mình niềm đau khổ vô tận và thậm chí cả sự sỉ nhục, giọng anh vẫn điềm nhiên, không hề có chút căm hận, đến ngay cả oán giận hay quả trách cũng đều không có.

- Tiểu Đậu, anh không thể bỏ mặc cô ấy. Dù gì, anh và cô ấy đã có bấy nhiêu năm tình cảm, đã có bao nhiêu năm bên nhau. Đối với anh, cô ấy là một người thân, anh không thể trơ mắt nhìn cô ấy tự hủy diệt mình, anh thật sự không làm được...

Khi nói những lời này, trong giọng nói của anh như có cơn sóng lớn, không còn ảm áp, rõ ràng nữa mà khàn khàn, ram ráp như thể bị dao cứa vào tim:

- Bác sĩ nói, bệnh của cô ấy phục hồi rất chậm, cần nhiều thời gian, cần nhiều sự nhẫn nại. Từ bé, cô ấy đã mất mẹ, sau khi tốt nghiệp, cũng gần như cắt đứt mọi quan hệ với gia đình. Giờ đây trên thế giới này, cô ấy chỉ có mình anh.

Nói thẳng là tình huống lúc này nằm ngoài suy đoán của tôi, nó không giống với hàng trăm khả năng mà tôi nghĩ đến trong những lúc thần thờ. Đặc biệt lại không đủ nhẫn tâm, không đủ ác ý nên khiến tôi không kịp phản ứng. Ngẩn người mãi tôi mới sực nhớ ra, hỏi:

- Phải mất bao lâu mới hoàn toàn hồi phục?

- Anh không biết... - Trương Thần khẽ nhếch môi, nói tiếp: - ... nhưng điều đó không quan trọng. Dù là bao lâu anh cũng không thể để em cùng anh gánh chịu tất cả. Bởi vì, như thế không công bằng với em. Và vì đây là chuyện riêng của anh và cô ấy. Tiểu Đậu, em có thể hiểu không?

Tôi nghĩ, mình có thể hiểu.

Hai người ở bên nhau đã quá lâu, dù sau này không còn yêu nhau thắm thiết, thậm chí là làm tổn thương nhau, nhưng vẫn không thể nào xóa bỏ hình ảnh của đối phương trong cuộc đời mình.

Có thể vì thói quen, có thể vì trách nhiệm, cũng có thể vì tình bạn, và cũng có thể vì tình thân, nhưng không liên quan gì đến tình yêu.

Lấy ví dụ đơn giản, nếu Lâm Lỗi có xảy ra chuyện gì, tôi cũng vậy, không thể bỏ mặc anh ta.

“Không thể bỏ mặc”, bốn chữ này, tôi hiểu.

Theo mô tuýp phát triển trong phim, Trương Thần có lẽ sẽ vì muốn tôi quên anh, hận anh nên giả vờ quay lại với cô Thiên thần mùa hạ, sau đó bị tôi chửi rửa rồi tát, cuối cùng trái tim anh tan nát nhìn theo bóng tôi khuất xa dần.

Hoặc là sau khi biết sự thật, tôi sẽ ngăn ngăn nước mắt kiên quyết cùng anh chăm sóc cô Thiên thần mùa hạ kia. Cuối cùng, sau khi trải qua hàng loạt những đả kích lẫn hiểu lầm, ánh sáng của Thánh mẫu tôi cuối cùng cũng cảm hóa được trời đất, tình bạn của ba người và tình yêu của hai người cùng tồn tại và chúng tôi sẽ cùng sống trong những ngày vui vẻ, hạnh phúc...

Thế nhưng, dù cuộc sống có đầy những tình huống cầu huyết thì cũng không phải là đang trên kịch trường.

Trương Thần lựa chọn sự thẳng thắn, thành thật, tôi lựa chọn rời xa anh. Hai chúng tôi, mỗi người một lựa chọn, bình tĩnh mà quyết đoán.

Không có nước mắt, không có sự đau khổ xé gan xé ruột, không hỏi trời, hỏi đất, hỏi biển, tất cả đều theo lẽ tự nhiên.

Tôi giậm giậm chân, hình như không còn tê nữa.

Buông tay khỏi cây cột điện, tôi cười hì hì nói:

- May mà người trong văn phòng đều không biết chuyện của hai chúng ta, đỡ phải tốn công giải thích.

Trương Thần gật đầu, cuối cùng trên khóe môi anh cũng lộ ra một đường cong nho nhỏ:

- Ủ, cũng may.
- May là chúng ta chưa nói tới kế hoạch hay lời hứa gì.
- Ủ, may.
- May mà em vẫn chưa rất rất rất thích anh, thích đến nỗi khắc cốt ghi tâm.
- Ủ, may.
- May mà, anh cũng đối với em như vậy.

Lần này Trương Thần lại không nói gì.

Để không khí bớt tẻ ngắt, tôi đành phải nói tiếp:

- Tình yêu của chúng ta thật “chớp nhoáng”. Từ lúc xác định quan hệ yêu đương đến khi kết thúc, trước sau gộp lại hình như nhiều nhất chỉ mười ngày.

Trương Thần giơ tay ra xem đồng hồ, nói:

- Chín ngày hai mươi hai giờ bốn mươi ba phút, từ lúc anh nói với em “Phải” đến câu nói ban nãy “Đúng vậy”.
- Có phải anh thích em không?
- Anh muốn chia tay em có đúng không?
- Đúng vậy.

Tôi hít mạnh mũi, chớp mắt thật mạnh, hét to:

- Anh đừng như thế này. Nếu anh như thế này thì em sẽ cảm thấy anh thích em nhiều hơn em thích anh.

Trương Thần bật cười, giọng nói khàn khàn nhưng rõ ràng, chín chắn:

- Tiểu Đậu, anh thực sự muốn luôn ở bên em, muốn quý trọng em, không muốn em phải buồn, không muốn em phải khóc. Anh những tưởng rằng, mình có thể làm được...

Anh nắm chắc vai tôi, xoay tôi nửa vòng tròn, sau đó khẽ đẩy tôi về phía trước, giọng anh vang lên sau lưng tôi:

- Trước đây, đều là em nhìn anh rồi đi. Lần này đổi lại, anh sẽ nhìn theo bóng em.
- Phải.
- Được.

Tôi sải những bước lớn, không quay đầu lại.

Tôi thất tình rồi, tôi rất buồn.

Dù cuộc tình này từ đầu chí cuối tổng cộng không đến mười ngày, nhưng tôi vẫn rất buồn.

Vốn định lấy đồ, rồi đi đến chỗ Ngưu Bôn nhưng do trong lòng buồn bã nên tôi muốn quay về nhà ở một mình.

Có câu nói: “Không có cách nào giải sầu ngoài việc giả vờ vui...”.

Tôi mua cổ vịt Thanh Võ loại cay nhất, pha ly cà phê đen đặc hơn cả tương rồi nhìn hai thứ này bản thân hồi lâu, cuối cùng lại không nhét vào miệng.

Tôi như con nhặng không đầu lượn quanh phòng mười bảy, mười tám vòng, chóng mặt, hoa mắt, chán nản, cuối cùng chỉ có thể mở máy tính, rồi lại tiện tay đăng nhập QQ.

Vào giờ ăn tối của ngày Chủ nhật, số người Online chỉ đếm trên đầu ngón tay, do đó avatar nào sáng càng trở nên rõ ràng hơn.

Trong đó có một avatar, hình như lúc nào cũng sáng, rõ lẽ anh ta nghiện game trên QQ nên Online hai mươi bốn tiếng đồng hồ một ngày.

Có một thời gian dài, tôi đều chọn sự phớt lờ đối với người này. Nhưng lần này như bị trúng tà, tay run run, tôi ấn vào avatar đó rồi gửi một biểu tượng mặt cười.

Vừa gửi xong, tôi liền muốn chặt phăng cái đầu mình đi, đang định thoát ra, con chuột dừng lại nút “X” trên đỉnh góc bên phải, tôi lại không nhấn vào.

Cát bụi (*****) 18:45:34

A Phúc, em tìm anh ?

Tốc độ đánh chữ của Lâm Lỗi vẫn nhanh như trước đây, công lao này thuộc về mỗi tình mỗi người một nơi của chúng tôi.

Khi ấy rất nghèo, cước gọi điện thoại đường dài rất đắt, tôi và anh ta liền tận dụng tất cả cơ hội để có thể lên mạng nói chuyện. Ký túc xá, quán net, phòng máy, đều là những nơi chúng tôi từng chiến đấu.

Số QQ của hai chúng tôi là cùng đăng ký một lúc, sáu năm rồi, chưa từng thay.

Trên thực tế, có rất nhiều thứ vẫn không hề thay đổi sau khi chúng tôi chia tay. Ví dụ như số điện thoại di động, số tài khoản MSN, địa chỉ email, biệt danh trên mạng, cách gọi thân mật trong đời thực, thậm chí đến ngay cả mặt mã thẻ ngân hàng cũng không đổi. Đó chính là ngày sinh nhật của anh ta.

Có duy nhất một thứ thay đổi là tình cảm những tưởng sẽ bền lâu như trời đất.

Trời đất! Xem ra tôi đang thật sự rất buồn. Tôi nhú mắt, cau mày vẻ đau đớn.

A Tu La (*****) 18:47:51

Gửi nhầm.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại vô thưởng vô phạt này nhưng lại một lần nữa đang định thoát thì phải dừng lại.

Cát bụi (*****) 18:48:34

A Phúc, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi có thể nói một cách không hề phô trương rằng, từ cửa sổ chat, trong font chữ “Lệ”, cỡ chữ năm, màu chữ xanh da trời, tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh ta lúc này.

Mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay đặt trên bàn phím, khe mím chặt môi, thoáng chút lo lắng.Ồ đúng rồi, bên cạnh còn có nửa bao thuốc lá, một chiếc gạt tàn, một cái bật lửa.

Nếu như, những thói quen này của anh ta cũng không hề thay đổi.

Tôi thừa nhận, có những lúc tôi là người rất không quyết đoán. Vậy nên, lúc này tôi do dự, chần chừ, không dứt khoát ấn vào nút “X”.

A Tu La (*****) 18:52:43

Nếu em xảy ra chuyện, anh sẽ làm gì?

Trong vài phút tôi do dự, Lâm Lỗi vẫn lặng lẽ chờ đợi. Sau khi dòng chữ vừa rồi được gửi đi, anh ta không lập tức trả lời mà lặng lẽ mất khoảng một phút rưỡi.

Cát bụi (*****) 18:54:22

Anh sẽ ở bên em, nếu em muốn. Chỉ cần em đồng ý.

A Tu La (*****) 18:54:55

Tại sao? Chẳng phải giữa hai chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi sao?

Cát bụi (*****) 18:56:32

A Phúc ngốc, cho dù là lúc nào, cho dù là tình huống gì, anh cũng không thể bỏ mặc em. Dù chúng ta không còn là người yêu thì vẫn là bạn bè. Dù em không coi anh là bạn thì ít ra em và anh cũng vẫn là đồng hương lớn lên cùng nhau.

Tôi không trả lời mà nhấn thẳng vào nút “X” rồi tắt máy tính.

Vì tôi khóc, dù không có sự trợ lực của vị cay, vị đắng nhưng nước mắt tôi vẫn tuôn như trút.

Con người, loài sinh vật này không cần biết đau buồn hay tuyệt vọng đến đâu, chỉ cần tìm thấy một chỗ phát tiết được là liền có thể gào khóc thoải mái một trận, cơ bản sẽ chẳng cảm thấy vấn đề to tát nữa. Những khả năng còn lại như nhảy lầu, đâm vào tường hay gì gì đó là rất hiếm.

Giống như tôi trước đây, tức nghẹn ở trong ngực, khó chịu đến nỗi hận không thể lấy dao cứa một nhát vào bụng.

Sau khi khóc đã một trận, liền lập tức suy xét một cách thực tế rằng, nếu như cứa một vết dài ở trên bụng thì sẽ đau đến mức thế nào...

Nghĩ tới vết cứa rỉ máu, tôi chợt nhớ đến vết thương trên lưng của Thương Ngô, do vậy sức tập trung liền bị phân tán phần nào, tốc độ lăn của nước mắt theo đó cũng giảm đi đôi chút.

Đương nhiên, còn có thể vì dù sao đây cũng không phải là lần thất tình đầu tiên, thất tình, thất tình thành quen rồi.

Nếu dùng phương pháp khoa học quy đổi số lượng thì lần trước yêu nhau trong năm năm, tôi khóc mất năm tháng, lần này yêu nhau trong mười ngày, do đó, có lẽ tôi sẽ chỉ khóc... thôi rồi, học dứt môn toán, giờ không tính ra nổi...

Tóm lại, dưới tác dụng của những suy nghĩ vớ vẩn, tôi đã ngừng khóc.

Tôi vào phòng tắm rửa mặt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa. Ngó ra thì trông thấy một hổ, một trâu vai sấn vai đứng trước cửa thay giày.

Nghe thấy động tĩnh, Thương Ngô ngẩng đầu lên nhìn. Dưới ánh đèn tường màu vàng cam 50W, hình ảnh hắc có chút không rõ ràng.

- Tiểu Tường, quả nhiên em có ở nhà.

Giọng hắc vừa nhẹ vừa khàn, nghe có vẻ kỳ lạ, khiến tim tôi nhói lên, sống mũi cay cay, sau đó phát hiện đáng vẻ hắc càng mờ nhạt hơn.

Hóa ra, hiệu quả thị giác như thế không phải vì ánh đèn, mà là trong giây phút nhìn thấy hắc, mắt tôi bỗng trào ra thứ chất lỏng mẩn mẩn.

- Sao anh lại về?

- Tỉnh rồi thì về thôi.

Thương Ngô lẳng lặng đáp lời, sau đó tiến lại, nghiêng đầu nhìn tôi, cười mà như không cười hỏi:

- Em thuộc tộc Hồ chúng ta, làm gì phải học loài thỏ?

Tôi đưa cặp mắt thỏ nhìn hắc: - Anh mới là thỏ, là con thỏ đực.

Ngưu Bôn dựa người vào cửa nhìn chúng tôi, khề cười, nói:

- Nếu anh ấy là thỏ thật thì chị dâu tính sao?

Tôi nghiêng răng, đáp:

- Thì xé xác anh ta ra luôn.

Ngưu Bôn cứng họng.

Thương Ngô lại rất điềm tĩnh, giơ tay ra vuốt tóc tôi, nói:

- Yên tâm. Có em ở đây, ta không sao đâu.

Không hiểu có phải do mới từ bên ngoài vào nhà hay không mà tay hắt rất lạnh, không ấm áp như bình thường.

Lẽ nào, hắt thật sự chịu ảnh hưởng của thời tiết bên ngoài sao? Vậy nên, thực ra hắt cũng cảm thấy lạnh...

Điều này khiến tôi bỗng nhớ đến cái chăn lông vũ mới tinh bỏ quên bên đường nên không tránh khỏi tiếc nuối.

Lại nghĩ tới hôm đó chỉ cách hiện tại không quá hai trăm bốn mươi giờ, cảnh vật vẫn nguyên vẹn nhưng người đã không còn... Tôi không chỉ tiếc nuối mà còn xấu hổ, không chỉ xấu hổ mà còn đau đớn. Cứ đau đớn là chức năng tuyến lệ của tôi lại khởi động.

Đang suy nghĩ, tôi bỗng cảm thấy bàn tay vốn đặt trên mái tóc tôi khê dừng lại, sau đó di chuyển xuống trán rồi che kín cặp mắt của tôi.

Lòng bàn tay rất lạnh nhưng tôi lại cảm thấy rất nóng, sau này tôi mới hiểu sức nóng đó có được từ những giọt nước mắt đang tuôn ra như trút của tôi.

Lần này, tôi không gào khóc như trước đây, chỉ tiến lên nửa bước rồi vùi mặt vào lồng ngực hắt.

Tôi không hiểu sao mình lại như thế này, vì cứ coi như trước mặt bố mẹ, đã rất nhiều năm rồi tôi chưa từng khóc, cứ coi như là người bạn thân nhất, cứ coi như là Trương Thần, là Lâm Lỗi, thì nhiều lắm tôi cũng chỉ vừa khóc, vừa cười rồi hét vài tiếng cho xong.

Nhưng giờ đây, tôi lại giống như một đứa trẻ chẳng hiểu biết gì, không có áp lực, cũng chẳng phải che giấu, như thế nào thì cứ là vậy.

Khóc thoải mái rồi, tôi còn ra sức quẹt nước mắt, nước mũi vào áo của Thương Ngô, trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc này, Ngưu Bôn vẫn đứng yên tại vị trí cũ, nhìn tôi, vẫy tay nói:

- Xem ra, chỗ này không có việc gì cho tôi rồi. Chị dâu à, anh ấy có số điện thoại của tôi đó. Nếu có việc gì thì cứ gọi thẳng cho tôi.

Anh chàng vừa nói vừa mở cửa, trong lúc kéo cửa ra, liền bị một vật thể không rõ danh tính từ bên ngoài tông thẳng vào ngực. Ngưu Bôn loạng choạng một lúc mới đứng yên được, chưa kịp phản ứng lại, đã lập tức bị hàng loạt câu hỏi làm choáng váng:

- Đây, anh là ai? Sao lại ở đây? Anh có quan hệ gì với Đậu phụ già? Đậu phụ già đâu? Anh đã làm gì nó rồi...

Tôi rất thông cảm nhìn đồng chí Tứ Ngưu đang vô cùng hoảng hốt, than vãn:

- Trứng muối, mắt mày chỉ để trưng bày thôi sao?

Vật thể lạ này chính là đồng chí Trứng muối, người trước đây đã đập gạch vào Lâm Lỗi khiến anh ta phải nằm viện, cô nàng cạ cứng của tôi.

Nghe thấy tiếng tôi, Trứng muối lập tức buông cổ áo Ngưu Bôn ra rồi nhảy về phía tôi như một con bọ chó, hết nhìn tôi lại nhìn Thương Ngô:

- Không ngờ còn có một anh chàng nữa. Đậu phụ già, mày được lắm! Đang chơi trò “yêu tập thể” à?

- Yêu tập thể cái đầu mày ấy!

Có so sánh mới thấy sự khác biệt. Tại sao tôi lại xác định một cách kiên định không đổi và khẳng định bản thân mình là một phụ nữ truyền thống Trung Hoa với đầy đủ các phẩm chất như dịu dàng, lương thiện, lịch thiệp, tiết kiệm và nhường nhịn? Vì chỉ cần có sự tồn tại của Trứng muối thì đến ngay cả Hồng Hưng thập tam muội! cũng có thể coi là cô gái ngoan hiền, e thẹn, dụt dè, con nhà lành...

1 Hồng Hưng thập tam muội: Nhân vật chính trong bộ phim Hồng Hưng thập tam muội, là em gái thứ mười ba của bang Hồng Hưng. Trong thế giới ngầm thống trị bởi đàn ông, nhân vật này đã kiên cường vượt qua những thử thách và những cơ cực để vươn lên trở thành bang chủ khu phố Portland.

Tôi đang đau lòng hồi tưởng lại một vài chiến tích huy hoàng của Trứng muối thì trong nháy mắt, cô nàng đã nhảy thẳng vào phòng khách. Trông thấy vết máu Thương Ngô để lại trên ghế sofa mà tôi chưa lau sạch, cô nàng bỗng thốt lên lời than kinh thiên động địa:

- Đậu phụ già, cuối cùng chỗ đó cũng rách rồi sao? Trời đất, đúng là châm một nhát kim thấy máu!

Châm một nhát kim thấy máu...

Nhát kim...

Kim...

Mắt tôi hết nhìn nửa người dưới của Thương Ngô rồi lại nhìn nửa người dưới của Ngưu Bôn. Trước câu nói mang tính kích thích của Trứng muối, ý nghĩ dâm dăng, dung tục ẩn giấu trong đầu tôi bỗng ào ào bật ra không sao thu lại được.

Luôn có nhiều người cho rằng tôi thuộc loại “nho nhã cận bã”. Tôi thấy điều này không đáng để mình phải quan tâm và tôi cũng chẳng hiểu.

Vì những người đó chưa từng gặp Trứng muối, nếu họ gặp rồi thì chắc chắn họ sẽ bỏ đi hai chữ “nho nhã” cho tôi.

Trứng muối bằng tuổi tôi nhưng vì có khuôn mặt trẻ con nên trông có vẻ giống như một cô nàng Lolita nhỏ bé, luôn tươi trẻ với mái tóc dài ngang vai, kẹp tóc mai gọn gàng, cặp lông mày cong cong, đôi mắt to tròn. Khi cô nàng không nói, không cười, không cử động, trông hết như mẫu người đầu gỗ vô cảm xúc, khi đó cô nàng là cô bé đáng yêu, nội tâm, nho nhã đến tội nghiệp.

Không thể không thừa nhận rằng khí chất nho nhã của Trứng muối toát ra từ tâm hồn. Có câu nói là “Phúc hữu thi, thư khí tự hoa”¹, trong bụng cô nàng chắc chắn nhiều nhận thơ từ thi ca gì nhưng lại cô đọng một lượng tư liệu tinh tú tương đối khả quan.

1 Bụng có chứa thơ, khí hào hoa.

Trứng muối là người có học vấn thực sự, việc học hành của cô nàng thuận lợi như cá gặp nước tại một trường có tiếng trong nước, học hết cao học lại đến tiến sĩ chuyên ngành Vật lý hạt nhân.

Theo sự suy xét của tôi, rất có khả năng vì giữ thái độ nghiêm chỉnh cao độ trong học thuật nên cô nàng đã gây ra vô số những chấn động trong cuộc sống. Nếu chỉ dùng hai từ để tổng kết hiện tượng của cô nàng thì đó là “Biến thái”, nếu dùng bốn từ thì là “Hoàn toàn biến thái”...

Theo lời của cô nàng, do lần này phải đi đến một nơi hẻo lánh làm đề tài trong nửa năm nên vội tranh thủ chạy nhảy khắp các thành phố lớn một lượt.

Trạm dừng chân lần trước là Bắc Kinh, cũng là nơi Lâm Lỗi đang sinh sống.

Chúng tôi một hàng bốn người, trong đó có hai vị thần tiên, một vị thần tiên dự bị và một con người hùng hổ phi thẳng xuống quán lẩu dưới tầng một để tiếp đãi Trứng muối.

Sau khi đã gọi món và đang đợi mang đồ ăn lên, Trứng muối buột miệng nói một câu:

- Đậu phụ già, tao nghi là tên rở mặt đó đã chết rồi.

Chính vì kiểu tư tưởng và hành vi “hoàn toàn biến thái” của Trứng muối, nên đến tận hôm nay vẫn chưa hề có bất kỳ người khác giới nào phúc lớn được thưởng thức mỹ sắc của cô nàng. Nhưng cô nàng lại không hề quan tâm đến điều ấy, bởi trong mắt cô nàng, ngay cả anh chàng trước mặt có đẹp trai đến mức quốc sắc thiên hương, cũng không sánh nổi với một cái đỉnh của những bộ máy tẻ ngắt trong phòng thí nghiệm...

Vì thế, người khiến cô nàng gọi là “tên rở mặt”, trước mắt chỉ có Lâm Lỗi, người đã làm chuyện có lỗi với bạn thân của cô nàng là tôi, có được vinh phúc này.

- Vớ vẩn, tao vừa mới nói chuyện Online với anh ta, chẳng lẽ là hiện tượng siêu nhiên trên mạng à?

- Vừa mới? Mà chắc chắn chứ?

Trứng muối tròn tròn mắt, há to miệng như thể tôi vừa gặp phải chuyện kinh khủng gì.

20. Chương 11 Part 2

Do gần đây tôi được tận mắt chứng kiến sự tồn tại của thần tiên, phá tan tư tưởng duy vật mà tôi được tiếp thu từ nhỏ. Vậy nên, sự ngạc nhiên của con bạn khiến tôi bỗng thấy run run:

- Này, mày đừng có dọa tao. Nếu anh ta làm ma thật, chắc sẽ tha cho tao nhỉ? Là anh ta đá tao, chứ có phải tao đá anh ta đâu...

- Tao vừa nói thế mà mày đã kích động đến nhường này. - Trứng muối lập tức thay đổi thái độ, tỏ vẻ xem thường sự yếu đuối, nhát gan của tôi: - Hai ngày trước, trong lúc ăn cơm với bọn Tiểu Dao, bọn nó có nhắc đến tên rở mạt đó.

Mọi người đều nói, sau khi ăn Tết xong quay lại đây, không liên lạc lại với hần được nữa, điện thoại không nghe, email không hồi âm, gửi tin nhắn offline ở QQ và MSN thì không bao giờ thấy trả lời. Còn nữa, chỗ hần ở cũng không có ai. Tao vốn nghĩ rằng ông trời cuối cùng cũng mở mắt làm sét đánh chết hần rồi, giờ xem ra đáng tiếc, đáng tiếc quá.

Cô nàng lắc lắc cái đầu than vãn, tôi lại thấy sững sờ.

Trong ấn tượng của tôi, QQ của Lâm Lỗi thực sự luôn ở trạng thái sáng đèn. Trước đó, chúng tôi có nói chuyện và anh ta luôn trả lời ngay. Chẳng lẽ, anh ta chỉ để sáng đèn với riêng tôi?

Tiểu Dao là một trong những người bạn nổi khổ chơi với nhau từ nhỏ của chúng tôi. Anh ta học trên tôi và Trứng muối hai lớp, là bạn học của Lâm Lỗi. Sau khi đi làm lại ở cùng một thành phố với Lâm Lỗi, có thể nói quan hệ giữa hai người càng trở nên thân thiết hơn. Dù anh ta rất không tán đồng việc Lâm Lỗi chia tay tôi nhưng suy cho cùng, người ngoài khó mà can thiệp vào chuyện tình cảm được, vậy nên quan hệ của hai người vẫn rất tốt, tình bạn vẫn không hề thay đổi.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra khiến Lâm Lỗi hoàn toàn cắt đứt quan hệ anh em mười mấy năm trời này?

Tôi đang suy nghĩ mông lung, bỗng có thứ gì âm ỉ áp vào mặt.

- Tỉnh ngủ đi.

- Ngủ gì mà ngủ? Mới mấy giờ mà bảo người ta buồn ngủ?

Tôi kéo chiếc khăn ướt xuống, ánh mắt tức tối nhìn kẻ đầu sỏ.

Thương Ngô ngồi bên trái tôi vẫn không động tĩnh gì, chỉ lau tay một cách lịch thiệp, rồi lại rót nước trà vào bát và đĩa của chúng tôi để sát trùng, sau đó lại xếp ngay ngắn, thể hiện đầy đủ kỹ năng cần có của một vị thần thường xuyên có mặt trong ngành ăn uống của loài người.

Ngưu Bôn ngồi đối diện với tôi, hai tay chống lên má, chớp chớp cặp mi dài, nở một nụ cười vừa dịu dàng, vừa ngây ngô. Cặp lông mày, đôi mắt đẹp và vẻ yếu ớt của anh chàng khiến người ta chỉ muốn hăm hại...

Ngồi bên phải tôi là Trứng muối, cô nàng bỗng nhiên dùng khuỷu tay huých mạnh vào tôi, nói:

- Này, tao đã thấy cả rồi. Anh chàng đó đang ghen đấy, anh ta mới là bạn trai chính thức của mày có đúng không?

Trời đất, đồ bạn bè xấu xa.

Tôi không trả lời câu hỏi của Trứng muối, ôm lấy chỗ đau, miệng sùi bọt mép, gục mặt xuống bàn hy sinh.

Nhưng tôi không đáp lời cũng chẳng sao, đã có người khác trả lời thay.

- Đúng, tôi là bạn trai chính thức hiện tại của cô ấy. Hơn thế sau này cô ấy cũng sẽ chỉ có một người đàn ông duy nhất là tôi.

- Ôi mẹ ơi, nói rất hay, nói rất tuyệt, nói rất đỉnh. Vì câu nói này của anh, hai chúng ta sẽ uống hết két này. Trứng muối đập bàn một cách đầy khí phách khiến tôi suýt bị chấn thương não. Câu nói vô cùng hào hùng trên lập tức khiến tôi nhảy bổ lên như điện giật.

Tôi rất rõ tửu lượng của Trứng muối. Cô nàng là người duy nhất bại dưới tay bố tôi mà vẫn có thể đi được về nhà, hơn nữa còn đứng thẳng người, sờ tay vào tận cửa rồi mới ngã. Tửu lượng của Lâm Lỗi chỉ kém cô nàng một chút, về cơ bản vẫn có thể tìm thấy đường xuống gầm bàn...

Đừng nói bây giờ Thương Ngô đang là con hổ ốm, cứ cho là trên người hắn không có vết thương và hắn là một con hổ dũng mãnh thì có lẽ cũng chẳng thể nuốt nổi két bia mà Trứng muối gọi lên. Tôi không muốn lại phải một lần nữa trông thấy máu chảy thành giọt như hiện trường giết người nữa, giặt miếng đệm ghế sofa rất tốn xà phòng...

Tôi chộp lấy chai bia tên Thương Ngô không biết sống chết là gì vừa đón lấy và đang định cho vào miệng uống rồi nhìn Trứng muối nói:

- Anh ta không uống được bia rượu, hai chúng ta chiến!

- Sao lại thế hả, Đậu phụ già? Sao mày lại yêu người không biết uống rượu cơ chứ? Không sợ bố mày xử lý mày à?

- Thôi đi. Không thấy khuôn mặt méo mó đau ốm của anh ta sao? Hơn nữa, anh ta đã sớm qua được cửa ải của bố tao rồi... – Thốt ra xong câu đó, tôi vội cắn vào lưỡi mình và không thèm để ý đến vẻ đắc ý trên khuôn mặt Thương Ngô.

- Không nói linh tinh nữa. Rốt cuộc mày có uống không hả?

Trứng muối ngược mặt lên cười lớn, tình thế này có vẻ khiến cô nàng hận không thể phanh áo ra, nhảy lên bàn hét uống, uống:

- Đậu phụ già, quả không hổ danh là Đậu phụ già. Được lắm. Phục vụ đâu, mang tiếp hai két bia đến đây.

Tôi rất bình thản nhưng chân hơi nhũn.

Thương Ngô cũng rất bình thản nhưng sắc mặt có phần tái hơn.

Ngư Bôn là người tương đối yếu đuối, hai cánh tay chống vào má bồng khuyu xuống khiến chiếc cằm thon thon đập thẳng vào cái đĩa trước mặt...

Tiếp theo đó, tôi và Trứng muối uống tay đôi, mi một chai ta một chai trước ánh mắt vô cùng sùng bái và ngưỡng mộ của hai vị thần tiên, thoáng cái trên bàn đã toàn là vỏ chai.

Không biết có phải vì mấy ngày vừa qua không nghỉ ngơi đủ hay vì chưa ăn cơm, chỉ bụng rỗng uống bia hay không mà rất nhanh sau đó, tôi bỗng cảm thấy chóng mặt hoa mắt và không còn chút sức lực nào. Trứng muối thì vẫn nhảy nhót như chưa hề uống giọt bia nào. Điều này khiến người luôn tự ca ngợi mình “Nghìn lỵ không say” là tôi cảm thấy xấu hổ.

Đang định cởi khuy tay áo xắn lên chuẩn bị chiến đấu đến cùng, thì trong tay trống không, nửa chai còn lại bị Thương Ngô giật lấy, nói:

- Em không được uống nữa.

- Đưa đây.

Thương Ngô lắc đầu, kiên quyết:

- Em không hiểu ta đang nói gì sao? Em không được uống nữa.

Tôi sững người, tức tối:

- Anh coi mình là ai thế? Liên can gì đến anh? Nào, đưa đây.

Thương Ngô đứng lên nhìn tôi, hắn không hề tức giận, lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nói:

- Tâm trạng không tốt, uống bia rượu có hại cho sức khỏe.

Bốn chữ đầu tiên khiến tôi nhảy chồm lên:

- Tâm trạng ai không tốt hả? Tâm trạng của anh, của cả nhà anh mới không tốt. Đừng nói vợ vẫn nữa. Mau đưa đây. Uống cùng bạn bè tôi rất vui, hại sức khỏe cũng chẳng là cái quái gì, có chết cũng cam lòng.
- Vậy ta uống giúp em.
- Chút tửu lượng của anh thì làm được gì?
- Tóm lại, hôm nay em chỉ được uống đến đây.
- Về mà cấm ông bác nhà anh ấy.
- Bố ta là con một nên ta không có ông bác nào.
- ...

Tôi và Thương Ngô đấu khẩu, Trứng muối và Ngưu Bôn ngồi bên cạnh nhìn,

Sau cuộc cãi cọ, Trứng muối liền tổng kết ngắn gọn:

- Thôi được rồi. Tao đã rõ cả rồi. Đậu phụ già này, bạn trai của mày bị cấm, bị sốt đúng không? Anh ta muốn tối nay cùng mày vận động để toàn thân đổ mồ hôi, tiết kiệm được chút tiền thuốc men. Đã thế này rồi thì tao đành phải nể mặt thôi.

Thương Ngô nhếch khóe miệng nói:

- Cảm ơn vì đã cảm thông.

Tôi câm lặng, không biết nên bào chữa thế nào.

Ngưu Bôn lại một lần nữa dùng cảm hôn chiếc đĩa.

Trứng muối rất không hài lòng vì chưa được vui hết mình trên bàn nhậu, âm thanh mà Ngưu Bôn vừa tạo ra đã cuốn hút cô nàng. Cô nàng nhìn sang, hỏi:

- Anh không ốm đau gì chứ?

Ngưu Bôn hoàn toàn chưa phản ứng kịp, lắc đầu một cách ngốc nghếch.

- Vậy tối nay chắc anh cũng không cần vận động cho vã mồ hôi chứ?

Anh chàng tội nghiệp Ngưu Bôn tiếp tục không kịp phản ứng, do vậy lại lắc đầu một cách ngốc nghếch.

Trứng muối tỏ ra vô cùng hài lòng. Cô nàng liền đá hai kết rưỡi bia dưới chân về phía Ngưu Bôn, giọng nói nhẹ như gió thoảng:

- Lần đầu gặp gỡ, lần đầu cùng uống, chai này tôi cạn trước để tỏ lòng kính trọng.

Hai mắt Ngưu Bôn tròn tròn nhìn cô nàng ngửa cổ lên, thoáng chốc đít chai đã hướng lên trời, vẻ ngốc tự nhiên của anh chàng được biểu hiện rõ ràng triệt để.

Tiếp đó, nhân vật chính của cục diện lúc này là Trứng muối và Ngưu Bôn. Tôi và Thương Ngô ngồi bên cạnh quan sát.

- Tửu lượng của Tứ Ngưu thế nào?
- Theo như ta được biết, vì lý do phải tự trị nghiêm ngặt nên tộc trưởng của mười hai tộc phần lớn đều không thạo việc này.
- Tức là sao?
- Tức là, cậu ta cũng chưa bao giờ uống rượu.
- ...

Thương Ngô tỏ vẻ vừa xin lỗi vừa cảm động vì Ngưu Bôn không biết là lần thứ bao nhiêu từ trong nhà vệ sinh xiêu vẹo bước ra, nước mắt hắt nhặt nhòa, nói trong tiếng nấc:

- Người anh em tốt, khổ cho cậu rồi.

Ngưu Bôn vỗ vai hần cười ha hả, giọng nói hào hùng bốc trời lấy chút phong cách của Trứng muối:

- Khổ cái quái gì? Anh em chính là dùng để đâm... anh một đao, tôi một đao... là từ “đao” trong Tiểu lý phi đao...

Thương Ngô che mặt.

Còn tôi lại giơ ngón tay cái lên biểu thị ngưỡng mộ đối với sự biến chuyển từ yếu đuối sang mạnh mẽ của Tứ Ngưu.

Đêm đó, thần tiên lại một lần nữa dùng hành động thực tế chứng minh sự tồn cơ tồn củi, vô dụng toàn tập của mình...

Sau khi đã biến ba kết bia thành ba mươi sáu chiếc vỏ chai, Trứng muối chân bước có phần loạng choạng kéo anh chàng Ngưu Bôn đang nghiêm túc chỉ tay vào vạch đường đếm trăng sao lên taxi, đầu không ngoảnh lại.

Tôi lẩm bẩm một mình:

- Hai người này sẽ không sao chứ?

Thương Ngô trấn an:

- Ngưu Bôn có say nữa cũng không giở trò linh tinh đâu.

- Tôi sợ Trứng muối giở trò với anh ta.

- ... Dù gì cũng là thần tiên. Sao có thể bị loài người giở trò được...

Trên đường về, gió lạnh táp vào mặt, hơi men xâm chiếm đại não của tôi không những tước đi quyền chủ động mà còn khiến tôi chìm đắm hoàn toàn, choáng váng, quay cuồng. Đồng thời, bụng cũng bắt đầu thấy khó chịu.

Tôi giơ tay lên tính ngày, quả nhiên đến ngày kinh nguyệt ghé thăm rồi, đúng là “Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”, đã thất tình rồi lại gặp phải bà cô già...

Càng nghĩ tôi càng thấy mình đen đui, đen đui như gặp phải ông bán than vậy. Tôi muốn ruồng bỏ, muốn tự dày ải mình nên tìm chỗ chân tường rồi ngồi đó như chết.

Thương Ngô đương nhiên không biết những cơn sóng lòng diễn ra trong tôi, thấy tôi bỗng nhiên ngồi thụp xuống như người không xương nên không tránh khỏi vẻ ngạc nhiên. Hần vội khom người xuống, lưng dựng thẳng, một đầu gối chạm đất, một tay đặt trên đầu gối mình, tay kia sờ lên trán tôi...

Trời đất, sinh vật gì không biết, tư thế ngẫu nhiên thôi mà cũng đẹp lạ lùng.

Lại trời đất nữa, lúc này tôi mới có thể quan sát một cách tỉ mỉ, rõ ràng.

- Tiểu Tường, em sao thế? Say hay khó chịu ở đâu?

Trước ánh mắt lơ đãng, đôi tai ong ong của tôi, dáng vẻ hần càng lồi cuồn, giọng nói càng dễ chịu hơn khiến trái tim tôi như lệch về phía gan, giọng tôi nhỏ nhẹ đầy tủi hờn:

- Đến tháng.

Thương Ngô sững người trước câu nói không đầu không đuôi của tôi:

- Đến gì?

- Đến tháng.

- Tháng... tháng gì?

Tôi ôm bụng tựa vào tường, cuộn mình như một con tôm, lông mày xị xuống, mặt cau lại diễn vai một cô bé tội nghiệp muốn nói mà không thốt được thành lời.

Dù sao Thương Ngô cũng đã sống ở nhân gian nên tương đối hiểu biết đối với đặc trưng sinh lý của loài người. Vậy nên, sau phút bối rối ban đầu, hắn nhanh chóng ý thức được, cộng thêm ngôn ngữ cơ thể vô cùng có tính biểu cảm của tôi nên hắn đã hiểu ra.

- Em... ta... chúng ta mau về nhà thôi...

- Nhưng trong nhà không còn băng vệ sinh nữa.

- Vậy... phải làm sao?

- Không còn thì đương nhiên phải đi mua rồi.

- Ồ... ở đâu có? Ta dìu em đi.

- Tôi đau bụng, không đứng dậy được, không đi nổi.

Có lẽ Thương Ngô đã hiểu ra ý của tôi, bỗng nhiên thấy bối rối. Do dự, đắn đo một hồi, cuối cùng cũng cắn răng, nói:

- Trong siêu thị gần đây chắc là có chứ? Ta sẽ đi mua ngay, em đợi ta ở đây.

Tôi vội tóm lấy hắn, tiếp tục vẽ yếu đuối, cần sức, diễn vẻ đáng thương đến cùng:

- Trong siêu thị không có loại tôi cần, chỉ ở cửa hàng trước mặt mới có.

Tuy điều này rõ ràng là vớ vẩn, nhưng dùng nó để lừa vị thần chưa hề có chút kinh nghiệm gì vẫn rất hiệu quả. Do đó Thương Ngô liền gật đầu cắn câu và tỏ vẻ ngượng ngùng rõ ràng.

Cái gọi là cửa hàng, chính là tiệm tạp hóa tương đối truyền thống mà phương thức kinh doanh hoàn toàn không giống với siêu thị tự chọn. Khách hàng phải hiểu rõ, phải tự nói ra yêu cầu của mình, sau đó chủ cửa hàng sẽ dẫn đi lấy đồ và trả tiền nhận hàng ngay trước mặt.

Tôi hoàn toàn phớt lờ vẻ ngượng ngùng của Thương Ngô dùng thái độ vô cùng nghiêm túc nói với hắn:

- Tôi muốn một gói dùng ban đêm và một gói dùng ban ngày, loại dùng ban đêm phải là loại dài ba mươi lăm centimet. Đã nhớ chưa?

Thương Ngô cúi đầu không nhìn tôi, một hồi sau mới nhẹ nói một tiếng.

- Ừm.

- Anh thử nhắc lại một lần cho tôi nghe.

Dưới sự thúc ép của tôi, hắn cuối cùng tỏ vẻ quyết tâm, đứng phắt dậy, còn tiện tay gõ vào đầu tôi, giọng hờn trách:

- Em chờ đây.

Tôi xoa đầu nhìn theo cái bóng vội vã của hắn, cười ngặt nghẽo. Bóng hắn dần xa khuất.

Lớn bằng từng này rồi, hắn là người đàn ông đầu tiên mua băng vệ sinh cho tôi.

Khoảng mười phút sau, Thương Ngô xách một túi nylon, lấm lét như trộm, quay về.

- Em xem ta mua có đúng không?

Tôi cầm lấy túi, nhìn vào, nói:

- Đúng. Trí nhớ của anh không tồi mà. Đây, hộp nhỏ này là gì vậy?

- Ông chủ nói, tốt nhất nên dùng kết hợp hai loại này.

Không biết Thương Ngô bị kích động gì trong cửa hàng của ông chú râu ria xồm xoàm kia. Tuy sắc mặt không có biểu lộ gì đặc biệt nhưng cơ thể xem ra không kiềm chế được nên hơi co giật:

- Vì trong thời gian đến tháng của người con gái, người đàn ông sẽ tích lũy không ít đồ. Đến khi đợi hết đèn đỏ chắc chắn sẽ không kiểm soát được mà phóng ra. Lúc đó nếu không có sự chuẩn bị thì câu chuyện tuyệt đỉnh trên giường sẽ rất dễ biến thành câu chuyện bi thảm trong khoa sản...

Ôi trời đất ơi, ông chú kỳ quặc kia thật quá dung tục.

Nhưng, như thế, ý nguyện của mẹ đã được thuận lợi đáp ứng. Trong nhà phải thường xuyên dự phòng bao cao su Durex mà...

Nhìn dáng vẻ thảm hại của Thương Ngô, chút lương thiện vốn chết từ lâu trong tôi cuối cùng cũng phục hồi sức sống.

Tôi nhét hai thứ có chức năng giống nhau là cùng chống chọi lỏng chảy lung tung vào trong túi nylon rồi đứng lên. Đang lắc lắc phải phải định xuất phát, thì Thương Ngô bỗng kéo tay tôi lại, nói:

- Em thấy khó chịu, vậy để ta công em.

Tôi nhìn hắn, lắc đầu, nói:

- Tôi không muốn chơi trò Trư Bát Giới công vợ.

- ... Chúng ta đâu phải lợn... - Thương Ngô có phần phân vân về vấn đề chủng tộc nhưng rất nhanh sau đó liền nở ngay một nụ cười: - Nhưng ta không ngại làm Trư Bát Giới.

Đầu óc tăm tối của tôi phải phản ứng một lúc mới hơi Im-u, tôi đáp:

- Tôi không muốn làm tiểu thư của Cao Lão trang.

- Em chỉ cần làm nữ chủ nhân của Trúc Thanh các là được rồi. - Thương Ngô vừa nói vừa cúi người xuống: - Mau lên đi.

- Trúc Thanh các là cái gì?

- Là nơi trước đây chúng ta ở.

- Ồ.

- Em nhanh lên một chút.

Tôi không thêm để ý đến lời giục của hắn mà tự mình tiến về phía trước:

- Không cần đâu.

- Tiểu Tường...

Tôi ngoái đầu lại theo phản xạ, đúng lúc nhìn thấy Thương Ngô khom người, hai tay chống vào đầu gối, khuôn mặt hơi ngẩng lên, khẽ mỉm cười, nói:

- Vết thương của ta đã khỏi rồi.

Tôi bị hắn đoán trúng ý nên cũng không nể tình mà bóc mẽ hắn, tôi nói to:

- Anh lừa ai thế? Không thể nào.

- Dù coi như chưa khỏi hoàn toàn thì chút trọng lượng của em cũng chẳng thể gây ảnh hưởng gì.

Tôi bĩu môi tỏ vẻ quyết không tin lời hắn.

Nụ cười của hắn càng rõ nét hơn:

- Em lo lắng cho ta phải không?

- Là tôi lo cho cái đệm ghế sofa của tôi.

- Tiểu Tường, tin ta đi. Vì em, ta sẽ không lấy mình ra đùa giỡn đâu.

Lời nói của hắn rất quả quyết, hơn nữa còn có tính xúi giục và mê hoặc, do đó, tôi thấy dao động.

Tôi đến bên hắn, bấm đầu ngón tay vào lưng hắn, hỏi:

- Có đau không?

Thương Ngô bật cười, duỗi cánh tay đặt vào eo tôi đẩy ra sau lưng, nhân lúc tôi loạng choạng, liền túm vào đùi tôi, khi đứng lên thì tôi đã ngồi chắc chắn trên lưng hắn rồi.

Cách lớp áo mùa đông dày cộp, tôi vẫn cảm thấy vai và lưng hắn gầy gầy nhưng rất rộng, khiến tôi có cảm giác cực kỳ chắc chắn.

Tôi ôm cổ hắn, bả vai hắn làm cảm tôi hơi đau.

Trong trí nhớ của mình, hình như chưa có ai từng công tôi. Ngày nhỏ, bố chỉ đặt tôi lên cổ hoặc lên vai.

Thế nhưng cảm giác lúc này sao thân quen đến vậy, như thể đã từng diễn ra vô số lần. Có một người công tôi, cứ đi, đi rất xa, đi rất lâu...

- Trước đây, anh có từng công tôi như thế này không?

- Có.

- Thường xuyên chứ?

- Ừ!

- Kể từ khi chúng ta ở bên nhau sao?

- Kể từ ngày đầu tiên ta quen em.

- Tôi nhớ, hình như anh từng nói vì tôi mà đã lấy chín trăm chín mươi chín giọt sương mai. Nhưng nay tôi mới một nghìn tuổi. Vậy chẳng phải là khi tôi vừa ra đời, anh đã công tôi chạy khắp nơi sao?

- Ừ.

- Anh còn nói, trước đây tôi không hề có bố mẹ, vậy ai nuôi tôi trưởng thành?

Thương Ngô thở dài, ngoái đầu lại nhìn tôi, nói:

- Tiểu Tường, là ta nuôi em khôn lớn.

Ồ...

Hóa ra, không phải là tôi nuôi chồng, mà tôi là bà vợ được hắn nuôi nấng.

Cơn kích động này khiến tôi không thốt nên lời trên suốt đường về. Thương Ngô cũng không nói gì nữa, chỉ chậm chậm đi từng bước, từng bước.

Đêm mùa đông, gió rất mạnh nhưng có lẽ vì hai chúng tôi dựa sát vào nhau nên không hề cảm thấy lạnh. Bàn tay hắn đang đỡ lấy tôi cũng không còn lạnh giá như ban chiều nữa.

Sau khi trở về nhà tắm giặt xong, tôi vốn định mở máy tính ra xem Lâm Lỗi có Online không để hỏi anh ta rốt cuộc vì sao không liên lạc với bạn bè. Nhưng vừa mới đăng nhập, máy tính lập tức bị gấp lại.

Thương Ngô đứng sau lưng tôi, trên tay cầm một cốc sữa nóng, nói:

- Uống đi rồi ngủ.

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi ngoan ngoãn nghe lời.

Có lẽ vì thái độ ngoan ngoãn của tôi quá khác so với lúc thường dẫn đến việc hắn có chút cảnh giác, không yên tâm nên lại nhấn mạnh thêm một câu:

- Phải ngủ ngay đây nhé. Không được đợi ta đi ra ngoài rồi lại lén bò dậy chơi đâu.

- Anh không ngủ cùng tôi sao?

-... Hả?

Tôi chớp mắt lộ rõ vẻ ngây thơ nhất, lạnh lợi nhất, nói:

- Ông bố hử ơi, buổi tối người ta sợ ngủ một mình.

Thương Ngô giật giật khóe mắt:

- Bố... bố...

- Tôi luôn thích kiểu bố nuôi con gái gì gì đó, không ngờ tự mình giờ cũng có thể được trải nghiệm. Hay quá!

Khóe miệng Thương Ngô rần rật, nói:

- Bố... con gái...

Tôi lao lên phía trước, ôm chặt eo hắn, giọng nũng nịu, nói:

- Người ta không thèm quan tâm, người ta chỉ muốn bố ngủ cùng mà, người ta muốn ôm bố cơ.

Giọng nói của Thương Ngô bắt đầu run rẩy:

- Ôm... ôm...

Tôi thấy trêu như vậy đã tương đối rồi, chọc thêm nữa có khả năng hắn sẽ phát hỏa nên dừng lại, rồi lặn vào giường, vẫy vẫy tay về cao sang, nói:

- Bản cung phải đi nghỉ rồi. Hổ công công lui ra đi.

- Công... công...

Có lẽ tim gan và đại não của Thương Ngô đều có phần tê liệt bởi màn biểu diễn biến mặt sau khi trao giải Oscar của tôi. Khuôn mặt hắn không chút cảm xúc, hai mắt nhìn thẳng, đi ra ngoài.

Do đó, tôi chui vào chăn cười sặc sụa, một chút gió lạnh ủa đến, nằm bên cạnh tôi lúc này là một anh chàng mặc bộ quần áo ngủ mỏng manh.

Khuôn mặt hiền lành của anh chàng nhìn tôi, nói:

- Để chứng minh ta không phải là công công, tối nay, ta đặc biệt cho phép con kiểm tra thoải mái. Ta thương con lắm đấy, có cảm động không?

- ...

Được lắm, đồ con hổ biến thái! Người thắng rồi!

Tôi đưa tay đẩy hắn ra, nói:

- Tôi đang đến tháng, đi ra đi.

Hắn nắm chặt tay tôi, không còn vẻ đùa cợt, trêu chọc lúc trước, giọng hắn chậm rãi nhưng kiên định:

- Tiểu Tường, ta biết lúc này em rất buồn. Trước mặt ta, em không cần phải tỏ ra mạnh mẽ, càng không cần phải giả vờ.

Tôi nhìn hắn, nói:

- Sao anh không hỏi tôi là đã xảy ra chuyện gì?

- Dù có xảy ra chuyện gì thì cũng qua mau thôi, vì có ta luôn ở bên cạnh em.

- Mãi mãi bên tôi sao?

- Mãi mãi.

Tôi chớp chớp mắt, vùi đầu vào lòng hắn, quệt nước mắt lên ngực hắn, nói:

- Thương Ngô, may mà có anh ở đây.

- Ta luôn ở đây.

- Thế nên, đàn ông không phải là thứ gì tốt đẹp, trên thế giới này chỉ có bố là tốt thôi.

Tôi quá mệt nên ngủ rất ngon, lấy cánh tay của Thương Ngô làm gối, hít hà hương rừng ban mai thoang thoảng mà hắn mang đến.

Mãi mãi là bao lâu? Đây là câu hỏi rất thông tục và cũng là một câu hỏi không lời đáp.

Nhưng tôi nghĩ, so với cuộc đời ngắn ngủi mấy mươi năm của loài người, một nghìn năm không hề rời xa có thể được coi là mãi mãi rồi.

21. Chương 12

CHƯƠNG 12 - Mối quan hệ hỗn loạn

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi bị cú điện thoại của Trứng muối làm thức giấc.

- Tao không chịu trách nhiệm đâu!

Cùng với thứ khí phách và âm lượng đủ để đăng ký hát một trong Nhà hát lớn Quốc gia, Trứng muối hét tới suýt rách màng nhĩ của tôi, chấn động mạnh đến nỗi tôi không còn chút cảm giác buồn ngủ nào. Sau đó cô nàng cúp phăng máy, chỉ để lại một tràng tút tút dài khiến tinh thần tôi ỉ ỉ ê, mơ màng...

Tôi cầm lấy điện thoại, mắt nhìn vào ánh sáng lơ mơ xuyên qua khe rèm, bản thân một lúc, sau đó nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng ai đang nói.

Chẳng lẽ Thương Ngô luyện công đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, bắt đầu sắm vai cho bản thân, mình nói mình nghe, mình đánh mình đau chẳng? Không thì sáng sớm tinh mơ thế này, ai đã đến chơi?

Tôi dụi dụi mắt, lê đôi dép ra phòng khách thì thấy Thương Ngô đang thì thầm to nhỏ với Ngưu Bôn. Nhìn thấy tôi, cả hai cùng ngậm miệng lại.

- Tứ Ngưu, sao anh lại đến đây? - Đầu óc lơ mơ của tôi bắt đầu có phản ứng. - Anh tỉnh rượu rồi ư? Trứng muối đâu?

Mấy câu hỏi liên tiếp của tôi không có lời đáp vì khuôn mặt điển trai, trắng trẻo của Ngưu Bôn đang ửng đỏ đã lặng lẽ quay đi hướng khác, về thềm thềm của anh chàng vô cùng cuốn hút, trong lòng tôi chưa kịp rung rinh thì đã bị một chiếc áo khoác từ trên trời rơi xuống quấn lấy người như gói bánh chưng.

- Cần thận không bị lạnh.

Nhìn khuôn mặt không nét biểu cảm của người đang cài khuy áo cho mình là Thương Ngô, tôi chợt hiểu, hóa ra cổ áo của bộ đồ ngủ hình gấu quá rộng làm lộ cảnh xuân nên mới khiến anh bạn Ngưu Ngưu thấy ngại...

- Tứ Ngưu này, dù gì anh cũng là vị thần đã sống mấy nghìn năm rồi, sao da mặt lại mỏng thế?

Tôi cười lớn, đồng thời, ý tưởng nữ ác bá chòng ghẹo con trai nhà lành trong tôi lại trào dâng. Tôi cắn môi, liếc mắt, đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, nhấn giọng từng từ:

- Hay anh vẫn là con trâu đực còn trinh?

Khuôn mặt Ngưu Bôn càng đỏ hơn rồi bỗng nhiên anh chàng chớp chớp hàng mi dài, răng cắn vào môi dưới trông có vẻ như sắp khóc, khiến tấm lòng “thương hoa tiếc ngọc” của tôi bị khuấy động. Đang định đến bên vỗ về, nhân tiện tán tỉnh thì bỗng nghe thấy giọng đau khổ của Thương Ngô:

- Trước đây, quả đúng là như vậy, giờ thì không phải nữa rồi.

Ngưu Bôn nấc lên một tiếng rồi úp mặt vào tay,

Chứng kiến tình cảnh này, đầu tôi chẳng khác gì có sét đánh ngang qua, cơ thể như tan ra thành khói:

- Anh, anh, anh... Trứng, Trứng, Trứng...

Thương Ngô ngược lên trời thở dài, gật đầu.

Tôi không thể thoát nổi thành lời.

Kết hợp với câu nói ban nãy của Trứng muối, trước mắt tôi như hiện ra cảnh tượng tuyệt đẹp, khi bà chị già tấn công anh chàng đẹp trai.

Anh chàng đẹp trai với đôi mắt say sưa, cánh môi mơ màng, bị bà chị với đôi mắt đỏ rực nhảy bổ lên người. Sau đó, rất nhanh chóng và thuần thục, hai bên cởi phăng áo ra, trần trụi nhìn nhau, ánh mắt người nọ dán chặt vào cơ thể không mảnh vải che thân của người kia.

Bà chị luôn chiếm thế thượng phong, thực hiện vai trò dẫn đường chỉ dẫn một cách thành thục, khơi gợi đến nụ hôn ướt át. Anh chàng đẹp trai lúc đầu nửa muốn nửa không rồi sau đó lại chủ động, cuối cùng dẫn đến tình yêu nóng bỏng, quần quýt đam mê, hừng hực như củi khô gặp lửa...

Sau khi xong việc, bà chị tự nhiên như không, phủ tay ra đi mà không để lại tởm Nhân dân tệ nào. Anh chàng đẹp trai lại đi tìm ý nghĩa của tình yêu trong niềm hân hoan cao độ của xác thịt. Một người chạy trốn, một người đuổi theo, hoa tàn hữu ý, nước chảy vô tình. Đúng là một vở kịch tình yêu sâu sắc nhưng tàn khốc.

Nhưng từ từ đã...

Theo như tôi được biết, những người Trứng muối thích từ trước đến giờ toàn là người nam tính, mạnh mẽ. Cô nàng không muốn nhìn thấy nhất là mấy anh chàng mỹ miều mà yếu đuối, thiếu chất đàn ông. Đây cũng chính là lý do tôi qua tôi yên tâm để cô nàng và Ngưu Bôn cùng về với nhau. Hơn nữa, rõ ràng hôm qua cô nàng chưa say, không thể làm chuyện hoang đường này được, trừ khi, chân tướng của sự việc chính là...

- Được lắm. Tứ Ngưu, anh quả không hổ danh mặt người dạ thú, dám mượn hơi men để giả điên, giở trò với Trứng muối.

Nghĩ đến người chị em tốt luôn giữ gìn bản thân mình trong hai mươi bốn năm trời bỗng tự nhiên bị “châm kim”... ồ không, bị một châm thấy máu, tôi không kìm được cơn tức giận, nhảy bổ tới tóm cổ áo Ngưu Bôn, nói:

- Đừng tưởng rằng mình là thần tiên thì không phải chịu trách nhiệm.

Ngưu Bôn gục đầu, không hề phản kháng, cứ để mặc tôi giày vò. Nhưng Thương Ngô lại không nỡ trông thấy người anh em tốt bị đàn áp quá thảm, hấn tóm chặt tay tôi, ý bảo tôi buông ra.

Trong khi giằng co, khóa áo khoác của Ngưu Bôn bị phanh ra, để lộ cái cổ nồn nà và rất nhiều vết bầm tím đáng nghi trên đó.

Trứng muối đói khát đến đâu mà lại cắn dã man như thế...

Tôi toát mồ hôi, buông tay ra. Thương Ngô đứng giữa tôi và Ngưu Bôn, không biết nên giải quyết thế nào, chỉ vuốt vuốt mái tóc rối bù của tôi, nói:

- Chẳng phải cậu ấy đến đây để tìm Trứng muối sao?

Ngưu Bôn cũng ngẩng đầu lên, vẻ khẩn thiết nhìn tôi nói:

- Chị dâu, chị có biết cô ấy ở đâu không? Tôi phải tìm thấy cô ấy ngay mới được.

Thấy vẻ lo lắng của anh chàng dành cho Trứng muối, tôi quyết định tha thứ hành vi cầm thú của anh ta, rồi lập tức bấm máy gọi cho Trứng muối. Điện thoại vừa réo một hồi đã có tiếng trả lời. Tôi vội vã:

- A lô!

- Đậu phụ già, tao phải lên máy bay rồi. Hẹn năm sau gặp lại nhé!

- Hả? Mày...

- Tút TUT...

Tôi bản thân nhìn chiếc điện thoại chỉ còn lại tiếng TUT TUT, sau đó vội gọi lại thì nghe thấy một giọng nữ tuyệt hay vang lên: “Số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

- Sao vậy?

- Nó lên máy bay rồi.

Ngư Bôn sững người, hỏi:

- Đi đâu?

- Nơi bọn họ nghiên cứu vũ khí hạt nhân được coi là căn cứ quân sự cơ mật, người bình thường không thể biết cụ thể là chỗ nào. - Tôi nghĩ một lát, nói: - Hình như nó từng nói là ở cái gì mà sa mạc Gobi¹...

Ngư Bôn thở dài, cau mày lại trông rất tuyệt vọng, cảnh tượng này khiến trái tim dễ bị sắc đẹp lay động trong tôi mềm nhũn, do đó tôi nhẹ nhàng an ủi:

- Anh cũng đừng lo lắng quá! Mọi người đều trưởng thành cả rồi. Tình một đêm cũng không phải là điều gì khó chấp nhận. Hơn nữa, tính cách của Trứng muối vốn thoải mái, vô tâm, chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà bùng bột khốc lóc, treo cổ đâu. Chi bằng đợi nó bình tĩnh lại rồi tính. Dù sao, xuống máy bay là nó sẽ phải mở di động.

¹ Sa mạc Gobi là sa mạc lớn nhất châu Á, nằm trên lãnh thổ Trung Quốc và phía nam Mông cổ.

Ngư Bôn cười méo mó, lắc lắc đầu, tâm trạng vẫn rối bời như trước, nói:

- Chị dâu à, không đơn giản như vậy...

Nghe anh chàng nói thế, tôi sững người:

- Chẳng lẽ vì chuyện đã quan hệ nên phải yêu sao? Hay là anh muốn nó phải chịu trách nhiệm? Dựa vào cái gì? Cả hai đều là lần đầu...

Ngư Bôn không phủ nhận, khuôn mặt bỗng trở nên đa sắc, trông rất ưà nhìn.

Thương Ngô háng giọng:

- Đừng nói linh tinh.

Tôi ngoái đầu lại, ngạc nhiên:

- Hai người có dùng Durex không? Chắc không phải vừa thử đã trúng chứ? Cả hai khác nhau về chủng tộc nên... con tương lai sẽ là mặt người thân trâu hay là mặt trâu thân người, hay là bề ngoài là người mà bên trong là thú, hay là...

- Tiểu Tường... - Cuối cùng Thương Ngô cũng không kìm được nữa, túm lấy cổ tôi bịt miệng lại để tôi không còn thao thao bất tuyệt phán đoán nữa: - Giữa thần và người không thể có con được.

- Ô! Thế thì may quá, may quá... - Tôi yên tâm rồi, nhưng ngay sau đó lại lập tức nghi hoặc: - Thế chuyện Nhị Lang Thần và Trầm Hương¹ là thế nào?

-... Toàn là hư cấu.

- Cũng có nghĩa là không tồn tại những điều cấm kỵ không được yêu đương giữa người và thần sao?

- Dù không có điều cấm này, nhưng...

Tôi thấy vui rồi.

Nói thẳng ra là, thực ra tôi cũng rất muốn trông thấy Ngư Bôn và Trứng muối ở bên nhau, rốt cuộc cả hai đều là những người bạn mà tôi hiểu rõ. Nếu có thể gán ghép thành một đôi thì đúng là nhân duyên lớn. Hơn nữa, tôi tin rằng, dưới vẻ ngoài yếu đuối của Ngư Bôn ẩn chứa một trái tim mạnh mẽ, cùng với thời gian, nhất định sẽ khiến Trứng muối phải tâm phục khẩu phục.

Tuy là giữa người và thần có khoảng cách về tuổi thọ nhưng chỉ cần Ngư Bôn bằng lòng thì có thể vui vẻ một đời cùng với Trứng muối.

Thương Ngô chẳng phải cũng có ý định như vậy sao? Muốn cùng tôi ở lại nhân gian, sống trọn một đời.

Tôi đang nghĩ đến cảnh vui thì lại nghe thấy giọng Thương Ngô:

- Dù không có quy định nào rõ ràng nhưng thần và người yêu nhau là đi ngược lại với sự cân bằng của đạo trời.

1 Nhị Lang Thần và Trầm Hương đều là con của thần tiên và người phạm.

Vì hễ cứ yêu nhau rồi sẽ rất có khả năng không hài lòng với cuộc đời mấy chục năm ngắn ngủi mà muốn nghìn năm, vạn năm bên nhau. Vậy nên, để tránh việc thần tiên lợi dụng pháp lực kéo dài tuổi thọ cho người yêu, thậm chí ép hủy định số trong lục đạo luân hồi, thiên đình đã đặt ra cách trừng phạt nhất định đối với vị thần nào dám yêu người trần...

Nói đến đây, hần tạm dừng lại, rồi đưa mắt nhìn anh chàng Ngưu Bôn vẫn đang cúi đầu lặng lẽ, thần sắc hần có phần nghiêm trọng, xen lẫn ái ngại:

- Nếu không vì ở lại giúp ta, cậu ấy sẽ không...

Ngưu Bôn ngẩng đầu đón cái nhìn của Thương Ngô, ánh mắt không hề lảng tránh, hai mắt sáng rõ, cặp môi mỏng khẽ mở, vẻ kiên định:

- Lần này hoàn toàn là do tôi sơ ý, không liên quan gì đến anh. Đợi khi tìm thấy Trứng muối và sắp xếp thỏa đáng xong, tôi sẽ quay về chịu phạt. Chỉ có điều, một mình anh đơn độc chốn này...

Thương Ngô đặt tay lên vai anh ta, cười sang sảng, nói:

- Sao thế? Không tin vào bản lĩnh của ta sao? Qua thời gian này, ta sẽ đưa chị dâu về tìm cậu uống rượu.

Ngưu Bôn cũng cười nói:

- Mặc dù tôi và anh không còn là tộc trưởng nữa nhưng cũng đâu thể vô kỷ luật như thế?

1 Lục đạo luân hồi: Lục đạo là sáu đường, luân hồi là xoay vần. Lục đạo luân hồi chính là trời, A tu la, người, địa ngục, ma đói, súc sinh.

- Sao lại không?

- Được. Tôi sẽ ở Trúc Thanh các say một trận cùng anh và chị dâu.

Một hổ, một trâu thoải mái đập tay với nhau, đúng là tình cảm vạn tượng.

Nhưng người bị phốt lờ đã lâu là tôi thì không kìm nén nổi:

- Rốt cuộc hai người đang nói về cái gì vậy? Tứ Ngưu phải về chịu phạt gì? Còn nữa, sao anh không được làm tộc trưởng nữa?

- Bị phạt rồi thì đương nhiên không được ngồi vị trí đó nữa. - Tứ Ngưu kéo khóa áo ban nãy bị phanh ra, gói gọn mình trong chiếc áo khoác, chỉ để lộ mỗi khuôn mặt đẹp, anh ta cười e thẹn, nói: - Chị dâu không phải lo. Chút hình phạt của tôi so với hình phạt anh ấy phải chịu lúc đầu thì...

- Được rồi. Cậu mau đi đi. - Thương Ngô vội phẩy tay ngắt lời rồi chêm thêm một câu: - Có cách nào tìm được Trứng muối không?

Ngưu Bôn lại cười méo mó, đáp:

- Có lệnh phù của tôi trên người cô ấy, ắt sẽ tìm được.

- Lệnh phù là gì?

- Lúc đó... - Ngưu Bôn lại đỏ mặt, lắp bắp nói: -... Tôi sợ cô ấy là người phạm... không chịu được... nên dùng vật đó hộ thân cho thể xác và linh hồn của cô ấy. Không ngờ, khi tôi còn đang ngồi thở thì cô ấy đã lên đi mất...

Tôi ngồi bên cạnh nghe đã lờ mờ hiểu.

Nói đơn giản là thế này, rất có thể do Ngưu Bôn quá mạnh nên để tránh cho của Trứng muối không phải chịu đau đớn nên anh chàng liền lấy danh nghĩa công để mưu lợi tư một phen, dùng thứ giống như con dấu của cơ quan.

Không ngờ, cơ thể Trứng muối không những không bị tàn úa mà còn sống sờ sờ, tinh thần tráng kiện chạy đi, mang theo cả “con dẫu”...

Tôi vội hỏi:

- Như vậy thì có nguy hiểm cho Trứng muối không? Nó và anh đã làm chuyện đó rồi, liệu có bị trời khiển trách hay không?

- Không đâu. - Ngưu Bôn vừa nói vừa quay người, giọng dịu dàng nhưng ý tứ rõ ràng: - Đến ngay cả cô ấy mà tôi không bảo vệ được thì tôi còn mặt mũi nào làm thần tiên, như thế thì làm yêu tinh cho xong.

Lúc này, khí phách của anh chàng trâu thật ngang trời.

Trời vẫn chưa sáng mà đã xảy ra biến cố lớn như thế này, dẫn đến việc Ngưu Bôn rời khỏi đã lâu mà tôi vẫn còn choáng váng.

Thương Ngô cũng không đoái hoài gì đến tôi, chỉ mãi ở trong bếp bận làm bữa sáng.

Đợi đến khi sữa và trứng rán được bê lên trước mặt, tôi mới lấy được một chút đầu mối:

- Giờ anh là thần tiên, còn tôi là người.

Thương Ngô tỏ vẻ không quan tâm, đáp:

- Nói thừa.

- Vậy sao anh còn nói sẽ ở lại đây cùng tôi?

- Đúng thế. Thì sao?

Tôi tức giận:

- Thế chẳng phải là làm trái với quy định gì đó của các người sao? Anh không phải chịu phạt chắc?

Thương Ngô nhún vai, mắt nheo lại. Hắn hơi khom người, hai ngón tay nắn nắn cằm tôi, giọng nói chậm rãi như cười, phả hơi nóng vào khắp mặt tôi:

- Quy định là dùng để phá. Hơn nữa, ta đâu phải chưa từng phá quy định.

Trời đất, giỏi, giỏi quá!

Tôi bỗng phát hiện ra rằng khi không phải là anh chàng đẹp trai dịu dàng hay thẳng nhóc đáng yêu, con hổ đói này vẫn có chút tác dụng đối với tôi. Thậm chí, lợi ích hắn mang lại còn có xu hướng tăng lên với cấp số nhân.

Vì Ngưu Bôn rời khỏi nhân gian một cách đột xuất nên quán thịt nướng Mãnh Ngưu tạm thời giao cho Thương Ngô quản lý. Để nhanh chóng phục hồi, Thương Ngô phải cố gắng giữ mình trong hình dáng một đứa trẻ, vì vậy hắn lấy danh nghĩa là đến giúp bố trông coi, vung tay vung chân ra đáng trước đám nhân viên phục vụ mặc đồng phục hình bò.

Trước đây hắn thường xuyên có mặt tại quán cùng Ngưu Bôn, giờ lại là con trai của ông chủ mới, cũng chính là mang thân phận thái tử gia, nên nhân viên trong tiệm không ai dám coi thường.

Hơn nữa, con hổ này tuy bé người nhưng tướng mạo lại khó đăm đăm. Hắn chỉ cần chắp tay sau lưng, ngẩng cao đầu, chau mày, sải cặp chân ngắn đi vài vòng, cũng đủ khiến đám nhân viên không dám làm càn.

Tôi đi sau hắn để mượn oai hùm, hưởng lây chút uy phong rồi sau đó tung tẩy đi làm.

Trương Thần vẫn xin nghỉ, tôi không ngó ngàng gì đến văn phòng của anh, chỉ chú ý đầu làm việc.

Buổi trưa, tôi cùng đồng nghiệp gọi đồ ăn bên ngoài mang đến, nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục thiết kế.

Sau khi tan làm, tôi đến quán thịt nướng kiếm bữa, ăn no uống đủ rồi lại thấy vô vị nên học Thương Ngô đánh cờ. Tôi luôn bị con hổ đó cốc đầu, cuối cùng cũng nhớ được là “Mã đi đường hình chữ nhật, Tượng đi đường chữ điền”.

Tám rưỡi tối, chúng tôi về đến nhà, chín rưỡi Thương Ngô đi ngủ, còn tôi chơi game Nông trại vui vẻ và Đại chiến ma cà rồng, đến mười một giờ thì lên giường ngủ.

Trước đó, tôi vô số lần điện thoại cho Trứng muối và Ngưu Bôn nhưng đều không liên lạc được. Có lẽ họ đã vào trong phạm vi cấm địa nên cắt hết mọi quan hệ với thế giới bên ngoài. Dù sao cũng có vị thần trâu khí phách ngang trời ở bên, do đó không cần phải lo lắng.

Buổi sáng hôm sau tỉnh dậy, con hổ luyện công từ sớm tỉnh mơ đã về chuồng, trên bàn bày gọn gàng sữa đậu nành, quẩy và bánh cuộn trứng.

Tôi dắt con hổ nhỏ chen chúc lên xe buýt, lên xe điện ngầm. Nhờ vẻ mặt đáng yêu, hóp hỏn của hân mà lừa được các chị có tấm lòng đôn hậu nhường chỗ. Thật quá tốt.

Tiến trình hôm sau cơ bản là giống ngày hôm trước nhưng có đôi chút khác lạ.

Ngày thứ ba, Trương Thần quay về công ty báo cáo, đồng thời đệ đơn xin nghỉ việc với lý do cá nhân là muốn đổi đến nơi khác sinh sống.

Tôi nghĩ, anh muốn rời xa thành phố phồn hoa, náo nhiệt này để đến một thị trấn nhỏ yên tĩnh, giản đơn. Chắc hẳn vậy sẽ có lợi cho việc hồi phục sức khỏe của cô Thiên thần mùa hạ?

Trương Thần bận rộn bàn giao lại công việc, trong phòng còn có hai dự án lớn chưa hoàn thành. Tháng tiếp đó, mọi người ai ai cũng đầu tắt mặt tối, đến ngay cả cô lùmng Tiểu Diệu cũng lâu lắm rồi không thẫn thờ nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ.

Thế nên, ngoài chuyện công việc ra, tôi và Trương Thần không còn sức đâu nhắc đến những thứ khác.

Ồ đúng rồi, gần đây ngày nào cũng ăn chung uống chung với Thương Ngô dẫn đến việc trọng lượng cơ thể có xu hướng tăng lên, vì thế tôi cũng chẳng vào phòng làm việc của Trương Thần lấy đồ ăn nữa. Không biết cái lọ đó có còn đầy hay không? Tối nào anh cũng làm thêm đến tận khuya, liệu có ăn gì lót dạ không?

Thời khắc cuối cùng của mùa đông trôi qua trong không khí tắt bật, ai cũng tui bụi làm việc.

Cuộc sống mỗi ngày của tôi và Thương Ngô tương đối lặng lẽ và khá đơn giản. Tóm lại, chỉ là ăn cơm, đi ngủ, đánh cờ, cốc đầu - hân đánh tôi.

Ngưu Bôn và Trứng muối, hai kẻ thần - người quan hệ bất chính vẫn không thấy tăm hơi đâu, cũng chẳng biết có phải Ngưu Bôn đã bị đầu đạn hạt nhân uy vũ của đất nước tôi bắn lên tận cung trăng mà chòng ghẹo Hằng Nga rồi không...

Buổi tối hôm liên hoan chia tay Trương Thần, trăng rất tròn, sao rất sáng, thời tiết cực kỳ dễ chịu.

Chúng tôi bê tha, ăn uống ca hát mãi, đến tận nửa đêm mới kết thúc.

Theo thói quen trước đây, tôi và Trương Thần ở cùng một hướng, anh liền gọi taxi đưa tôi về nhà.

Trương Thần ngồi trên ghế phụ, còn tôi ngồi ở hàng ghế sau, vẫn có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của anh qua lưng ghế. Hình như đã lâu lắm rồi, tôi không gần anh đến vậy.

Hàng lông mi sau cặp kính hơi rủ xuống, không thể thấy được đôi mắt bị che khuất, chỉ trông thấy khóe mắt phía đuôi mày, không còn nét cong cong quen thuộc nữa mà rất thẳng, chẳng biểu hiện bất kỳ tâm trạng nào.

Cả hai lặng lẽ suốt đường về, trong taxi đang phát bài Ngày tháng êm đêm của La Đại Hựu. Lời ca đau đốn kể về khoảng thời gian đã qua: “Nhưng mong em nhớ lấy, mãi mãi ghi nhớ rằng, chúng mình từng bên nhau những ngày tháng êm đêm...”.

Đến nơi tôi ở, Trương Thần xuống xe trước, anh mở cửa xe cho tôi, vẫn dịu dàng và chu đáo như xưa.

Sau đó, anh lấy cái lọ thủy tinh lớn từ trong vali ra, trong lọ không còn chứa đủ các loại đồ ăn vặt nữa mà thay vào đó là vô số ngôi sao may mắn nhiều màu sắc.

- Tiểu Đậu, cái này tặng em.

Tôi đưa tay nhận lấy. Rõ ràng cái lọ rất nhẹ mà không hiểu sao tôi thấy nặng vô cùng.

- Những thứ này... đều do anh gấp sao?
- Ủ. - Giọng Trương Thần khe khẽ, hơi khàn: - Em giữ nó làm kỷ niệm nhé.
- Vâng.
- Muộn quá rồi, em về nghỉ sớm đi.
- Vâng.
- Anh đi đây.
- Vâng.

Trương Thần quay vào xe, anh hạ cửa kính xuống:

- Tiểu Đậu...
- Dạ?

Anh lặng lẽ nhìn tôi, khóe miệng khẽ mở, cặp mày và mắt cong cong:

- Tạm biệt em.

Khuôn mặt tôi lại giãn ra, nở một nụ cười, nói:

- Tạm biệt anh.

Tiếng động cơ ô tô vang lên, ánh đèn sau xe rất nhanh chóng biến mất giữa bóng tối mịt mù. Tôi ôm cái lọ ma thuật nay đã không còn phép thuật nữa, khóe mắt cay cay: Tạm biệt... không còn được gặp lại nữa rồi...

Trận pháo hoa đó, lọ thủy tinh ngôi sao may mắn, là những thứ êm đềm mà chúng tôi từng có.

Tôi yêu anh, tôi tin, anh cũng yêu tôi.

Nếu cho chúng tôi thêm chút thời gian nữa, có thể chúng tôi sẽ yêu nhau không gì chia tách nổi. Nếu như không có điều gì bất thường, không có sóng gió, có lẽ chúng tôi sẽ cưới nhau/sinh con và bên nhau trọn đời.

Nhưng làm gì có “nếu như”.

Thất tình lần này, tôi rất buồn nhưng không thấy khó vượt qua như lần trước.

Khả năng là vì có Thương Ngô ở bên nên tôi không còn thời gian mà oán giận, buồn khổ.

Nhưng còn một khả năng lớn nữa là vì tôi vẫn chưa dần quá sâu.

Rốt cuộc, sở dĩ tôi quyết định yêu anh, chỉ là vì muốn quên đi Lâm Lỗi.

Rốt cuộc, trong thời gian yêu anh, tôi vẫn chưa có cơ hội sở hữu một hồi ức “khắc cốt ghi tâm”.

Dù sao đi chăng nữa, cuộc tình này đã được đánh một dấu chấm hết, không oán hận, không hy sinh, thậm chí đến ngay cả sự nuối tiếc cũng nhàn nhạt.

Kết cục thế này, thực ra lại là tốt nhất.

Xoay lưng lại, tôi chợt thấy một người không biết đã đứng bên cánh cổng sắt khu nhà từ khi nào.

Hắn dựa người vào tường, nghiêng đầu, hai tay đút túi. Khuôn mặt điển trai đó đủ khiến trái tim các cô nàng tan nát.

- Anh chẳng nói chẳng rằng, muốn dọa chết tôi sao?
- Em dễ bị dọa thế chắc?
- Sao giờ này rồi vẫn chưa ngủ, chẳng phải anh luôn đi ngủ lúc chín rưỡi à?

Thương Ngô không đáp, chỉ đi về phía tôi, cười mà như không cười, nhìn tôi vẻ dò xét:

- Không tồi, tâm trạng vẫn tương đối ổn định.

Tôi trợn mắt.

- Ta những tưởng, em sẽ lại chảy nước mũi cơ.

- Sao tôi phải khóc? Anh nói “lại” là sao?

Thương Ngô khẽ hứ một tiếng, tỏ vẻ phớt lờ câu hỏi của tôi, sau đó dùng ánh mắt trên cái lọ tôi đang ôm trước ngực, nhướn mày lên, không nói gì.

Tôi thở dài, vẻ đau khổ:

- Sao anh biết?

Thương Ngô liếc nhìn tôi:

- Chút tâm tư của em, sao có thể giấu nổi ta? Đừng quên rằng, em là do một tay ta nuôi lớn.

Tôi im lặng, sau đó đá vào chân hắn, nói:

- Công tôi.

- Tôi thất tình rồi.

- Ta biết từ lâu rồi.

- Mấy bước nữa là đến thang máy rồi, công gì mà công?

- Ai bảo đi thang máy chứ? Đi cầu thang bộ!

Thấy hắn muốn chạy, tôi lập tức ngồi thụp xuống, tỉ tê:

- Người ta không thiết sống nữa, bố không thương con rồi.

Thương Ngô bối rối.

Trong thời gian này, có lúc con hổ nhỏ gọi tôi là “Mẹ”, có lúc tôi gọi con hổ lớn là “Bố”. Mối quan hệ của chúng tôi bao hàm cả quan hệ giữa bố và con gái, mẹ và con trai, loạn luân, người - thú... Tóm lại là vô cùng biến thái.

Thương Ngô bước đến, bịt miệng tôi lại, xốc tôi lên lưng, nói:

- Ta sợ em rồi đấy. Nửa đêm khuya khoắt, cẩn thận kéo bị khiêu nại vì tội quấy nhiễu nhân dân.

Tôi đại thắng!

Tiếng bước chân của Thương Ngô khiến đèn cảm ứng trong cầu thang từng tầng bật sáng rồi lại tắt đi.

Kề sát má hắn, nghe thấy hơi thở đều đặn của hắn, tôi bỗng nghĩ, nếu như cứ để hắn công thế này thì thật không tồi.

- Anh có mệt không?

- Không mệt.

- Tôi có nặng không?

- Không nặng.

- Vậy tôi chẳng cần giảm cân nữa.

- Giảm cái gì? Giảm nữa thì thành cỡ A à.

-... Tôi đâu có bảo giảm ngực.

- Đồ ngốc, có thịt thì tay sờ mới thích.

- ... Thịt thịt, còn tay sờ nữa... - Tôi nghiêng rằng, cắn vào tai hắn, nói: - Đồ lưu manh!

Hơi thở hắn lập tức rối loạn.

- Tiểu Tường...

Giọng nói hình như cũng biến điệu rồi.

- Cái gì?

- Đừng thách thức sự kiềm chế của ta nữa.

- Bố không kiềm chế tốt sao?

- ...

Thương Ngô dừng bước, ngoái đầu nhìn tôi, tai hắn lướt qua vành môi tôi, rất nóng:

- Có phải em muốn ôn lại chuyện tình yêu cùng ta tại đây không?

Tôi tỏ vẻ nghiêm trọng như đang thảo luận vấn đề học thuật, nói:

- Thực ra, tôi luôn có một ước nguyện, mong anh giúp tôi thực hiện.

Hắn bị tôi làm cho ngẩn ra, vội hỏi:

- Ước nguyện gì vậy?

- Sau này, trên mộ tôi, anh hãy khắc dòng chữ: “Trả về nguyên trạng”.

- Trả về... nguyên trạng...

Hắn sưng người, sau đó dần hiểu ra, cuối cùng buông tay, phớt lờ bỏ đi.

Còn tôi thì ngồi ôm cái mộng bị ngã, cười như ma làm.

22. Chương 13 Part 1

CHƯƠNG 13 - Rung động vì tình

Gần đây, cuộc sống của tôi rất sung túc, có ăn, có uống, có bố, có con...

Điều quan trọng nhất là số tiền tích lũy trong ngân hàng đã có dấu hiệu tăng ổn định. Trong thời đại bão giá khắp nơi, một cái bánh bao nhân thịt có giá là một tệ rưỡi mà giờ bé tẹo, trông như anh em sinh đôi với cái bánh tiểu lung bao1, thì điều nói trên quả không dễ dàng, quả khiến lòng người hưng phấn, thậm chí là một chuyện đại hỷ cảm động cả Trung Quốc.

Lý do không có gì lạ lắm, chính là quán thịt nướng của Ngưu Ngưu.

Mọi người đều biết “dân dĩ thực vi thiên2”, một người bình thường cách cuộc sống xa hoa những mười vạn tám nghìn dặm như tôi, một phần ba lương tiêu vào việc ăn uống, nên thường thì sau khi ăn chực ở quán thịt nướng cùng với Thương Ngô, cái ví của tôi rõ ràng đỡ xẹp hẳn.

1 Tiểu lung bao: Một loại bánh bao nhỏ nhân thịt từ Thượng Hải, chứa nước trái cây.

2 Dân dĩ thực vi thiên: Dân lấy việc ăn làm điều quan trọng hàng đầu.

Dù sao Thương Ngô cũng đang rảnh rỗi không có việc gì làm, nên phần lớn thời gian trong ngày, hắn đều ở quán.

Trong bộ dạng hổ con, hắn là thái tử gia, khi biến thành hổ lớn, hắn là ông chủ tiệm thật sự.

Trước đây không lâu, chúng tôi phát hiện, giấy phép kinh doanh của tiệm này và các giấy tờ liên quan khác đều mang tên Phó Thương Ngô, lại còn có cả chứng minh thư đính kèm. Có lẽ thần bảo hộ Ngưu Ngưu đã nhờ người anh em chuyên làm giấy tờ giả nào đó giúp đỡ.

Nói một cách khác, quán thịt nướng Mãnh Ngưu này thực ra được mở là vì Thương Ngô.

Cũng có thể do Ngưu Ngưu đã sớm biết một người nghèo như tôi khó lòng đảm đương nổi việc ăn uống của con hổ kia. Cũng có thể là vì, anh chàng đoán được Thương Ngô sẽ chọn việc ở lại nhân gian nên bố trí trước cho hắn một nơi an cư lập nghiệp.

Nhắc đến anh chàng Ngưu Ngưu, tôi không khỏi nhớ tới Trứng muối. Đôi uyên ương này vẫn tiếp tục trạng thái mất tăm mất tích, sống không thấy người, chết không thấy xác. Thế nhưng Thương Ngô lại vô cùng thân thiện đối với việc này nên tôi cũng chẳng tội gì mà lo lắng linh tinh.

Nói đến Trứng muối, tôi bỗng nhớ tới một câu của vị Tử Tử nào đó: “Đàn ông là động vật suy nghĩ dựa vào nửa thân dưới, tùy tiện kết hợp với một người phụ nữ nào đó cũng có thể đạt được cao trào, nhưng phụ nữ thường chỉ khi kết hợp với người đàn ông họ thích thì mới có thể tìm thấy khoái cảm. Vậy nên để biết mình yêu một người đàn ông hay không? Hãy lên giường với anh ta”.

Luận điểm này nghe ra có phần hợp lý, nhưng nếu nhớ sau khi lên giường, phát hiện cảm giác không đúng thì phải làm sao? Có thể hăm phanh giữa chừng không???

Sở dĩ tôi suy nghĩ vấn đề này là vì tôi muốn làm rõ xem rốt cuộc mình và Thương Ngô có hợp nhau không?

Việc này nói ra nghe có vẻ hoang đường, nhưng dù gì tôi cũng là người con gái dễ bị tổn thương vì liên tục phải chịu vết thương tình ái, khó tránh được khả năng đại não tạm thời ngừng hoạt động, nhận thức không rõ, dẫn đến hành động bột phát, hại người, hại mình.

Thương Ngô cứ suốt ngày đi lại trước mặt tôi, hơn nữa, theo như chút lương tâm không còn nhiều trong tôi mà nói, hắn thực sự đối xử với tôi quá tốt, tốt đến mức trời giận, người oán, tốt đến mức nổi da gà.

Tuy nhiên, phụ nữ là chúa hay nhầm lẫn giữa cảm động và động lòng. Chuyện khiến tôi cảm động thì có, có rất nhiều, còn những chuyện khiến tôi động lòng liệu có hay không, và có bao nhiêu?

Ôm trong lòng mỗi nghi vấn đó, tôi nhìn người đang ở bên cạnh, chợt thấy buồn thương.

Tôi thực sự có chút biến thái, khẩu vị cũng hơi khác người, nhưng dù thế nào, cũng chưa đến mức lập kế lên giường với một thằng nhóc bảy tám tuổi, đặc biệt còn là thằng nhóc nghiện chơi Đại chiến ma cà rồng đến nổi mặt mày méo mó.

Hai tuần nay, Thương Ngô nói là đã đến giai đoạn khôi phục quan trọng nên phải cố gắng bảo tồn pháp lực, do đó gần như cả ngày hắn giam mình trong bộ dạng một đứa trẻ.

Vì mọi cảm hứng, sở thích đều chuyển từ các bộ phim Hồng Kông, Đài Loan sang mấy trò chơi nhảm nhí trên máy tính, nên con vật quý hiếm thuộc loài động vật được bảo vệ cấp một của quốc gia kia bá chiếm chiếc máy tính của tôi, đến chết cũng không rời, khiến tôi lâu lắm rồi không xem được phim tình yêu đồng tính... Đương nhiên, trong hoàn cảnh sống chung với một thằng bé như hiện nay, tôi cũng khó tìm được bộ phim đồng tính nào hợp khẩu vị...

Nhắc đến phim đồng tính, tôi lại nghĩ, trước đây hình như tôi luôn chỉ nghiên cứu việc hai người con trai làm thế nào với nhau, chứ chưa bao giờ nghiên cứu quá trình “yêu” thực sự giữa nam và nữ. Không biết vị trí cơ thể, tư thế, các bước... là đều nằm xuống hay mỗi người một tư thế khác nhau...

Ý nghĩ nổi tiếp ý nghĩ ủa tới ngày một nhiều, cuối cùng, khi tôi nhìn thấy một bông hoa nhỏ màu vàng non đang đung đưa đón gió trên màn hình máy tính, trong lòng bỗng thấy ngứa ngáy, không kìm được, lẩm bẩm: “Bông hoa hướng dương này thật cuốn hút, cái tư thế hướng về mặt trời kia...”.

Thương Ngô hoàn toàn phớt lờ tôi, tiếp tục toàn tâm với việc mua súng đánh nhau với bọn ma cà rồng, hắn chỉ dùng giọng nói trẻ con, trả lời ngắn gọn:

- Trời tối, không có ánh mặt trời.

- Vậy thì lúc nào mới có?

- Giờ là mùa mưa, dự báo thời tiết nói rồi, ít nhất còn âm u một tuần nữa.

Tôi vô đầu bứt tóc, lăn lộn trên ghế sofa. Hắn thực sự đang thảo luận về vàng mặt trời trên trời với tôi sao?

- Thương Ngô...

Tôi vuốt ve mái tóc mềm mượt của hắn, nói một câu như trong phim truyền hình Đài Loan khiến người khác thấy ê răng.

- Người ta làm đủ rồi.

- Ủ.

- Tôi làm mẹ đã gần hai mươi ngày rồi.

- Ủ.

Một mắt Thương Ngô dính vào màn hình chơi game, một mắt liếc tôi, sau đó hắn vừa giết ma cà rồng đầu rơi khắp nơi, vừa ôm máy tính bỏ lên đùi tôi, cuối cùng với khuôn mặt còn đờ đờ sát khí, hắn nói với giọng yếu ớt, đáng thương vô cùng:

- Mẹ không thích con nữa sao?

- ...

Con hổ này có khả năng bị tâm thần phân liệt rồi, chắc chắn là thế.

Bản năng người mẹ trong tôi lại trỗi dậy không sao dè nén nổi, đành chấp nhận ôm hắn vào lòng, véo véo cái má non choẹt của hắn, rồi tiện thể thơm hai cái, nói:

- Xét thấy trước đây anh làm bố tôi trong nhiều năm nên tôi đành chịu một thêm vài ngày vậy.

- Phải bồi bổ tinh thần và thể lực, nếu không đến lúc đó, người mệt sẽ là em đấy.

Câu nói tưởng như vô tình, nghe thực sự trong sáng và ngây ngô của hắn lại kích thích máu trong tim tôi gần như trào ngược lên não.

Không nên trêu chọc người đàn bà đang đói khát, con hổ chết tiệt này chắc chắn là cố ý đấy.

Sau khi nhận thức được điều đó, tôi bắt đầu phát cuồng, kẻ sát vào cái tai nhỏ, mềm mại của hắn, thì thầm:

- Tôi thật sự muốn biết tôi có thích anh không?

Bàn tay nhỏ bé của hắn bỗng run rẩy, khiến một hàng ma cà rồng vượt qua hai đường phong tỏa:

- Làm thế nào mới biết được?

Tôi vẫn nhẹ nhàng như thổi gió bên tai hắn:

- Phải xem lúc trên giường, tôi có thể tìm thấy khoái cảm từ anh không?

Lần này, bàn tay hắn không run rẩy nữa mà dờ ra, mấy giây sau, từ máy tính vang ra tiếng chim kêu thảm thiết đến xé gan xé ruột.

Tôi cố tình tỏ ra ngạc nhiên, nói:

- y da! Ốc của anh bị ma cà rồng ăn rồi.

Lúc này hình như cổ hắn có phản ứng dờ, trông giống hết một con rô-bốt. Hắn nhìn tôi, chớp chớp cặp mi dài, giọng nói còn thoảng hơi sữa, hỏi:

- Ma cà rồng chỉ ăn mất ốc của người ta thôi, cơ thể người ta vẫn còn đây, mẹ có muốn ăn không?

- ...

Trời! Từ bị động, thoáng cái đã biến thành chủ động, đúng là một con hổ lưu manh!

Choáng nữa là, tình này, cảnh này, đoạn đối thoại này liệu tôi đã đủ để bị bắt vào tù ngồi một gông chưa?

Không đợi tôi trả lời, Thương Ngô đã đóng máy tính lại rồi đuổi hai cái chân ngắn ra, nhảy xuống, sau đó đi vào phòng ngủ, trong mười giây đã biến thân xong.

Không biết con hổ lớn trước mặt này đang nghĩ gì mà lại khoác trên mình một chiếc sơ mi trắng cùng với cái quần âu màu xám chĩnh tề, trông như chú rể bên nhà trai vậy.

Tay áo được xắn lên tận khuỷu, cổ áo để mở ra ba cúc, đôi chân dài thẳng tắp trong chiếc quần mỏng, đai quần vừa khít với người, khiến cặp mông đầy đặn nhô cao...

Phù...

Mười mấy ngày rồi không gặp hiện thân của con hổ lớn nên khả năng đề kháng mỹ sắc của tôi giảm mạnh theo cấp số nhân, cứ chạy miết về cực âm.

Huyết dịch trong người tôi như chảy ngược.

Thương Ngô vẻ mặt nghiêm túc đi đến, ngồi cạnh tôi, cánh tay trải rộng trên lưng ghế sofa rồi ôm tôi một cách rất tự nhiên:

- Tiểu Tường...

Giọng nói âm trầm nhưng rất rõ ràng, còn mang vẻ gợi cảm, nghe hay đến nỗi mắt tôi rưng rưng.

- Ông bố hổ, cuối cùng bố cũng về rồi.

Hắn lộ rõ vẻ bối rối, rồi trong thoáng chốc lại khẽ cười, kéo vai tôi vào lòng, nói:

- Nhớ ta rồi phải không?

Nụ cười của hắn khiến lục phủ ngũ tạng, tim gan tỳ phổi của tôi bỗng biến thành một làn khói đen bay lên trời. Đến khi gò má áp vào lồng ngực đã lâu không gặp, đến khi ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng, thì trong đầu tôi chỉ còn lại hình ảnh một bông hoa hướng dương đang tỏa sức nảy nở dưới ánh mặt trời như một cô gái lâu xanh...

Phật Tổ ơi, lúc này không thử thì còn đợi đến khi nào?

Nếu tôi thực sự đã thích hắn thì sẽ làm chuyện vui vẻ với người tình ngay, không cần quan tâm những thứ linh linh khác.

Nhưng nêu tôi không... hoặc chưa... tôi sẽ nhìn thẳng vào mắt hắn, rồi đá một cái... như vậy hình như hơi khó... chắc chắn sẽ bị hổ cắn một miếng! Hay là dứt khoát tấn công “bông hoa cúc” của hắn? Tóm lại là không thể để mình bị thiệt!

Chủ ý đã rõ, tôi bám vào cổ, tiện thể ngồi lên đùi hắn. Từ trên nhìn xuống, thấy ánh mắt ngạc nhiên của hắn, tôi hình thần hỏi:

- Tiếp theo, người chủ động sẽ là tôi hay anh?

Hắn lại cười, cặp môi mỏng khẽ mở, hơi nhếch lên, hai tay ôm trọn eo tôi, nhún vai đáp:

- Tùy em.

Thật biết tôn trọng phụ nữ.

Câu nói của hắn khiến tôi cảm động đến nghẹt thở.

Ngón tay tôi lẩn vào người hắn qua cổ áo rộng, làn da hắn nóng bỏng, sờ vào thấy âm ẩm, nhẵn mịn, cảm giác rất tuyệt.

Nhưng tiếp theo nên làm gì?

Não bộ như đang bị sung huyết, tôi cố gắng nhớ lại tình tiết trong các bộ phim đồng tính...

Lật người hắn lại, để hắn nằm bò trên sofa, sau đó cởi quần áo hắn, rồi...

Thế nhưng, lý luận của Trứng muối là xây dựng trên cơ sở người con gái bị tấn công chứ không phải là chủ động tấn công. Nếu làm ngược lại, thì sẽ ra kết luận gì nhỉ?

Thấy tôi dừng lại, Thương Ngô cười hỏi:

- Em sao thế?

- Hay... hay là, anh chủ động nhé?

Hắn không hề khách sáo, lật ngay người tôi ra, đè xuống, một tay đỡ lấy gáy tôi, tay kia đang ở vùng eo tôi, từ từ di chuyển tới địa điểm có size 36C. Qua bộ đồ ngủ cotton, nhiệt độ của lòng bàn tay hắn nhanh chóng nướng tôi thành con cá thiếu nước.

Miệng tôi khát khô, hắn vùi đầu vào mớ tóc sau tai tôi, hơi thở có phần gấp gáp chạm khẽ vào tai, đi vào màng nhĩ và chiếm đoạt tầng biểu bì đại não của tôi...

Tôi cử động chân tay, tóm lấy đám quần áo trên người lum, chỉ muốn xé toạc ra để bước vào một trận chiến hoang dại, thì nghe thấy giọng Thương Ngô vô cùng nhỏ nhẹ:

- Bộ quần áo này đắt lắm đấy.

- ...

Tôi bỗng dừng tay lại.

Hắn nén cười rồi tiếp tục kích thích hệ thống thần kinh đáng thương của tôi:

- Tiểu Tường, em thích ta làm như thế này với em không?

Tôi trả lời trong cơn mê loạn:

- Thích.

- Em có thích ta không?

Tôi mơ màng đáp:

- Thích.

Hắn lại khẽ cười, tôi như sức tĩnh:

- Anh lừa tôi!

- Đã biết kết luận rồi thì dừng lại vậy.

- ...

Thương Ngô buông tôi ra, ngồi thẳng người trên ghế sofa, thở dài thườn thượt, khuôn mặt trắng trẻo của hắn vẫn hơi ửng đỏ.

Tôi bò dậy, xô hắn ngã rồi đè lên người hắn, nói:

- Anh đã châm lửa rồi còn muốn bỏ chạy sao?

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, hai mắt lim dim:

- Chẳng phải em nói muốn khắc trên mộ mình hàng chữ “Trả về nguyên trạng” sao? Ta đang giúp em thực hiện nguyện vọng đó.

- Bây giờ, nguyên trạng không bằng đồ dùng lại. Anh thấy đấy, nhà mua lại, giá cũng có thấp hơn so với chung cư mới đâu.

-... So sánh hay lắm...

- Nhà này của tôi vẫn mới, nếu anh không đến ở thì người khác sẽ được lời thôi.

- Em dám!

Thương Ngô hứ một tiếng rồi đột nhiên kéo mạnh tôi xuống, ôm chặt vào lòng khiến tôi nghẹt thở.

- Tiểu Tường, em hãy nhớ, em còn nguyên hay đã qua sử dụng, đều do ta quyết định.

Hì hì, lại bắt đầu rồi, nhưng tôi thích!

Thú tính nổi lên, tôi đang định phá tan lớp bọc còn niêm phong suốt hai mươi bốn năm rưỡi của mình, thì lại nghe thấy giọng hần:

- Bây giờ chưa được...

- Cái gì chưa được?

- Ta...

- Anh... anh... không được?!

Tôi ngạc nhiên, giọng dậy hỏi:

- “Héo” ư?

Sắc mặt Thương Ngô tím lại, rồi ửng đỏ, rồi lại trắng bệch và cuối cùng là hơi tái:

- Em xem, ta có “héo” hay không?

Tôi cúi đầu nhìn theo ánh mắt của hần, trông thấy một “tiểu đệ đệ” vô cùng khỏe mạnh, cường tráng, đang trong tư thế ngẩng cao đầu.

- Ta đã nói với em rồi, bây giờ là thời kỳ khôi phục quan trọng cuối cùng, nên có một số chuyện tạm thời không được làm. - Thương Ngô nằm bất động tại đó... có lẽ không động đậy được thật, khuôn mặt hần tỏ vẻ kim nén, giọng nói khàn khàn: - Đợi thêm một tuần nữa, trời sẽ nắng lên thôi.

Thế thì tôi còn biết làm gì đây? Đành phải tắt lửa.

Đang ỉu xiu đình bò dậy thì hần lại dang tay ôm chặt lấy tôi, giọng nhẹ nhàng, vui vẻ:

- Tiểu Tường, đừng cử động. Ngoan nào, để ta ôm em một lát.

Tôi ngân ngấn nước mắt nhìn hần, nói:

- Anh muốn đợi để bình tĩnh lại sao?

Mặc dù không hoàn toàn thực hiện thí nghiệm theo lý luận nhưng tôi nghĩ mình đã có được kết quả. Tôi bắt đầu thích Thương Ngô.

Dự báo thời tiết rất chuẩn, mấy ngày sau đó quả nhiên mây đen dày đặc, mưa dầm dề không dứt, cảm giác chỗ nào cũng ẩm ướt khiến tâm trạng tôi ỉu ề.

Thương Ngô vẫn độc chiếm chiếc máy tính của tôi để tiếp tục cuộc chiến không ngừng nghỉ với đám ma cà rồng, tôi đành phải tối nào cũng lúi thủi xem chương trình dự báo thời tiết được phát với một thời lượng nhất định, vào một giờ nhất định trên kênh truyền hình Hồ Nam...

Trời ấm lên, con thú nhỏ vốn yêu thích vận động trong trạng thái trần truồng càng trở nên lộ liễu, không thêm che đậy. Đặc biệt là sau khi tắm xong, hần luôn để người ướt nhẹp, chạy đến trước mặt tôi, giơ chiếc khăn tắm lên, yêu cầu đồng dục:

- Mẹ lau khô cho con!

Do vậy, tôi đành phải chịu thương chịu khó lau cẩn thận, từng li từng tí cho con hổ nhỏ. Da trẻ con đúng là đẹp, vừa trắng, vừa hồng, trơn nhẵn lại non nớt, dùng ngón tay ấn ấn, cảm giác như chạm vào thạch rau câu vậy. Đặc biệt là cặp mông rất có độ đàn hồi và còn cả “chú chim nho nhỏ” rất đáng yêu, rất cuốn hút nữa... OH MY LADY GAGA...

Dừng lại!

Người phải kìm nén, không thể kìm nén rồi lại tiếp tục phải kìm nén là tôi cuối cùng quyết định đưa con hổ nhỏ ra ngoài chơi. Cứ ở cùng hần trong không gian kín mít thế này, không chừng chưa hết cuối tuần thì tôi đã lỡ tay gây ra hành động cấm thú nào đó khiến trời giận, người oán mất.

Ngày Chủ nhật hình như chỗ nào cũng đông nghịt người. Tôi dắt tay con hổ nhỏ chen vào khu bán đồ hiệu dưới đường ngầm, sau đó chưa dạo được mấy cửa hàng, tên nhóc bên cạnh đã dùng cái giọng trẻ con tội nghiệp nói với tôi:

- Mẹ, con mệt!

Trước con mắt yêu thương trẻ em của quần chúng xung quanh, tôi dùng ánh nhìn sáng ngời tình mẹ để che đậy khuôn mặt đáng lẽ nên biến thành dì ghẻ của mình, rồi cười hiền từ, bế hẳn lên.

Thương Ngô vòng cánh tay nhỏ bé, mềm mại ôm lấy cổ tôi, tay kia làm đèn chỉ đường. Hẳn không ngừng chỉ bên này, chỉ bên kia, dùng cái giọng còn hơi sữa nói:

- Vào đây xem, ra kia xem...

Hãy chờ xem bà xé tan xác mày ra ăn thế nào!

Tôi cố nhẫn nhịn.

Đúng là ông trời có mắt, ánh bình minh nhanh chóng hiện ra trước mắt.

Tôi bế trên tay con hổ nhỏ đang hò hét đòi đi xem phần mềm chơi game. Với tư thế dõng non lập biển, vượt qua đám người, hai chân tôi nhanh như những mũi tên, tiến vào cửa hàng được bài trí sang trọng nhưng chỉ có lẻ tẻ vài khách hàng.

Thương Ngô cũng người trong thoáng chốc rồi nhanh chóng bị các kiểu mẫu sản phẩm khác nhau với đủ loại kích cỡ, chất liệu bảo vệ môi trường, nhưng có thể đạt đến hiệu quả nguyên thủy nhất, làm chói lòa cặp mắt hổ, khuôn mặt đỏ lên vì ngượng.

Vì con hổ đáng ghét ngày nào cũng trêu chọc trước mặt, sau lưng tôi, nên hôm nay tôi sẽ để những bộ đồ lót gợi tình này báo thù cho mình. Ồ hiền gặp lành, làm điều ác sẽ gặp báo ứng. Chưa thấy báo ứng, chẳng qua là chưa đến lúc mà thôi, không tin thì hãy ngẩng mặt lên trời xem liệu ông ấy đã tha cho ai?

Chỉ đáng tiếc, vốn định để hẳn chọn từng bộ trước, sau đó tôi sẽ thử cho hẳn xem. Nhưng kết quả, nhân viên bán hàng lại là một cô gái tốt bụng, nhân hậu và chính trực, không đành lòng nhìn thấy bông hoa nhỏ của tổ quốc chịu ảnh hưởng độc hại, nên khi chúng tôi vừa bước vào cửa, cô ta liền đón lấy con hổ nhỏ đang ngượng ngùng, rồi đặt lên chiếc ghế trước quầy. Điều này đã dập tắt ý tưởng biến thái của tôi.

Nhưng không sao, tôi mua một bộ về để kích thích nồng độ adrenalin¹ của hẳn cũng được.

Tôi chậm rãi lượn quanh một vòng, chọn một bộ màu đen ẩn hiện đầy mê hoặc. Đang định cầm ra thanh toán thì nghe thấy giọng con hổ Thương Ngô, người vẫn ngoan ngoãn ngồi cúi đầu ở phía kia từ bây giờ. Hẳn bỗng nhiên ngẩng đầu, cặp mắt to ánh lên vẻ ngậy ngô, đáng yêu, giọng nói trong vắt, đầy phấn khích:

- Chị ơi, bố thích bộ màu đỏ cơ.

- ...

Trời đất!

Chỉ với một câu nói, không những hạ một bậc vai vế của tôi mà còn trực tiếp biến thân phận tôi thành người tình hoặc bà hai, hoặc người thứ ba đang đưa đứa con trai chưa thành niên của người tình đi mua đồ dùng trên giường dành cho người lớn... Tóm lại là hẳn biến tôi thành một mục đàn bà xấu xa, nhơ nhuốc, bỉ ổi, đáng xấu hổ, khiến tất cả mọi người căm ghét...

Đồ cảm thú, coi như người lợi hại!

Trước ánh nhìn đầy phẫn nộ và khinh bỉ của cô nhân viên kinh doanh chính trực, tôi thanh toán, cho đồ vào túi, sau đó lôi tên khốn trong vỏ bọc một đứa bé ngoan ngoãn rời khỏi đó.

1 Adrenaline là hormone do tuyến thượng thận tạo ra và có nhiệm vụ điều hòa sự hoạt động của thần kinh.

Sau khi ra ngoài, tôi còn chưa kịp trút giận thì hẳn đã lại nhảy nhót, hò hét như người chẳng có việc gì làm:

- Cửa hàng đằng kia xem ra rất đặc sắc, chúng ta mau qua đó đi.

Nếu như không sợ bị đánh tập thể, tôi đã ném tên khốn chết tiệt này xuống đất rồi giẫm lên, rồi...

Tôi nuốt cục tức vào bụng, bế con hổ nhỏ chen vào xem, thì ra là một cửa hàng bán đồ trang sức theo trào lưu, chính là thứ phong cách hiện đại mà người ta thường lấy dây da khâu vào những đồ vật bằng bạc với tạo hình kỳ dị rồi đeo lên người.

Những thứ dành cho giới trẻ này không hợp với người chừng chạc như tôi. Tất nhiên, Thương Ngô cũng không có cảm hứng lắm đối với tất cả những thứ không liên quan tới đồ ăn, vậy nên chúng tôi chỉ xem qua loa. Đang định đi thì tôi vô tình nhìn thấy một sợi dây không có vẻ gì là nổi bật được đặt ở trong góc.

Sợi dây cũng giống như những thứ khác, đều là dây da đen kết hợp với đồ bạc, nhưng mặt dây không phải là hình đầu lâu, hay là dao, là súng, mà lại là hình một cái chăn. Mặt dây chuyển hình cái chăn này không những không được chế tác một cách tinh tế mà còn có phần cầu thả, nhưng trông nó lại nhỏ xinh, đơn giản và đáng yêu.

Hình như tôi đã từng hứa sẽ mua chăn cho Thương Ngô. Lần đầu thì do để quên trên đường, sau này thì tôi lại suốt ngày quên, sau này nữa thì thời tiết cũng ấm lên, không cần dùng đến chăn nữa.

Dù nói thế nào, thì tôi vẫn còn nợ hần một việc. Vậy nên, cứ tạm thời mua một cái gọi là tượng trưng trước, rồi khi nào đến mùa đông sẽ mua chăn thật cho hần.

Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ mua loại chăn lông vịt dày nhất, ấm nhất, nhẹ nhất. Dù sao tôi vẫn còn cơ hội, thời gian còn dài mà...

Thương Ngô tỏ vẻ không tán thành với ý thích của tôi:

- Sao lại mua sợi dây này? Trông chẳng đẹp chút nào.

Tôi phát vào gáy hần, nói:

- Xấu xí thế này thì đương nhiên là mua cho con rồi.

- Mua cho con á?

- Có lấy không?

- Có.

Thương Ngô vội đeo sợi dây vào cổ, hơi dài, nhưng đợi sau khi hần biến thân xong có lẽ sẽ vừa.

- Tiểu Tường... - Thương Ngô thì thầm.

- ... Hả? - Tôi hơi ngạc nhiên, khi biến thành hổ con, hần rất hiếm khi gọi tôi như thế.

- Cảm ơn em. Đây là món quà thứ hai mà em tặng ta.

- Thứ... thứ hai á? - sáo tôi không nhớ nổi đã từng tặng hần thứ gì khác nhỉ?

- Ủ. - Thương Ngô thơm một cái thật kêu, vào má tôi, rồi nở nụ cười rực rỡ như mùa xuân trăm hoa đua nở, nói:

- Món quà đầu tiên là hai mươi cái bánh bao, ta đã ăn vào một hơi hết sạch.

Chỉ tiện thể mua một bữa sáng mà cũng gọi là món quà, lại còn khiến hần nhớ như in trong đầu, khi nhắc đến còn vô cùng xúc động. Như thế đủ thấy rằng, bình thường tôi vô tâm, sơ ý đến nhường nào.

Xấu hổ quá!

Thế nhưng từ khi quen biết đến giờ, hình như hần chưa hề tặng tôi cái gì, đến một bông hoa cũng chẳng có. Nói như vậy có nghĩa là, hần không bằng tôi, còn quá đáng hơn cả tôi.

Tôi thấy yên lòng.

Lại thế nhưng nữa, những thứ hần mang lại cho tôi là những thứ mà ngay cả những điều phong hoa tuyết nguyệt nhất hay những món đồ có thể trông thấy, sờ thấy cũng không thể nào sánh được.

Tôi lại thấy xấu hổ quá!

Trong những dòng suy nghĩ nối tiếp nhau này, tôi đã hoàn thành buổi đi dạo cùng con hổ. Về đến nhà, mệt đến tê hông, đau lưng, chân mỏi nhừ, không còn sức mà thử bộ đồ lót gợi cảm nữa, nên tôi lên giường ngủ sớm.

Thương Ngô cũng không hề nhắc đến chuyện này, có lẽ là do không muốn kích động “tiểu đệ đệ” vẫn còn đang trong trạng thái tơ non...

23. Chương 13 Part 2

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi ngủ dậy không thấy Thương Ngô đâu, thì tưởng hắn đi luyện công rồi. Thế nhưng tắm xong, mặc xong quần áo, chải xong tóc mà vẫn không thấy hắn xuất hiện.

Điều này khiến tôi lo lắng, vì hắn không về thì tôi ăn sáng bằng gì?

Vậy nên, dựa dẫm người khác không bằng dựa vào chính mình. Vốn quen những ngày tháng sống như đại gia có Thương Ngô phục vụ, giờ bỗng nhiên rời hắn ra, tôi thật sự thấy không quen.

Tôi không quen, không quen, thì ra không biết tự bao giờ tôi đã quen với những ngày có hắn ở bên.

Hai con người ở cùng nhau, điều đáng sợ nhất không phải là những cơn tức giận sùng sục dâng trào, mà lại là thói quen dựa dẫm lẫn nhau, giống như đã thuần thực với một thói quen của người khác, không phải mình. Vì nếu cứ như vậy, đến lúc chia tay sẽ phải trải qua nỗi đau khôn cùng.

Ví dụ dễ hiểu là lần đầu chia tay với Lâm Lỗi...

Tôi vừa than thở, vừa rầu rĩ, vừa đi giày, định tranh thủ thời gian ra quầy bán đồ ăn sáng mua hai cái bánh bao mang đến công ty. Bỗng nhiên cửa bật mở, một anh chàng điển trai khiến người khác khó kìm lòng hồi hải chạy vào:

- May quá, may quá! vẫn kịp. Ta sợ là em đã đi rồi.

Con hổ lớn thở hổn hển, đung đưa gói đồ ăn trong tay:

- Đợi ta một lát, ta gọi xe đưa em đi. Cầm lấy ăn trên đường.

Tôi chằm chằm nhìn hắn đầm đìa mồ hôi lao vào phòng ngủ, nửa phút sau đã áo sông chỉnh tề đi ra:

- Anh đi cướp về đây à? Sao trông mệt thế?

- Em nói đúng đấy. - Thương Ngô đứng đối diện với chiếc gương, nhanh chóng vuốt lại chỗ tóc rối, nói: - Hai tấm vé này chẳng phải là cướp mới có được hay sao?

- Vé ư? Vé gì?

- Vé tàu.

- Anh mua vé tàu làm gì?

- Để chúng ta cùng về nhà hôm mừng Một tháng Năm.

- Về nhà á?

- Kỳ nghỉ dài, chẳng phải bọn em đều về quê sao?

- Đúng... nhưng cũng không nhất định...

- Tết em đã không về nhà rồi. Lần này còn không về nữa thì khó ăn nói đấy? - Thương Ngô tiến lại, nói: - Ta biết, em vì ta ở đây nên mới không có ý định về nhà. Nhưng cũng do ta ở đây nên chúng ta càng phải về.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, khiến tôi không khỏi bàng hoàng, tôi chỉ biết hỏi một cách ngốc nghếch.

- Tại sao?

Thương Ngô nghiêm túc nói:

- Sao ta có thể để em trở thành người sau khi có chồng liền quên bống bố mẹ rồi mang tiếng bất hiếu, bất trung, bất nhân, bất nghĩa được?

-... Anh đã đẩy vấn đề lên đến một độ cao vô hạn, rất hợp với phong cách Đảng ta...

Hắn bật cười rồi giơ tay gõ vào đầu tôi, nói:

- Tiểu Tường ngốc nghếch, chẳng lẽ em không có ý định đưa ta về ra mắt người nhà và bạn bè của em sao?

Tôi càng bối rối hơn:

- Bố mẹ tôi, anh đều gặp cả rồi...

- Không giống nhau. - Hắn hơi cúi xuống, ngón tay trở khề ấn vào môi tôi, cặp mắt đen lạp lách, nói: - Khi đó ta là người yêu của em, còn hiện tại, ta là chồng chưa cưới của em.

Tôi liền thẳng thốt:

- Chồng chưa cưới á?

- Tiểu Tường, chẳng lẽ em định cả đời này chỉ sống chung với ta thôi?

Tôi thấy mình hơi choáng váng:

- Đương nhiên là không...

- Vậy thì, chúng ta vẫn cần phải cưới, đúng không?

- Đúng...

- Chúng ta đã quyết định sẽ cưới nhau rồi, nên ta là chồng chưa cưới của em, còn em... - Thương Ngô cúi người về phía trước, sống mũi chạm vào trán tôi: - đương nhiên sẽ là vợ chưa cưới của ta rồi.

Hơi thở của hắn tấp vào mặt khiến tôi hoàn toàn ngất ngây.

- Về thân phận của ta, Ngưu Bôn đã giúp sắp đặt cả rồi, bố mẹ mất sớm, không người thân thích, sau khi tốt nghiệp đại học thì tự mở một cửa hàng ăn và đang kinh doanh rất tốt. Dù không phải giàu có, bẽ thế, nhưng cũng có thể coi là một thanh niên có tiềm năng, không phải lo lắng chuyện cơm ăn, áo mặc, có thể đảm bảo cuộc sống. - Thương Ngô vừa nói vừa đẩy tôi ra cửa: - Năm nay hai mươi tư tuổi, sinh năm hổ, bằng tuổi em, mà còn là sinh cùng giờ, cùng ngày cùng tháng. Dựa vào điểm này, đảm bảo tất cả mọi người đều khẳng định chúng ta là một cặp trời sinh.

Hắn đắc ý thao thao bất tuyệt, tôi thì như sự tĩnh từ cơn mê:

- Như vậy có nghĩa là anh đi xếp hàng mua vé tàu từ sớm tinh mơ sao?

- Đúng thế. Trời còn chưa sáng, ta đã đi rồi. May mà đi sớm, xếp ngay đầu tiên, không thì khó mà mua được vé giường nằm.

Tôi xúc động mạnh!

Bao nhiêu năm làm con dâu, rồi lên mẹ chồng, cuối cùng cũng có người cam lòng trong giờ phút sinh tử, giữa đông đảo quần chúng, lao vào cướp cho tôi một tấm vé tàu để về nhà. Điều này thực sự khiến tôi không kìm nổi nước mắt...

Trong khi chờ thang máy, Thương Ngô nghiêng đầu nhìn tôi:

- Thế nào? Có phải em thấy rất bất ngờ, đúng không?

- Em định đền đáp ta thế nào?

Đôi mắt ngấn nước của tôi nhìn hắn:

- Anh thực sự muốn cùng tôi sống cuộc sống loài người thanh thản, bình dị sao?

- Nói thừa. Không thì sao ta phải tuân theo quy tắc của loài người là cùng em về ra mắt bố mẹ?
- Vậy theo quy định của loài người chúng tôi... - Tôi kéo vai hắn, thì thầm vào tai: - trước khi động phòng hoa chúc, không được làm chuyện vợ chồng.
- Chẳng còn cách nào khác, đành phải tuân theo thôi.

Thương Ngô đứng yên, nheo mắt cười, rồi thờ dài, sau đó kéo tay tôi đặt vào trong cổ áo hắn, tay tôi chạm vào làn da vẫn còn lấm láp mồ hôi. Hắn nhướn mày lên, giọng thì thầm: - Ta muốn nói với em rằng, kể từ hôm nay, trời nắng rồi đó.

- Ừ.
- Có cảm động chút nào không?
- Có.

Tôi bỗng thấy máu trong người chảy rần rần.

Đồ cảm thú, được lắm! Anh lại thắng rồi.

Nhưng để tên cảm thú này thắng một đời, có lẽ cũng rất tuyệt.

24. Chương 14 Part 1

CHƯƠNG 14 – Hồi ức

Tôi dùng thời gian của cả một ngày nhơn nhơn trước mặt sếp lướt khắp các trang web lớn nhỏ, dù có nguy hiểm và vất vả nhưng tôi cũng cố gắng tìm những thông tin liên quan. Thông qua chữ viết, hình ảnh và khả năng liên tưởng, phóng đại của não bộ, tôi đã bước đầu có chút hiểu biết về các yếu tố chính cùng trình tự trước sau trong quá trình “yêu” của nam và nữ.

Tôi rút ra một kết luận, ngoài sự khác biệt là “lối vào”, thì về bản chất cũng chẳng có gì khác lắm so với những bộ phim tình yêu đồng tính mà tôi từng xem trước đây...

Đợi đến khi tan làm, dù đáng về tôi có dung tục với khuôn mặt vàng vọt, miệng co cứng, máu mũi chảy ngược, con ngươi đảo điên, nhưng tôi chắc chắn sẽ giành phần thắng. Tôi tin mình sẽ nắm quyền chủ động, khống chế tuyệt đối trong chiến dịch sắp tới. Tôi sẽ khiến Thương Ngô mãi mãi chỉ có thể nhớ đến một mình tôi.

Khi công tác chuẩn bị tư tưởng đã hoàn tất, thì những thứ khác chỉ có tác dụng thêm hoa trên gấm mà thôi, không cần thận, có khi lại trở thành việc “vẽ rắn thêm chân”, nên tôi dứt khoát không mua mấy thứ như thuốc hay dụng cụ gì gì đó.

Hơn nữa, với sức vóc và ham muốn “nhỏ bé” của Thương Ngô, chẳng cần lo anh chàng “gió mạnh không rung”, mà chỉ sợ đến lúc đó, ngọn lửa bùng lên lại không dập tắt nổi. Nói như vậy, chẳng lẽ cần phải để ít đá lạnh bên cạnh, nếu điều trên thực sự xảy ra thì dùng đá dập lửa?

Tôi cười dâm dăng trên suốt con đường về nhà. Tôi đặt hai chai nước nho và mấy cây nến màu mua trong siêu thị lên bàn ăn. Thương Ngô không uống được rượu nên đành phải mua nước quả thay cho rượu nho, như thế lại đỡ phải dùng đến ly.

Mục tiêu của chúng tôi là, tiêu tốn ít nhất để đạt đến sự buông thả... à, không, là để đạt hiệu quả lãng mạn cao nhất.

Lúc chiều, Thương Ngô có gọi điện cho tôi, nói là bận chút việc ở quán, bảo tôi về nhà trước. Tôi đoán, hắn muốn tổ chức ăn mừng thời tiết nắng ấm hôm nay nên cố tình giữ bí mật để đem lại sự bất ngờ cho tôi.

Tôi ngân nga theo điệu một bài hát, chăm chỉ thu dọn toàn bộ bên trong và bên ngoài căn phòng nhỏ chỉ với một phòng ngủ và một phòng khách, rồi lại thay vỏ ghế sofa và ga giường. Không biết lát nữa sẽ lẫn lộn như thế nào nên vấn đề vệ sinh nhất định phải được ưu tiên hàng đầu.

Sau khi đã làm xong mọi việc, Thương Ngô vẫn chưa về, tôi liền mặc bộ đồ lót gợi tình màu đỏ rồi soi mình vào gương tạo các kiểu dáng khêu gợi. Tôi gần như biến mình khêu gợi đến nỗi suýt không tự kiềm chế được... Ôi chào, đẹp! Thế này mới gọi là đẹp các đồng chí ạ!

Thế nhưng, tôi uốn éo tạo dáng mãi, đến nỗi chân đau tay tê, thần sắc bơ phờ, tâm trạng mệt mỏi mà vẫn không thấy bóng dáng con hổ kia đâu.

Xem đồng hồ thì đã là chín giờ mười lăm phút tối.

Vì Thương Ngô luôn luôn ngủ sớm, dậy sớm nên từ trước đến nay chưa bao giờ về nhà muộn như thế này. Hơn nữa, hôm nay dù gì cũng là ngày đặc biệt, cứ cho là có chuyện gấp không thể nào hoãn được thì cũng không nên sống không thấy người, chết không thấy xác như thế này.

A! Phì phì phì!

Tôi bực tức với cái miệng quạ tha của mình. Rốt cuộc có chút mất bình tĩnh, nên quyết định gọi điện thoại cho hấn để thể hiện sự quan tâm.

Tôi vào phòng ngủ lấy điện thoại, khi ngang qua cửa sổ mới phát hiện chưa kéo rèm. Trời đất ai, nếu có kẻ nào đó nhìn trộm thì tôi nguyện cho hấn bị xuất huyết não, mãi mãi không khỏi vì đã nhìn trộm những tư thế khêu gợi của tôi.

Tôi vừa nguyện rửa vừa đi đến bên cửa sổ định “mất bò mới lo làm chuồng”, thì vô tình liếc xuống, cảnh tượng bên dưới khiến tôi suýt giống như trong lời nguyện.

Nhờ ánh trăng, ánh sao và ánh đèn đường, tôi có thể thấy rõ ràng bóng hai người đang ôm chặt nhau ở chỗ lối vào tại cửa an toàn tầng một.

Người con trai cao lớn, người con gái thon thả với những đường cong nóng bỏng. Người con gái ôm cổ người con trai, người con trai ghì chặt đôi vai của người con gái. Cảnh này, tình này thật vô cùng đẹp, vô cùng rung động lòng người.

Nếu người con trai đó không phải là người đàn ông đáng ra thuộc về tôi tối nay...

Mạch máu trong đầu tôi phút chốc như muốn nổ tung. Tôi tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác lên người rồi lại tóm đại một vật cạnh cửa, phi ra ngoài với tốc độ kinh hồn như ôm thuốc nổ lao vào lô cốt. Đi thang máy xuống tầng một, tổng cộng thời gian chắc chắn không quá năm mươi giây. Thế nhưng, khi tôi kéo chiếc cửa chống trộm ra lại chỉ thấy độc nhất một người đàn ông.

Quanh đó có mỗi nền xi măng trống rỗng, xa hơn một chút là khu trồng cây làm xanh hóa khu nhà. Nhanh như Lưu Tường1 thì cũng phải để lại cái bóng chứ?

1 Lưu Tường: Vận động viên Điền kinh của Trung Quốc đã được lưu tên trong lịch sử Điền kinh Thế giới.

Mẹ ơi! Việc bắt gặp quả tang không thành công rồi.

Nghĩ đến đây, sát khí vốn phùng phùng trong tôi bỗng nguôi đi già nửa. Có thần tiên thì ắt có yêu ma, quỷ quái. Cho dù là ai thì loài người nhỏ bé như tôi cũng đều không đấu nổi.

Hơn nữa, bắt gian phải bắt cả đôi, giờ thì không còn bằng chứng, tôi lấy có gì mà trút giận.

- Tiểu Tường, em làm gì ở đây vậy?

Thương Ngô nhìn tôi từ trên xuống dưới vẻ dò xét, hấn tỏ ra ngạc nhiên, vẻ tài diễn xuất không lộ bất kỳ sơ hở nào thì hấn đúng là bậc cao thủ.

Tôi tức điên lên, hận là không thể hoạn ngay tại trận đồ cầm thú này.

Tuy nhiên, lần nào trước mặt hấn, tôi cũng luôn bối rối, không biết có phải do ảnh hưởng thời còn bé từ kiếp trước để lại hay không:

- Tôi... tôi thấy muộn rồi mà anh vẫn chưa về, đang định đi đón...

- Đón ta? - Thương Ngô khẽ nhíu mày: - Ăn mặc như thế này sao?

Tôi cúi đầu nhìn, bên trong chiếc áo sơ mi rộng của hắn là bộ đồ lót gợi tình lúc ẩn lúc hiện, còn cả cặp đùi trắng nõn. Thôi, không nói nữa.

Hắn lại chỉ vào thứ tôi đang cầm chặt trong tay:

- Em cầm chiếc vợt cầu lông này làm gì?

- ... Để đối phó với đồ háo sắc...

- Đối phó ư? - Hắn cười hì hì: - Ta thấy, em là người dụ dỗ thì đúng hơn?

Thái độ của Thương Ngô cuối cùng cũng kích thích phẩm chất coi thường cái chết của tôi, tiếp đó tôi chưa kịp phục hồi trạng thái, hắn đã cởi áo khoác ngoài ra rồi quần vào người tôi, nói:

- Về nhà thôi.

Thật mất mặt! Thật vô dụng! Thật uổng cho nữ giới thế kỷ Hai mươi mốt!!! Mong các chị em đừng coi thường tôi...

Cứ tự oán, tự thương, tự giận, tự hờn, tự bi, tự nộ như vậy, tôi ngoan ngoãn bị Thương Ngô dắt về.

Vào đến cửa, hắn nhìn quanh căn phòng được trang hoàng như mới và cả chai nước nho cùng với nền trên bàn rồi kẻ sát tai tôi, khẽ cười, nói:

- Không đợi được à?

Hơi ấm từ miệng hắn phả ra khiến tôi xao động, vội lùi lại một bước, nhìn hắn hỏi:

- Anh cho “chim nhỏ” đi dạo xong rồi à?

-... Hả?

- Hả với hả cái gì? Ở trong cái “tổ” đó thoải mái lắm phải không?

- Tổ nào? - Thương Ngô chớp chớp mắt: - Tổ Chim là ở Bắc Kinh¹, hơn nữa không được phép vào trong đó.

Cuối cùng, cơn giận của tôi cũng bùng phát:

- Tôi không nói là người ở trong đó, mà là “chim nhỏ”, là “con chim nhỏ” không yên phận của anh đó!

Không ngờ Thương Ngô lại gật đầu:

- Tối nay, đúng là nó không yên phận lắm...

- ... Vậy tôi sẽ khiến nó mãi mãi an phận!

Tôi tức giận cầm cây vợt cầu lông lên định hành hung “Con chim nhỏ”, hắn thì chỉ dùng hai đầu ngón tay đã tước được vũ khí của tôi, rồi tiện thể kéo người tôi lại, khiến tôi hoàn toàn trở thành tù binh không còn sức phản kháng.

Hai cánh tay Thương Ngô quấn chặt kẻ không hề sợ chết mà vẫn luôn giãy giụa là tôi, giọng hắn khe khẽ, pha l.m hóm hỉnh:

- Giờ em hãy thành khẩn khai báo, vì sao ban nãy em lại xuống dưới lầu?

Sự việc đã đến bước này, tôi cũng chẳng cần do dự, giấu giếm làm gì:

¹ Sân vận động Quốc gia Bắc Kinh có tên là Sân vận động Tổ Chim, được hoàn thành tháng 3 năm 2008. Đây là sân vận động thi đấu chính của Thế vận hội mùa hè 2008 và là nơi diễn ra lễ khai mạc và bế mạc Thế vận hội này.

- Để bắt gian.

- Có phải em đã nhìn thấy gì không?

- Gian phu dâm phụ.

Hắn khẽ thở dài, quay tôi một vòng, sau đó lại đối diện với tôi, sắc mặt hắn trông vui vui:

- Em trông thấy cô ta ôm ta rồi sao?

Tôi giận dữ.

Hắn lại còn dùng giọng điệu rẻ mạt để nói ra cái việc nhơ nhuốc này. Thật vô liêm sỉ!

Cơn thịnh nộ của tôi chưa kịp bộc phát thì hắn đã nói tiếp:

- Vậy chắc hẳn em không trông thấy ta đẩy cô ta ra?

Tôi ngẩn người.

Còn có cả việc này nữa sao? Chẳng lẽ tôi mới chỉ nhìn thấy màn dạo đầu mà chưa được chứng kiến cảnh cao trào?

Thương Ngô không hề để ý đến vẻ ngu ngốc lúc này của tôi:

- Lúc đó là như thế này có đúng không? - Hắn vừa nói vừa nhắc hai cánh tay của tôi đặt lên cổ hắn.

Tôi thần thờ gật đầu.

- Tay của ta đặt ở đây, đúng không?

Hắn vừa nói vừa đặt hai tay lên vai tôi.

Tôi thần thờ gật đầu tiếp.

- Động tác tiếp theo là... - Thương Ngô vừa dùng lực đẩy một cái, tôi lập tức bị lùi ra sau khoảng một gang tay: - Là như vậy. Em đã rõ chưa hả?

Tôi thần thờ tiếp tục gật đầu.

Hắn cười vẻ hài lòng, ôm tôi về vị trí cũ rồi gõ cằm lên trán tôi, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Tường, đây là lần đầu tiên ta thấy em ghen, ghen vì ta, trông rất đáng yêu, ta rất thích.

Khi đã biết rõ chân tướng, tôi chợt thấy xấu hổ, ngại ngùng. Nhưng đã hỏi thì phải hỏi cho rõ ràng, không thể hàm hồ được:

- Rốt cuộc cô gái đó là ai?

- Đó là Mạc Linh, thầy tế của tộc ta.

Trời đất, quả nhiên không phải là người, mà là một ron hổ cái!

- Cô ta có quan hệ gì với anh?

- Quan hệ đồng tộc.

Tôi lạnh lùng hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ ôm ấp là nghi lễ khi gặp mặt của loài hổ các người. Phải chăng tôi nên vui mừng, vì cái nghi lễ đó chỉ là ôm hôn mà không phải là giao lưu trên giường?

Giọng Thương Ngô nghiêm túc:

- Cô ấy nhớ ta, chỉ có vậy thôi.

- Nói như thế nghĩa là hôm nay, cô ta tìm anh để thể hiện tình cảm sao?

- Không phải... chủ yếu không phải vì điều đó. - Thương Ngô bẹo má tôi, nói: - Sau này, có vấn đề gì thì hỏi thẳng, không được giấu trong lòng, biết chưa hả?

Xem ra, hắn không định nói tiếp về mục đích thực sự khiến cô thầy tế gì gì đó kia phải đến tìm hắn. Tôi cũng chẳng hứng thú đối với chuyện của thần tiên:

- Vậy nên, lập trường của anh đối với cô ta là kiên định chứ?
- Còn kiên định hơn cả nội dung trong Đại hội đại biểu lần thứ mười tám của loài người bọn em.
- ... Sau này ít xem chương trình thời sự thôi...

Thương Ngô bật cười, bế bổng tôi lên, đi mấy bước vào phòng ngủ, rồi cả hai ngã nhào lên giường. Hắn cởi áo khoác và áo sơ mi trên người tôi ra, khuy tay đỡ nửa bên người, ánh mắt hắn nhìn đi nhìn lại khắp lượt cơ thể tôi không chút ngại ngùng. Đôi mắt vốn đen láy của hắn như bị bộ đồ lót gợi tình phản chiếu, cũng đỏ bừng bừng, đầy hưng phấn.

Dưới ánh mắt đỏ lửa đang nhìn mình đắm đuối, tôi như bị thiêu đốt, khẽ rên lên một tiếng rồi đè người hắn xuống, đồng thời tay tôi mò mẫm tìm khóa thắt lưng da của hắn:

- “Chú chim nhỏ” tù túng lâu quá rồi. Mau cho nó ra đi dạo thôi.
- Cái “tổ” của em vẫn còn trống chứ?
- Để không hơn hai mươi năm nay rồi. Mau lên đi!

Thương Ngô cười, rồi giữ bàn tay đang háo hức không thể chờ thêm của tôi lại, nói:

- Để ta đi tắm trước đã.
- Trời đất! Lúc nào rồi mà còn để ý đến vệ sinh cá nhân? Xong việc rồi chúng ta cùng tắm.

Hắn lật người ngồi dậy, bế tôi đặt sang một bên:

- Hôm nay, ta có đi một số nơi, nhất định phải tắm rửa sạch sẽ mới được.

Hắn dùng ngón tay từ từ lướt qua khu vực trung tâm cỡ 36C của tôi, nói:

- Tiểu Tường ngoan, ta sẽ nhanh thôi.

Tôi cắn vào tấm ga, nhắm mắt xuống giường, nói:

- Có thể tắm nhanh nhưng lát nữa cho “chim nhỏ” đi dạo thì phải chậm thôi đấy.
- ...

Sau khi Thương Ngô đi rồi, tôi trở đi trở lại trên giường, đang lăn lộn đến nỗi đầu vầng mắt hoa thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Tôi tiện tay vớ lấy, chẳng thèm nhìn xem người gọi là ai mà bấm nút nghe luôn, nói giọng uể oải:

- Alô!

Không biết có phải do giọng tôi quá dâm đãng hay không mà đầu máy bên kia im lặng mất vài giây rồi mới trả lời:

- A Phúc, em đã ngủ chưa?

Tôi không lăn lộn nữa, đáp:

- Chưa...
- Anh đang ở dưới lầu.
- Có... có việc gì sao?
- Anh muốn gặp em, có được không?

Lâm Lỗi lớn hơn tôi hai tuổi, khi tôi là sinh viên năm thứ nhất thì anh ta là sinh viên năm thứ ba.

Hồi học trung học, học kém hai lớp gần như tương đương với kém hai vai vế, về cơ bản là không có điểm gì liên quan. Dù rằng thành tích học tập của anh ta rất xuất sắc, luôn là tấm gương phấn đấu của tất cả mọi người trong trường, đối với tôi mà nói, cũng không có sức hấp dẫn bằng chiếc súng cao su loại mới có tính sát thương cao. Vậy nên trong một thời gian tương đối dài, tôi hoàn toàn phớt lờ với những gì anh ta có được.

Khi lên ba, tôi đã bắt đầu xem tranh liên hoàn¹ về một trăm lẻ tám anh hùng Lương Sơn Bạc, sau khi biết chữ thì truyện của Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh là những cuốn sách gối đầu giường đưa tôi vào giấc mộng. Tôi cảm thấy, tiếc nuối lớn nhất của cuộc đời này là không được sinh ra trong cái thời đại mà kẻ cướp bóc lại là anh hùng, kẻ sát nhân không phải ngồi tù, có thể ăn thùng uống vại, trông thấy ai ngứa mắt liền tùy tiện chém mấy nhát đao, đâm vài nhát kiếm...

Nỗi tiếc nuối này khiến tôi ngày nào cũng đau khổ, chỉ có thể thông qua cách thức xưng vương xưng bá, “đại khai sát giới” trong lớp mới có thể giúp tôi giải sầu. Đáng tiếc là có một vài kẻ không hề sợ chết, lại thích động thổ trên đầu của Thái Tuế², rảnh rỗi còn đến vuốt râu hùm.

Vào năm tôi học lớp Bảy, khi vừa kết thúc thi học kỳ, tôi đang vung vẩy cái chổi đuổi theo mấy tên đáng đánh thì không cẩn thận trượt chân, ngã rồ đau.

Mấy tên đó đứng cách chỗ tôi không xa hò hét, làm mặt quỷ tỏ vẻ vui sướng khi thấy tôi gặp nạn:

- A Phúc, A Phúc à! Gọi mày đây. Sao thế? Đuổi theo chúng tao đi chứ.

¹ Tranh liên hoàn hay còn gọi là liên hoàn đồ họa, liên hoàn đồ, tiểu nhân thư... là loại sách dùng nhiều những hình ảnh liên tiếp để mô tả lại quá trình diễn ra của một sự kiện hoặc một sự việc, đề tài phong phú, nội dung đa dạng.

² Thái Tuế: Ngôi sao xấu, gắn liền với vận hạn, đen đui, rủi ro.

- Có gan thì gọi lại lần nữa, tao sẽ đánh chúng mày đến nỗi mẹ chúng mày cũng không nhận ra.

Tôi tức tối, quờ quạng định bò dậy thì thấy mấy tên đó đã bỏ đi, đúng lúc ấy, có hai bàn tay đỡ cánh tay tôi lên:

- Không sao chứ? - Giọng nói ồm ồm, đặc trưng điển hình của con trai trong thời kỳ vỡ tiếng, nghe không hay nhưng nhẹ nhàng, ấm áp.

- Không sao. - Tôi vừa bám vào lấy sức đứng thẳng lên vừa nhe răng cười, cúi đầu, phủi bụi trên quần.

- Em tên... A Phúc à?

Tôi nổi điên lên. Tôi ghét nhất người khác gọi mình bằng cái biệt danh nghe quê một cục này, gặp phải đứa nào gọi mình như thế, tôi thường xử lý nó ngay lập tức.

Do đó, tôi đang định nhảy bổ lên trút giận thì lại nghe giọng anh ta vừa cười vừa nói:

- Cái tên nghe thật đáng yêu! Rất hợp với em!

Tôi quay đầu sang nhìn, cơn giận bỗng nhiên tan biến, vẻ ngớ ngẩn của tôi càng trở nên xuất chúng hơn.

Vào chàng vạng tối một ngày giữa mùa hè, ánh mặt trời gay gắt vẫn đang rọi xuống những tia sáng vàng, chiếu lên người bên cạnh tôi. Anh ta cao cao, gầy gầy, đáng vẻ thanh thoát với nụ cười trong sáng.

Anh ta khiến trái tim Lolita của cô gái trưởng thành sớm là tôi rung động...

Anh ta nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới rồi thở phào, nói:

- Vẫn may, không bị thương nhưng lần sau em phải nhớ thắt chặt dây giày trước rồi mới được chạy.

-... Hả?

Tôi há hốc mồm ngược lên như thể mình là đứa trẻ thiếu năng thiếu khả năng tự chăm sóc bản thân trong cuộc sống. Anh ta thì há miệng cười để lộ hàm răng trắng và đều, sau đó cúi người xuống, cẩn thận thắt lại dây giày mà tôi không hề biết đã tuột ra từ khi nào.

- Mau về nhà thôi... - Sau khi thắt xong, anh ta đứng lên, nghĩ một lát rồi lại bổ sung một câu: - Chúc em kỳ nghỉ hè vui vẻ, A Phúc!

- Vâng. Anh cũng vậy.

Lần đầu tiên trong đời tôi chấp nhận cái biệt danh này, không những thế, tôi còn tỏ ra vui vẻ như một chú chuột...

Khi tôi quay lại trường lấy bằng thành tích, tôi cố ý chạy ra xem danh sách trúng tuyển kỳ thi vào cấp ba để nhớ tên trường của người đứng đầu bảng.

Những ngày sau đó, tôi giải nghệ, cải tà quy chính, khắc khổ học tập, cuối cùng nhờ ơn trời đất thánh thần, thành tích của tôi vừa đủ điểm tuyển chọn, vậy là tôi có thể ngạo nghễ bước vào trường cấp ba trọng điểm có tiếng nhất trong vùng.

Khi tôi học lớp Mười, Lâm Lỗi học lớp Mười hai.

25. Chương 14 Part 2

Sau khi kết thúc buổi lễ khai giảng đầu tiên thời cấp ba dài lê thê và vô vị, tôi day day đôi mắt vẫn còn lim dim của mình, lơ mơ theo đoàn người đi ra ngoài. Kết quả là khi đến cổng đại lễ đường, trước mặt toàn thể thầy cô giáo và học sinh, tôi đã tiến hành một cuộc tiếp xúc thân mật với nền đất bằng xi măng.

Xung quanh tiếng cười nói ầm ĩ, nổi tiếng bằng cách này khiến khuôn mặt một kẻ dày dạn phong trần như tôi cũng phải nóng ran. Tôi nảy ra một ý là nằm giả vờ chết, đợi đám người này giải tán xong thì sẽ lặng lẽ rời đi.

Ý nghĩ này không hoàn toàn ăn khớp với thực tế, vì ngay lúc đó bỗng có một giọng nói vang lên bên tai tôi, rất quen. Anh ta là chủ tịch hội học sinh, ban này đại diện cho toàn bộ các học sinh khóa trên đọc lời chào mừng trên sân khấu.

- Em không sao chứ?

- Không sao.

Dưới sự giúp đỡ của đôi tay to và ấm áp, tôi che mặt bò dậy, nói qua loa một câu rồi chỉ muốn biến đi thật nhanh.

- Em là... A Phúc phải không?

Giọng nói tuy không còn ồm ồm, hơi chửi chần của thời kỳ vỡ tiếng nữa nhưng sự ấm áp nhẹ nhàng thể hiện trong nó vẫn không hề thay đổi.

Tôi từng mộng tưởng vô số lần cảnh gặp lại Lâm Lỗi, nhưng không thể ngờ nổi vào thời điểm này, bị kịch lại tái diễn một lần nữa.

Sự việc đã đến mức này, tôi chỉ còn cách hiên ngang lộ mặt rồi đáp lại với giọng điệu thâm trầm theo phong cách của Đảng và Lãnh đạo nhà nước:

- Lâu quá rồi không gặp, mong rằng anh vẫn ổn.

Lâm Lỗi sưng người rồi nhanh chóng nở nụ cười:

- Vẫn ổn, vẫn ổn. Em cũng vậy, chẳng hề thay đổi gì.

Anh ta vừa nói vừa chuyển ánh mắt xuống dưới, nụ cười mê hồn của anh ta khiến tôi có phần choáng váng nên nhất thời không kịp phản ứng, chỉ biết đứng đó như một kẻ ngốc.

Anh ta thấy thế liền thở dài, hết sức tự nhiên cúi xuống, dùng ngón tay dài, mạnh mẽ một lần nữa thắt chặt dây giày cho tôi trước mặt thầy cô và toàn thể học sinh, những người không hiểu rõ chân tướng sự việc, đang vây kín trong ngoài.

Do đó, lần này tôi thực sự nổi tiếng vì có quan hệ mập mờ với với một nhân vật tiếng tăm trong trường...

Thực ra, tính chân thực của những lời đồn về tôi và Lâm Lỗi rất thấp. Lâm Lỗi phải đối mặt với kỳ thi đại học, dù thành tích học tập của anh ta xuất sắc nhưng cũng không dám lơ là, ngày nào cũng vui năm tháng

tuổi xuân rực rỡ của mình vào đồng sách vở. Tôi thì lại nhàn rỗi quá nhưng cũng biết là không nên phá phách, làm hại tương lai của anh ta trong thời khắc then chốt này.

Vậy nên trong cả một năm học cùng trường với anh ta, ngoài việc gặp mặt, chào hỏi, thỉnh thoảng nói vài câu hay tiện đường cùng về nhà ra, hai chúng tôi thực sự không có chuyện gì khác. Có thể coi đây là tình bạn cách mạng thuần khiết hơn cả nước tinh khiết.

Sau này, anh ta đổ vào một trong những trường đại học cao cấp, có tiếng tăm nhất Trung Quốc. Anh ta khoác ba lô đi tiếp nhận sự giáo dục của nhân dân thủ đô, còn tôi thì ở lại quê nhà, cố gắng phấn đấu vì mục tiêu thi cử mới.

Thời gian đó, tuần nào Lâm Lỗi cũng gửi thư cho tôi miêu tả cuộc sống tươi đẹp trong trường đại học, anh ta cũng thường xuyên gửi cho tôi những cuốn sách tham khảo mới nhất, hay nhất. Trong sách anh ta còn đánh dấu những chỗ quan trọng, chỗ khó và cả cách giải chi tiết. Đến kỳ nghỉ đông hay nghỉ hè được về nhà, anh ta thường hẹn tôi đi ăn ở những quán cóc bên đường rồi nói những chuyện tâm phào, nhân tiện tặng tôi những món quà nho nhỏ.

Nhưng trời không chiều lòng người. Vì tài cán của tôi có hạn, cứ coi như học bạt mạng đi chẳng nữa thì cũng không có cơ hội tiếp tục được làm bạn học cùng anh ta. Do vậy, chỉ có thể lùi bước và mong đến lần sau. Tôi ấp ủ một ước nguyện lớn lao là được cùng anh ta hít thở bầu không khí trong cùng một thành phố.

Mọi người đều biết, trong giấy đăng ký chọn trường, ngoài nguyện vọng một ra thì các nguyện vọng sau đều chỉ viết vào để gọi là có. Vì thế, ở trong cột nguyện vọng một, hai, ba và nguyện vọng trung cấp, tôi nghiêm túc điền tên một trường ở thủ đô, bên dưới tôi tùy hứng điền thêm vài trường cho hợp với quy định.

Kết quả, không hiểu là do nhân phẩm của tôi quá tốt hay quá tồi, nguyện vọng đầu tiên không đạt nhưng nguyện vọng thứ ba lại được chấp nhận.

Mặc dù trường đó cũng rất tốt, người khác nhìn vào chắc sẽ nghĩ tôi may mắn được tổ tiên phù hộ nhưng tôi thì lại chẳng hề thích thú, chỉ muốn đâm đầu chết cho xong.

Vào hôm nhận được thông báo nhập trường, tôi mặt mày ủ rũ một mình dạo quanh sân vận động, dưới ánh mặt trời gay gắt, khuôn mặt tôi trông như đĩa muối.

Không hiểu tôi đã đi lòng vòng bao nhiêu lần. Mặt trời vốn ở ngay trên đỉnh đầu nay đã lặn về phía tây. Khắp người tôi đau ê ẩm, đang định dừng hình phạt lại để về nhà tắm rửa, ăn uống rồi tiếp tục tự hành hạ thì có một người, hơi thở mang chút gấp gáp, đứng trước mặt tôi.

- A Phúc, chúc mừng em!

Tôi cúi đầu nhìn đôi giày thể thao màu trắng, không hiểu sao, mắt cay cay, những dòng lệ trào ra.

- Em... em vui quá nên khóc có phải không?

Nghe nói thế, tôi càng khóc dữ hơn, lắp bắp nói không nên lời.

Lâm Lỗi yên lặng như thể chẳng còn cách nào khác, anh ta ho một tiếng rồi cúi người nhìn tôi, hỏi:

- Rất cuộc là có chuyện gì? Đang yên lành sao lại khóc? Có gì không vui thì nói cho anh biết...

Tôi vừa nóng, vừa mệt, vừa buồn, nước mắt nước mũi đầm đìa, gục vào ngực anh ta, vò vò áo anh ta, nước nức:

- Ông trời trêu em.

Lâm Lỗi sững người, sau đó khẽ đưa tay ra vuốt mái tóc ngắn bết mồ hôi của tôi:

- Ông trời ư?

- Ông trời không cho em cùng anh... cùng anh... - Tôi lắp bắp vài tiếng, cuối cùng với cơn kích động, tâm hồn thiếu nữ trong tôi chuyển từ xấu hổ thành tức giận, buồn bã, tôi lại gào lên: - Em muốn đến Bắc Kinh thăm Thiên An Môn. Em yêu Mao chủ tịch, vị lãnh tụ vĩ đại!

Lâm Lỗi lại yên lặng, anh ta nắm lấy vai tôi đẩy ra khỏi lồng ngực, cúi đầu nhìn tôi hoài nghi:

- A Phúc, em muốn đến Bắc Kinh thăm Thiên An Môn hay em muốn đến thăm anh? Em yêu vị lãnh tụ vĩ đại Mao chủ tịch, hay là...

Tôi khóc đến nỗi đại não thiếu khí, nên cái đầu vốn chậm hiểu của tôi lại càng ì ạch, chỉ biết khịt mũi, lau nước mắt, hỏi:

- Hay là gì cơ?

Lâm Lỗi thở dài rồi bật cười, giọng nói rất chín chắn của anh ta nhỏ nhẹ:

- A Phúc... A Phúc...

- Dạ?

Lâm Lỗi gọi tên tôi hai lần, tôi chợt ngẩng đầu lên nhìn anh ta, ngay giây sau, còn chưa kịp khép miệng lại thì đã bị một làn môi ấm ấm, lành lạnh bịt chặt.

Đây là nụ hôn đầu của tôi và cũng là của anh ta nên chẳng hề có kỹ thuật gì, cũng chẳng đi sâu, chỉ khẽ chạm vào rồi lập tức buông ra, cảm giác ngưỡng ngưỡng nhưng thú vị, đủ để tôi ghi nhớ một đời.

Khuôn mặt trắng trẻo của Lâm Lỗi hơi ửng đỏ, nhưng những lời anh ta nói vẫn rất điềm tĩnh và vô cùng có lý:

- A Phúc, anh thích em, thích em từ nhiều năm nay. Trước đây anh không nói ra vì không muốn ảnh hưởng đến việc học của em, em có hiểu ý anh không?

Tôi ngẩn ra một lát rồi lắp bắp nói:

- Nhưng... nhưng em không được đến Bắc Kinh rồi...

- Hai năm nay, em cũng đâu ở Bắc Kinh, chẳng lẽ không cùng một thành phố thì không thể yêu nhau sao?

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Lỗi, lắc đầu.

Anh ta mỉm cười:

- Làm bạn gái anh nhé.

Tôi lại gật đầu.

Anh ta cười thoải mái hơn, khóe mắt cong cong, con ngươi sáng ngời. Anh ta dang tay ôm chặt tôi vào lòng, nói:

- A Phúc, nụ hôn đầu tiên của em là do anh trao nên cả đời này em phải thuộc về anh.

Mũi của tôi vẫn còn khịt khịt, nhưng hơi thở của Lâm Lỗi vẫn khiến tôi ngây ngất.

Ôm lấy eo anh ta, tôi hét to:

- Lâm Lỗi, em yêu anh, yêu anh hơn cả vị lãnh tụ vĩ đại Mao chủ tịch!

Anh ta ôm tôi, cười sang sảng:

- Anh biết.

- Lâm Lỗi, em cũng thích anh rất nhiều năm rồi, rất nhiều, rất nhiều năm...

Anh ta hôn mạnh vào trán tôi, nói:

- Anh biết, anh biết hết.

Khi đó, tôi đã thích anh ta được năm năm, sau này, lại thêm năm năm nữa. Tổng cộng lại là mười năm.

Sao tôi lại nhớ lại những điều này nhỉ?

Vì trong cuộc đời hai mươi lăm năm qua, có hai phần năm thời gian tiêu vào anh ta. Dù sau này có xảy ra chuyện gì, anh ta cũng đã để lại dấu ấn khó phai nhất trong giai đoạn trưởng thành quan trọng nhất của tôi.

Giờ đây, người đàn ông này gọi điện thoại cho tôi nói anh ta đang ở dưới tầng một, muốn gặp tôi một chút, tôi không thể chối từ.

26. Chương 15

CHƯƠNG 15 – Tạm biệt quá khứ

Đặt điện thoại xuống rồi khoác bộ quần áo thể thao kín đáo ra ngoài bộ đồ lót gợi cảm, rồi lại chải gọn gàng mái tóc đang rối bù, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, gõ cửa nhà tắm:

- Thương Ngô...

Khoảng nửa phút sau, tiếng nước xối bên trong mới nhỏ đi một chút:

- Sao thế?

- Có người đồng nghiệp mang đến cho tôi tập tài liệu.

- Sao đến muộn thế?

- Sáng sớm mai cần dùng, rất gấp. Người ta đang ở dưới tầng rồi.

- Em đi mau rồi về nhé.

- Ừm.

Có lẽ vì nói dối nên tôi thấy hơi chột dạ, đứng chờ ở đó trong vài giây. Nghe thấy tiếng nước xối lại to lên, hình như còn lẫn cả tiếng ho của Thương Ngô nữa.

Hay là bị sặc nước rồi? Dù sao, thần tiên chắc cũng không vì lạnh mà cảm cúm, cùng lắm chỉ bị thương một chút. Thế nhưng, cứ nhìn dáng vẻ tinh thần hừng hực đối khát ban này thì rõ ràng là đã khỏe hơn nhiều rồi...

Tôi tạm thời không có tâm trạng nghiên cứu chuyện này, rón rén lần ra cửa, đến đèn cũng chẳng bật, tùy tiện vớ lấy một đôi giày trong tủ thay, rồi lén lút đi ra như kẻ trộm đồ.

Lâm Lỗi đang đứng bên ngoài cánh cửa chống trộm chờ tôi, chính là chỗ mà trước đó Thương Ngô và cô thầy tế gì đó từng đứng.

Nghe thấy tiếng cửa, anh ta nghiêng người ngoái đầu lại:

- A Phúc, lâu rồi không gặp, không làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của em chứ?

Trăng hôm nay không tròn, sao không sáng, đèn đường cũng lờ mờ, khiến khuôn mặt Lâm Lỗi có phần nhòa nhạt.

Thời tiết cuối tháng Tư rất ẩm, buổi tối cũng chỉ cần khoác thêm chiếc áo khoác mỏng là được, thế nhưng anh ta lại mặc một chiếc áo len rất dày. Như vậy càng dễ nhận ra, anh ta vốn không khỏe mạnh lắm, giờ còn gầy gò hơn, gầy hơn rất nhiều so với lần gặp trên đường lần trước.

Vậy nên, về vấn đề giảm béo, đàn ông bao giờ cũng thuận lợi hơn phụ nữ, chẳng cần tốn kém gì đã có thể biến mình thành mỏng như tờ giấy, xương nhô ra. Tôi thấy thật bất công cho các chị em đang không ngừng cố gắng trong công cuộc giảm béo...

Tôi vừa nghĩ linh tinh vừa đáp:

- Không phiền phức gì đâu, anh cũng biết em quen ngủ muộn mà.

Lâm Lỗi cười:

- Ừ, có một vài thói quen dù muốn sửa nhưng chẳng dễ gì, cần phải có thời gian.

Tôi thấy không thoải mái lắm nên gợi ý:

- Anh đến tìm em có việc gì không?

- Không có gì. Chỉ vừa hay ngang qua nên tiện thể muốn thăm em.

Lại là tiện đường ngang qua, lần trước cũng nói chờ chuyển bay nên đi qua.

Chỗ tôi ở cách rất xa những nơi như sân bay, nhà ga, bến xe, trung tâm thành phố, trung tâm mua sắm, trung tâm du lịch, nếu như không sống tại khu dân cư gần đây thì rất khó có được cơ hội “vừa hay ngang qua”.

Dù trong lòng tôi nghĩ như vậy nhưng miệng lại miễn cưỡng cười:

- Cảm ơn anh còn nhớ đến em. Thật không hổ là đồng hương!

Lâm Lỗi vẫn mỉm cười:

- Ủ đúng. Dù gì cũng quen biết nhau bấy nhiêu năm, lại học cùng trường nữa.

- Có ai bảo không phải đâu. Ha ha!

- Cuộc sống của em ổn không?

- Rất ổn, ổn đến nỗi không thể ổn hơn được nữa.

- Người đó... - Nụ cười của anh ta có phần méo mó, mi mắt hơi sụp xuống, bóng mi đen dày. - ... Cho anh gửi lời hỏi thăm bố nuôi của đứa bé.

- Bố nuôi của đứa bé ư? - Tôi hơi ngạc nhiên, sau đó sức nhớ đến chuyện con hổ kia tự nhận mình là bố nuôi trong lần gặp gỡ trước với Lâm Lỗi nên vội vã gạt đầu. - Không có gì, không có gì. Anh ta giờ đang ở trên phòng...

Lâm Lỗi ngược mắt lên nhìn, tôi cứng họng.

- Thật vậy sao... - Hình như Lâm Lỗi hơi lạnh, vai khẽ run lên, thân hình cao gầy của anh ta bỗng hơi khom lại, - A Phúc...

- Gì ạ? nhìn tôi vẻ lo lắng: - Vậy em mau về đi. Muộn thế này rồi đừng để anh ta lo.

Tôi hơi do dự, không kìm nổi, hỏi:

- Lần này là anh đi công tác hay du lịch?

Lưng và vai anh ta dựng thẳng lên, khẽ cười, giọng ôn hoà:

- Tranh thủ kỳ nghỉ cuối năm nên đi đây đi đó, coi như là... du lịch mà.

- Anh đi một mình sao?

- Vậy anh dự định chơi ở đây mấy ngày. - Tôi ho khan một tiếng, nói tiếp: - Dù gì cũng là đồng hương, đã đến đây thì em phải có nghĩa vụ đón tiếp chu đáo.

- Không cần phiền phức đâu, mai anh rời khỏi đây rồi.

- Thấy em vẫn ổn, anh cũng thấy yên tâm. Em lên nhà đi, anh cũng nên về thôi.

- Ồ, anh... về khách sạn à?

Tôi gạt đầu, không biết còn có thể nói gì nhưng cảm thấy không nên quay lưng đi như thế này. Đôi mắt Lâm Lỗi vẫn đen và sáng, chỉ có điều trông hơi nhạt nhòa, cũng giống như môi anh ta, trong ấn tượng của tôi, mặc dù nó không đỏ nhưng luôn ướt, không trắng bệch như lúc này...

- À phải rồi. Trước đây nghe Trứng muối nói, đám bạn bè ở Bắc Kinh không liên lạc được với anh, không xảy ra chuyện gì với anh đấy chứ?

Lâm Lỗi hơi ngạc nhiên:

- Trúng muối cũng đến chỗ em chơi à?

- Không phải bây giờ... khoảng ba tháng trước cơ.

Anh ta cười như thể vừa thở phào, trút được gánh nặng, nói:

- Khi đó anh chuyển nhà, chưa nổi được mạng, di động lại không cẩn thận đánh mất nên mới không liên lạc được.

- Thì ra là vậy, không có chuyện gì thì tốt.

- Anh thì có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Lâm Lỗi mím chặt môi, ánh mắt nhìn xuống sau đó nở một nụ cười rất khế, nói:

- Em... vẫn như vậy.

- Gì cơ?

Tôi đang hoang mang thì anh ta đã ngồi xổm xuống, buộc giùm tôi dây giày mà trong lúc vội vã chưa kịp thất, như thể tôi đã từng vô số lần như vậy.

- Có lẽ đây lần cuối cùng anh thắt dây giày cho em, sau này phải tự mình thắt cẩn thận đây nhé... - Anh ta thu lại bàn tay, đặt trên đầu gối, nhưng không đứng dậy ngay mà cúi đầu im lặng một lúc rồi khế nói: - Thực ra cũng chẳng sao. Không có anh, còn có người khác. Nếu em bị ngã thì anh ta chắc chắn sẽ đỡ em dậy, đúng không?

Trái tim tôi ghen ngào, không nói nên lời.

- Anh nghĩ, sau này chúng ta sẽ không gặp và liên lạc với nhau nữa. - Lâm Lỗi chậm rãi đứng thẳng người lên, nói tiếp: - Em hãy sống vui vẻ, như chính cái tên anh gọi em vậy, hạnh phúc một đời.

Mũi tôi cay cay, mắt như nhòe đi, không cất nên lời.

- Tạm biệt em... - Giọng nói của Lâm Lỗi như phẳng phất tiếng cười, vừa khế khàng vừa xa xôi: - A Phúc.

Đến tận khi cái bóng gầy gò của anh ta biến mất khỏi tầm nhìn, tôi vẫn không thốt nên lời, thậm chí một câu tạm biệt cũng không thể nói, và tôi cũng không hề nói cho anh ta biết rằng:

Thực ra, đã lâu lắm rồi tôi không còn đi loại giày cần phải thắt dây nữa.

Thực ra, dây giày của tôi có lẽ chỉ những lúc gặp anh ta mới không được buộc.

Thực ra, tôi đã biết tự mình đứng lên khi bị ngã...

1 Lâm Lỗi vẫn thường gọi Đậu Phù là A Phúc, nhưng không phải với nghĩa chỉ Phúc Tinh như đám bạn, mà anh ta coi chữ "Phúc" này là hạnh phúc.

Tôi đứng ở đó rất lâu, đến tận khi hai chân tê cứng mới thần thờ trở về. Tôi không đi thang máy mà chậm chậm lê từng bước như ốc sên.

Khó khăn lắm mới lên đến tầng chín, tôi dựa vào tường thở hổn hển một lúc lâu rồi mới vào trong nhà.

Trong phòng rất yên ắng nhưng đèn sáng choang, nên tôi không phải mò mẫm như tên trộm nữa.

Tôi khế mở cửa phòng ngủ, Thương Ngô đang mặc bộ đồ ngủ, nằm nghiêng người trên giường, hần đã ngủ rồi. Không hiểu tại sao, tôi lại có cảm giác rất nhẹ nhàng.

Tôi rón rén lại gần, với tay lên lấy chiếc máy tính xách tay trên bàn sách, tôi ngấm hần.

Hơi thở đều đều, ngủ rất ngon lành nhưng lông mày lại nhíu chặt, có lẽ là đang gặp ác mộng...

Khi tắt đèn, ra khỏi phòng ngủ, tôi lại liếc nhìn hần một lần nữa, vô tình trông thấy sợi dây đeo trên cổ hần. Mặt dây chuyền hình chiếc chân nhỏ mạ bạc được đặt vào đúng hõm giữa xương quai xanh, vị trí quả là thích hợp. Kể từ khi tôi tặng hần món đồ nhỏ này, hần vẫn luôn đeo nó trên cổ một cách trang trọng, chưa hề tháo ra lần nào, đúng là con hổ ngoan ngoan.

Tôi không tìm được, mỉm cười.

Do ở công ty không được dùng các phần mềm chat, máy tính ở nhà thì lại bị Thương Ngô bá chiếm chơi game, nên thời gian gần đây tôi rất ít khi đăng nhập QQ. Thế nhưng, tôi có cảm giác như thể bất kỳ lúc nào lên mạng, cũng có thể trông thấy avatar của Lâm Lỗi sáng.

Tôi ấn vào hình con chim cánh cụt nhỏ, nhập mật mã, quả nhiên đúng như vậy, nhưng lúc này QQ của anh ta lại hiển thị là đang Online bằng điện thoại di động.

Tôi nghĩ một lát, rồi ấn vào nút thoát, sau đó đăng nhập bằng số QQ của Lâm Lỗi, ngập ngừng vài phút, tôi gõ một hàng số vào dòng mật mã, ấn nút đăng nhập, việc đăng nhập thành công.

Trong cột bạn bè, chỉ có một mình tôi.

Hàng số mật mã, là ngày sinh nhật của tôi.

Cũng giống như mật mã đăng nhập của tôi, chính là ngày sinh nhật của anh ta.

Thì ra có rất nhiều thứ vẫn không thay đổi.

Chỉ là vì thói quen sao? Chỉ là vì vấn đề thời gian sao?

Tôi nhìn vào avatar trong cột bạn bè, bần thần một hồi lâu, bần thần mãi rồi ngủ lúc nào trên ghế sofa không hay. Sau đó tôi ôn lại những năm tháng bên Lâm Lỗi bằng giấc mơ không theo thứ tự, trình tự nào.

Khi mở mắt ra, tôi phát hiện mình đang đắp cái chăn lông vịt, nằm thoải mái trên chiếc giường trong phòng ngủ. Sau đó, tôi cảm thấy đau đầu, khô họng, nghẹt mũi...

- Em tỉnh rồi à?

Tôi nuốt nước bọt để tìm nơi có giọng nói phát ra, thấy hơi chóng mặt, mọi thứ xung quanh quay cuồng.

Một bàn tay lạnh lạnh lập tức đặt lên trán tôi:

- Hạ sốt rồi. Sao thế? Vẫn buồn đến nỗi phát ốm sao?

Tôi chớp chớp mắt, cuối cùng cũng thấy rõ người đang ngồi bên mép giường. Hắn mặc chiếc áo phông màu đậm, mái tóc ngắn bóng mượt, các đường nét trên mặt không mang vẻ hiền lành, ánh mắt cũng có phần sắc nhọn, nhưng tôi lại thấy yên tâm.

- Thương Ngô...

Hắn khẽ rướn người lên, nhìn kỹ tôi, quanh đôi mắt đen láy của hắn phảng phất một vài tia máu nhỏ:

- Vẫn nhận ra ta, điều này cho thấy não bộ không bị cơn sốt làm cho ngưng trệ, không biết thế là may hay rủi. Nhưng cũng có khi não của em vốn bị hỏng hoàn toàn rồi nên giờ có thể nào chẳng nữa cũng chẳng đáng lo ngại.

- ... Đả kích người bệnh là vô nhân đạo.

Thương Ngô cười đỡ tôi ngồi dậy, đồng thời không ngừng căn nhắc:

- Dùng máy tính đến nỗi ngủ lúc nào không hay, lại còn mặc bộ nội y gợi cảm trông gần như là ngủ khỏa thân. Ta dám khẳng định, em có thể sống đến tuổi này, chắc chắn vì trong sổ sinh tử của Diêm Vương có sự nhầm lẫn. Ta chỉ ngủ sớm một chút, không chú ý chút thôi là em đã sốt cao đến hôn mê...

Tôi nhìn bộ đồ ngủ hình gấu trên người, hỏi:

- Anh thay giúp tôi đây à?

- Nói thừa. Bộ đồ lúc trước đầm đìa mồ hôi rồi. - Thương Ngô rót một cốc nước, mang tới mấy viên thuốc, nói: - Uống thuốc trước, nửa tiếng sau thì ăn cháo.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, sau đó sực nhớ, vì cơ thể tôi luôn vô cùng khỏe mạnh nên trong nhà ngoài thuốc giảm béo ra thì ngay cả Vitamin c cũng chẳng có:

- Thuốc là do anh mua về sao?

- Đương nhiên rồi. Ta phải chạy đi mua giữa đêm khuya, đi mãi mới tìm được hiệu thuốc mở cửa hai tư giờ. Thương Ngô đón cốc nước, rồi đứng lên kéo tấm rèm cửa sổ vừa nặng vừa dày ra, ánh mắt trời rạng rỡ suýt làm chói lòa đôi mắt tôi, tôi hét lên:

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Hai rưỡi chiều.

Tôi tiếc rẻ:

- Nghỉ làm không có lý do chính đáng là bị trừ hai trăm tệ một ngày. Tiếc quá! Đau tim, đau cơ, đau đầu, đau khắp người.

- Sáng sớm nay ta đã gọi điện thoại xin nghỉ cho em rồi. Chẳng phải em vẫn còn mấy ngày phép chưa dùng đến hay sao? Khỏi ốm rồi, đi làm thì nhớ điền bổ sung vào bảng nghỉ phép. - Hắn đi đến bên, khế cốc vào đầu tôi: - Giờ còn đau ở đâu nữa?

- Thần tiên à, anh càng ngày càng giống người rồi đây. - Tôi ngược mặt lên trời than vãn, rồi lại cười hì hì, nắm lấy tay hắn: - Có ông bố hồ ở đây, bách bệnh tiêu tan, cơ thể khỏe mạnh, chẳng đau chỗ nào.

Thương Ngô cúi xuống vỗ vào má tôi, nói:

- Ta ở đây cũng chẳng tác dụng gì. Em đã muốn làm người thì phải chấp nhận những thứ mà con người nên chấp nhận. - Hắn khế thở dài, ánh mắt nhìn tôi chăm chú: - Tiểu Tường, con người vốn có bảy nỗi khổ¹, em thực sự không sợ, không ân hận sao?

Ánh mắt tôi long lanh, tôi nói một câu vô cùng kiên định:

- Chỉ cần có anh ở bên, tôi không sợ bất kỳ điều gì, không bao giờ ân hận.

Có lẽ cũng cảm thấy ngạc nhiên vì câu nói đanh thép phát ra từ miệng tôi, hắn lặng lẽ trong giây lát rồi gí trán vào đầu tôi như muốn đo nhiệt độ:

- Tiểu Tường, thì ra tuy bị hỏng nhưng não của em vẫn có chỗ còn dùng được.

- ...

1 Theo giáo lý nhà Phật, đời người có bảy nỗi khổ, đó là: sinh, lão, bệnh, tử, cầu bất đắc (cầu mà không được), oán tăng hội (căm ghét mà phải gặp nhau), ái biệt ly (yêu thương mà phải xa nhau).

Tôi bắt chước chiêu thức của phái Hoa Anh Đào, dùng hết sức mình cộc đầu vào trán hắn, kết quả lại khiến mắt hoa lên, thế nhưng cảm giác choáng váng, mơ hồ trước đó đã đỡ hơn rất nhiều.

Thương Ngô mặc dù da thịt săn chắc nhưng trong thoáng chốc, trên trán hắn vẫn xuất hiện một dấu đỏ, hắn hằm hè nhìn tôi, nói:

- Vừa mới hạ sốt mà tinh thần đã hăng thế này. Nếu biết sớm, lúc này trong khi lau người cho em, ta đã không nên thương hoa tiếc ngọc.

- Lau... lau người...

- Người bán thuốc nói, dùng khăn mặt ẩm lau đi lau lại trên người sẽ có tác dụng hạ nhiệt, nên ta đã phải đánh vật suốt nửa đêm qua, lại thêm nửa ngày hôm nay nữa.

Đánh vật...

Sao từ này lại khiến tôi có ý nghĩ sâu xa thế?

Tôi dịch người đến góc tường, kéo chăn lên làm ra vẻ khóc lóc, nũng nịu, hờn trách:

- Không chỉ thấy hết cơ thể tôi, lại còn sờ soạng nữa, sự trong trắng của tôi đã bị anh hủy hoại rồi...

Không ngờ, Thương Ngô lại tỏ vẻ chán ghét:

- Lúc đó, em vừa hôi, vừa nhớp nháp, giống hệt con cá ươn, nên ta chẳng có hứng thú hủy hoại, ta cũng đâu có thích xác chết.

- ...

Tôi ném thẳng hai cái gối thêu hình uyên ương vào người hắn.

Mấy phút sau, bên ngoài vang lên tiếng bát đĩa va vào nhau khe khẽ:

- Tiểu Tường, cháo như rồi. Em dậy ăn một chút rồi ngủ tiếp.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, vệ sinh qua loa rồi xoa tóc ngồi trên ghế như địa chủ nhà giàu hưởng thụ sự phục vụ “cơm bưng nước rót”.

Cháo vừa được múc ra nên rất nóng, Thương Ngô vừa dùng thìa quấy liên tục cho nhanh nguội vừa khe khẽ thổi, hắn chăm chú như thể đang làm một việc đại sự liên quan đến trời, đất và con người.

Trong phòng đầy ánh sáng, khí hậu mùa xuân rất dễ chịu, tôi chống tay lên cằm nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng thấy bình an.

Đúng, là một người đàn ông, không phải thần tiên, cũng chẳng phải cầm thú.

Kể từ thời khắc hắn nói sẽ ở lại trần gian bên tôi suốt một đời, hắn không còn là vị thần bảo hộ xa vời đối với tôi nữa.

Hắn biết cố gắng kinh doanh quán thịt nướng, kiểm tra tài chính, bàn bạc với nhân viên để đưa ra những phương án thúc đẩy doanh số. Hắn biết xách làn đi chợ, đi siêu thị, biết mặc cả, biết chọn những đồ giảm giá, biết cân nhắc nên mua mặt hàng nào là kinh tế nhất. Hắn biết cùng tôi chen chúc lên xe buýt hay xe điện ngầm. Trên những phương tiện giao thông chứa đầy người đó, hắn biết tránh đụng chạm vào người khác giới, biết bảo vệ để kẻ khác không thể lợi dụng tôi và còn biết tự tránh để bản thân hắn không bị lạm dụng...

Hắn biết xếp hàng mua vé tàu, biết đưa ra chủ ý về nhà ra mắt bố mẹ, bạn bè, biết tính toán cho hôn lễ và tương lai của chúng tôi...

Hắn còn biết mua thuốc khi tôi bị ốm, không ngủ, không nghỉ để chăm sóc tôi, thay tôi gọi điện đến công ty xin nghỉ, rồi còn cả thay đồ, lau người, nấu bát cháo loãng cho tôi.

Trong thời gian yêu Lâm Lỗi, chúng tôi gần nhau ít, xa nhau nhiều nên những lúc vui, buồn, thành công hay thất bại, tôi chỉ có thể gọi điện thoại hoặc lên mạng chia sẻ với anh ta. Vì không muốn anh ta mất công lo lắng, khi bị ốm tôi chỉ còn biết tự mình mua thuốc, đi khám và tự chăm sóc bản thân. Đến khi khỏi rồi mới thỉnh thoảng vô tình nhắc lại.

Tôi từng cho rằng, tình yêu là vĩnh cửu, không cần thiết cứ phải sớm sớm chiều chiều.

Giờ thì tôi biết, tôi cần thứ tình yêu sớm sớm chiều chiều như thế này. Bất luận khi tôi vui, buồn, khóc, cười, khỏe mạnh hay đau ốm, người đó luôn bên cạnh tôi, lúc mở mắt ra là có thể trông thấy, đưa tay ra là có thể chạm vào, không rời xa nhau.

Trong cơn sốt, tôi mơ rất nhiều. Trong giấc mơ, dáng vẻ Lâm Lỗi lúc nào cũng khê khàng, dịu dàng. Sự dịu dàng đó đã không còn khiến tôi say mê, muôn đắm mình trong đó nữa.

Tôi nhớ đoạn cuối của giấc mơ, anh ta cười rồi quay lưng bước đi. Tôi cảm giác như còn điều gì đó vẫn chưa nói ra nên gọi lớn tên để anh ta dừng bước. Nhưng anh ta không hề đoái hoài, bóng dáng cao gầy bị làn khói mỏng từ bốn phương tám hướng ập đến nuốt chửng.

Bây giờ nhớ lại, điều tôi muốn nói khi đó có lẽ là câu từ trước đến nay tôi chưa từng thốt ra: “Tạm biệt”.

Tôi tin, tôi qua Lâm Lỗi đến để chào tạm biệt, bởi vì mỗi tình đó dù đã kết thúc từ lâu nhưng trong lòng cả hai vẫn vẫn vương chưa dứt, đến giờ mới có thể đánh dấu chấm hết.

Tôi nghĩ, những lời anh ta nói, những việc anh ta làm, còn cả mật mã QQ và danh sách bạn bè, tất cả chỉ là thói quen, chẳng mang ý nghĩa sâu xa nào khác.

Ví dụ như, mật mã dùng bao nhiêu năm nay của tôi, tôi cũng không muốn đổi, nó chỉ là hàng số đã in đậm trong đầu mà thôi, chẳng đại diện cho ai, càng không để hoài niệm mối tình đã qua.

Giờ này, phải chăng Lâm Lỗi đang ở bên cô gái đó, không biết về sau có sự thay đổi nào khác không, sẽ kết hôn và sinh con cùng ai? Tất cả đều đã không còn liên quan gì đến tôi.

Thậm chí... thậm chí nếu một ngày nào đó, anh ta muốn quay lại tìm tôi, tôi chắc chắn sẽ không đứng ở một nơi xa xôi nào đấy đợi anh ta.

Vì, tôi có Thương Ngô.

Cháo đã bớt nóng, Thương Ngô ngẩng đầu lên, đúng lúc trông thấy vẻ mặt bần thần, hồn bay phách lạc của tôi. Hắn vội sờ tay lên trán tôi kiểm tra.

Tôi hất tay hắn ra, rồi ào về phía trước, ôm lấy eo hắn:

- Thương Ngô...

- Em sao thế?

Tôi vùi mặt trong lòng hắn, nói một tràng như kẻ mắc chứng tâm thần:

- Thương Ngô, Thương Ngô, Thương Ngô...

Những tưởng hắn sẽ tỏ vẻ kiêu ngạo đẩy tôi ra hoặc sẽ chiều chuộng tôi như một ông bố đối với cô con gái diệu, không ngờ, hắn lại thốt lên:

- Lặp lại nhiều hơn một lần so với cái tên đó. Oh, yeah!

- ... Hả? cái tên nào?

- Lâm Lỗi.

Tôi bỗng thấy bối rối, ngẩng đầu lên, vẻ ngốc nghếch:

-Hả?

Thương Ngô nghiêm túc nhìn tôi, nói:

- Trong lúc hôn mê, em gọi tên Lâm Lỗi tổng cộng là tám mươi bảy lần, chỉ gọi tên ta có tám mươi ba lần. Thế nhưng cộng thêm bốn lần ban này và một lần em gọi lúc tỉnh dậy trước đó, cả thảy là tám mươi tám lần. Vậy nên, ta thắng rồi.

Tôi há hốc miệng:

- Sao có chuyện nực cười như vậy? Không thể thế...

- Sao lại không? Ta đếm rõ ràng vậy mà.

- Nhưng, tôi đâu có mơ về anh, sao lại gọi tên anh làm gì cơ chứ?

Lòng kiêu ngạo của Thương Ngô lại phát tác, hắn đẩy mạnh một cái, khiến người tôi xô sang một bên, tôi lại trơ trên lao vào, ôm chặt eo hắn, không chịu buông tay:

- Sau này, tôi hứa ngày nào cũng mơ một giấc mơ về anh, rồi gọi tên anh một trăm lần, chỉ mơ thấy anh, chỉ gọi tên anh, được chưa?

Tình cha trong con người Thương Ngô cuối cùng cũng được thức tỉnh...

- Gọi nhiều lần như thế để làm gì? Miệng không bị khô sao?

- Hôm qua gọi gần hai trăm lần, hình như vẫn ổn, chỉ có điều hơi đau họng.

Thương Ngô cười gằn:

- Đồ ngốc, ta lừa em đấy. Hai hôm trước, ta có xem bộ phim hài Đại thoại tây du, cảm thấy những chiêu liên quan đến con số trong đó rất hay nên mới thử áp dụng. - Hắn xoa đầu tôi, giọng nói trở nên vô cùng nhẹ nhàng: - Em không gọi tên ta, nhưng đúng là có gọi tên Lâm Lỗi, chỉ gọi một lần thôi.

Một lần đó, có lẽ là lúc cuối cùng tôi muốn nói “tạm biệt” với anh ta.

- Thực ra, tôi chỉ vô tình mơ thấy anh ta thôi...

Thương Ngô “ừ” một tiếng, nói:

- Không cần giải thích, ta biết rõ cả rồi.

- Thật sao?

- Dù gì ta cũng không quan tâm trong giấc mơ em gọi tên ai, chỉ cần khi ở bên ta, em gọi tên ta là được.

Tôi nghĩ ngợi một lát, buông Thương Ngô ra rồi ngồi lại ngay ngắn, thái độ tỏ ra thành khẩn, thẳng thắn:

- Tối qua, tôi ra ngoài không phải để lấy tài liệu, người đến cũng không phải là đồng nghiệp cùng công ty...

Thương Ngô khẽ nghiêng đầu, khóe môi hơi nhếch lên, lông mày và mắt cong cong, vẻ mặt như muốn bật cười, nói:

Tôi từng người:

- Anh biết gì?

- Cái gì ta cũng biết. - Hắn đặt bát cháo lên tay tôi, nói: - Mau ăn đi, ăn xong thì ngủ, ngủ dậy lại ăn tiếp. Ta không hứng thú gì với cá ươn, cũng chẳng hứng thú với mèo bệnh.

- ... Nên anh muốn nuôi tôi thành một con heo?

- Đúng thế. Nuôi cho béo tốt rồi thì ăn thịt.

- Tôi hiểu rồi. Anh đang khen tôi có thân hình mảnh mai. Ha ha ha...

Thương Ngô khoanh tay nhìn tôi rồi bĩu môi, lắc đầu. Câu nói của hắn lập tức làm tắt ngấm sự đắc ý của tôi:

- Tiểu Tường à, sờ vào cơ thể em đúng là rất thích, nhưng chỗ thịt đó hình như đặt không đúng chỗ. Ý ta là ngực em thực sự cỡ 36C sao?

Tôi kiềm chế, kiềm chế, cuối cùng mới không hất cháo vào người hắn. Tôi bắt chước điệu bộ của hắn, mắt nheo nheo, bĩu môi, rung đùi nói:

- Cái của anh liệu có dài đến mười tám centimet không?

27. Chương 16 Part 1

CHƯƠNG 16 - Chúng mình là yêu quái

Đúng là “bệnh đến thì nhanh, chữa thì lâu”, đặc biệt đối với người mười mấy năm trời chưa từng bị ốm dù chỉ là cảm cúm như tôi thì việc khỏi bệnh càng đặc biệt khó khăn hơn. Dù đã hạ sốt rồi nhưng tiếp theo là ho, ngạt mũi, từ sáng đến tối nước mũi cứ chảy ròng ròng.

E rằng bất kỳ ai cũng sẽ không nẩy sinh ham muốn sinh lý hoặc ham muốn tinh thần đối với người mà bất kỳ khi nào, ở đâu cũng xì xoẹt rồi vứt ra một đồng giấy lau mũi như tôi.

Vì những điều nói trên, thân thể ngọc ngà của tôi vẫn còn nguyên vẹn.

Thương Ngô mua vé tàu đêm ngày Ba mươi tháng Tư, ban ngày tôi vẫn đi làm chịu sự bóc lột của nhà tư bản như thường lệ, còn anh đến quán để sắp xếp công việc trong thời gian nghỉ lễ. Hai chúng tôi hẹn sau khi tôi tan làm sẽ cùng nhau đi siêu thị mua ít đồ ăn trên đường.

Kết quả là, sếp lớn của công ty mà chúng tôi có lúc ngỡ là Hitler, không hiểu có phải tối qua đã được Bồ Tát cảm hóa hay không mà bỗng nhiên trở nên lương thiện, tốt bụng lạ thường, cho phép toàn bộ nhân viên chúng tôi tan làm trước ba tiếng.

Không khí tự do thật dễ chịu!

Tôi đứng ở bên ngoài tòa nhà văn phòng hít thở thật sâu để hưởng thụ. Sau khi làm hành động khác người đó xong, tôi quyết định tiện đường đi kiểm tra công việc của Thương Ngô.

Vì ở quán có mấy cô bé trông tươi tắn mơn mớn, giống như những cây củ cải vừa mới được nhổ lên, đến tôi nhìn mà cũng cảm thấy thêm thuồng.

Với mục đích trong lòng, tôi lén lút nấp ở một chỗ gần quán thịt nướng, tay vịn vào giàn dây leo nhìn sang, và tôi chợt ngộ ra.

Trong mắt của con hổ kia, “củ cải” chỉ là phù du, “thịt” mới là vương đạo!

Tôi thấy ở ngay trước cửa quán, Thương Ngô mặc bộ quần áo màu đen đang đứng đối diện với một cô gái mặc bộ váy liền màu trắng, cả hai đang kẻ nói người đáp rôm rả. Nam thanh nữ tú trông thật bắt mắt, đúng là một đen một trắng vẽ vô cùng thoát tục...

Do ánh mặt trời phản chiếu nên tôi không thấy được rõ nét mặt họ.

Nhưng tôi vẫn có thể dễ dàng nhận ra cái dáng mảnh mai được ôm khít bởi chiếc váy mỏng.

Cặp chân thon dài, thẳng tắp, vòng eo nhỏ nhắn nhưng đầy đặn, cặp núi đôi cao thon... theo như những gì mắt thấy, thì bộ ngực này ít nhất cũng phải cỡ to, không ngoại trừ khả năng thuộc hàng cực đại.

Trong đại não dung tục của tôi bỗng hiện lên ba chữ hạ lưu vô cùng: “Cái đem thịt”!

Tôi tự bi, tự ái, tức giận đến nỗi dám cả gan muốn khứa dao hoặc tạt axit vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia...

Là thanh niên mới của Xã hội chủ nghĩa văn minh, tươi đẹp, bác ái, làm vậy thì độc ác quá, cần phải sám hối thôi.

Do đó, tôi nhắm mắt lại, trong lòng thì thầm cầu chúa Jesus.

Khi mở mắt ra, Thương Ngô đã quay người đi vào trong quán, người đẹp váy trắng vẫn đứng yên tại chỗ, một lúc sau mới đi thẳng về hướng tôi đang nấp.

Tôi vò đầu, nhìn thùng rác to đùng làm vật chắn trước mặt, cảm thấy không biết nên thế nào.

Đôi khi, cảm giác tồn tại đúng là chẳng hay ho gì...

Như một con thỏ nhảy bổ ra, tôi cười rạng rỡ chào hỏi:

- Chào Mạc Linh, đến tìm Thương Ngô có phải không? Sao không vào trong quán ngồi, củ cải trong quán thịt nướng của chúng tôi ngon lắm đấy.

Dù đêm hôm trước chỉ nhìn thấy lờ mờ từ trên cao nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, cô ta chính là kẻ tán tỉnh Thương Ngô, là thầy tế của tộc Hổ, Mạc Linh.

Đôi với kẻ dám tán tỉnh người đàn ông của mình, đàn bà luôn có một loại cảm tình mang tính khắc cốt ghi tâm, lướt qua một lần thì đến cả vạn năm sau cũng không sao quên nổi, khiến trời đất phải cảm động.

Mạc Linh bất ngờ trước sự nhiệt tình tự nhiên của tôi, cô ta hơi giật mình...

- Cô quen tôi sao?

- Thương Ngô có nói với tôi về cô.

Mạc Linh tỏ rõ vẻ ngạc nhiên:

- Anh ấy... nói với cô... về tôi?

- Đúng thế. - Tôi cười chân thành, kiểu chân thành gương ép: - Cô biết đấy, đàn ông mà, khó tránh khỏi những sai lầm nhỏ nhặt trong quá khứ, thời thanh niên ngông cuồng, ai mà chẳng từng bốn cột vài bông hoa, mấy ngọn cỏ cơ chứ.

- Sao cô lại nói anh ấy như vậy... - Mạc Linh lập tức hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của tôi. Cô ta khẽ nhếch mép cười, nụ cười lạnh lùng, có phần châm biếm rồi hất hàm tỏ ra nghiêm túc, cao sang nói: - Tôi có chuyện muốn nói với cô, đi theo tôi.

Nói xong, không thèm nhìn mặt tôi, cô ta quay người tiến vào tiệm Starbucks bên cạnh, đôi giày cao gót gõ xuống mặt đường kêu lộc cộc.

Cùng là thần tiên, tại sao Thương Ngô chẳng có một đồng xu dính túi, còn cô ta lại có thể khoác trên người trang phục hàng hiệu sang trọng, có thể ngồi ở nơi mà một cốc cà phê thôi cũng có giá những ba mươi mấy tệ?

Tôi vừa nghĩ như vậy vừa gọi một ly Caramel Macchiato. Ly đồ uống này có giá cắt cổ khiến tôi thấy như bị ai đó xát muối vào ruột.

Sau khi tìm được một chỗ yên tĩnh để ngồi, Mạc Linh dùng những ngón tay trắng muốt của mình cầm thìa lên khẽ quấy ly cà phê đen, đôi mắt đẹp của cô ta nhìn tôi vẻ dò xét, ánh mắt rõ ràng không mang chút hữu hảo nào. Nói chính xác là có phần coi thường, hoặc có thể gọi là ánh mắt thù hận, hay nói toạc ra là căm phẫn.

Bỗng nhiên tôi nhớ đến ánh mắt của bà mẹ Đạo Minh Tự khi nhìn Sam Thái1...

Tầng lớp quyền quý cao sang coi khinh người dân lao động nơi đáy xã hội?

1 Đạo Minh Tự và Sam Thái là hai nhân vật chính trong bộ phim Mưa sao băng. Đạo Minh Tự là một công tử nhà giàu, còn Sam Thái nhà rất nghèo, hai người yêu nhau, nhưng mẹ của Đạo Minh Tự cực kỳ ác cảm với cô gái nghèo Sam Thái.

Điều này khiến người lúc nào cũng bất bình với những kẻ giàu có như tôi bắt đầu nghiêm túc nghĩ rằng nếu hắt ly Caramel Macchiato có giá hai mươi tám tệ này lên bộ váy trị giá hai nghìn tám trăm tệ của cô ta thì sẽ có hiệu quả như thế nào? Chẳng biết có đủ thú vị không nhỉ?

Nhưng ngay sau đó, tôi lập tức xua tan ý nghĩ ấy, nghiêm túc bình tâm lại. Vì những lời tiếp theo của Mạc Linh khiến tôi hiểu rằng cô ta và tôi trước đây thực sự có tồn tại mâu thuẫn giai cấp không thể điều hòa. Có lẽ nên gọi đó là mâu thuẫn chủng tộc.

Không phải vì cô ta là thần tiên, tôi là người, mà là vì cô ta là thần tiên, còn tôi là yêu quái... ồ không phải, mà tôi là nửa thần nửa yêu... ồ không không, tôi có lẽ vẫn hoàn toàn bị coi là yêu quái trong hạng mục phân loại yêu ma. “Tôi” ở đây không phải là tôi lúc này mà là tôi trong quá khứ.

Ừ, đúng là có chút rối rắm.

Tôi phát huy hết khả năng tư duy logic toán học của mình để chỉnh lý lại, cũng muốn kể ra và để mọi người dễ hiểu, nên mới lựa chọn cách miêu tả khách quan.

Thực ra điều này rất đơn giản, thậm chí đã được nhai đi nhai lại trong những câu chuyện tình yêu từ lâu, theo như quy luật của các tác phẩm văn học trên mạng, có thể tóm tắt như sau:

Phân loại: Tiên Hiệp.

Biên mục: Tình yêu sâu sắc đầy sóng gió.

Kết cục: Bi thảm.

Sau khi nữ yêu quái gặp nam thần tiên, hai người nảy sinh tình cảm, sau đó họ sinh hạ được một đứa bé đáng yêu và cả ba người sống rất vui vẻ, hạnh phúc.

Nhưng chẳng bao lâu sau, vì mối tình giữa thần tiên và yêu quái phạm phải luật trời nên họ bị trừng phạt.

Vì muốn bảo vệ tính mạng đứa con nên nữ yêu quái đã xả thân chết trước. Bản lĩnh của nam thần tiên cao hơn một chút nên vẫn có thể gắng gượng đưa đứa bé đến cửa chùa, giao cho tiểu sư đệ - người tu hành một

mình ở đó, dùng toàn bộ pháp lực còn lại phong ấn phần huyết thống thuộc tộc quái của đứa trẻ, rồi sau đó cũng qua đời.

Tiểu sư đệ nhận nuôi đứa bé nhưng nói với mọi người là mình nhặt được một đứa trẻ bị bỏ rơi, có căn tiên, có duyên tiên, thích hợp tu tiên.

Đứa bé đó dần trưởng thành trong địa bàn thần tiên, rất hoạt bát, khỏe mạnh, thông minh và xinh đẹp, không ai có thể nhận ra điểm khác biệt ở đứa bé gái này.

Sau đó, tiểu sư đệ sống lâu với cô gái nên nảy sinh tình cảm, hai người kết duyên vợ chồng.

Chưa đầy một năm sau lại xảy ra biến cố.

Lúc ấy, cô gái vừa tròn một nghìn tuổi.

Vì phạm là yêu tộc, cứ một nghìn năm sẽ lại phải chịu một lần thiên kiếp, nếu chịu đựng được và sống sót thì tiếp tục tu luyện, nếu không sẽ bị biến thành tro tàn. Tình yêu trong cô gái không thể kìm nén được nữa, không giấu giếm mãi được nữa.

Trong người cô gái tồn tại phong ấn nên pháp lực của cô rất kém, bình thường cũng không đánh nổi thần tiên nhỏ chỉ mới năm trăm tuổi. Huống hồ cô còn là con lai giữa thần tiên và yêu quái, đi ngược với thiên đạo, vốn không được phép tồn tại trên thế giới này.

Đối với cô, thiên kiếp chính là vị thần đoạt mệnh.

Nhưng tiểu sư đệ không nỡ để vợ chết như vậy, quyết định dùng hết sức mình, chấp nhận tất cả.

Anh ta sớm biết rằng ngày này sẽ đến nên đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu.

Cho nên, anh ta cố gắng tu hành để biến mình trở nên mạnh mẽ.

Cho nên, anh ta đã trải qua trăm nghìn khó khăn, nguy hiểm, để trở thành tộc trưởng của một tộc lớn, rồi lợi dụng quyền bính trong tay, giúp cô gái có được thân phận thần tiên, loại bớt những khó khăn, trắc trở trong tương lai của họ.

Cho nên, anh ta lấy cô gái, hai vợ chồng đồng tâm lại đồng mệnh, anh ta muốn bảo vệ người vợ thân thương của mình, đó là lẽ dĩ nhiên. Ngay đến vị thần chấp pháp của thiên đình cũng không thể phản bác, chỉ có thể một mặt thì giăng lưới chờ sẵn, một mặt để kệ cho anh ta làm theo ý mình.

Tuy nhiên, việc anh ta giữ gìn tính mạng và che giấu lai lịch cho cô gái vẫn là trọng tội. Vì thế anh ta đã phải chịu một hình phạt tàn khốc, thân mang trọng thương.

Nếu tiếp tục muốn gánh thiên kiếp vì cô gái đó, e là việc tu hành bấy lâu của anh ta sẽ trở về số không, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng.

Do đó, cô gái nhân lúc anh ta bế quan dưỡng thương đã lén lút đi đến địa phủ, sa vào lục đạo luân hồi.

Cô gái vốn cho rằng làm như vậy sẽ bỏ được hết pháp lực và yếu tố thần tiên trên mình, cắt đứt niềm nhớ nhung của anh ta. Nhưng vào giây phút cuối cùng, Diêm Vương không nhẫn tâm nên chỉ tăng phong ấn yêu tính của cô gái, giữ lại một chút hy vọng cho chồng cô.

Tên của tiểu sư đệ là Thương Ngô, tộc trưởng tiền nhiệm của tộc Hồ.

Cô gái kia tên Trang Tường, cũng chính là kiếp trước của tôi.

Nữ yêu quái và nam thần tiên chính là bố mẹ tôi.

Nếu theo chế độ hộ tịch trong nước, hộ khẩu của con là theo mẹ, thì tôi có yêu tịch.

Những tưởng rằng tôi là người, sau này được người khác cho biết là thần tiên, vậy mà kết quả lúc này tôi lại chính là yêu quái.

Không phải vì tôi chậm hiểu, mà vì thế giới này biến đổi nhanh quá. Cái gì cũng khó tin, cũng không theo quy củ, cũng chẳng thú vị gì, đến là đau đầu...

Từ câu chuyện này có thể nhận thấy, giai cấp thống trị luôn khoan dung hơn đối với kẻ yếu nhưng lại cứng rắn đối với tổ chức hay cá nhân phi pháp có tính uy hiếp.

Ví dụ như, thiên đình cho phép thần tiên và người phạm yêu nhau nhưng lại cấm thần tiên yêu yêu quái. Tiếc đây, không khó để rút ra ba kết luận:

Thứ nhất: Bà mẹ yêu quái của tôi rất lợi hại.

Thứ hai: Tôi rất non tay.

Thứ ba: Thuần chủng thần tiên hay thuần chủng yêu quái mới có giá trị, còn con lai giữa thần tiên và yêu quái chỉ là đồ rẻ rúm, không đáng tiền...

Ba kết luận này khiến tôi không biết nên tự hào hay nên buồn nữa?

À, đúng rồi, cần phải nói rõ một vấn đề nữa, ánh mắt Mạc Linh nhìn tôi không còn giống như ánh mắt bà mẹ của Đạo Minh Tự nhìn Sam Thái nữa, mà lúc này, nó lại giống với ánh mắt bố của Malfoy nhìn Harry Potter1...

Những việc sau đó, tôi cơ bản đều đã rõ.

1 Trong bộ truyện Harry Potter, Draco Malfoy là một phù thủy mang dòng máu thuần chủng, tài năng. Gia đình của Malfoy đặc biệt kỳ thị đối với phù thủy không mang dòng máu thuần chủng như Harry Potter.

Thương Ngô theo đuổi đến tận địa phủ, rồi lại lên tận trần gian, trong nơi ở chật chội này, bảo vệ người đã từng làm vợ anh là tôi bây giờ, một người phạm trần.

Còn tôi thì đã quên tất cả trong quá khứ, lại một lần nữa yêu anh.

Vậy nên, vết thương sau lưng của Thương Ngô chính là hình phạt vì đã dám ở lại trần thế vì tôi.

Vết thương chưa lành, anh đã đi tìm Diêm Vương, muốn đem tôi về nên vết thương lại càng trầm trọng hơn.

Chẳng trách sắc mặt anh luôn không khỏe, chẳng trách anh hay ho khê, chẳng trách anh hễ đụng đến pháp lực là phải tu dưỡng một thời gian mới có thể hồi phục, có lẽ, chỉ là sự hồi phục bề ngoài thôi...

Chẳng trách Ngưu Bôn nói, để bảo vệ Trứng muối dù cô không được làm tiên, phải làm yêu quái, cũng chẳng thể so với những gì Thương Ngô đã làm vì tôi...

Cuối cùng, Mạc Linh nói một câu nhằm giải thích và tổng kết việc cô ta hạ thấp bản thân để nói chuyện trong thời gian dài với đồ con lai vô dụng là tôi:

- Đừng có quẩn lầy Thương Ngô nữa. Nếu không, sớm muộn gì anh ấy cũng bị cô hại chết!

Tôi rít một hơi hết sạch ly cà phê rồi còn nhai ống hút đến bẹp rúm như bị xe lu cán, sau đó mới ngẩng đầu lên hỏi đầy thành ý:

- Tại sao?

Mạc Linh nhìn tôi, đôi mắt rõ ràng trông to hơn, giọng nói nho nhã cũng có phần cao hơn:

- Cô không hiểu những gì tôi nói sao?

- Cô đâu có dùng ngôn ngữ yêu quái nên đương nhiên tôi không hiểu rồi.

- Cô... - Hai hàm răng Mạc Linh khê nghiêng khiến tôi thấy sợ, may thay, ánh mắt cô ta nhanh chóng rời khỏi mặt tôi. Cô ta hít thở sâu, tiếp tục dáng vẻ nữ thần cao quý, lạnh lùng, nói: - Đã nói đến đây rồi, tôi cũng chẳng ngại nói cho cô thêm một vài chuyện. Có lẽ cô không biết, mấy ngày trước, anh ấy đã đến địa phủ tìm Diêm Vương, muốn dùng tinh huyết của mình để kết thành một hôn phách sơ khai thuần khiết phù hợp với cô trong cuộc đời này, đợi đến ngày thời cơ chín muồi sẽ trở thành con của hai người ở nhân gian. Hành động ngược với đạo trời và sinh mệnh đó rất hao tổn nguyên khí. Nếu tôi không kịp thời đến ngăn, với tình trạng hiện nay của anh ấy, hậu quả khó mà lường trước được.

Tôi sực nhớ, hai tuần trước tôi có đi mừng lễ đầy tháng con trai của một người bạn học. Thằng bé đó đáng yêu vô cùng. Sau khi về nhà, tôi luôn ao ước, muốn có một đứa bé như vậy với Thương Ngô.

Tôi nhớ, anh đã hỏi tôi có muốn làm mẹ không. Tôi tưởng anh muốn chơi trò biến thân nên gật đầu bừa. Sau đó, anh không biến thành hổ con mà ngồi trên ghế sofa suy nghĩ một hồi lâu. Tôi vì bận làm việc nên cũng không để ý nhiều. Giờ tôi mới hiểu, thì ra khi đó anh có ý này...

28. Chương 16 Part 2

Ngủ giấc quá, giữa thần tiên và người đầu thể sinh con được, điều này tôi đã biết từ lâu và cũng chấp nhận bấy lâu nay rồi.

Thực ra tôi cũng đã nghĩ kỹ, sau khi kết hôn với Thương Ngô, sẽ nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi.

Dù sao thì việc sinh con cũng rất nguy hiểm, vừa vất vả, vừa đau đớn. Nhỡ đen đủi sinh ra một đứa trẻ tàn tật còn không trả lại hoặc đổi lại được, như vậy chẳng thà chọn trực tiếp một đứa có sẵn, xinh đẹp và khỏe mạnh...

Thực ra tôi hiểu, sở dĩ Thương Ngô làm như vậy là vì muốn tôi cũng có được niềm hạnh phúc như bao người bình thường.

Có bố mẹ, có chồng, có con, huyết mạch tình thân truyền từ đời này sang đời khác, như thế mới gọi là một gia đình hoàn chỉnh. Đó là niềm hạnh phúc mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng mong muốn.

Cái ngày mà Mạc Linh nói có lẽ là ngày tôi lần đầu nhìn thấy cô ta, cũng là đêm Lâm Lỗi đến tìm tôi.

Tay tôi không cầm được nữa, khẽ run rẩy, lực phủ ngũ tạng như bị ai đó giày vò, đau đớn.

Vì tôi có loáng thoáng nghe thấy tiếng ho của Thương Ngô trong phòng tắm, còn nhìn thấy anh nằm nghiêng người trên giường, sắc mặt trắng bệch, vàng trán cau lại, đầy vẻ mệt mỏi. Chắc hẳn anh rất khó chịu, rất mệt nhưng lại chẳng được nghỉ ngơi vì còn phải vội vã chăm sóc tôi, kẻ phát ốm, phát bệnh vì một người đàn ông khác...

- Vì cô mà Thương Ngô mất vị trí tộc trưởng, phải chịu bao khổ cực, chẳng lẽ chưa đủ sao? - Bàn tay để trên bàn của Mạc Linh siết chặt thành nắm đấm, có lẽ cô ta đang hết sức kiềm chế cảm xúc của bản thân, chính xác hơn, cô ta đang cố kiềm chế để không trực tiếp bóp chết tôi rồi khiến tôi hồn bay phách lạc, chấm dứt hậu họa sau này: - Dù tôi không hiểu vì sao nguyên thần của anh ấy lại suy yếu đến mức này, nhưng ít nhất tôi cũng có thể chắc chắn một điều, trong thời gian tới anh ấy không thể chịu nổi bất kỳ thương tổn nào nữa... Hơn nữa, cứ cho là anh ấy có thể may mắn bên cô suốt cuộc đời này, vậy tiếp theo sẽ như thế nào? Tôi tin rằng anh ấy nhất định sẽ chấp nhận mọi giá giúp cô thoát khỏi luân hồi, quay về thiên giới. Đến lúc đó, cô vẫn chỉ là một kẻ nửa thần nửa quái, vẫn khó có thể thoát khỏi thiên kiếp. Còn nếu ngược lại, cứ coi như anh ấy có thể giúp cô tránh được lần này, nhưng chưa chắc tránh được lần thứ hai/ thứ ba. Thời gian cứ trôi đi, tội của cô ngày càng lớn, do đó thiên kiếp chỉ có thể ngày càng nặng. Cuối cùng cũng không tránh được có một ngày...

Tôi day day để xoa dịu phần cơ mặt đang căng cứng, ngắt lời cô ta, hỏi:

- Cô muốn tôi phải làm sao?

- Rồi xa anh ấy.

Tôi bật cười:

- Cô tưởng tôi có đủ bản lĩnh để lẩn trốn thần tiên sao?

- Không phải bảo cô trốn! - Đôi mắt Mạc Linh rất sáng, ánh mắt cô ta phảng phất những tia lửa khó diễn tả thành lời: - Tôi hiểu con người của Thương Ngô, anh ấy rất cố chấp, và rất kiên quyết. Nếu anh ấy tin cô không còn chút tình cảm nào với mình nữa, anh ấy quyết không vương vấn, làm phiền cô. Đến lúc đó,

nếu anh ấy vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ, thì cũng phải đợi đến khi cô nhập lại luân hồi mới có thể tiếp tục hành động. Anh ấy trở về tộc, chắc chắn sẽ bế quan tu luyện, không quan tâm đến chuyện bên ngoài. Như vậy, tôi sẽ có cơ hội tới địa phủ hủy hết toàn bộ nguyên thần trong cô, loại bỏ tất cả những ấn tích, để cô có thể sống hết đời trên trần gian, không liên quan gì đến anh ấy nữa. Đây cũng chính là điều ban đầu cô muốn làm nhưng chưa làm được.

Cô ta nghĩ ngợi giây lát rồi bổ sung thêm một điều kiện nghe rất hấp dẫn:

- Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cuộc sống sau này của cô không phải lo lắng về chuyện cơm ăn áo mặc.

Tôi gật đầu:

- Nghe ra thì điều kiện này cũng không tồi.

Thấy tôi nói thế, mắt cô ta càng sáng hơn, càng rực cháy:

- Cắt đứt sớm, tốt cho cả cô và anh ấy.

Tôi suy nghĩ nghiêm túc một lát, rồi hỏi:

- Tại sao tôi lại phải suy nghĩ cho anh ấy cơ chứ? Anh ấy sống, chết, tốt, xấu thế nào đâu có ảnh hưởng gì đến tôi?

Câu hỏi mang tính phản kháng của tôi khiến não bộ Mạc Linh có phần thiếu linh hoạt. Cô ta ngẩn ra hồi lâu mới thốt lên được một câu:

- Vì cô yêu anh ấy!

Tôi đập mạnh tay lên bàn cười ha hả, nói:

- Đúng. Không sai. Chính là điều này. - Dứt lời, tôi liền đứng lên, bỏ đi.

Mạc Linh quả không hổ danh là thần tiên, cô ta phản ứng rất nhanh, cũng lập tức đứng lên khiến chiếc bàn rung chuyển, nói:

- Cô đi đâu?

Tôi lấy điện thoại di động ra xem thời gian, nói:

- Tôi đã hẹn với Thương Ngô, sau khi tan làm sẽ đi siêu thị, buổi tối còn phải bắt tàu về quê nên không nói chuyện với cô được.

Ngũ quan tinh tế của cô ta bỗng hơi méo mó:

- Không ngờ cô lại ích kỷ như thế, thật uổng cho anh ấy đã quên mình vì cô!

Nói thực, tôi rất thông cảm với cô thầy tế hồ cái này.

Nếu như tôi là nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết tình ái, thì cô ta chính là nhân vật nữ phụ, kẻ làm bia đỡ đạn, luôn dùng mọi tình cảm và lý lẽ để làm lộ mọi bí mật, luôn hao công tốn sức nhằm chia rẽ nhân vật nam chính và nhân vật nữ chính.

Theo lẽ thường, tỷ lệ thành công của chiêu này hình như không thấp.

Nhân vật nữ chính vì muốn tốt cho nhân vật nam chính nên cố tình biến mình trở thành con người khác, phô bày kỹ thuật diễn điều luyện khiến ngay cả Trương Mạn Ngọc cũng phải thở dài vì kém cỏi hơn. Từ đó tạo ra hàng loạt những hiểu lầm, rồi kéo theo một vài nhân vật nam phụ mang tính đỡ đạn, cuối cùng thành công trong việc khiến nhân vật nam chính nản lòng đuôi chí, buồn bã đau đớn. Sau đó hai người chia tay trong nỗi thất vọng, bi thương, đau khổ suốt cuộc đời.

Nếu không làm như thế thì sẽ không phù hợp với chủ nghĩa nữ giới lương thiện của quảng đại quần chúng.

Đáng tiếc là từ trước đến giờ tôi đâu có lương thiện.

Tôi chỉ biết, yêu một người thì muốn được bên cạnh người đó, làm mọi cách, bằng bất cứ giá nào để được ở bên nhau.

1 Trương Mạn Ngọc: Nữ diễn viên nổi tiếng Trung Quốc, không chỉ xinh đẹp mà còn rất tài năng.

Mượn khẩu hiệu của Cương Thất Liên: “Không chia cắt, không rời xa, không từ bỏ!”.

Nếu như mọi công sức của Thương Ngô bỏ ra chỉ để đổi lấy cái mà tôi gọi là lần trốn rồi tự coi đó là sự lừa dối thông minh, vậy chẳng bằng anh tự chọc vào mắt rồi đâm đầu chết quách cho xong, ai bảo anh mù quáng lại đi yêu đồ yêu quái con lai đầu óc không bình thường như tôi cơ chứ? Đáng đời!

Ừm... như thế này, xem ra tôi đã có lý do để cho rằng, lúc đầu, khi tôi đầu thai làm người, phần yêu tính bị phong ấn nổi lên, theo tôi vào bụng mẹ, còn phần thần tính thì bị phát tán, trôi nổi mất hết rồi...

Tôi nhìn Mạc Linh vẻ cảm thông, rồi thở dài nói:

- Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết, có người đàn ông nguyện quên mình vì tôi. Người đàn ông như vậy, chắc chắn tôi phải tóm chặt trong tay, không để vượt mất nữa. Cô đã hoàn thành rất tốt sứ mệnh, hãy về tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi.

Khuôn mặt Mạc Linh cau có, rồi lại dần thả lỏng về trạng thái ban đầu. Ánh mắt cô ta một lần nữa trông giống hệt ánh mắt ông bố của Malíoy khi nhìn Harry Potter, chỉ có điều, lần này đã nâng cấp thành ánh mắt tử thần như thể muốn giết chết tôi ngay vậy.

Nhưng tôi không hề nói quá, tôi cảm nhận được sát khí lạnh lạnh, nhưng cũng không loại trừ tác dụng thổi gió của máy điều hòa...

- Đúng là cô vẫn ngu ngốc như thế?

Tôi đã quá nhàm chán với kiểu đối thoại chẳng có ý gì mới mẻ này, vênh mặt lên, hất tay áo quay đi. Ra đến cửa, lại loáng thoáng nghe thấy cô ta nói:

- Cô được lắm, đừng hối hận đấy.

Hối hận ư?

À, đúng rồi. Lúc này nên cầm thêm mấy tờ giấy ăn miễn phí để lau mũi. Tôi hối hận quá cơ!

Tiệm Starbucks nằm đối diện, hơi chệch với quán thịt nướng, cách một con đường.

Khi tôi đang đứng chờ đèn đỏ bên đường thì điện thoại di động reo.

Qua làn xe lướt qua lướt lại không ngừng, tôi nhìn thấy Thương Ngô xuất hiện ở dưới biển hiệu “Quán thịt nướng Mạnh Ngưu”, một tay rút vào túi, một tay đang giữ điện thoại bên tai, đôi chân dài và thẳng sải những bước không nhanh cũng chẳng chậm.

Ánh hoàng hôn chiếu trên người anh, dáng vóc cao gầy, lưng vai thẳng tắp, bóng anh đồ dài.

Xung quanh đều là những tòa nhà văn phòng tấp nập người qua lại, người đàn ông của tôi nổi trội giữa dòng người.

Tôi ấn nút nghe, giọng nói của anh lẫn những tạp âm truyền đến:

- Tiểu Tường, giờ anh đến chỗ làm đón em... Ồ, sao ầm thế? Em đang ở đâu?

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, anh đã quay đầu, ánh mắt chiếu thẳng vào tôi, chuẩn xác như một chiếc radar hiện đại nhất.

Điện thoại vừa ngắt cũng là lúc đèn xanh bật sáng, Thương Ngô vội chạy đến bên tôi rồi đưa tay lên cổ đầu tôi:

- Trốn làm à?

- Trốn cái đầu anh ấy. - Tôi ôm đầu, nói: - Được nghỉ sớm.

- Nghỉ trước mười phút sao?

- Ba tiếng.

- Ồ! - Anh gạt đầu về không nghĩ ngợi gì rồi nắm tay tôi một cách tự nhiên để chuẩn bị qua đường. Anh tiện miệng hỏi: - Em đi dạo phố với đồng nghiệp à?

- Không, em ngồi ở đây theo dõi anh.

Anh liếc nhìn tôi, nói:

- Thảo nào mặt mũi nhem nhuốc như con gà châu Phi vậy, hóa ra là bị khói xe phả vào.

- ...

Sau đó con gà là tôi bị con hổ đó cắn đi.

29. Chương 17

CHƯƠNG 17 – Về quê

Nơi tôi sinh ra và lớn lên là một huyện không lớn cũng chẳng nhỏ. Đó là nơi non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, địa linh nhân kiệt, đậm đà bản sắc... Tôi yêu quê hương tôi.

Chúng tôi ngủ một đêm trên tàu, về đến nhà đúng lúc kênh truyền hình trung ương đang phát chương trình tin tức buổi sáng.

Vừa vào đến nhà, Thương Ngô đã lễ phép cúi người, nhã nhặn nói:

- Cháu chào hai bác. Cháu xin lỗi đã làm phiền hai bác. - Anh tỏ ra là người rất có học thức, lễ phép, ăn nói lịch sự.

Bố mẹ tôi không hổ danh là những vị tiền bối từng trải qua phong ba bão táp, tầm nhìn sâu rộng. Phản ứng của họ rất linh hoạt, không khách sáo quá, cũng chẳng nhiệt tình quá, như thể người đàn ông đứng trước mặt họ không phải là tên con trai đang có ý với con gái mình mà chỉ như anh Tiểu Cường, con ông Vương nhà hàng xóm sang chơi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đối với bố mẹ tôi, Thương Ngô có lẽ quen thuộc và thân thiết hơn so với Tiểu Cường.

Vì kể từ khi anh Tiểu Cường không mặc quần khoét đũng nữa, một vài bộ phận trên cơ thể anh ấy trông như thế nào, là hàng xóm, bố mẹ tôi không còn cách nào để nhìn thấy được.

Nhưng Thương Ngô thì khác, nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng hôm đầu, cơ thể trần trụi của anh đã bị bố mẹ tôi nhìn thấu từ đầu đến chân...

Có được sự hiểu biết sâu sắc và toàn diện đó, ánh mắt bố mẹ tôi nhìn Thương Ngô đầy ắp tình cảm như người trong một nhà, thậm chí còn hiền từ, độ lượng hơn cả khi nhìn tôi.

Mẹ tôi vừa bày đồ ăn sáng lên bàn vừa sai Thương Ngô xếp bát đũa, múc sữa đậu nành ra một cách hết sức tự nhiên.

Bố tôi không biết mò ở đâu ra được nửa chai rượu, cười như Di Lặc nói:

- Tiểu Phó, uống vài hớp chứ?

Nhìn từ phía tôi, có thể thấy rõ bàn tay đang run lẩy bẩy của Thương Ngô...

Nhưng chỉ vài giây sau, giọng anh bình thản đáp:

- Vâng ạ.

Anh có thể không sợ chết nhưng tôi thì không thể trở mặt ra nhìn anh chết, đang định ngăn cản thì nghe tiếng bố tôi cười ha hả:

- Đừng lo, mới sáng tinh mơ, chúng ta không uống Nhị Cô Đầu mà uống rượu thuốc, bồi bổ cơ thể.

Rượu thuốc thì cũng là rượu, ngộ nhờ Thương Ngộ uống rồi lăn quay ra chết thì tôi biết đi tìm Ngưu Ngưu, người vẫn biệt tăm cùng với Trứng muối ở đâu?

- Bố, bố biết anh ấy không uống được mà.

- Lần trước là vì uống lúc bụng đói và uống hơi nhanh nên mới bị bác trai chê cười.

Thương Ngộ cầm hai chiếc ly đi đến, rót đầy, nói:

- Tửu lượng của cháu không tốt nhưng vẫn có thể uống cùng bác vài chén. Đó cũng là điều nên làm.

Tôi lườm anh, anh lại cười nên tôi cũng yên tâm.

Vết thương của Thương Ngộ đã lành, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Chủ yếu là, tôi tin anh sẽ không tùy tiện làm một hiện trường như xảy ra án mạng, máu đổ thành sông để thử xem tim mạch bố mẹ tôi chịu đựng được đến đâu.

Về mặt này, anh rất đáng tin, hay nói một cách khác, thực ra anh đáng tin ở mọi mặt.

Nghĩ thế, tôi không khỏi tự thấy mình may mắn đến nỗi rưng rưng. Vì giờ đây, tìm được một người đáng tin còn khó hơn cả việc tìm một người ngoài hành tinh vừa có khả năng đọc thơ Đường, thơ Tống, vừa am hiểu âm nhạc cổ...

Những lời nói ngọt ngào như mật của Thương Ngộ khiến bố tôi rất thoải mái, ông cười đến nỗi chỉ thấy răng mà không thấy mặt:

- Bố đã nói mà, giờ làm gì có thanh niên nào không uống được rượu cơ chứ? Nào, hai chúng ta cùng dùng thứ rượu được lên men với năm loại lương thực và sáu vị thuốc bổ, làm nóng cơ thể chuẩn bị cho đại chiến giang hồ tối nay!

Tôi bỗng có một dự cảm không lành:

- Tối nay làm gì ạ?

Mẹ tôi vừa uống một hớp sữa đậu nành vừa ăn một miếng quẩy, đáp:

- Làm cỗ mời mọi người trong họ.

Tôi lặng lẽ ăn hai miếng bánh bao rồi vỗ vai vị thần tiên vẫn chưa hề biết đại họa đang đến gần, chân thành góp ý:

- Anh mau liên lạc với Ngọc Đế, hỏi xem Phật Tổ Như Lai có rảnh thì chụp anh lại.

Thương Ngộ ngơ ngác không hiểu.

Bà ngoại và bà nội tôi thời trẻ đều là những phụ nữ Trung Quốc kiểu mới, yêu nước, yêu Đảng, nhiệt tình hưởng ứng lời hiệu triệu của vị lãnh tụ vĩ đại Mao Trạch Đông, tranh nhau làm “Bà mẹ quang vinh”. Hai người họ vô cùng tích cực, bà nội bà ngoại tôi mỗi người sinh được tám người con. Con gái, con trai họ lại sinh ra con gái, con trai, đúng là cháu chắt đầy đàn.

Trong hàng ngũ thế hệ thứ ba, về phía nhà nội, tôi là bé nhất, bên nhà ngoại, tôi là lớn nhất, vậy nên tôi luôn nhận được nhiều sự quan tâm, chú ý. Lần này, nghe thấy tôi mang chàng rể tương lai về ra mắt, mọi người vô cùng háo hức, nhiệt tình, kéo nhau từ khắp nơi về. Những người ở quá xa hoặc bận việc không có cách nào về thì lần lượt gửi tin nhắn, gọi điện chúc mừng...

Tóm lại, tôi có một đại gia đình đoàn kết và thân ái.

Ngoài ra, nét văn hóa đậm đà bản sắc nơi tôi ở không chỉ thể hiện trong việc cầu khấn để gọi thần xua tà trên những viên gạch, mà còn thể hiện tương đối tập trung trên mâm rượu. Nói một cách đơn giản thì, gái, trai, già, trẻ đều là những đồng chí có tửu lượng tốt.

Đêm đó, chúng tôi đặt năm bàn lớn ở nhà hàng, từ đứa bé mới đầy tháng đến ông già chín mươi tuổi đều tưng bừng, rộn rã, tứ đại đồng đường.

Thương Ngô chỉ chào hỏi một lượt đã choáng đến nỗi không biết đêm nay là đêm nào, đến lúc ngồi cạnh ông bà nội ngoại, ánh mắt anh đã có phần mệt mỏi.

Tôi khẽ hỏi:

- Cảm thấy thế nào?

Anh suy nghĩ một lát rồi nhắc tới một vấn đề rất hiện thực:

- Lát nữa, anh có phải chúc rượu một lượt tất cả trường bối ở đây không?

- đương nhiên là không rồi.

Tôi phủ định một cách chắc chắn rồi bổ sung ngay tức thì:

- Theo tập tục ở đây, ít nhất phải ba lần.

- ...

Khuôn mặt tái nhợt, Thương Ngô ôm ấp tia hy vọng cuối cùng như người sắp chết:

- Mấy người già cả nên uống trà thay rượu chứ?

Vừa dứt lời, ông nội tôi, người được sinh ra trong thời cách mạng cũ liền chỉ vào chai Mao Đài trên bàn, ánh mắt đôn hậu, nói:

- Tiểu Phó à, ông không uống quen mấy loại rượu vang hay là bia. Lát nữa, ông uống cái này, cháu tùy ý nhé!

Ba ông bà đầu tóc bạc phơ còn lại nhìn Thương Ngô cười hì hì, rồi cùng gật đầu tán đồng...

Bữa ăn này bắt đầu từ lúc mặt trời hơi chếch về phía tây, đến tận nửa đêm vẫn chưa xong, không khí lúc nào cũng hừng hực, sôi động, mấy chú ngã xuống rồi, mấy cậu lại đứng lên, liên tục thay phiên nhau.

Bố tôi và Thương Ngô tay trong tay, vai kề vai, lưng tựa lưng, hỗ trợ và che chở cho nhau, luôn đứng ở tuyến đầu tiên trong cuộc chiến, anh dũng bất khuất, tạo nên một giai thoại mới mang tên “Chàng rể không say”, có sức lay động lòng người...

Theo như điều tra sau bữa ăn, mọi người đều bày tỏ sự hài lòng đối với biểu hiện trong tối đó của Thương Ngô.

Anh em họ hàng trên mâm rượu đều cho rằng, rượu cũng như con người, bản tính của người đó như thế nào đều được bộc lộ rõ khi anh ta uống rượu, đặc biệt là sau khi đã uống say.

Thương Ngô không phải là anh chàng tửu lượng nghìn ly nhưng hề rượu đến là uống cạn, vô cùng dứt khoát, phóng khoáng. Sau đó dù đã uống say đến nỗi thần trí mơ hồ nhưng anh không ảm ỉ, không phát khùng, mọi ngôn ngữ, hành động, cử chỉ không vượt quá giới hạn cho phép. Nên có thể kết luận rằng anh đã thành công trong thử thách về ý chí và khả năng tự kiểm chế.

Mặc dù bố tôi không chê trách gì đối với chàng rể tương lai nhưng ông cũng chẳng lưu tâm lắm đến hai ý kiến mà mọi người tổng kết.

Vì khi uống, ông hay sử dụng mảnh lời, rất sở trường trong việc đấu rượu, uống say rồi, thì lại cười đùa, chửi mắng, khóc lóc, hò hét, bứt tóc, lao vào tường...

Về đến nhà, Thương Ngô cuối cùng cũng không chịu đựng thêm được, đổ vật ra ngủ.

Ban đầu, có lẽ do tác dụng của men rượu, anh ngủ không ngon giấc lắm, mày mi cau lại, trở mình suốt, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng kêu khe khẽ, kết hợp với khuôn mặt đỏ bừng và cái mũi lấm tấm mồ hôi trông vô cùng gợi cảm, khiến tôi suýt không kìm được thú tính, muốn ăn sống nuốt tươi anh ngay tại trận...

Đến khi trời sáng, hơi rượu dần tan đi, trông anh mới khá hơn, phục hồi lại trạng thái ngủ bình thường. Anh nằm ngửa, mặt hơi nghiêng về bên trái, mi mày ổn định, hơi thở đều đều, không nói mê man cũng không ngiên răng nữa.

Mặc dù cảnh tượng gặp mặt lần trước khiến bố mẹ tôi hiểu nhầm rằng con gái họ đã thất thủ trong việc bảo vệ “cái ngàn vàng”, thế nhưng tôi và Thương Ngô bây giờ vẫn chỉ là quan hệ người yêu, cũng không thể coi thường truyền thống, lễ giáo của con người mà cởi mở sống chung một cách phi pháp.

Nên tôi vẫn ở phòng của tôi, còn Thương Ngô ngủ trong phòng khách bên cạnh.

Đêm qua, khi vừa về đến nơi, tôi liền kê một chiếc ghế nhỏ cạnh giường của Thương Ngô, cả đêm nhắm mắt nhìn anh, không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Tôi ngồi ngắm “người đẹp ngủ” đã no nên không cần ăn sáng. Đến bữa trưa, mẹ không chịu được nữa, kéo tôi ra ngoài.

Ở nhà tôi, ý của mẹ chính là mệnh lệnh cao nhất, ai không nghe theo sẽ bị trừng trị.

Tôi đành phải ngoan ngoãn đi đến phòng ăn. Bố tôi ngồi ở đó như hoàn toàn chưa từng có việc gì xảy ra, khuôn mặt hồng hào, tinh thần tỉnh táo.

- Cậu chàng kia vẫn chưa dậy à?

- Chưa ạ.

Bố tôi lắc đầu cười hì hì, nói:

- Không uống được rượu nhưng có gan uống, người xưa gọi là “Thằng ngốc to gan”.

Mẹ tôi phát vào người bố tôi một cái, nói:

- Không phải ngốc, mà là thật thà. Hơn nữa, nếu như không vì giữ thể diện cho cục cưng nhà mình thì Tiểu Phó có ra nông nổi thế kia không?

- Đúng, đúng, đúng, bà lúc nào cũng đúng. – Bố tôi thể hiện sự trung thành với mẹ tôi xong liền nghiêm túc nói với tôi: - Con người của Tiểu Phó không tồi, rất quan tâm đến con. Cậu chàng này được.

Tôi gật đầu.

Mẹ tôi tranh thủ cơ hội nói:

- Theo mẹ, hai con nên dứt khoát tổ chức trong năm nay. Tiểu Phó có mang theo hộ khẩu không? Chi bằng đợi đến hết kỳ nghỉ, phòng Dân chính làm việc thì đi đăng ký luôn, còn tiệc mừng, có thể làm vào lần sau, khi hai con về.

Tôi ỉu xiu:

- Bố mẹ có cần phải hắt con gái đi nhanh như vậy không ạ?

- Cần chứ. Sao lại không cần? Gặp được người đàn ông thích hợp cũng như là tìm mua căn nhà trong thành phố mấy năm về trước. Phải ra tay nhanh, chính xác, do dự một chút là đồ ăn nguội ngay. - Mẹ tôi nói mãi rồi lại bắt đầu đau buồn, tiếp: - Nên mua nhà ngay khi con đậu đại học mới đúng. Năm ấy, giá nhà ở Thượng Hải chưa đến năm nghìn...

- Mẹ à, đừng nghĩ mãi về chuyện đó nữa! - Tôi quyết định ngắt phăng những lời ân hận vì năm đó không quyết định mua nhà của mẹ. Tôi hít hơi, cắn răng nói: - Đã nói đến đây rồi, tiện thể con muốn bàn bạc với bố mẹ một vấn đề là... con và Thương Ngô, tương lai sẽ không định sinh con.

Mẹ nhìn tôi vài giây rồi lại nhìn chăm chăm vào bố tôi trong vài giây nữa, sau đó hỏi:

- Đây là chủ ý của ai?

- Cả hai chúng con.

- Tiểu Phó là trẻ mồ côi, sao lại không muốn có con? - Thái độ của mẹ bắt đầu trở nên nghiêm túc: - Con gái yêu à, con đừng nên ích kỷ như vậy, phải học cách nghĩ cho cậu ta.

- Mẹ hiểu nhầm rồi. Chúng con không sinh con nhưng không phải không cần con cái. - Tôi mở to mắt, nói những lời có sức lay động trái tim mọi người: - Đợi hai năm nữa cuộc sống ổn định lại, bọn con sẽ nhận

nuôi một đứa trẻ mồ côi. Thương Ngô nói, anh ấy lớn lên là nhờ sự giúp đỡ của rất nhiều những tấm lòng nhân ái, nên muốn khi có khả năng rồi thì báo đáp lại xã hội.

Thời đại này, số người trả thù xã hội nhiều, chứ số người muốn báo đáp xã hội thì có bao nhiêu.

Là một người ngay thẳng, lương thiện, giản dị, có lẽ bố tôi cũng cảm động, ông trầm tư một hồi rồi nói:

- Giờ quyết định việc này có phần hơi sớm, nhưng con gái yêu à, thái độ của bố mẹ đối với con vẫn không hề thay đổi, chỉ cần con đã nghĩ kỹ rồi thì dù là việc gì, quyết định thế nào, bố mẹ cũng sẽ không can thiệp, chỉ ủng hộ con thôi.

Nhìn bố mẹ, những người đã sinh tôi, nuôi tôi, nay không còn trẻ nữa, sống mũi tôi bỗng cay cay.

Trước khi đôi mắt nhòa lệ, tôi vùi đầu vào lòng mẹ, ôm vào vòng eo đã hơi phát tướng của bà, giống như ngày bé, tôi vùi cả khuôn mặt vào đó, quệt đi quệt lại làm nũng.

Bố mẹ, con xin lỗi vì đã không thể cho bố mẹ một đứa cháu ngoại để nối tiếp huyết mạch...

Khi trở về phòng khách, tôi bưng một bát cháo trắng nóng hôi hổi, định gọi Thương Ngô dậy cho anh ăn no uống đủ rồi ngủ tiếp. Kết quả, vừa đẩy cửa ra thì phát hiện anh đã dậy rồi.

Có lẽ anh vừa tắm xong, đang ngồi giữa giường như kẻ mất hồn. Trên mặt và tóc mai vẫn còn dính những hạt nước nhỏ. Đôi mắt anh nhìn mơ hồ, dáng vẻ như vẫn chưa tỉnh hẳn, trông rất đáng yêu.

Tôi đặt bát cháo lên chiếc tủ đầu giường, tóm vào hai tai anh lắc mạnh, nói:

- Táo dáo à? Thật đáng ghét!

Anh nhắm mắt, ôm đầu xin tha:

- Đừng lắc, đừng lắc nữa, sắp nổ rồi.

- Đáng đời! Xem anh còn dám to gan nữa không. - Tôi buông tay ra, bê cháo đến, nói: - Mẹ nấu riêng cho anh đấy. Mau ăn đi, ăn no rồi mới có sức ngủ tiếp.

Thương Ngô ngoan ngoãn nghe lời, húp mấy miếng đã hết sạch, cuối cùng cũng hồi phục phần lớn thần trí, hỏi:

- Mấy giờ rồi?

- Đã là chiều rồi.

- Quả nhiên say ghê quá... - Anh bóp bóp vai, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi: - Tiểu Tường, em không nghỉ ngơi đủ sao? Mắt đỏ như hổ, quầng mắt đen như gấu trúc, sắc mặt khó coi như Bạch Vô Thường.

Tôi tức giận:

- Anh không nói những lời độc địa thì chết à?

Thương Ngô cười, đứng lên, vò vò mái tóc vốn bù xù như lều cỏ của tôi, nói:

- Tối qua, em ở bên anh cả đêm, có đúng không?

- Không phải em thì là ma chắc? Còn nữa, đâu chỉ có đêm hôm qua.

- Đúng rồi. Cả ngày hôm nay nữa.

Tôi hoài nghi, bỏ tay anh ra, hỏi:

- Anh đâu có tỉnh dậy mà sao lại biết?

- Cảm giác.

- Đàn ông cũng có giác quan thứ sáu à?

Thương Ngô không tiếp tục đấu khẩu nữa mà kéo tôi vào lòng, hai vai thu lại, ôm chặt đến nỗi tôi thấy hơi ngạt thở. Giọng anh nhẹ nhàng nhưng trầm lắng một cách kỳ lạ:

- Tiểu Tường, cảm ơn em.

- Cảm ơn gì cơ?

- Cảm ơn em đã chăm sóc anh.

- Có gì đáng cảm ơn chứ? Khi em ôm, chẳng phải anh cũng làm vậy sao?

Tôi ngoan ngoãn để cho anh ôm, rồi đưa tay ra, từ từ phủ lên lưng anh. Cách lớp áo ngủ bằng cotton, tôi vẫn có thể cảm nhận được vết sẹo, từ vai trái kéo xuống eo bên phải, rất dài, rất sâu. Dù vết sẹo đến hôm nay đã khép miệng, đã tương đối lành, nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng, lúc đó nó kinh khủng như thế nào, chắc anh đau đớn lắm...

- Người nhà em rất hài lòng về anh, nói anh là chàng trai thật thà, ngốc nghếch, ha ha, sau này nhất định sẽ rất nghe lời vợ. Nên bố mẹ muốn chúng ta tổ chức đám cưới trong năm nay.

Thương Ngô cười đáp:

- Được khen, thật cảm động quá!

- Chúng mình kết hôn nhé, anh là chồng, phải nuôi em cả đời đấy.

- Không vấn đề gì. - Anh khẽ thả lỏng tay, tựa cằm vào đỉnh đầu tôi: - Anh đã nghĩ cả rồi việc kinh doanh của quán thịt nướng không tồi, thu nhập cũng rất ổn định. Sau này, em muốn đi làm thì đi, không thích làm công cho người khác thì về làm bà chủ cho anh. Ngưu Bôn có để lại một khoản tiền trong tài khoản, sau khi từ đây về, chúng mình tranh thủ thời gian đi xem nhà, mua một căn hộ nhỏ trước, đợi hai năm sau, tích cóp đủ rồi thì đổi căn rộng hơn. Đến lúc đó...

- Đến lúc đó, chúng ta sẽ nhận nuôi một đứa trẻ mồ côi.

Tôi hơi ngả người về sau, nhìn vào đôi mắt anh:

- Em thích con trai, tốt nhất là không lớn quá ba tuổi. Như vậy tương đối dễ trong việc nuôi dưỡng tình cảm. Em hy vọng, con sẽ đáng yêu như phiên bản thu nhỏ của anh, đôi lông mày rậm, cặp mắt to tròn, đôi môi đỏ chót, còn nữa, rất quyết đoán.

Thương Ngô ngạc nhiên:

- Sao lại phải...?

- Em vừa nói với bố mẹ rồi, họ cũng không phản đối.

Anh vẫn tỏ ra ngạc nhiên:

- Nhưng...

Tôi đưa tay lên, dùng ngón tay ấn vào phần lông mày héch lên của anh, giọng khe khẽ, đều đều:

- Em tin, ông bố thần tiên và bà mẹ yêu quái của em cũng sẽ đồng ý.

Anh thoáng giật mình, mặt chợt biến sắc, nhìn tôi vẻ kinh hãi:

- Là Mặc Linh nói với em sao?

- Hôm đó, em đi kiểm tra anh, đúng lúc bắt được một đôi gian.

- Bắt gian gì chứ? Nói linh tinh! - Mặt Thương Ngô cau lại, rõ ràng có vẻ tức tối: - Anh đã ra lệnh cô ta phải lập tức rời khỏi đó, không được tự ý ra khỏi tộc nữa! Vậy mà cô ta còn dám...

Tôi kiên nhẫn giúp anh phân tích hiện thực tàn khốc lúc có quyền không dùng, đến khi hết hạn rồi lại thấy tiếc, nói:

- Điều này cũng bình thường thôi, giờ anh không còn là “sếp” của cô ta nữa, sao cô ta phải nghe mệnh lệnh của anh?

Thương Ngô tức giận “hứ” một tiếng, vươn vai lên cao rồi dừng một lát. Nửa phút sau, anh lại lên tiếng nhưng không còn vẻ tức giận nữa, chỉ dè dặt hỏi:

- Tiểu Tường, em... rốt cuộc em đã biết được những gì?
- Biết cả những điều nên biết và không nên biết.
- Bao gồm...?

Tôi cười, cố gắng để giọng mình đừng run lên:

- Thiên kiếp.

Sắc mặt Thương Ngô đột nhiên trắng bệch, đôi môi đỏ chót theo đó cũng bật đi. Anh ôm cứng lấy cánh tay tôi như không gì có thể lay chuyển, không gì có thể chia rẽ được.

Tôi thở dài, kiễng chân, khê hôn vào đôi môi đang mím chặt của anh, nói:

- Thương Ngô, em ở đây, em vẫn ở đây mà.

Anh nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng mới dần buông ra rồi ngay sau đó, như thể gom lại hết thấy sức lực, anh nghiêng người về phía trước, dồn hết trọng lượng cơ thể lên đôi vai tôi, nói nhát gừng, lặp đi lặp lại:

- Ủ, em ở đây. May quá, em vẫn ở đây.

Vì việc tôi còn ở đây, đối với anh thực sự quan trọng.

Tôi nghĩ, lựa chọn của tôi không sai.

Thương Ngô cao một mét tám mươi lăm, mặc dù nhìn có vẻ gầy nhưng tôi có lý do để nghi ngờ, vì vòng tay của anh như gọng kìm vậy, cơ bắp cuộn cuộn. Chưa đầy vài phút sau đã ấn tôi đến nỗi ê hông, đau lưng, nhức đầu, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở hỗn hển. Nhưng tôi không hề động đậy, cứ đứng vững như thế, đỡ lấy anh.

Trước đây, toàn là anh vất vả chịu đựng, giờ đến lượt tôi nâng đỡ anh, dù chỉ một thoáng chốc.

Những việc trước đây, những việc sau này, những việc kiếp trước, những việc kiếp sau đều xa vời quá, không cần phải suy nghĩ.

Tôi là người vô cùng ích kỷ, tầm nhìn ngắn ngủi, việc mãi mãi sau này, trong mắt tôi chỉ là chuyện ba đến năm năm tới, chuyện một mẫu ba thửa ruộng mà thôi.

Tôi chỉ biết, năm nay tôi sẽ kết hôn cùng với Thương Ngô, rồi mua một căn hộ nhỏ gồm một phòng ngủ và một phòng khách. Ba năm sau sẽ tranh thủ đổi căn rộng hơn, ít nhất là hai phòng ngủ, một phòng khách vì trẻ con cần phải có phòng riêng.

Rồi sau đó, chúng tôi sẽ là một gia đình ba người, chi li tính toán, lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền hằng ngày.

Sau này ra sao nữa... đã vượt quá khả năng lên kế hoạch của tôi. Dù sao, thuyền đến bến sẽ tự nhiên cất lên, điều gì đến sẽ đến, cũng ắt sẽ có cách giải quyết.

Chỉ cần, tôi và anh ở bên nhau.

Tôi hỏi Thương Ngô, sở dĩ không cho tôi biết những chuyện kia, có phải là vì sợ tôi phải chịu áp lực quá lớn, lại bỏ chạy như trước đây không?

Anh rói đúng, rồi lại bảo, ngoài chuyện đó ra thì còn vì hy vọng tôi sẽ thực sự yêu anh một lần nữa, chứ không chỉ vì cảm động bởi những chuyện xảy ra trước đây.

Tôi bảo anh là đồ ngốc, phụ nữ vốn vì cảm động mà động lòng. Giữa hai điều này làm gì có ranh giới rõ ràng?

Anh cúi người, cụng đầu vào trán tôi rồi bật cười, vai anh không co lại nữa, khóe mắt cong cong, đôi mắt sáng lấp lánh.

Mấy ngày sau đó, vị trí của Thương Ngô trong nhà tôi giống như chính sách kiểm soát giá nhà hiện nay, chỉ có tăng chứ không khi nào giảm.

Bảng thứ tự vị trí nhà họ Đậu tôi có sự thay đổi như sau:

Trước đây: Mẹ, Đậu địa chủ, bố, tôi.

Bây giờ: Mẹ, Thương Ngô, Đậu địa chủ, bố, tôi.

Đối với kết quả này, tâm trạng của hai người luôn đứng ở hai vị trí cuối là tôi và bố tôi khá ổn định, còn tâm trạng đồng chí Đậu địa chủ kia đang từ vị trí suýt nhất bảng giờ bị rơi vào giữa, có lẽ tương đối không vui. Nhưng, chắc cũng chỉ âm thầm vẽ một vòng tròn nguyên rửa gì đó trong bụng thôi, chứ không dám thể hiện sự bất mãn trước mặt Thương Ngô, càng đừng nói đến chuyện khiêu khích gây sự.

Rốt cuộc thì khí thế của vị chúa tể muôn loài cũng không thể xem thường, đồng chí Đậu địa chủ dù có leo lên được tám mươi cấp nữa, cũng chưa chắc có phúc được nhìn thấy một cọng râu hổ...

À phải rồi, cần phải giới thiệu qua về đồng chí Đậu địa chủ của nhà chúng tôi:

Giới tính: Đực.

Tuổi: 6.

Chủng loại: Pomeran.

Loại động vật: Chó.

Ba năm trước, anh chàng Đậu địa chủ vào ở trong nhà tôi. Về lặc đầu, ngoáy đuôi kiểu nịnh bợ của nó đã dễ dàng chiếm được cảm tình của mẹ tôi, được mẹ tôi che chở. Bình thường, nó làm mưa làm gió, coi thường thiên hạ. Rõ ràng là một con chó nhỏ giống Bắc Kinh nhưng lại cứ coi mình là chó Tây Tạng. Loài chó Tây Tạng, hề thấy người là kẻ, không vui là nhe răng cắn hoặc cào chân. Bấy nhiêu năm nay, tôi và bố không ít lần bị nó bắt nạt.

Đặc biệt là người thỉnh thoảng mới về như tôi, dưới sự áp bức của nó, đành phải nuốt tui cầu toàn, thực sự nghĩ lại chỉ muốn ôm mặt mà khóc.

Người xưa nói rất hay, phong thủy luân chuyển, ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, không tin thì hãy ngẩng đầu lên xem ông trời đã tha cho ai... Thấy con chó cúp đuôi, cụp tai trước mặt Thương Ngô rồi khép nép đi sát vào chân tường, tôi không khỏi hả dạ, muốn ngửa mặt lên trời cười vang ha ha ha. Kể hung hăng như người cũng có ngày hôm nay!

Nhưng cũng phải nói rõ một khía cạnh khác, bất kể là thần hay là yêu, làm thú hay làm người, tôi luôn là một kẻ bị hất hủi...

Từ khi mẹ biết Thương Ngô thích ăn thịt, bà liền cam kết một câu “Theo mẹ thì có thịt ăn”, sau đó bàn ăn nhà tôi liền biến thành bữa tiệc toàn thịt, đến một cọng rau cũng không thấy. Ăn đến nổi mất tôi sung huyết, còn Đậu địa chủ thì gâu gâu vui vẻ.

Chả trách mà người ta nói, mẹ vợ càng nhìn con rể càng thích. Tình mẫu ái bao la của mẹ đối với Thương Ngô thì không nói làm gì, đằng này, bố tôi, người đáng lẽ phải đứng đối lập với chàng rể lại cũng hòa vào. Từ sáng đến tối luôn tỏ ra hiền từ. Điều này khiến cô con gái bị họ phớt lờ, thật không còn lời nào diễn tả nữa...

Ăn no uống đủ không có việc gì làm, bốn người chúng tôi thích ở nhà nên quây quần bên chiếc bàn trong phòng khách, mỗi người một hướng đông tây nam bắc, tập trung tinh thần và năng lượng nghiên cứu trò Poker.

Con Đậu địa chủ ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi ở góc phía đông nam, điềm tĩnh theo dõi trò chơi của các đại gia.

Sau khi trò chơi kết thúc, nhìn Thương Ngô vui vẻ vì đã thắng số tiền có thể mua được nửa lạng thịt lợn, tôi thấy cuộc sống của mình lúc này giống như một cái cốc có cắm hai chiếc bàn chải đánh răng trong đó.

Kết cục có hậu.

Theo định nghĩa văn học trên mạng thì đó là HE (Happy End).

30. Chương 18

CHƯƠNG 18 - Thế giới quả là tàn khốc

Tôi từ nhỏ đã không thích chụp ảnh, cảm giác đó là một việc vô cùng ngớ ngẩn, giống như việc bị bấm huyết, đứng đờ ra nhìn vào ống kính rồi đợi ấn nút chụp, có khi không cẩn thận còn bị ánh đèn nháy làm mờ mắt.

Nhưng mẹ tôi lại là người học mỹ thuật, dạy mỹ thuật, cả đời tiếp xúc với mỹ thuật cơ thể, nên bà ra sức tạo cho tôi các kiểu dáng rồi chụp lấy chụp để. Xét đến sự chênh lệch về vị trí trong gia đình, tôi đành phải khuất phục trước uy lực của bà.

Điều này dẫn đến vẻ mặt trông rất đau khổ của tôi trong tất cả những bức hình chụp, cũng dẫn đến việc Thương Ngô cười nắc nẻ khi xem những cuốn album ảnh của tôi...

Tôi vừa xấu hổ, vừa tức giận.

Vàng hào quang chợt xuất hiện trên đầu, tôi sực nhớ tới chiếc máy ảnh số để trong tủ lâu nay không dùng đến, liền rón rén lấy ra, sạc điện một lúc, sau đó cố ý chọn những góc độ kỳ quặc nhất để chụp, làm xấu hình ảnh của Thương Ngô.

Thương Ngô chỉ mãi vui, cười lẩn lộn khắp giường, không hề biết rằng về kỳ quặc của mình sắp được công bố.

Sau khi làm xong, tôi lại tìm dây nối, chuẩn bị tăng hiệu quả photoshop. Tôi mở Folder ra thì phát hiện trong đó còn lưu một tấm hình chụp trước đây nên tiện tay cho vào máy tính luôn.

Mấy năm trước, sau khi mua chiếc máy ảnh này, tôi luôn để nó ở nhà, cơ bản không dùng mấy, không ngờ trong đó vẫn còn lưu ảnh nên tôi tò mò mở bức hình cũ ra xem trước.

Có lẽ do bất ngờ, nên tim tôi hơi loạn nhịp.

Nền của bức ảnh là một sân bóng rổ ngoài trời, tiêu điểm chính là hai người, tôi và Lâm Lỗi.

Một tay tôi cầm chai nước khoáng còn một nửa, tay kia túm chặt phần áo trước ngực, miệng há to, tai mặt đỏ lừ, mặt mày méo xệch.

Lâm Lỗi đứng bên cạnh, một tay đỡ lấy tay tôi, tay kia vỗ vào lưng tôi, hơi nghiêng đầu, khom người, vẻ mặt vừa lo lắng, vừa buồn cười.

Xa xa là bầu trời xanh, mây trắng, bên cạnh là một nhóm thanh niên tràn đầy sức sống trong trang phục thể thao, trông rất quen.

Tôi nhớ ra rồi, có một đám bạn Lâm Lỗi rủ nhau tổ chức thi đấu bóng rổ, tôi đi cổ vũ cho anh ta.

Vốn định ghi lại những tư thế đẹp khi Lâm Lỗi chơi bóng, nhưng vừa vào trận tôi đã lập tức bị cuốn theo không khí điên cuồng, đám người cổ vũ hò hét, nhảy nhót đến nhức óc. Từ đầu tới cuối tôi như một fan cuồng, mất lý trí...

Bức ảnh này, có lẽ được chụp sau trận đấu, không biết anh bạn nào tiện tay bấm vào nút chụp của cái máy ảnh mà tôi để quên ở đâu đó.

Tôi vẫn nhớ cảnh tượng lúc ấy, Lâm Lỗi thấy miệng và họng tôi đều khô rát, tinh thần phấn khích, nên đưa cho tôi chai nước vừa mới mở của mình. Kết quả, tôi uống nhanh quá nên bị sặc.

Trong bức ảnh, tôi buộc tóc đuôi ngựa rất cao, mái tóc rất dài.

Trong bức ảnh, khuôn mặt Lâm Lỗi dính đầy mồ hôi, anh ta mặc bộ quần áo thể thao màu xanh, không kéo khóa, để lộ chiếc áo phông màu trắng bên trong. Có thể thấy, dù hơi gầy nhưng cơ thể anh ta rất chắc khỏe.

Từ khi học cấp hai, anh ta luôn là thành viên của đội bóng rổ trong trường. Anh ta có sở trường ném bóng từ đường vạch thứ ba, tỷ lệ vào rổ rất cao nên thường xuyên thực hiện những đòn quyết định vào phút chót.

Trong trí nhớ của tôi, Lâm Lỗi dịu dàng, tự tin một cách điềm đạm. Anh ta cũng rất cuốn hút, giống như tất cả những thanh niên khác, hay cười, thích chơi và yêu vận động.

Chưa đầy ba tháng kể từ lần đó, mối quan hệ vốn luôn tốt đẹp, chưa hề có mâu thuẫn giữa tôi và Lâm Lỗi bỗng nhiên nảy sinh chiến tranh lạnh. Giờ nghĩ lại, thậm chí không tài nào nhớ nổi rốt cuộc là vì lý do gì.

Tiếp đó, toàn bộ các cách thức liên lạc của tôi đều có vấn đề. Sau này nữa, vào ngày mừng Một Tết năm 2009, anh ta chỉ vào một cô gái nói, đây là người yêu của anh...

Tôi nhìn thời gian trong bức hình, là ngày mừng 5 tháng 5 năm 2008, cách ngày hôm nay đúng tròn hai năm.

Hai năm, hơn bảy trăm ngày lẫn đêm, có thể thay đổi biết bao nhiêu chuyện, bao nhiêu người...

- Tiểu Tường, sao không có những bức hình mấy năm trở lại đây của em?

Câu hỏi của Thương Ngô đã làm ngắt dòng hồi tưởng và cảm xúc của tôi, đồng thời, lúc này tôi cũng chẳng còn cảm hứng xử lý ảnh nữa nên bèn tắt máy tính, nói:

- Vì em ghét chụp ảnh. Hơn nữa, con gái sau khi bước qua tuổi hai mươi, ngày một già hơn nên em không muốn tận mắt nhìn thấy quá trình diễn ra toàn bộ thảm kịch này.

Tôi leo lên giường, thấy Thương Ngô đang cười sung sướng, chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng:

- Nay, anh không định cứ ở nguyên trong bộ dạng này chứ hả?

Anh bối rối:

- Trong bộ dạng này có gì không ổn sao?

- Đương nhiên rồi. Nếu anh cứ thế này, mấy năm nữa chẳng phải em sẽ thành “Trâu già ăn cỏ non” sao?

Thương Ngô như hiểu ra:

- Có lý, anh chàng đẹp trai thì vẫn đẹp trai, còn mỹ nữ lại trở thành bà vợ già.

Tôi tức giận, nhảy bổ lên người Thương Ngô, bóp mạnh cổ, nói:

- Vậy em sẽ hắt axit hủy hoại nhan sắc của anh, xem còn đẹp trai nữa không?

- Nếu em muốn ở cả cuộc đời này với anh chàng xấu xí thì cứ việc ra tay.

- Chuyện này... bàn sau.

Thương Ngô xịu mặt, lật người lại, đè tôi xuống, hỏi:

- Bàn sau á?

Tôi nghiêm túc hỏi:

- Nếu em trở thành một bà già móm mém thì anh còn thích em không?

Anh nhìn tôi chăm chú, nói:

- Không.

- ...

Điều này khiến tôi nhớ đến một đoạn lưu truyền trên mạng, nói là đàn ông từ khi mười tám tuổi đến bảy mươi tám tuổi đều thích những cô gái xinh đẹp tầm hai mươi tuổi, có thân hình đẹp. Chỉ như vậy mới có thể khiến đàn ông chung tình và lâu dài.

Do đó có thể thấy, mọi giống đực trong thiên hạ đều giống nhau, cho dù là hổ đực hay nam thần tiên. Thật khiến nước mắt tôi lăn dài mà không thốt nổi thành lời.

Có lẽ vẻ mặt đau khổ của tôi khiến Thương Ngô nhìn không quen, do đó anh giơ hai ngón tay ra nâng cằm tôi lên lắc lắc. Khóe môi anh khẽ nhếch, giọng nói trầm thấp, rành rọt nhả từng chữ:

- Chỉ cần em không chê anh già, anh cũng có thể chấp nhận việc em không còn trẻ.

Tôi nhất thời không phản ứng kịp, hỏi:

- Anh có thể sống nghìn năm bất tử, sao lại già được?

Thương Ngô bĩu môi, vẻ ta đây còn giỏi hơn thế, ngón tay anh bỗng nhiên dùng lực khiến tôi ngã nhào:

- Anh có thể biến hóa, đồ ngốc ạ.

Tôi chợt hiểu, lại nghĩ sang một vấn đề khác, đôi mắt tôi ánh lên vẻ mong đợi:

- Vậy khi chúng ta làm chuyện đó, anh có thể biến thành Chung Tiểu Oa không? Em đã ao ước anh ấy từ lâu rồi...

Chưa dứt lời, môi dưới của tôi đã bị cắn chặt. Tôi muốn thở thì ngay lập tức cả miệng liền bị khóa.

Nụ hôn của Thương Ngô thật mạnh mẽ, đúng là “oai hùm”.

Không nói năng gì mà tiến thẳng vào rồi lướt qua mọi chỗ. Cái lưỡi linh hoạt của anh đảo qua đảo lại, lên trên rồi lại xuống dưới, không bỏ qua một góc ngách nào, hôn đến nỗi não tôi thiếu khí, mắt ngân ngấn nước.

Trước khi tôi chết vì ngạt, anh cuối cùng cũng dừng lại, một tay đỡ gáy tôi, tay kia vẫn tóm chặt cằm tôi, hỏi một cách tò mò:

- Lúc này, em nói gì?

Tôi thở gấp mấy hơi, lau nước mắt, cổ tình rên rỉ, vịn vịn người, nhanh chóng cảm nhận sự cương cứng, nóng nóng của thứ gì đó. Sau đó, với vẻ mặt ngây ngô Lotia, tôi thốt ra những lời ve vãn:

- Anh chàng hồ Ơi, anh định làm chuyện đó trong phòng tôi sao? Vậy tôi cần nhắc anh một chút, nếu có làm phải khẽ thôi, đừng để ông bà Đậu ở ngoài nghe thấy, không thì họ sẽ xông vào xử lý anh đấy.

1 Chung Tiểu Oa chính là Chung Hán Lương, người mẫu, diễn viên, ca sĩ của Trang Quốc.

Thương Ngô vô cùng buồn bực, chẳng có cách nào, đành phải buông tôi ra, lật người sang một bên, nằm ngửa mặt lên trời, ngực hơi ưỡn lên, mặt có vẻ hơi đỏ, có lẽ đang điều chỉnh lại cảm xúc...

Tôi lén cười đến bên, không dám cử động lung tung mà ngoan ngoãn gối đầu vào bả vai anh, ôm trọn eo anh, nói:

- Trước đây... ý em muốn nói, khi em không phải là người thì em trông thế nào?

Thương Ngô lặng im một lát rồi mới đưa tay lên day day trán tôi, đáp:

- Cũng tương tự như bây giờ.

Tôi thở dài:

- Thật tiếc là thần tiên các anh không có máy chụp ảnh.

Đầu ngón tay anh lướt xuống vai tôi rất tự nhiên rồi khẽ ấn ấn, nói:

- Tiểu Tường, tất cả hình dáng của em luôn ở trong tâm trí anh.

Tôi chống khuỷu tay nhô dậy, nhìn anh, nói:

- Sau khi em chết, sẽ lại đầu thai chuyển thế, liệu có thể không uống canh Mạnh Bà không? Thương Ngô, em không muốn quên cuộc đời này, em muốn mình suốt đời nhớ được bố mẹ, bạn bè, người thân. Em muốn nhớ tất cả mọi thứ xảy ra trong mấy mươi năm nay... Còn nữa, em cũng muốn nhớ cả anh.

Ngón tay anh khẽ run, sau đó anh cười nói:

- Được.

Trong đôi mắt Thương Ngô, tôi có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình, cạnh chiếc ga giường vừa bị vò nhàu nhĩ, tôi thấy mái tóc mình rối bù như đụn rơm bị sét đánh:

- Anh xem, em đổi kiểu tóc có được không?

Anh thoải mái:

- Tùy em.

- Đổi thành kiểu gì?

- Kiểu gì cũng được.

Tôi không đành lòng, tiếp tục hỏi:

- Vậy anh thích em để kiểu gì?

Anh cau mày, suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Để trọc.

- ...

Tôi quyết định trả thù Thương Ngô, do đó lập tức chạy đến tiệm làm tóc của một người bạn mới mở, bảo cô ấy làm ngay cho tôi một mái tóc giả kiểu Lady Gaga, kỳ quặc độc nhất vô nhị.

Mất hơn ba tiếng đồng hồ, sau khi làm xong, trời đã tối.

Tôi nóng lòng muốn thấy dáng vẻ bi thảm, kinh ngạc của Thương Ngô nên chọn một con đường tắt để về.

Tôi đi qua sân vận động trường cấp ba, rồi lại băng qua một khu phế thải của nhà máy, nhà tôi cách đây không xa.

Giờ đang nghỉ lễ, cổng trường khóa chặt nhưng như vậy cũng không ngăn nổi bước chân khệnh khạng của tôi.

Vì tôi biết ở phía đầu tường rào, có một chỗ tường bị vỡ, khá kín đáo, phía trên không có vụn thủy tinh hay đinh sắt, có thể dễ dàng trèo qua.

Khung cảnh nơi này ban đêm nhìn có vẻ ghê rợn nhưng ban ngày lại đẹp vô cùng.

Do thường xuyên làm những việc khuất tất nên tôi dễ dàng mò mẫm được điểm đến dựa vào trí nhớ. Xung quanh rất yên tĩnh, chẳng có đến cả một bóng ma, rất thích hợp cho việc gây án. Vừa định thở phào một hơi thì tôi trông thấy bóng người đang ngồi lặng lẽ dưới chân tường, cách chỗ tôi chừng ba bước.

Hoàn cảnh này, thực giống như trong phim ma của Nhật Bản.

Tôi sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, đang định bỏ chạy thì thấy bóng người đó khẽ cử động, sau đó, một giọng nói nhẹ nhẹ cất lên:

- A Phúc à?

Thời đi học, tôi là một học sinh ngoan, không bao giờ làm chuyện vi phạm nội quy của trường như trèo tường, phá phách. Nếu như muốn chơi game, xem video, tôi sẽ chui qua cái lỗ chó...

Sở dĩ biết được nơi đây có mảng tường vỡ bí mật là nhờ Lâm Lỗi.

Vào hôm nhận được thông báo nhập học của trường đại học, tôi và Lâm Lỗi chính thức xác nhận quan hệ yêu đương tại sân vận động trong trường rồi trao nụ hôn đầu cho nhau.

Trong lòng chúng tôi hân hoan, phơi phới, nên tìm một góc khuất không người lui tới để ôn lại quá khứ, nghĩ về tương lai. Nói từ lúc mặt trời hơi chếch về phía tây đến tận khi ánh trăng treo trên cao, bụng cồn cào vì đói, hai cánh tay bị muỗi đốt đầy nốt, nhìn vào mà kinh hãi, cuối cùng mới kết thúc cuộc đàm thoại có ý nghĩa lịch sử trong sự luyến tiếc.

Lâm Lỗi và tôi tay trong tay đi ra cổng thì phát hiện cổng đã khóa rồi.

Đang định đưa Lâm Lỗi đi tìm lỗ chó quen thuộc thì anh ta đã dẫn tôi đến một chỗ chân tường cỏ mọc um tùm.

Hóa ra, anh chàng chủ tịch hội học sinh trong trường, tấm gương sáng của tất cả mọi học sinh cũng chẳng ngoan ngoãn gì, cũng biết trốn tiết. Hơn thế nữa, nhìn dáng vẻ điềm đạm rất thành thực của anh ta thì có thể dễ dàng nhận thấy anh ta đã rất quen với việc này. Thế giới quan trong tôi bỗng nhiên sụp đổ...

Tường bao rất cao, dù bị vỡ một mảng lớn nhưng nhìn bằng mắt thường có lẽ cũng không thấp dưới một mét tám.

Nhưng đối với người từ nhỏ đã biết trèo lên nóc nhà dỡ ngói, trèo lên cây bắt sâu như tôi, thì đây chỉ là chuyện nhỏ.

Tôi nắm tay lùi lại sau vài bước, đang định lấy đà nhảy thì bỗng thấy Lâm Lỗi ngoái đầu về phía mình, vẫy tay nói:

- A Phúc đến đây, anh bé em lên trước.

Bé á?

Từ này khiến trái tim thiếu nữ của tôi rung rinh, tôi lập tức thu lại vẻ bướng bỉnh con trai và phô ra nét yếu điệu thực nữ, rón rén bước lại.

Trông thấy tôi như vậy, Lâm Lỗi bụm miệng cười, sau đó cúi mặt, ho khan một tiếng, hỏi:

- Em đã sẵn sàng chưa?

Về ngưỡng ngập của anh ta khiến tôi có chút căng thẳng nên chỉ vội gật đầu.

Lâm Lỗi liền cúi xuống, hai tay ôm chặt eo tôi rồi nhấc tôi lên.

Qua lớp áo sơ mi mỏng, hơi ấm từ lòng bàn tay anh ta như thể đủ nóng để thiêu cháy da thịt tôi.

Lúc này, tôi bắt đầu thực sự thấy căng thẳng, hề căng thẳng là chân tay lóng ngóng, chân tay lóng ngóng nên tôi bám vào tường như một con ngốc, không biết nên làm gì.

Mắt tôi đang hoa lên, đầu óc trống rỗng, thì không biết tự khi nào tay anh ta đã di chuyển đến phần mông, đẩy lên trên, sau đó lại tiếp tục di chuyển xuống chỗ đầu gối trần nhòng nhòng của tôi, rồi lại đẩy...

May mà tôi mặc quần ngắn bò chứ không phải váy, nhưng nếu mặc váy cũng chẳng sao. Hôm ấy, tôi mặc chiếc quần chíp màu hồng có in hình chú gấu đáng yêu, không sợ “lộ hàng”...

Đắm mình trong những ý nghĩ vớ vẩn và dung tục đó, tôi thấy mình như bị dòng điện cao áp xuyên khắp người từ trên xuống dưới, cuối cùng tôi cũng lên được trên tường với tư thế vô cùng đáng xấu hổ.

Lâm Lỗi thở phào nhẹ nhõm, dưới ánh trăng màu bạc, có thể thấy khuôn mặt vốn trắng trẻo của anh ta giờ đỏ như một quả cà chua chín, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Anh ta vượt tường dứt khoát, một hơi là lên.

Sau đó, anh ta đứng ở bên kia tường, giơ hai cánh tay về phía tôi, nói:

- A Phúc, qua đây.

Lúc đó, mặt anh ta đỏ lừ, còn có cả nụ cười hơi thẹn nhưng vô cùng cuốn hút nữa. Giọng anh ta không to nhưng dịu dàng, kiên định.

Lúc ấy, tôi nghĩ, bất kỳ khi nào, chỉ cần người đàn ông này nói với tôi “A Phúc, qua đây”, thì tôi sẽ ào vào lòng anh ta, cho dù xung quanh có núi đao biển lửa, vạn kiếp trầm luân.

Khi ấy, chúng tôi đều trẻ, cảm giác thế giới này tồn tại vì chúng tôi, cảm thấy chúng tôi tồn tại là để yêu nhau.

Giờ đây, nam sinh thuở ấy đã là một người đàn ông.

Anh ta đứng trước mặt tôi, chỉ cách có ba bước, vậy mà tôi lại không thấy rõ dáng vóc của anh ta.

Lâm Lỗi cất tiếng trước, phá tan bầu không khí nặng nề giữa hai người, giọng anh ta nghe có vẻ vui vui:

- A Phúc, em đến đây là...

Tôi trả lời cụt ngắn:

- Trèo tường, đi tắt về nhà.

Anh ta khẽ đáp, rồi cúi đầu, mấy giây sau lại ngẩng lên, nói:

- Thật đúng lúc! Anh có thể giúp em.

Tôi vốn định nói, không cần, tự em trèo qua được, nhưng cuối cùng tôi lại nói:

- Vậy cảm ơn anh.

Có lẽ vì anh ta tiến lại gần hơn nên tôi thấy anh ta gầy đến nỗi nhìn thấy cả xương, khiến những lời từ chối của tôi không còn cách nào bật ra được nữa.

Lâm Lỗi mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm, khóa kéo đến tận cổ, cơ thể anh ta được bọc kín mít.

Đã là tháng Năm rồi, còn cảm thấy lạnh đến thế sao?

Từ chiều, trời trở nên xám xịt, lúc này chẳng có trăng cũng chẳng có sao, chỉ có ánh đèn đường ảm đạm phía xa xa.

Lâm Lỗi đi đến rồi dừng lại trước mặt tôi, nhìn tôi thật kỹ, đôi môi anh ta chợt tái đi, rồi khẽ nhếch lên.

Lúc này tôi mới sực nhớ, tôi đang đội trên đầu kiểu tóc kỳ quặc khiến người khác kinh ngạc. Tôi thấy bối rối, hận không thể đâm đầu vào góc tường bên cạnh chết ngay.

Tôi không sợ bị Thương Ngô nhìn thấy mọi kiểu kỳ quặc, dù có xấu xí, mất mặt đến đâu, tôi cũng chẳng ngại. Trong thời gian ở cùng nhau, hình như tôi chưa bao giờ nghĩ mình phải chú ý đến vẻ bề ngoài trước anh, nên tôi chủ yếu là trong bộ dạng nhếch nhác, đầu bù tóc rối.

Nhưng tôi lại sợ mình xấu xí trước mặt Lâm Lỗi, tôi luôn muốn anh ta nhìn thấy mình tươi tắn, xinh đẹp. Tôi lo lắng nếu như mình luộm thuộm, anh ta sẽ không thích, sẽ chê cười.

Tôi đang định bỏ tóc giả ra, khi đưa tay lên đến nửa chừng thì bị anh ta giữ lại.

Lâm Lỗi không nói gì, chỉ lặng lẽ kéo tôi đến bên tường như thể bao nhiêu năm trước đây, anh ta luôn kéo tay tôi như thế đi khắp nơi.

Có điều, lòng bàn tay vốn ấm áp, giờ đây trở nên lạnh lạnh, xương ở các đốt ngón tay nhô ra, chạm vào tôi hơi đau.

Anh ta vẫn như lần trước, cúi xuống, ôm chặt lấy eo tôi.

Tôi không còn lóng ngóng như lần trước nữa, lấy đà leo lên, mau lẹ ngồi trên tường.

Tôi quay người nhìn xuống dưới, sắc mặt Lâm Lỗi trắng bệch như tuyết, tóc mái anh ta thấm đẫm mồ hôi.

- A Phúc, em có thể tự mình xuống không?

- Được.

- Anh bận việc nên không qua bên kia đỡ em được. Em cẩn thận nhé. Đừng để bị trẹo chân đấy. - Anh ta dừng lại, thở hổn hển về một chỗ, sau đó lại ngược đầu lên nhìn tôi: - A Phúc...

- Gì cơ ạ?

- Không có gì... Anh chỉ muốn hỏi, Đậu địa chủ có khỏe không?

- Rất khỏe. - Tôi do dự một lát, nói tiếp: - Anh đã về đây rồi mà không tiện thể qua thăm nó sao?

- Không đâu. Có em chăm sóc rồi, anh rất yên tâm. Hơn nữa, chắc nó không còn nhận ra anh, không còn nhớ anh nữa... - Lâm Lỗi hơi ngược mặt lên, nụ cười vẫn dịu dàng, nhẹ nhàng. Giọng anh ta khẽ khàng, nhưng không hiểu sao, tôi nghe rất nặng nề: - A Phúc, không ngờ lại vẫn được gặp em. Anh thật sự rất vui!

Không khí vừa có phần ẩm ướt lại vừa có phần oi ả, khiến tôi cảm thấy ngột ngạt:

- Anh... tại sao lại ở đây...

Anh ta bỗng nhũn mày, rồi cất tiếng ngắt lời tôi:

- Không còn sớm nữa. Em mau về đi. Đi đường cẩn thận nhé. Tạm biệt.

Anh ta nói rất nhanh, rồi vẫy tay chào tôi, sau đó quay người bước nhanh rời khỏi đó.

Con Đậu địa chủ vốn là vật cưng của bố mẹ Lâm Lỗi, vì phải ra nước ngoài nên không thể đem nó đi cùng, vậy nên nó mới chạy đến nhà tôi lộng hành.

Lâm Lỗi có một người anh, lớn hơn anh ta mười mấy tuổi, đã định cư ở nước ngoài từ lâu. Môi trường bên đó thích hợp với việc dưỡng lão nên mấy năm trước, sau khi bố mẹ anh ta nghỉ hưu liền được đón qua bên đó.

Lâm Lỗi là đứa con muộn của bố mẹ nên từ nhỏ anh ta đã rất được chiều chuộng. Lúc đầu, người nhà muốn anh ta sau khi tốt nghiệp đại học, ra nước ngoài lập nghiệp rồi sinh sống ở đó, nhưng anh ta không bằng lòng vì bố mẹ tôi chỉ có tôi là cô con gái duy nhất, họ chắc chắn không nỡ để tôi đi xa như vậy.

Nên Lâm Lỗi muốn ở lại bên tôi.

Bố mẹ anh ta đều là giáo sư, rất có học vấn và cũng rất đôn hậu.

Hôm tôi đi đón Đậu địa chủ, hai bác trịnh trọng nói với tôi:

- A Phúc, hai bác giao nó cho cháu đấy.

Tôi vội vàng gật đầu, nói:

- Hai bác yên tâm, mẹ cháu thích chó lắm, nhất định sẽ đối xử với nó tốt hơn cả với cháu.

Hai bác nhìn nhau cười, rồi nói:

- Con bé ngốc nghếch này, ý hai bác là, con trai hai bác cơ.

Hồi ức tôi không muốn nhớ lại đó bỗng ở đâu ủa về, trước mắt tôi như hiện ra hình ảnh hai con người hiền hậu, thân thiện ấy. Họ cười ha hả nhìn tôi, mái tóc bạc phơ.

Nhưng, hai bác à, con trai của hai bác không cần cháu nữa...

Trái tim tôi nghẹn lại, sống mũi cay xè.

Tôi đưa tay lên lau hai mắt đang dần nhòe đi, rồi nhìn theo hướng đi của Lâm Lỗi.

Dưới ánh sáng yếu ớt, anh ta cúi đầu đi rất nhanh, cô đơn một mình, bóng dáng mỏng manh đến đáng thương, cảm giác như khẽ chạm vào là có thể tan biến.

Tôi nhớ đến tấm hình của anh ta trước đây, trong bức hình đó, Lâm Lỗi khỏe mạnh, đầy sức sống, đầy sức trẻ, khác hoàn toàn với anh ta bây giờ.

Tại sao lại như vậy...

Tôi ngồi trên tường ba phút, sau đó nhảy xuống, vắt chân lên cổ chạy dọc theo con đường tắt.

Chạy đến bên đường mới lại nhìn thấy Lâm Lỗi.

Anh ta đang qua đường, đi được một nửa, chân anh ta bỗng khựng lại, cơ thể lão đảo.

Đúng lúc này, một chiếc xe máy vượt đèn đỏ quẹt vào cánh tay Lâm Lỗi, gầm rú lao đi.

Tôi tròn mắt nhìn anh ta ngã nhào xuống, không kêu thành tiếng.

Tiếp sau đó mọi thứ thật hỗn loạn, tôi gọi một chiếc xe đưa Lâm Lỗi đến bệnh viện. Khi đỡ anh ta lên xe, từ trong túi áo của anh ta rơi ra một hộp đầy thuốc, trên vỏ hộp có in chữ nước ngoài, tôi nhìn không hiểu.

Chú Bảy là chủ nhiệm của bệnh viện tư, hôm nay đúng buổi chú trực.

Sau khi đưa Lâm Lỗi vào phòng cấp cứu, tôi đưa cho chú Bảy xem hộp thuốc.

Chú xem xong, nét mặt tỏ ra nghiêm trọng:

- Ai uống thuốc này?

- Một người bạn của cháu.

Tim tôi đập lúc nhanh lúc chậm, có lẽ vì quá sốt ruột, hỏi:

- Thuốc này trị bệnh gì ạ?

Chú không đáp lời, nghĩ một lát rồi lại hỏi:

- Có phải là thuốc của anh chàng vừa mới đưa tới lúc nãy không?

Tôi gật đầu.

- Thảo nào suy yếu đến mức này... Thế này nhé, chú sẽ sắp xếp kiểm tra tổng quát cho cậu ấy trước, đợi sau khi có kết quả rồi nói tiếp. - Chú Bảy từ trước đến giờ làm việc vẫn luôn nhanh chóng, chú lập tức gọi điện thoại cho các phòng khoa liên quan, xong rồi liền nhắc nhở tôi: - Cháu về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai hãy đến đây.

- Không được. Người nhà của anh ta đều ở nước ngoài, không có ai chăm sóc.

- Cháu ở đây cũng chẳng tác dụng gì. Tình trạng của cậu ấy, đến trưa mai có thể tỉnh lại được là tốt lắm rồi.

- Nhưng mà...

Chú Bảy vỗ vai tôi, thở dài:

- Nếu như liên lạc được với người nhà cậu ấy thì thông báo họ về nước ngay, tình hình... e là không khả quan.

Tôi hiểu rồi, chắc chắn Lâm Lỗi mắc bệnh giai đoạn cuối, sắp chết rồi.

Sau đó, tôi muốn bắt bình phỉ nhổ vào ông trời.

31. Chương 19

CHƯƠNG 19 - Cuộc đời buồn

Thế giới này quả là tàn khốc, vậy nên chắc chắn nó cũng chứa đầy những chuyện tàn khốc.

Ví dụ như mỗi khi sóng điện não của nhân vật chính nảy sinh những rung động mạnh như sao chổi đập vào trái đất thì đi kèm theo nó sẽ là sét đánh, chớp giạt, mưa như trút nước.

Vinh hạnh thay, nhân vật nữ chính bây giờ là tôi.

Đen đui thay, tôi đang ướt như con chuột lột.

Đi xe từ bệnh viện về nhà hết khoảng hai mươi phút, nếu đi bộ thì hết gần hai tiếng.

Một mình trong mưa gió lúc chín giờ rưỡi tối, đầu óc một người bình thường chắc chắn sẽ chọn việc gọi taxi, còn tôi lại dựa vào đôi chân của mình, có thể thấy lúc này đầu óc tôi hoàn toàn không bình thường, vì không bình thường nên tôi cũng chẳng tìm chỗ trú mưa.

Mưa xối xả, trước mắt mịt mờ, trên đường không một bóng người, thỉnh thoảng mới có chiếc xe lao qua.

Tôi nghĩ, dù sao cũng chẳng vội gì, cứ chậm chậm đi.

Tôi nghĩ, mưa xuân thấm vào người rất mát, chỉ hơi lạnh chút thôi.

Tôi nghĩ, bộ tóc giả này coi như hỏng hết rồi, không thấy được vẻ trợn mắt vì kinh ngạc của Thương Ngô, tiếc quá.

Tôi nghĩ, Lâm Lỗi sắp chết rồi...

Vừa nghĩ đến đây, một chiếc xe taxi phanh gấp đỗ ngay cạnh, bắn đầy nước lên người tôi.

Nhưng dù sao khắp người tôi đã ướt sũng từ trước rồi, có ướt thêm tí nữa cũng chẳng sao nên tôi hào phóng không tính toán gì, tiếp tục tiến về phía trước, tiếp tục suy nghĩ.

Lúc trước nghĩ đến đâu rồi nhỉ, à đúng rồi, Lâm Lỗi...

Sau đó, tôi loáng thoáng nghe thấy có người gọi:

- Tiểu Tường.

Lâm Lỗi đâu có gọi tôi như thế, anh gọi tôi là A Phúc.

Anh sẽ cười, vuốt lên mái tóc dài của tôi nói:

- A Phúc, A Phúc ngốc nghếch.

Vì tôi ngốc nên tôi tin anh thay lòng đổi dạ.

Vì tôi ngốc nên đến ngay cả cơ hội bù đắp, cơ hội ăn năn cũng chẳng còn.

Nhưng lẽ nào, vì tôi ngốc nên đến ngay cả quyền lựa chọn cũng không đáng được có?

Sao phải nói dối tôi, sao lại làm như vậy để lừa tôi...

Một tia chớp lóe lên kèm theo tiếng sét, tôi nghĩ mình phải bật tai lại, chưa kịp giơ tay lên đã bị một người từ phía sau kéo lại, tôi loạng choạng nhào vào một lồng ngực, mưa trên đầu, không còn nữa.

Là Thương Ngô đến đón tôi, mang theo cả ô.

- Tiểu Tường, em sao thế? Sao lại ra nông nổi này?

Anh cởi áo khoác ra khoác lên cho tôi, rồi nghiêng phần lớn ô về phía tôi, nhìn tôi từ đầu đến chân, vẻ luộm thuộm lên đến đỉnh điểm của tôi khiến anh khẽ cau mày.

Vừa dứt lời, bỗng một tiếng sét vang lên chói tai, tôi sợ hãi run rẩy.

Phản ứng của Thương Ngô còn mạnh hơn, tay anh run lẩy bẩy, chiếc ô rơi xuống, anh ôm chăm lấy tôi, hai vai co chặt, tôi cảm giác như nghe thấy cả tiếng xương bị trật khớp...

Tôi ngửa mặt lên định há miệng ra thở thì bị mưa như trút tấp vào mũi, cảm giác sắp chết sặc đến nơi.

Con người đứng trước cái chết luôn bộc phát nguồn tiềm lực vô hạn, trong thoáng chốc tôi thấy mình như có thể đốt cháy cả vũ trụ, tôi đâm vào bụng, đập vào cẳng chân anh, cuối cùng cũng thoát khỏi gọng kìm giết người.

Đúng lúc này, một tiếng sét chói lòa trời đêm, nhờ ánh sét, tôi có thể trông thấy khuôn mặt Thương Ngô trắng bệch, vẻ sợ hãi.

Tôi chợt nhớ, lúc anh biến thân thành hổ con, từng vì sợ sấm sét mà muốn nằm cùng giường, chung gối với tôi.

Thời tiết ở Thượng Hải cũng nhẹ nhàng như con người nơi đó, hay có những cơn mưa dai dẳng, lã chã, cả năm trời cũng chẳng nhìn thấy vài lần sấm sét, tôi suýt quên rằng anh muốn được che chở.

Một người đàn ông lực lưỡng mà lại sợ cái này, ý nghĩ ấy khiến tôi phá lên cười.

Có lẽ hành vi chế giễu của tôi khiến anh thẹn quá hóa giận, anh không nói gì, chỉ kéo tay tôi về phía trước, ép tôi đi lên chiếc taxi đang chờ bên cạnh.

Bác tài xế ngoái đầu nhìn hai kẻ ướm như chuột lột rồi tắc lưỡi, không hiểu là có ý gì. Có lẽ bác cảm thấy diễn xuất ban nãy của chúng tôi còn hay hơn cả trong những bộ phim tình cảm.

Thương Ngô có vẻ rất không thoải mái, phớt lờ tôi suốt cả chặng đường, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nơi mà chẳng thể thấy rõ được gì, đôi môi gợn cảm mím thành một đường mong mỏng, nhưng anh luôn nắm chặt tay tôi, rất chặt, chặt đến nỗi tôi muốn khóc.

Về đến nhà, bố mẹ đã ngủ, tôi và Thương Ngô rón rén ai về phòng người nấy tắm giặt, thay đồ.

Sau khi đã xong mọi thứ, mưa cũng tạnh, sấm chớp cũng chẳng còn, cả thế giới bỗng trở nên thật yên tĩnh, sự yên tĩnh như mọi thứ đã chết lặng.

Tôi nằm trên giường nhắm mắt, đầu óc trống rỗng nhưng không sao ngủ nổi, suy nghĩ một lát, tôi quyết định dậy đi tìm Thương Ngô.

Vừa mở cửa phòng thì đúng lúc thấy Thương Ngô bưng một cái bát đang bốc hơi nghi ngút đi về phía phòng tôi. Anh vẫn chưa thay quần áo trên người, tóc còn hơi ướm.

Trông thấy tôi mở cửa, Thương Ngô đi vào một cách tự nhiên, miệng cần nhai:

- Uống bát trà gừng này đã rồi hãy ngủ, đừng để bị cảm cúm rồi sốt, anh không muốn lại một lần nữa phải lau người cho con cá ươn, nhộp nháp đầu.

Có lẽ do bát trà gừng còn rất nóng nên phải nhanh chóng đặt nó lên bàn, anh hơi khom lưng, chiếc áo sơ mi trắng dính sát vào người, vai và lưng anh rộng nhưng hơi gầy.

Tôi đến bên, ôm chặt eo anh từ phía sau, nửa khuôn mặt áp chặt vào lưng anh.

Cơ thể anh hơi cứng lại, vội đứng thẳng dậy, đặt lòng bàn tay lên tay tôi.

Hình như tôi sắp bị cúm rồi, mũi bắt đầu ngán ngát, giọng nói khàn khàn:

- Khi mới đến, hình như anh có nói, động tác này là thói quen của em trước đây.

- Ngày đó, anh còn nói, nhất định sẽ khiến em yêu anh, cho dù em không còn nhớ gì. - Thương Ngô quay người lại, cúi đầu nhìn tôi, anh nhướn mày, nói: - Bây giờ, câu nói của anh đã thành hiện thực chưa?

Tôi không dám nhìn, chỉ chúi đầu vào lồng ngực anh rồi nói băng quơ, chẳng liên quan gì đến câu hỏi:

- À, đúng rồi, em có nói là đi đường nào đâu, sao ban nãy anh tìm được em?

Anh im lặng một lát, giọng nói vừa man mác buồn vừa như than trách, nghe hơi khàn khàn:

- Tiểu Tường, dù em ở đâu, chỉ cần anh muốn tìm thì nhất định sẽ tìm thấy.

- Anh là thần tiên thì huênh hoang gì chứ? - Tôi vừa cười vừa nắm lấy vạt áo anh cọ cọ lên mặt, nói tiếp: - Đã sợ sấm thì đừng có ra ngoài, nhớ hoảng quá rồi ngất xỉu giữa đường thì xấu hổ lắm.

Thương Ngô im lặng không nói gì, hình như tôi cảm nhận được ánh mắt anh đang tập trung vào cơ thể mình, xuyên qua lớp da thịt, nhìn thấu trái tim không biết là có màu gì của tôi. Rất lâu sau đó anh mới khẽ nói một câu:

- Anh không sợ sấm, anh chỉ sợ... lại một lần nữa không tìm thấy em.

- Lại ư?

Giọng anh trầm xuống:

- Có lẽ em đã biết, anh từng bị trừng phạt vì làm trái luật trời. Lúc ấy anh bị trói vào cột, chịu sấm đánh hơn tháng trời, nên đành phải trở mắt nhìn em dứt khoát ra đi giữa cơn sấm sét mà không thể cự mình nổi...

Lục phủ ngũ tạng trong tôi bỗng nhiên hùng hực như nồi canh cải bắp đang sôi, chẳng lẽ, thực sự có chuyện điềm báo, dùng cách này để báo trước rằng tôi sắp lại ở trong hoàn cảnh giống như thế, từ bỏ anh mà ra đi?

Ý nghĩ này thực sự quá tàn khốc và đột ngột như tiếng sét giữa trời quang, đến nỗi tôi chẳng nói chẳng làm chẳng nghĩ được gì. Vậy nên, tôi không biết Thương Ngô ra khỏi phòng khi nào, có nói gì với tôi nữa không. Tôi cũng không biết mình nằm lên giường và ngủ thiếp đi như thế nào.

Lúc tỉnh dậy, trời cũng vừa hửng sáng, tôi đã ngủ trọn một đêm không mộng mị.

Thương Ngô có thói quen ngủ sớm dậy sớm, lúc này chắc anh đang cùng mẹ mặc cả mua đồ ở chợ.

Bố tôi đang tập Thái Cực quyền, tôi nói với bố là phải đi họp lớp rồi ra khỏi cửa.

Đến bệnh viện, tôi đi tìm chú Bảy trước.

Tôi hỏi chú Bảy, có cần phải làm thủ tục nhập viện cho Lâm Lỗi không.

Chú Bảy nói, phải xem ý của bệnh nhân ra sao.

Tôi hỏi chú là còn bao nhiêu thời gian.

Tôi hiểu rằng, mặc dù bản phân tích bệnh tình vẫn chưa hoàn tất nhưng kết quả không còn gì phải nghi ngờ.

Mọi phương pháp chữa trị chỉ là kéo dài sự sống từng ngày mà thôi.

Tôi tin, Lâm Lỗi chắc chắn không muốn giờ phút cuối cùng của cuộc đời lại phải nằm trong bệnh viện, khắp người cảm đầy ống truyền.

Cuối cùng, chú Bảy nói, sau khi có bản báo cáo kết quả kiểm tra, sẽ kê một vài loại thuốc chữa trị có thể giảm bớt đau đớn.

Tôi cảm ơn chú Bảy rồi đến phòng bệnh của Lâm Lỗi.

Anh đang nằm lặng lẽ, sắc mặt nhợt nhạt như màu tường, lông mày khẽ cau lại, vẫn chưa tỉnh.

Tôi sửa lại vị trí dây truyền nước rồi giúp anh chỉnh lại chăn, sau đó tôi lấy ra một chùm chìa khóa từ trong túi áo của anh.

Tôi từng đến nhà Lâm Lỗi rất nhiều lần, quen cửa, quen đường.

Dù không còn người nào sống lâu dài ở đó nhưng người giúp việc theo giờ vẫn định kỳ đến quét dọn, dọn dẹp rất sạch sẽ, mọi thứ bài trí trong căn nhà chẳng hề thay đổi.

Lâm Lỗi có lẽ cũng mới về nhà, vali của anh được đặt dựa vào tường trong phòng anh, giường chiếu gọn gàng, trên giá sách chất đầy đồ đạc, trông hơi lộn xộn.

Tôi mở vali của anh ra tìm một bộ quần áo sạch sẽ, bất chợt trông thấy trong ngăn nhỏ bên cạnh có chứa đồ nên tiện tay lấy ra xem.

Tôi biết thói quen của Lâm Lỗi, thích lưu lại những tấm vé xe, vé máy bay đã sử dụng, mấy tháng sau mới vứt đi.

Có khoảng hơn hai mươi tấm vé, thời gian là từ Tết đến bây giờ, địa danh trên vé đều rất quen thuộc, gần như là mọi thành phố mà tôi và anh từng tranh thủ kỳ nghỉ hè, nghỉ đông để đi chơi trong mấy năm.

Một mình anh, đi thăm lại những nơi cũ.

Sở dĩ, tôi qua một mình anh đứng dưới bờ tường trong trường là vì muốn đặt một dấu chấm hết.

Hai chúng tôi, bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó.

Khi mới bắt đầu, anh dang rộng cánh tay nói với tôi:

- A Phúc, qua đây. - Tôi sà vào lòng anh, ôm anh cười lớn.

Khi kết thúc, lại không có tôi.

Tôi đứng dậy đi đến bên bàn học, phát hiện thấy có rất nhiều thư và đĩa, bên cạnh còn đặt một gói đồ cần gửi EMS1, trên đó đã ghi sẵn địa chỉ bằng tiếng Anh, tôi nhận ra tên người nhận là anh trai của Lâm Lỗi.

Bố mẹ Lâm Lỗi tuổi đã cao, chắc chắn không chịu nổi cú sốc đau đớn này, anh muốn dùng cách này để che giấu về cái chết nhanh chóng của mình, cố kéo dài để bố mẹ bớt đau buồn.

1EMS: Là dịch vụ chuyển phát nhanh, nhận gửi, vận chuyển và phát các loại thư, tài liệu, vật phẩm hàng hóa theo chỉ tiêu thời gian được công bố trước.

Tìm lý do cũng rất dễ, ví dụ như là bị cử đi một nơi thông tin lạc hậu để khảo sát dự án nên không thể gọi điện thoại hay lên mạng. Đợi đến khi không thể giấu được nữa sẽ nhờ anh trai tìm một thời cơ và cách thích hợp báo với bố mẹ rằng anh đã chết vì một sự cố bất ngờ xảy ra, chứ anh không hề phải chịu đựng bất kỳ sự đau đớn nào.

Đấy, tôi hiểu anh quá mà.

Bên cạnh đồng hồ này còn có một phong bì của công ty hàng không, mở ra thì trong đó là một tấm vé máy bay một chiều sẽ xuất phát vào ba ngày sau, điểm đến là Vân Nam.

Đó chính là kế hoạch điểm đến tiếp theo của hai chúng tôi, cuối cùng lại không thực hiện được.

Còn nhớ khi đó tôi trông thấy những bức ảnh phong cảnh Vân Nam đẹp mê hồn nên đã từng ước rằng dù không được sống ở đó thì cũng muốn chết tại đó. Lâm Lỗi cười, bảo tôi là kẻ ngốc nên nói những điều nhảm nhí.

Giờ đây, người cười tôi ngốc ngếch lại muốn một mình đi đến đó đợi chết.

Khi chuẩn bị xong đồ đạc, quay lại bệnh viện, Lâm Lỗi đã tỉnh dậy. Anh tựa người vào chiếc gối, nửa ngồi nửa nằm, sắc mặt trông rất yếu ớt và mệt mỏi.

Tôi thấy chai nước truyền sắp hết nên ấn chuông gọi y tá, sau đó đặt quần áo, đồ đạc lên trên ghế rồi lấy nước nóng khử trùng đồ dùng đánh răng, rửa mặt.

Lâm Lỗi nhìn tôi làm gần xong mọi việc mới cất tiếng một cách khó nhọc:

- A Phúc...

Tôi rót một cốc nước nóng cầm trên tay, ngồi bên mép giường bình tĩnh ngắt lời anh, nói:

- Em biết cả rồi.

- Anh xin lỗi.

Anh xin lỗi, đến lúc này anh còn nói xin lỗi, tôi không biết dùng lời lẽ gì đáp lại.

Vì không biết nói gì nên tôi chỉ có thể tìm một lý do vô cơ nào đó để chạy ra ngoài hít thở.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, tôi nhìn thấy một người mà không khi nào tôi nghĩ có thể xuất hiện ở nơi này.

Cô ta mặc đồ hàng hiệu, dáng vẻ cao quý, khuôn mặt xinh đẹp và còn cả vòng ngực khiến người khác phải ngưỡng mộ, ghen tỵ nữa.

Tình huống này giống hệt lần trước, Mạc Linh hất cái cằm nhọn về phía tôi, lạnh lùng nói:

- Mau đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Do đó, tôi cầm theo cốc nước còn nóng bỏng, ngoan ngoãn theo sau. Trên đường đi tôi luôn nghĩ, nếu như hất cốc nước nóng này vào thần tiên thì liệu có khiến thần tiên chết trẻ không nhỉ?

Đến bãi cỏ của bệnh viện, Mạc Linh dừng bước, quay người lại, ánh mắt cô ta hiện rõ vẻ căm ghét đối với đồ yêu quái con lai đang đứng cách xa hơn hai mét.

Điều này khiến tôi rất khó chịu, nhưng kể thừ thời là trang tuần kiệt, không đánh được thì giả vờ bi lụy, nên tôi đành ngoan ngoãn nghe lời, cười hì hì ra điều thân thiện, nói:

- Sao cô vẫn lượn lờ ở nơi phạm trần tục thế chúng tôi vậy? Dù gì Thương Ngô cũng là “sếp” cũ của cô, những gì anh ấy nói, cô đều để ngoài tai hết sao? Xem ra thế lực của thần tiên và con người chúng tôi cũng mỏng manh như nhau, hết quyền thì cũng hết lực thôi.

Lời nói thô tục của tôi rõ ràng khiến vị nữ thần này khó chịu. Cô ta dùng ánh mắt hổ đói ăn thịt người nhìn tôi khắp lượt từ trên xuống dưới mấy lần rồi miễn cưỡng lắm mới giữ được vẻ lạnh lùng trên mặt:

- Cô chỉ có cái tài khua môi múa mép thôi, ngoài ra chẳng biết cái gì, chẳng làm được gì?

Tâm trạng tôi hôm nay không tốt nên thực sự không có hứng để tiếp tục tán gẫu, tôi đành thở dài, giọng mềm mỏng:

- Thần tiên tỷ tỷ à, tỷ tỷ nói không sai, tôi chỉ là người phàm trần bình thường, so với tỷ tỷ, chắc chắn không biết gì, không làm được gì. Sao tỷ tỷ không về trời sống những ngày tháng của mình mà cứ đến tìm tôi thế?

- Tôi chỉ có một mục đích, nếu không vì anh ấy thì tôi sẽ không năm lần bảy lượt để cô làm bẩn mắt.

Hàm ý, lời nói, giọng điệu của Mạc Linh đều rất nghiêm túc, tôi chẳng muốn lại một lần nữa nổi điên lên với cô ta nên liền quay người đi. Thế nhưng câu nói ngay sau đó của cô ta như kéo tôi lại:

- Cô không muốn cứu Lâm Lỗi sao?

Nước nóng trong chiếc cốc tràn ra mu bàn tay nhưng tôi không hề thấy rát:

- Nghĩa là sao?

- Đơn giản thôi, tôi có thể cứu sống anh ta.

- Cô biết chữa bệnh ư?

- Chỉ cần thay đổi vận mệnh của anh ta thì tự nhiên chẳng cần thuốc thang gì cũng khỏi.

- Thần tiên có thể tùy ý kiểm soát sự sinh tử của con người sao?

- Đương nhiên là không rồi, tùy tiện quấy nhiễu sinh mệnh của con người là hành động trái với đạo trời, sẽ phải chịu trọng tội.

- Cô tình nguyện chấp nhận cái giá này là vì muốn tôi đáp ứng yêu cầu trước đây của cô, có phải không? - Tôi nhấp từng ngụm nhỏ hết chỗ nước còn lại trong cốc, sau đó chậm chậm quay người, thẳng lưng đứng đối diện với cô ta, nói: - Cô có bao giờ nghĩ rằng, dù tôi và Thương Ngô không được ở bên nhau, anh ấy chưa chắc đã thích cô không.

- Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này, chỉ cần anh ấy có thể khỏe mạnh... - Mạc Linh ngoảnh mặt đi, ánh mắt hướng nhìn những người bệnh đang đi dạo trên thảm cỏ, giọng nói vốn lạnh lùng giờ có phần ảm áp, cô ta nói tiếp: - Ở mức độ nào đó, thực ra thần tiên cũng giống như loài người, tâm nguyện lớn nhất là muốn những người mình yêu mến được khỏe mạnh, bình an.

Tôi ngược mắt nhìn lên cửa sổ phòng bệnh tầng ba của Lâm Lỗi, rồi lại cúi đầu nhìn mu bàn tay đang bắt đầu tấy đỏ, đầu óc hơi rối loạn.

Khi chưa làm người, tôi rời xa Thương Ngô vì tình yêu. Sau khi làm người rồi kiên quyết được ở bên anh, cũng là vì tình yêu. Nếu bây giờ lại một lần nữa rời xa, chẳng lẽ là vì có tình yêu với một người đàn ông khác sao?

Tôi muốn Lâm Lỗi được sống khỏe mạnh, vậy nên, phải mãi mãi rời xa Thương Ngô?

Sự mãi mãi này, không phải chỉ đơn thuần là mấy mươi năm mà là đời đời kiếp kiếp, nghìn vạn năm sau.

Thế nhưng, sau khi kết thúc cuộc đời này, tôi sẽ không nhớ gì về Thương Ngô nữa, cũng chẳng thể nào tìm lại được anh nữa, cần bao lâu để quên nhỉ? Có lẽ, sớm muộn gì chắc cũng quên được thôi...

Chẳng phải người ta thường nói là không thứ gì có thể địch nổi thời gian đó sao.

Đến cái ngày cả hai cùng chẳng nhớ gì, tôi và Thương Ngô sẽ hoàn toàn không còn quan hệ, liên can gì đến nhau nữa.

Cả hai cùng quên hết...

Vì nghĩ xa vời quá, vượt qua cả giới hạn tư duy của loài người nên dẫn đến dấu hiệu tạm ngừng hoạt động của đại não.

Do đó, tôi nhanh chóng điều chỉnh lại hướng suy nghĩ, loại trừ yếu tố kiếp trước và sau này, phạm vi chỉ còn bó hẹp trong thế kỷ này và tôi đang là một con người bình thường.

Lâm Lỗi là mối tình đầu của tôi, hai chúng tôi đã từng rất yêu nhau.

Sau này, vì biết mình mắc phải bệnh hiểm nghèo nên anh đã cố ý tạo ra sự hiểu lầm rồi chia tay với tôi.

Sau này nữa, khi anh sắp chết, tôi lại vô tình biết được toàn bộ sự thật.

Giờ đây, cơ hội cứu sống anh đang bày ra trước mắt, trong thoáng chốc, tôi nên lựa chọn thế nào đây?

Sau khi chia tay với anh, tôi đã yêu một người đàn ông khác, lúc này lại vì muốn cứu anh mà nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm của người kia. Sau khi tháo gỡ tất cả mọi hiểu lầm, liệu tôi có còn tư cách để yêu?

Ai có thể nói cho tôi biết nên làm thế nào không?

Tôi nghĩ mãi mà vẫn chẳng thông suốt được điều gì, Mạc Linh không còn đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm, cô ta rất thiện ý giúp tôi tổng kết lại:

- Tình hình hiện nay không có gì phức tạp, chỉ tôi mới có thể cứu sống Lâm Lỗi. Hơn nữa, tôi cũng có cách đối phó với tất cả những người biết về bệnh tình của anh ta, đó là thay đổi ký ức, cùng lắm thì coi đó là chẩn đoán nhầm. Nếu không sẽ có rất nhiều điều bất lợi cho các người. Tôi đảm bảo sẽ không để lại bất kỳ phiền phức nào. Sức khỏe của anh ta hoàn toàn có thể bình phục, chậm nhất là sau một tháng. Đến lúc đó, các người hoàn toàn có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, mọi thứ sẽ vẫn như trước đây. Ngoài ra, còn có một điều tôi cần nhắc nhở cô, tôi là một thầy tế, vốn có khả năng thay đổi vận mệnh. Vậy nên, nếu không muốn hại chết Thương Ngô thì cô hãy từ bỏ ý nghĩ tìm anh ấy giúp đỡ đi.

Cô ta ngừng một lát rồi lại nhìn tôi với vẻ giễu cợt, nói:

- Đương nhiên, cô có thể từ chối lời đề nghị của tôi. Dù sao, đối với loài người, chết chỉ là một quá trình chuyển đổi luân hồi. Sau này, nếu cô có thể quay về thiên giới, có lẽ cô sẽ phát hiện ra rằng, cuộc đời của người phạm chỉ là thoáng chốc, chẳng đáng được nhắc đến.

Tôi cười méo xẹo.

Vì đối với tôi, những điều này thật vớ vẩn.

Tôi chỉ biết rằng, nếu có một ngày, bố mẹ Lâm Lỗi hỏi tôi rằng: “Hai bác giao con trai cho cháu, con trai bác có khỏe không?”.

Tôi biết trả lời thế nào, chẳng lẽ nói với hai bác rằng, con trai của hai bác đã chết một cách đơn độc trong sự hiểu lầm của tất cả mọi người và trong lời nguyện rửa là “đề đàn ông cận bã” của cháu.

Vậy nên, tôi không thể chối từ.

Cũng giống như Trương Thần, dù anh bị người yêu cũ phản bội, thế nhưng hễ cô ta xảy ra chuyện, anh vẫn không phớt lờ được.

Tôi còn nhớ bốn từ Trương Thần nói: “Không thể bỏ mặc”.

Giờ đây, tôi cũng làm như vậy đối với Lâm Lỗi: Không thể không cứu.

Thực ra, nếu lúc đầu cho tôi tự lựa chọn, tôi nhất định sẽ đi cùng Lâm Lỗi đến giây phút cuối cùng của cuộc đời. Anh chết rồi, chắc chắn tôi rất đau buồn nhưng lúc đó tôi toàn tâm toàn ý yêu anh, trước sau như một, không hề ân hận.

Anh đã không cho tôi cơ hội chọn lựa...

Tôi hiểu, tất cả những gì anh làm là muốn tốt cho tôi.

Trên thực tế có thể nói một cách tàn nhẫn rằng, nếu như mấy năm sau mới biết được tin anh đã chết, một người vô tâm như tôi có lẽ chỉ thoáng chút buồn rồi lại quên ngay, căn bản sẽ không tìm hiểu xem năm đó anh có phải thực sự có bạn gái mới hay không.

Tiếc thay, ông trời không cho chúng tôi nhiều điều “nếu như” đến thế.

Con người luôn thích nói những lời dối trá thiện ý với mục đích tốt cho đối phương. Nhưng kết quả lại có không ít thiện ý đi ngược với tâm nguyện ban đầu, cuối cùng tạo nên những tổn thương lớn hơn.

Về chuyện của tôi và Lâm Lỗi, thực sự có thể giống như những gì Mạc Linh nói sao? Có thể coi như chưa từng xảy ra điều gì và vẫn bên nhau như trước đây sao?

Muốn tái sinh mối tình đã chết, muốn trái tim đã đổi thay trở lại như ban đầu, thật sự dễ dàng thế sao?

Chúng ta thường nói, quay lại ban đầu. Thời gian cũng giống như dòng nước luôn trôi chảy, biết tìm nguồn của nó ở đâu...

Tôi ngẩng đầu, giơ cao cánh tay phải lên bầu trời xám xịt, thể hiện rằng, cho dù thế nào, tôi cũng rất đỗi đau.

32. Chương 20

CHƯƠNG 20 - Kết cục không mong đợi

Tôi không quay lại phòng bệnh của Lâm Lỗi mà về thẳng nhà.

Trông thấy tôi, Thương Ngô không hỏi gì, anh chỉ đi ra ngoài mua cho tôi thuốc chữa bỏng rồi bôi lên mu bàn tay phòng rộp của tôi.

Thực ra tôi chỉ bị bỏng nhẹ, không có gì là nghiêm trọng, bản thân tôi cũng chẳng chú ý nhưng anh lại nhận ra ngay.

Ăn trưa xong, tôi đi dạo phố với mẹ, Thương Ngô giúp bố sửa vòi nước và cái tivi đôi khi bị chập chờn.

Sau bữa tối, tôi và Thương Ngô xách túi to túi nhỏ đi ra ga tàu hỏa, bố mẹ nhắc nhở chúng tôi đi đường cẩn thận và bảo Thương Ngô lần sau về thì nhớ đem theo hộ khẩu để làm đăng ký kết hôn.

Sáu giờ sáng ngày mừng Bảy tháng Năm, chúng tôi về đến căn hộ ở Thượng Hải. Tôi bò lên chiếc giường rộng rãi lâu ngày không ai nằm để ngủ bù, đánh thẳng một giấc đến sáu giờ tối.

Sau khi tỉnh giấc, tôi thấy Thương Ngô đang ôm máy tính ngồi trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, đôi chân dài, thẳng tắp vắt chéo vào nhau đặt trên bàn nước, cơ thể anh vươn ra thoải mái, tinh thần trông rất thư thái.

Nồi cơm điện đang ủ cơm, canh đang hầm trên bếp, trên bàn bày hai đĩa rau xào còn nóng.

Cả ngày chưa ăn gì nên tôi rất đói, liền ăn hết sạch toàn bộ đồ ăn, còn hận là không thể liếm sạch từng chiếc đĩa.

Thương Ngô gần như không động đũa, phần lớn thời gian dùng để xới cơm, gấp thức ăn cho tôi, thời gian còn lại, tranh thủ lúc tôi cúi đầu ăn nhồm nhoàm thì lặng lẽ quan sát. Còn tôi, chỉ giả vờ như hoàn toàn không cảm giác được ánh mắt của anh.

Ăn no uống no rồi, tôi vào phòng tắm tắm rửa, Thương Ngô đi rửa bát đĩa và thu dọn như thường lệ.

Tắm xong đi ra, tôi thấy Thương Ngô vẫn ngồi ở vị trí cũ chú tâm chơi điện tử, tôi bèn đến bên ngồi cạnh rồi cả hai cùng nhìn vào màn hình.

Anh đã từ chơi ở hệ máy tính cá nhân nâng cấp lên chơi Online mô hình lớn, thời gian này luôn ra sức diệt yêu quái để nâng cấp. Trong thời gian ở nhà tôi, anh còn thành công trong việc cổ động bố mẹ tôi, ba người tạo thành một tiểu phân đội đi phóng hỏa, cướp bóc, đánh phụ bản1.

1 Phụ bản là những khu vực nguy hiểm ngoài lãnh thổ, nơi các chiến binh có thể tham chiến với quái vật hoặc so tài cao thấp với các chiến binh khác.

- Lại đánh lộn à?

- Nói với em bao nhiêu lần rồi, không gọi là đánh lộn mà là lâm trận. - Thương Ngô quen tay cốc một cái vào đầu tôi, nói tiếp: - Hơn nữa, lúc này cũng phân định rõ ràng rồi, không cần dùng vũ lực nữa, hiểu chưa hả?

- Đông thế này mà không đánh nhau, làm ầm ĩ, chả lẽ uống trà, nói chuyện phiếm?

- Em không nhìn thấy điểm nóng nhiệt sao?

- Nóng nhiệt nào cơ?

- Đám cưới.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, ở giữa đám người có một hòn đá to, trên đó có hai người mặc quần áo màu đỏ đang sánh vai, người đàn ông cao lớn, khỏe mạnh, còn người con gái nhỏ bé, yếu ớt.

ID trên đầu của hai người là: Phó Thương Ngô và Đậu Phù.

Một thoáng sau, vô vàn pháo hoa được bắn lên đan xen vào nhau, đám đông quan sát bắt đầu phân kích, người thổi sáo, người đánh trống, người nhảy múa, còn có cả những người cưỡi trên lưng những con chim hoặc những con thú kỳ quặc bay nhảy khắp nơi. Cảnh tượng bỗng trở nên nóng nhiệt, vui vẻ vô cùng.

Hai người trên tảng đá cùng quay mặt lại, nhìn nhau say đắm rồi sau đó ôm nhau.

Hệ thống tin tức hiển thị: “Chúc mừng hôn lễ của Phó Thương Ngô và Đậu Phù. Chúc hai người mãi mãi bên nhau đến đầu bạc răng long”.

Tôi chăm chú nhìn một cách ngạc nhiên.

Thương Ngô đặt máy tính xuống, duỗi cái lưng lười biếng, nói:

- Một mình dùng hai ID, mấy ngày qua mệt chết đi được, vừa này mới tích lũy đủ kinh nghiệm, cuối cùng cũng kịp...

Tôi sững người, lắp bắp một cách vô thức:

- Kịp...

Anh yên lặng trong giây lát, rồi sau đó cười, nói vào vấn đề:

- Em có thích nghi thức kết hôn này không?

- Thích.

Tôi nhìn bóng dáng hai người đang tựa vào nhau trong không gian rực rỡ, non xanh nước biếc, hỏi:

- Sao anh không dùng tên Thương Ngô và Trang Tường?

- Vì bây giờ anh là Phó Thương Ngô, người anh muốn lấy là Đậu Phù.

Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, cười một cách ngốc nghếch, nói:

- Con người của anh, đôi lúc thực sự chẳng có gì hay ho, không bao giờ làm những chuyện vô nghĩa, khiến em muốn tức giận cũng chẳng tìm ra có gì. Thực ra, em luôn tưởng rằng, anh không làm thần tiên mà chạy xuống đây làm người nhất định là vì muốn cặp bồ, vẽ hào hoa của anh khiến em gục ngã. Tiểu thuyết luôn viết như thế và trên tivi cũng diễn như vậy. Thế nhưng kết quả lại hoàn toàn không phải thế. Anh nói xem, sao tác giả và người biên tập lại có thể chấp nhận nhỉ?

Thương Ngô cười mà như không cười, nhìn tôi, nói:

- Em cảm thấy anh không chung thủy, sao còn bằng lòng yêu anh?

- Vì đó là chuyện của kiếp trước, chẳng liên quan gì đến em ở hiện tại. Hơn nữa, làm sai mà biết sửa chữa lỗi lầm mới đáng quý. Làm gì có chuyện mèo không ăn vụng cá, đàn ông mà, phạm sai lầm là rất bình thường. Dù sao, em chỉ cần chắc chắn mình là người phụ nữ cuối cùng của anh là được.

Anh mím môi, hút một tiếng, nói:

- Em thật rộng lượng!

Tôi chẳng hề khiêm tốn, gật đầu tỏ ý tán đồng lời khen ngợi, tiếp tục lải nhải:

- Còn nữa, anh luôn gọi em là Tiểu Tường, Tiểu Tường, nên sau khi suy nghĩ kỹ, em đã quyết định sẽ lấy điều này làm cái cớ gây khó dễ cho anh. Vì em hoàn toàn có thể nói, người anh yêu căn bản không phải là em mà là cô yêu quái con lai nào đó trước đây. Nhưng anh... hôm nay lại chơi trò này với em...

Tôi nghĩ, chắc chắn là tôi ăn no quá, ghen cả họng, nên cố gắng mãi mới thốt ra được một câu:

- Đừng tiếp tục giả tạo như vậy nữa!

Giọng tôi vừa khàn vừa run, vô cùng khó nghe, nội dung câu nói càng vô lý, lộn xộn khiến người mặt dày như tôi cũng thấy ngượng.

Có lẽ Thương Ngô cũng bị sốc trước những lời nói sỗ sàng của tôi nên anh mãi không phản ứng lại.

Tôi nghiêng rằng, thái độ dứt khoát, quay đầu nhìn anh đầy căm phẫn, nói:

- Ăn đồ anh nấu trong một thời gian dài, nếu không bày tỏ chút tấm lòng thì có lẽ khó ăn nói. Nhưng mà em cũng không thích làm việc nhà. Đã vậy thì anh cứ xơi sống em đi. Hối anh một câu, trạng thái sung sức này của anh có thể duy trì trong bao lâu? Tốc độ hồi phục có nhanh không?

Thương Ngô hoàn toàn không hiểu:

- ... Cái gì?

Tôi không nói những lời thừa nữa mà bỏ nhào đến, dùng miệng mình bít chặt đôi môi đang hé mở của anh, muốn dâng hiến một nụ hôn mãnh liệt gấp đôi so với nụ hôn anh dành cho tôi.

Ban đầu anh hơi bất ngờ, cứ để mặc tôi giày vò, nhưng rất nhanh sau đó anh bắt đầu chủ động, đáp ứng theo nhu cầu của tôi.

Bờ môi đan xen, răng chạm vào nhau. Động tác của chúng tôi có phần táo bạo, không nhẹ nhàng nhưng cũng không quá quyết liệt, như thể muốn kéo dài mãi sự cuồng nhiệt nào đó, sự cuồng nhiệt cuối cùng.

Lưỡi tôi thậm chí có thể cảm nhận được vị tanh ngọt, cũng không biết là máu của ai.

Rất lâu sau đó chúng tôi mới rời nhau, cả hai thở hổn hển, mồ hôi khắp người.

Lúc này tôi vừa mới tắm xong, chỉ khoác trên mình chiếc áo choàng tắm, bên trong không mặc gì, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể trông thấy hết. Sau cuộc vật lộn ban nãy, tác dụng che thân của chiếc áo choàng gần như hoàn toàn vô hiệu.

Không những mặt Thương Ngô ửng đỏ, mà đến mắt anh cũng có phần biến sắc. Vì thở gấp nên như có một làn sương mỏng, âm ẩm khiến tim gan tôi run rẩy, phần hoang dã trong con người tôi trỗi dậy.

Tôi kéo chiếc áo choàng tắm vứt sang một bên, nhấc đùi lên ngồi dạng lên bụng anh, hai tay ấn vào ngực anh, nóng lòng đến nỗi muốn cởi phăng áo của đối phương. Tôi run rẩy cởi đi cởi lại nhưng cuối cùng lại chẳng cởi được chiếc cúc nào.

Hết kiên nhẫn, tôi muốn xé toạc nó ra.

Thế nhưng chất lượng áo sơ mi ngày nay rất tốt, khuy được đóng chắc chắn. Tôi đã thử mấy lần mà không thành công, điều này khiến người luôn tự ngợi ca mình có sức khỏe phi thường là tôi cảm thấy ê chề.

Đang ra sức cởi, tôi dùng lực đến nỗi tay nổi gân xanh, thì có một bàn tay nhẹ nhàng giữ tay tôi lại, khẽ nói:

- Đừng như vậy.

Tôi ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy phần nộ, nói:

- Anh đừng nói với em là anh không còn sức lực đây, mà kể cả là không còn thì hãy lập tức nhanh chóng phục hồi cho em.

Thương Ngô lim dim mắt, bỗng bật cười, tiếng cười thâm trầm:

- Em làm như vậy có nghĩa gì? Bù đắp sao?

Trút bỏ sắc đỏ đầm sương, đôi mắt anh giờ thật trong sáng, trong sáng đến nỗi có phần lạnh giá, khiến mọi lời nói của tôi đều đóng băng trên đầu lưỡi.

Anh vẫn nằm ngửa, dùng đôi mắt trong sáng của mình nhìn thân thể không một mảnh vải che thân của tôi, bình thản hỏi:

- Tiểu Tường, em có điều gì muốn nói với anh phải không?

Ý định chủ động tìm kiếm hoan lạc của tôi không ngờ lại thất bại. Là thân gái, tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tôi tỏ vẻ bình tĩnh bò dậy, nhặt chiếc áo choàng tắm lên mặc vào người, sau đó đến chỗ tủ lạnh lấy một chai nước ngọt, mở ra, uống cạn. Cuối cùng, tôi quay lại, đối diện với người đã thay đổi tư thế đang lặng lẽ ngồi tựa trên ghế sofa là Thương Ngô, nói:

- Hai ngày trước... chính là hôm mưa gió sấm sét, em đã gặp Lâm Lỗi. Chúng em đã nói chuyện với nhau, hóa giải mọi hiểu lầm. Hôm qua, em lại tới gặp anh ấy, cuối cùng cả hai quyết định một chuyện.

Thương Ngô không biểu lộ gì, anh hỏi với giọng bình thản:

- Hiểu lầm gì? Chuyện gì?

- Trước đây, anh ấy tưởng mình mắc bệnh hiểm nghèo, không muốn em khổ nên mới tìm một người đóng làm bạn gái để em quyết tâm chia tay anh ấy. Kết quả là, tháng trước anh ấy khám ở một bệnh viện khác mới phát hiện ra là bị chẩn đoán nhầm. Anh cũng biết đấy, hệ thống chữa trị tại bệnh viện ở đây không mấy đáng tin, việc gì cũng có thể xảy ra. - Khi nói những điều người bình thường khó có thể tưởng tượng ra như thế này, biểu lộ và giọng nói của tôi vẫn rất bình tĩnh: - Từ trước đến giờ, Lâm Lỗi vẫn luôn rất yêu em, không làm bất kỳ điều gì có lỗi nhưng vì không muốn em đau buồn nên anh ấy thà để em hận mình.

Thương Ngô vẫn rất đứng đưng, thậm chí còn hơi nhếch môi cười:

- Vậy nên?

- Nên... nên em...

- Nên em quyết định rằng mình sẽ tiếp tục yêu anh ta. - Thương Ngô chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt tôi, lời nói không nhanh nhưng mỗi từ mỗi câu lại sắc tựa dao: - Nên em muốn rời xa anh, lại vui đầu trong lòng anh ta. Nên em vì cảm thấy mình có chút áy náy nên muốn dùng cơ thể của mình để bù đắp cho anh. Tiểu Tường, anh nói như vậy có đúng không?

Phòng khách thì nhỏ, cửa ra vào và cửa sổ đều khép kín nên tôi thấy ngột ngạt. Tôi nhắm chặt mắt lại, thở sâu, khi mở mắt ra thì phát hiện khuôn mặt Thương Ngô rõ ràng ở ngay cạnh đây mà sao lại thấy ngày càng mờ nhạt, ngày càng cách xa. Tôi muốn đưa tay ra sờ khuôn mặt của anh nhưng chẳng còn chút sức lực nào, không thể cử động dù là một đầu ngón tay.

Tôi nghe thấy mình nói:

- Em thích anh ấy lâu như vậy, từ khi em học lớp Bảy, từ khi em lần đầu gặp anh ấy, em đã thích rồi. Mười năm, tình cảm trong mười năm, em biết phải làm sao... em không thể... không thể trơ mắt ra nhìn anh ấy...

Tôi thấy lời nói của mình bị cắt ngang, Thương Ngô đột nhiên bật cười, lời nói của tôi bị nụ cười thoáng chốc nhưng sắc nhọn của anh chặn lại.

Rất lâu sau mới có một giọng nói vô cùng mệt mỏi cất lên, vang vọng trong không gian chật hẹp, vang vọng vào tận trái tim tôi:

- Thì ra, tình cảm hàng nghìn năm của chúng ta không sánh nổi tình cảm mười năm giữa em và anh ta.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, nghe thấy tiếng cửa mở, cửa đóng, rồi sau đó không nghe thấy gì nữa.

Thương Ngô đi rồi, căn phòng trống rỗng.

Trên màn hình máy tính, hình ảnh Phó Thương Ngô và Đậu Phù vẫn ôm chặt lấy nhau, mọi người xung quanh đã tản đi, pháo hoa đã tắt. Giữa trời đất, hình như chỉ còn lại hai chúng tôi trường tồn cùng năm tháng, dù thời gian có trôi chảy.

Mọi suy nghĩ và bất kỳ đổi thay nào ở tôi đều không qua được mắt Thương Ngô. Chắc chắn anh đã sớm nhận ra sự khác thường của tôi nên mới thức trắng mấy đêm nhằm hoàn tất lễ cưới trong thế giới ảo.

Kịp làm mọi thứ trên mạng nhưng lại không bắt kịp sự thay đổi của hiện thực.

Mọi thứ trước mắt tôi lại bắt đầu nhạt nhòa, tôi đưa tay lên dụi, khi đưa tay xuống thì nhìn thấy vết máu đỏ. Tôi chăm chú nhìn, thì ra nửa già bàn tay đã đầm máu.

Tôi không biết mình đã cào xước lòng bàn tay từ khi nào.

Tôi nhìn móng tay mình, rõ ràng là đã được cắt ngắn và gọn rồi mà vẫn có tính sát thương cao đến vậy. Thảo nào, phụ nữ khi đánh nhau thường thích dùng móng tay cào, đảm bảo không bị thua.

Ý nghĩ này khá thú vị, khiến tôi buồn cười.

Tôi đang thấy vui vui thì chợt nhớ rằng chính Thương Ngô là người giúp tôi cắt móng tay.

Hôm đó, sau khi tôi và anh vạch xong kế hoạch cho tương lai, anh vừa giúp tôi cắt móng tay vừa bàn bạc xem sẽ mua nhà ở khu nào, nhân tiện oán trách giá nhà thời buổi này thực sự quá cao.

Mấy ngày sau, người đàn ông đã cùng tôi lên kế hoạch làm đám cưới, mua nhà, nuôi con, dưỡng lão đã vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời tôi.

Vậy nên, so với giá nhà, cuộc đời tôi thực ra còn biến đổi chóng vánh hơn.

Nhìn lòng bàn tay đầm máu, tôi bắt đầu thấy ân hận.

Tôi muốn đi tìm Thương Ngô, nhưng lại không biết tìm ở đâu, trước đây toàn là anh tìm tôi.

Anh là thần tiên, tôi là người, cảm giác không giống nhau.

Nhưng Thương Ngô à, em còn có một vài điều chưa nói với anh...

Vừa nghĩ đến đây, bỗng nghe thấy tiếng cửa, tiếng bước chân.

Tôi ngoái đầu lại liền trông thấy một bóng hình mà tôi ngỡ mãi mãi không bao giờ còn có thể gặp lại.

Anh từng bước từng bước đi về phía tôi, thân hình gầy nhưng cao và thẳng, khuôn mặt tuấn tú.

Dù đó có là hoang tưởng thì tôi cũng vẫn nhận ra.

Tôi dang hai tay ào vào lòng anh, cảm xúc rất thật và còn có cả hơi ấm thực sự của cơ thể nữa.

Nước mắt tôi tuôn rơi, ào ào như nước lũ nhấn chìm khiến tôi không thốt nên được lời nào.

Một bàn tay to bản đặt giữa đỉnh đầu tôi, khẽ xoa xoa, nói:

- Tiểu Tường, lúc này anh hơi nặng lời, anh hoàn toàn không cố ý.

Tôi ra sức gạt đầu, rồi lại ra sức lắc đầu, nói:

- Em... những gì em nói... những điều đó cũng...

- Anh biết, em không vô tình với anh, chỉ là phải lựa chọn mà thôi...

Tôi nức nở chưa nói hết câu thì lại nghe thấy giọng nói quen thuộc ngừng một lát rồi tiếp tục nói:

- Chắc hẳn em đã trải qua những giày vò đau đớn. Nếu không thì tối hôm đó, em đâu khóc đến đau lòng như vậy.

- Em... em khóc sao?

- Vào buổi tối hôm em bị ướt mưa, anh ngồi bên giường chờ em vào giấc ngủ. Em ngủ không ngon giấc, trong mơ còn khóc, khóc gọi tên Lâm Lỗi, khóc... gọi tên anh... - Thương Ngô khẽ thở dài, nói tiếp: - Tiểu Tường, giờ em đã xác định được tâm nguyện, anh cũng không miễn cưỡng nữa. Thực ra, có thể ngay từ đầu đều do anh khẳng khái một mực. Cuộc đời này, em có cuộc sống của em, thuộc về tình thân, tình bạn của em và cả tình yêu nữa... Anh nghĩ, trước đây, anh ta vì em mà làm được điều đó, tương lai anh ta chắc hẳn cũng sẽ tốt với em. Vậy nên cứ để mọi thứ quay về vị trí ban đầu của nó.

- Vị trí... ban đầu ư?

Trái tim tôi thất lại, muốn ngẩng đầu lên nhưng không sao cử động được.

Thương Ngô đặt bàn tay lên đỉnh đầu tôi, tôi chỉ có thể vùi khuôn mặt mình vào ngực anh.

Tôi không trông thấy gì, chỉ nghe được anh nói:

- Anh sẽ xóa hết mọi vết tích mà anh đã lưu lại trong thời gian này, tất cả những ai từng thấy anh sẽ không nhớ gì về anh nữa, bao gồm... cả em. Vì chỉ có làm như vậy em mới có thể thực sự vui vẻ suốt cuộc đời.

Tôi vô cùng hoang mang, nói:

- Anh không được làm như vậy, anh đã hứa với em là để em nhớ tất cả mọi người, mọi việc trong cuộc đời này, nhớ đến anh... Em không muốn quên anh, em không muốn lại một lần nữa quên anh, Thương Ngô...

- Tiểu Tường, nhớ nhiều quá không phải là điều tốt, sẽ rất khổ sở. - Anh cắt ngang lời thỉnh cầu của tôi, lòng bàn tay vốn hơi âm ẩm của anh bỗng bắt đầu trở nên nóng bỏng:

- Chỉ cần một mình anh nhớ là được rồi. Chắc hẳn có một ngày anh sẽ lại kể toàn bộ mọi điều cho em nghe.

Không có ngày đó nữa, sẽ không có nữa đâu...

Tôi muốn há miệng gào thét nhưng lại chẳng bật ra được tiếng nào.

Đầu tôi hơi choáng, hơi đau, như có thứ gì từ trong não bị lấy đi.

Trước mắt tôi như thể xuất hiện một bức tranh, rất rõ ràng.

Một thằng nhóc tầm bảy, tám tuổi đang đứng trên ghế sofa, giọng còn hơi sữa tuyên bố: “Ta là tộc trưởng tộc Hồ, em là vợ của ta!”.

Thằng nhóc nghiêm mặt gọi tôi: “Mẹ!”.

Thằng nhóc nghiêm túc nói với tôi: “Tiểu Tường, ta chỉ cho phép em buồn vì anh ta lần cuối cùng này thôi”.

Thằng nhóc tức giận nói với tôi: “Giờ trong mạch máu của em có dấu ấn nộ hôn của ta, từ nay về sau, ngoài ta ra, bất kể ai cũng không được tiếp tục hôn em nữa”.

Thằng nhóc hoan hỷ nói với tôi: “Sợi dây này là món quà thứ hai em tặng ta, ta rất thích”.

...

...

Một nam thanh niên hơn hai mươi tuổi, khỏa thân đứng trong phòng ngủ của tôi, anh ta có một khuôn mặt đẹp, có giọng nói dễ nghe, nói với tôi: “Ta là Thương Ngô, chồng của em”.

Chàng trai vì tôi đã lấy về một giọt sương mai, nói: “Một việc làm cả nghìn năm nay, ta đã quen từ lâu, nên không thấy phiền gì cả... Ta sẽ khiến em yêu ta cho dù em không còn nhớ ta là ai”.

Chàng trai đã vì tôi mà luyện ra một viên đơn dược, nói: “Từ nay về sau, cho dù là mùa hạ hay mùa đông, đối với em lúc nào cũng sẽ ấm áp như mùa xuân”.

Chàng trai sau khi uống say, nằm trên ghế sofa nói: “Nếu em muốn làm người thì ta sẽ ở lại nơi này với em”.

Chàng trai công tôi, đi từng bước, nói: “Tiểu Tường, là ta nuôi em khôn lớn”.

Chàng trai nằm bên cạnh tôi, nói: “Tiểu Tường, ta luôn ở đây, mãi mãi bên cạnh em”.

Chàng trai cầm hai chiếc vé tàu trên tay, nói: “Em là vợ chưa cưới của ta, ta là chồng chưa cưới của em”.

Chàng trai nâng cầm tôi, nói: “Chỉ cần em không chê anh già, anh cũng có thể chấp nhận việc em không còn trẻ”.

Chàng trai ôm chặt tôi, nói: “Anh sợ, lại một lần nữa không tìm thấy em”.

...

...

Thương Ngô, không phải em muốn bù đắp gì, mà là em muốn nhớ anh, không chỉ bằng tấm lòng mà còn cả thân thể. Vì như vậy, quan hệ giữa hai chúng ta mới gần gũi hơn. Chỉ có như vậy, đến lúc em đầu thai chuyển thể mới may mắn giữ lại được dấu vết để anh lại có thể tìm thấy em.

Thương Ngô, dù em không nhớ chuyện một nghìn năm trước đó, nhưng mấy tháng gần gũi bên anh, cuộc đời này đã trở nên có ý nghĩa hơn tất cả những gì đã qua.

Thương Ngô, hôm đó anh hỏi em, câu anh nói ban đầu đã trở thành hiện thực chưa? Thực ra em muốn nói, nó đã thành hiện thực từ lâu rồi.

Thương Ngô, hình như em chưa từng trực tiếp nói với anh, em yêu anh, em đã yêu anh từ lâu...

Thương Ngô, em vẫn nợ anh một tấm chăn ấm.

Thương Ngô...

Tôi ra sức vùng vẫy, muốn níu giữ lại thứ gì đó nhưng chẳng còn chút sức lực nào.

Khi chút ý thức cuối cùng dần biến mất tôi loáng thoáng nghe thấy âm thanh của thứ kim loại nào đó rơi xuống đất...

Tên tôi là Đậu Phù, sinh năm Hổ, sắp qua hết năm bản mệnh thứ hai, tròn hai mươi lăm tuổi rồi.

Cái tên của tôi nghe có vẻ bi ai nhưng cuộc đời tôi lại tương đối viên mãn.

Tôi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình vui vẻ, hạnh phúc gồm ba thành viên, việc học hành của tôi từ tiểu học lên đến đại học rất thuận lợi. Sau khi tốt nghiệp, tôi lại may mắn tìm được một công việc ở Thượng Hải.

Nhân duyên của tôi cũng ổn, có bè phái, có bạn bè, cuộc sống hằng ngày tương đối ngẫu hứng và có phần tiêu cực.

Điều quan trọng là tôi có một anh chàng người yêu vô cùng tốt.

Tôi thầm mến anh từ năm học lớp Bảy, đến năm lớp Mười hai, ước muốn của tôi trở thành hiện thực.

Anh lớn hơn tôi hai tuổi, là một người vô cùng dịu dàng và tâm lý, rất nghe lời tôi, anh tốt với tôi đến nỗi khiến người khác phát cuồng.

Năm ngoái, giữa hai chúng tôi từng xảy ra chuyện chia tay, nhưng mới đây thôi lại tốt đẹp rồi.

Nguyên nhân chủ yếu của mâu thuẫn là khoảng cách về địa lý giữa hai người, cuối cùng anh đã chịu thỏa hiệp, tháng Bảy năm nay anh sẽ chuyển công tác về Thượng Hải.

Tháng Tám này tôi cũng sẽ chuyển chỗ làm, để thuận tiện cho việc đi lại, tôi đã thuê một căn hộ khác.

Khi chuyển nhà, tôi tìm được ở dưới ghế sofa một mặt dây chuyền bị phủ đầy bụi.

Có lẽ nó làm bằng chất liệu bạc, kết hợp với một chiếc dây da, nhìn rất thô.

Vì mặt dây chuyền bị phủ đầy bụi nên cố gắng lắm mới có thể nhận ra nó mang hình dạng của cái chăn đã gấp lại.

Lâm Lôi hỏi tôi:

- A Phúc, đây là đồ của em à?

Tôi lắc đầu, nói:

- Sao em lại có sợi dây đeo xấu như thế được? Có lẽ của người thuê nhà trước.

Lâm Lôi nói tiếp:

- Nếu không lấy thì vứt nó đi nhé.

Tôi nói:

- Vâng.

Lâm Lôi chính là người yêu của tôi, chúng tôi dự định qua năm 2012, cả hai được tuổi sẽ kết hôn.

Anh chính là trúc mã của tôi, bên anh, tôi là thanh mai.

Thật tuyệt! Thật viên mãn!

33. Chương 21 Part 1

CHƯƠNG 21 - Ngủ mới khỏe

Năm 2010 qua đi rất nhanh, năm 2011 đã đến rồi, thời gian trôi nhanh như chó đại chạy.

Cuối tháng Một, cô bạn Trứng muối mất tám hàng nửa năm nay bỗng dưng xuất hiện.

Trứng muối hiện đang học tiến sĩ, là chuyên gia vũ khí hạt nhân tương lai của đất nước. Do phải đi thực tế ở vùng sa mạc Gobi, một nơi hoang vu không bóng người nên dẫn đến nhân cách suy đồi, tâm lý biến thái, hành vi khác thường. Ví dụ như cố tình bắt tôi đi cùng vào giờ tan tầm cao điểm đến trạm xe điện ngầm số một, nơi chật ních người rồi đứng trên đó hai tiếng để được hít hơi người. Sau đó lại kéo tôi đi ăn đồ nướng, mồm nhồm nhoàm thịt, uống rượu như nốc, đập bàn chửi bới suốt năm tiếng đồng hồ...

Chúng tôi ăn ở một tiệm thịt nướng, cách khu nhà tôi ở không xa, nghe nói là mới khai trương được mấy ngày.

Sở dĩ chúng tôi chọn quán này chủ yếu là vì tám chữ dán trước cửa “Khai trương đại hỷ, miễn phí rượu, nước”. Trứng muối nhanh chóng dùng chân xếp số chai rượu đã uống hết thành mấy hàng kín mít chứng minh cho sự lựa chọn sáng suốt của mình.

Quán thịt nướng này rất thú vị, tên quán là “Mãnh Ngưu”. Nhân viên phục vụ đều mặc trang phục giống bò sữa, còn đội trên đầu mặt nạ hình bò, hóa trang thành một đám bê, thế nhưng các món ăn trong quán lại không có bất kỳ món nào liên quan đến bò. Thịt bò, gân bò, lưỡi bò, xương bò, đuôi bò... đều không có.

Vậy nên tôi có lý do để cho rằng, ông chủ quán này là người Ấn Độ, tôn thờ loài bò.

Ngoài ra, tôi luôn có cảm giác mình đã từng gặp quán thịt nướng kiểu như thế này ở đâu đó trước đây, có lẽ đây là chuỗi cửa hàng ăn uống gì đó.

Về phần Trứng muối, khắp người cô nàng dạt dào khí thế quán này vốn đóng cửa lúc chín giờ tối, nhưng hôm nay đến tận mười một giờ đêm đèn vẫn sáng trưng. Mấy nhân viên phục vụ ở lại dọn dẹp, ngồi một bên nhìn khách hàng còn lại là hai chúng tôi, sắc mặt họ sầu não nhưng chẳng ai dám lên tiếng giục.

Cuối cùng, tôi không thể chịu đựng nổi việc ngược đãi “động vật” nữa, trái tim nhân hậu đang định làm điều thiện là thanh toán ra về, thì bỗng nhìn thấy ở phía chên chên với chỗ tôi ngồi, chắc là phòng giám đốc, có một anh chàng đi ra.

Ánh sáng trong quán đủ để chiếu rõ người đàn ông đó. Trái tim mục nát bấy lâu của tôi lập tức bị hạ gục, bông hoa nhỏ nhẹ nhàng thoáng qua thật dịu dàng.

Cơ thể anh ta gầy như một cọng giá, làn da trắng, ngũ quan tinh tế đặc biệt là đôi mắt to long lanh và cả cái miệng đỏ hồng, ướt ướt, chỉ có thể dùng một từ hoàn mỹ để miêu tả là: “Anh chàng điển trai”.

Anh chàng điển trai có lẽ không ngờ lúc này trong quán vẫn còn khách, do vậy khi bước ra đại sảnh, anh ta dừng bước lại, ánh mắt ngạc nhiên, cặp lông mày dài rậm chớp liên tục, tiêu cự phân tán, ánh mắt hoang mang như chú mèo con bị lạc đường.

Một nhân viên phục vụ trong trang phục bỏ thấy vậy liền đi đến nói khẽ báo cáo tình hình. Dáng vóc của người nhân viên nhỏ bé so với anh chàng điển trai nên anh chàng điển trai cúi người, nghiêng đầu, liên tục gật đầu, lắng nghe chăm chú, trông anh ta rất hiền. Sau đó anh ta đứng thẳng người tỏ ý đã hiểu rồi, vừa cười vừa nhắc nhở mấy câu gì đó rồi mới tiếp tục bước về phía cửa.

Thứ hay ho nhất định phải chia sẻ cùng chị em, nếu không sẽ bị sét đánh. Mắt tôi nhìn theo anh chàng tuyệt thế mỹ nhân sắp ra khỏi quán, chân đá đá con bạn, người đang ngẩng cổ lên uống cạn ly rượu cuối cùng, nói:

- Quay đầu lại, theo hướng kim đồng hồ.

Trứng muối không kịp phản ứng liền sắc rượu lên mũi, cô nàng vừa tức giận mắng tôi vừa quay đầu làm theo.

Lúc này, cô nàng đã say bảy tám mươi phần trăm, ngồi xiêu vẹo trên chiếc ghế, mặt đỏ, mắt lơ đãng, mái tóc dài ngang vai che nửa khuôn mặt, vạt chiếc áo khoác len mỏng phanh ra, dáng vẻ có phần điên dại.

Điều tôi không ngờ tới là, hành vi của cô nàng cũng điên dại không kém.

Tôi thấy Trứng muối dụi dụi cặp mắt lơ đãng rồi dậm mạnh xuống bàn, hét to:

- Tên kia, đứng kia.

Quán thịt nướng vào thời khắc này, vì trống trải nên vô cùng yên tĩnh, vậy nên uy lực của chiếc họng thực sự không thể xem thường, dù gì nó cũng khiến tôi chết lặng.

Anh chàng kém may mắn đang đưa tay ra mở cửa bỗng run rẩy như bị sét đánh trúng, rồi dờ ra ngay tại trận.

Trứng muối đẩy ghế, lao đảo đi về phía cửa, tôi bỗng hoảng hồn, sợ xảy ra chuyện nên vội chạy theo.

Đến trước mặt anh chàng đó, Trứng muối ngẩng đầu nhìn một hồi lâu rồi thốt lên một câu nghe kinh thiên động địa hơn cả câu “Nhân dân Trung Quốc đã đứng lên kể từ đó”:

- Này, có phải tôi đã từng ngủ với anh không?

Trứng muối là bạn thân, là kẻ cùng hội cùng thuyền với tôi, là con bạn cùng lớn lên từ hồi đi nhà trẻ. Nếu như không phải vì giới tính giống nhau thì hai chúng tôi chắc chắn là một cặp trời sinh, một đôi không rời.

Mối quan hệ của chúng tôi thân thiết và thấu hiểu nhau đến vậy mà tôi không hề hay biết, con bạn vốn giữ thân như ngọc, suốt hơn hai mươi năm trời không một mảnh tình vắt vai, đã mất “cái đó” từ khi nào, thật không thể tin nổi.

Mà cô nàng còn không rõ là mình có phải bị người đàn ông trước mặt “làm mất” hay không? Điều không tin nổi thứ hai.

Nhưng, khoan đã...

Cô nàng nói là “ngủ”, không phải là “bị ngủ”, như vậy có phải nghĩa là... là cô nàng làm người ta “mất” không? Ôi, không biết bông hoa nhỏ non tơ kia có được Trứng muối yêu thương nhẹ nhàng không nữa...

Do đó, tôi nhìn vào ánh mắt của Trứng muối, lúc này trong đó ngập tràn sự sùng bái mà chỉ những phụ nữ hư hỏng mới hiểu.

Tôi lại nhìn vào ánh mắt của anh chàng kia, đó lại là ánh mắt thấu hiểu đối với phụ nữ hư hỏng của một kẻ từng trải.

Người xưa nói rất hay, đẹp nên mới bị người ta tấn công.

Anh chàng điển trai với đôi mắt long lanh huyền ảo của mình nhìn Trứng muối không chớp trong chưa đầy nửa phút, rồi sau đó cúi mặt, cắn môi, chậm chậm, nhẹ nhẹ... tốc độ của anh ta cực chậm nhưng hoàn toàn đủ để những người có mặt nhận ra một cái khẽ gật đầu. Anh ta không nói nên lời, dáng vẻ vừa xấu hổ, vừa thắm hại, đồng thời, hành vi cầm thú là ngủ với người ta rồi sau đó quên khuấy đã bị lên án một cách sâu sắc.

Trứng muối lại hoàn toàn không để ý gì, chỉ chăm chăm vào sự hiểu biết đột xuất của mình, nói:

- Ôi dào, thảo nào trong sách nói là chỉ cần còn trinh thì sẽ không nghĩ tới chuyện đó. Thế nhưng hễ làm chuyện đó một lần rồi thì khó mà kìm được, chắc chắn cứ dăm ba ngày lại ham muốn. Khốn kiếp, thảo nào thời gian này mình thấy thêm khát bất thường thế...

Thế cục đảo lộn liên tục khiến tôi chỉ có thể há hốc mồm vì kinh ngạc:

- Nói mãi... tức là anh bị tấn công à? - Ngay sau đó, trong lòng tràn ngập sự ngưỡng mộ, tôi quay người về phía anh chàng điển trai, giơ tay ra nói: - Vinh hạnh, vinh hạnh quá! Tôi là Đậu Phù, xin hỏi anh tên gì?

Anh chàng nghiêm túc nhìn tôi, không hiểu sao anh ta lại thở dài, vờ ử ử rồi sau đó mới bắt tay tôi. Lòng bàn tay anh ta gầy nhưng mềm mại, ngón tay thon dài nhưng mạnh mẽ.

- Xin chào, tôi là Ngưu Bôn.

- Là chữ Bôn trong “Bôn ba” à?

- Chữ Bôn có ba chữ Ngưu cơ.

- Trời, tên của anh oách thế!

Còn nữa, tôi có cảm giác đoạn hội thoại này quen quen...

Không để tôi nghĩ ngợi thêm, Trứng muối đứng bên giậm chân giậm dừ:

- Hứ! Đối với anh chàng này, đương nhiên là do tao chủ động tấn công rồi. - Tiếp đó, cô nàng nhìn Ngưu Bôn về dò xét đây hoài nghi từ trên xuống dưới: - Nhưng anh không phải là mẫu người tôi thích, vậy sao tôi có thể ngủ cùng anh nhỉ?

Cuối cùng, tôi không thể nào nhẫn nhịn được, lên tiếng nói:

- Không phải thế chứ? Cứ coi là tình một đêm thì cũng không thể nào quên hết như vậy được.

Trứng muối nắc nứu, lão đảo đứng không vững, nét mặt vô cùng khó hiểu, nói:

- Ủ nhỉ, sao chẳng nhớ nổi gì nhỉ?

Ngưu Bôn không nói không rằng tiến về phía trước một bước đỡ Trứng muối, nét mặt anh ta e thẹn, miệng khẽ cười, nhìn vô cùng dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng của anh ta còn dịu dàng hơn:

- Vậy, lúc này sao em lại nhận ra anh?

- Cơ thể... hễ nhìn thấy anh là cơ thể tôi lại có phản ứng...

Ý nghĩa của câu nói quá sâu xa, lông mày Ngưu Bôn khẽ giật giật, nụ cười càng e thẹn hơn. Lúc này, những ý nghĩ trong đầu tôi bỗng bay bổng tận đâu đâu.

Trứng muối hình như hơi buồn chán, cô nàng giật mạnh hai bên tóc mai gọn gàng của mình, khuôn mặt như búp bê đang ứng phó nhả lại, thể hiện dáng vẻ dăm chiêu suy nghĩ đến vắt kiệt óc. Rồi rất nhanh sau đó, cô nàng quay người lại, kiễng chân, ôm lấy đầu Ngưu Bôn và hôn lên môi anh ta. Tất cả các động tác đều tự nhiên như mây bay, nước chảy, như hổ đói xuống núi vồ mồi.

Ngưu Bôn sững sờ, đôi mắt anh chàng càng mở to hơn, tròn hơn, khuôn mặt vốn trắng trẻo bỗng đỏ rực, còn đỏ hơn cả mặt Trứng muối. Toàn thân anh ta cứng đờ, không dám động đậy, chỉ có hai hàng mi dài thỉnh thoảng mới khẽ chớp. Ánh đèn neon nhiều màu sắc xuyên qua lớp cửa kính rơi vào đôi mắt đen láy của anh ta. Nếu dùng ngôn từ trong tiểu thuyết tình yêu hay nói để miêu tả Ngưu Bôn thì là, như con nai nhỏ đang vô cùng sợ sệt.

Trời đất ơi, tình cảnh này khiến tôi cũng muốn nhảy bổ lên ném thử...

Một lúc lâu sau, Trứng muối mới buông anh ta ra, cô nàng thở hổn hển, đưa tay lên quệt miệng, lời nói rõ ràng, quả quyết:

- Đúng, chính là anh. Trước đây, tôi có tìm người đàn ông khác thử nhưng cảm giác không như thế này, không giải quyết được vấn đề ham muốn của tôi.

Ngưu Bôn lại sững sờ lần nữa, đôi môi anh ta vì bị Trứng muối hôn nên đỏ lên và có phần sáng bóng:

- Người đàn ông khác? Sao anh không biết...

- Sao anh biết được? - Trứng muối không hổ danh là quái vật có IQ cao hơn 180, say đến nước này rồi mà vẫn còn tỉnh táo và biết phản ứng một cách nhạy bén, đôi lông mày của cô nàng nhíu lên, ánh mắt lộ rõ vẻ hung tợn: - Anh theo dõi tôi? Nhìn trộm tôi?

- Không phải, anh... anh chỉ... - Chút khí thế vừa mới lóe lên của Ngưu Bôn lập tức lại tắt ngúm, anh ta cúi đầu thu cái cằm thon nhỏ của mình vào cổ áo khoác, giọng lí nhí:

- Anh không yên tâm về em.

Trứng muối hoàn toàn không bị lời nói ngọt ngào làm mê hoặc, cô nàng cảnh giác nhìn anh ta:

- Đó là căn cứ quân sự, sao anh vào được?

Ngưu Bôn khẽ thở dài, vẻ buồn bã, ảm đạm:

- Thực ra, anh cũng là nhân viên nghiên cứu khoa học ở đó, có điều chúng ta không cùng một nhóm, vấn đề phụ trách không giống nhau nên không có điều kiện gặp mặt. Việc em chẳng hề để ý đến anh cũng là lẽ thường.

Trời đất, người quản lý quán thịt nướng cũng làm trong ngành nghiên cứu vật lý hạt nhân mũi nhọn sao?

Tôi hết sức ngạc nhiên, chẳng lẽ thiên tài đúng thật đều là những kẻ quái dị gốc ghéech sao?

Hoặc là gốc kiêu nữ hoàng công kích như Trứng muối, tức là lời nói và hành động đồng nhất nhưng lại nhằm một mục đích khác, hoặc gốc kiêu loài chó trung thành như Ngưu Bôn, lời nói và việc làm đều vì một mục đích nhất định.

Trong thế giới khoa học, gốc thì vẫn gốc, không thể nào khác được...

Trứng muối tỏ rõ vẻ bất ngờ đối với việc này, thế nhưng trong tình trạng men rượu đã lên não, có lẽ cô nàng tạm thời không nghĩ ra được lý do gì, đành hỏi một câu hợp với chủ đề:

- Vậy sao anh không đến tìm tôi?

Ngưu Bôn khẽ chau mày, vẻ mặt sầu não, tủi thân đến nỗi tôi nhìn cũng thấy thương:

- Vì em đã nói là tuyệt đối không chịu trách nhiệm nên chỉ cần có thể trông thấy em từ xa, với anh vậy là đủ rồi.

Tôi vỗ tay vào trán.

Đến nay, thói đời thực sự đã thay đổi rồi, trong tình huống hai con chim đều còn non, chim non cái cần phải có trách nhiệm đối với chim non được...

Lời nói của anh ta khiến tính ngang ngược của Trứng muối phát huy triệt để, cô nàng tóm lấy cổ áo anh ta kéo ra ngoài, nói:

- Chỉ có anh mới giải quyết được ham muốn của tôi nên tôi cũng phải cố gắng hoàn thành đến cùng trách nhiệm đối với anh!
- Chúng ta đi đâu?
- Thuê phòng.
- Nhà anh ở ngay gần đây.
- Dẫn đường.

Còn lại tôi và một đám “quan sát viên” trong trang phục bò há hốc mồm mà không thốt nên lời, mắt chăm chăm nhìn theo hai con chim nhỏ không còn non nữa, cứ thế bay đi mất...

Khi hai người ra khỏi cửa, đi vào lối rẽ, tôi loáng thoáng trông thấy Ngưu Bôn bị Trứng muối kéo đi loạn xạ, nhưng miệng anh ta lại hơi cong lên, đuôi mày khê nhếch, vẻ ngạo mạn.

Chẳng lẽ anh chàng Ngưu Bôn “second hand” này thực chất là kẻ mạnh nhưng lại giấu mình dưới lớp vỏ yếu đuối?

Xong việc, Trứng muối thở hổn hển trong điện thoại, nói một câu vô cùng lảng lờ, đã chứng minh giả thiết ban nãy của tôi:

- Tưởng rằng anh ta yếu ớt, ai ngờ lại uy phong đến thế.

Về việc tại sao Trứng muối hoàn toàn không nhớ gì chuyện lần trước, Ngưu Bôn giải thích rất đơn giản, rất có tính thuyết phục: Đền tối tù mù, rượu say, mất tỉnh táo.

Khi kể lại sự việc phong lưu hoang đường này cho Lâm Lỗi nghe, tôi hỏi:

- Sau khi ngủ với nhau một lần, có thực sự là hề nhìn thấy người đó thì cơ thể liền phản ứng và chỉ có người đó mới giải quyết được nhu cầu về phương diện ấy không?

Lâm Lỗi cười:

- Nếu đúng là như vậy thì làm gì có những chuyện như ly hôn, có vợ bé, có bồ, xã hội của chúng ta sẽ thực sự trở nên hài hòa hơn.
- Vậy chuyện của Trứng muối và Ngưu Bôn là sao?
- Thế giới này rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Có lẽ, đó là duyên phận từ kiếp trước, cũng có thể là ý trời giữa cuộc sống mịt mù.
- Có phải trước đây anh tin là có quỷ thần không?
- Có thể con người trước cơn bệnh nặng, sau khi đi một vòng quanh Quỷ môn quan, ý nghĩ của họ sẽ thay đổi... - Lâm Lỗi nhìn vào món ăn tôi gọi trên bàn, khê nói một câu: - Trước đây, em cũng đâu thích ăn thịt.

Tôi cố gượng cười, nói:

- Kể ra cũng lạ, không biết tại sao bỗng nhiên biến thành động vật ăn thịt, bữa nào không thịt thì không vui. Nhưng cũng may, bây giờ có loại rau còn đắt hơn cả thịt. - Tôi chúi đầu ăn mấy miếng thịt kho tàu, rồi sực nhớ ra một chuyện: - À, đúng rồi, mấy hôm nay các siêu thị đang có chương trình khuyến mãi cuối năm, ăn xong chúng mình đi xem nhé.
 - Được, em muốn mua gì không?
- Tôi vừa ăn vừa tiện miệng trả lời:
- Xem có bán chân lông vịt giảm giá thì mua hai chiếc.

- A Phúc... - Lâm Lỗi gọi tên tôi, ngừng một lát mới nói tiếp: - Anh và em đã có mỗi người sáu chiếc chăn mới rồi, vẫn cần mua nữa sao?

- Thật à? Đã có nhiều thế rồi ư? - Tôi ngạc nhiên, nuốt đồ ăn trong miệng, nghĩ ngợi một lát, nói: - Dù các chuyên gia cho rằng phải đợi sau khi kết thúc mùa đông năm nay mới có thể xác định đây có phải là mùa đông lạnh nhất kể từ hàng nghìn năm trở lại đây hay không. Nhưng nhờ đúng thế thật thì sao, lúc đó sẽ rất lạnh, chuẩn bị trước thì đỡ phải lo lắng.

- Sắp đến mùa xuân, đợt lạnh nhất đã qua rồi. - Lâm Lỗi gấp cho tôi chút rau, nói tiếp: - Hơn nữa, ở đất Thượng Hải này, khí lạnh có thấm vào đâu? Giờ chúng mình đã có quá nhiều chăn, nếu phải đến vùng Đông Bắc trong tiết trời lạnh giá nhất, kể cả không bật lò sưởi, thì số chăn đó cũng đủ dùng rồi.

Tôi dùng đũa gạt chỗ rau, gạt đầu:

- Kể cũng có lý, vậy... em không mua nữa nhé...

Lâm Lỗi đồng ý rồi lại múc một thìa đậu phụ sốt vào bát tôi, nói:

- Ăn uống phải ăn cả thịt cả rau mới đủ chất dinh dưỡng.

- Vâng.

- Sau khi ăn xong, chúng mình đến siêu thị Parkson bên cạnh xem có hàng Tết gì thích hợp mua mang về nhà không nhé.

- Vâng.

Bữa ăn này, tôi ăn có vẻ không tập trung, tiếp đó, việc dạo quanh siêu thị cũng có phần lơ đãng.

Giờ tôi không chỉ là “khổng chế ăn thịt” mà còn là “khổng chế mua chăn”.

Nếu như nói bỗng nhiên thích ăn thịt chỉ vì thay đổi khẩu vị thì điều này quả là bình thường, nhưng hành vi không kìm nén được, chỉ thích mua chăn thì đúng là biến thái.

Không hiểu sao, trong tiềm thức của tôi, tôi luôn cảm giác không có đủ chăn, sẽ có ai đó bị lạnh.

Thế nhưng, tôi và Lâm Lỗi không thể không có đủ chăn được. Trên thực tế chúng tôi đã sớm lo lắng vì việc quá nhiều chăn trong phòng rồi.

Vậy thì, rốt cuộc là ai sẽ bị lạnh???

Khi lấy chìa khóa ra mở cửa, tôi lại nhìn thấy mặt dây chuyền có hình cái chăn được treo trên móc chìa khóa.

Chất liệu mạ bạc hết sức bình thường, hình cái chăn gấp lại không hề tinh tế và chẳng có gì là đẹp, là do tôi nhặt được trong lúc quét gầm chiếc ghế sofa khi chuyển nhà, không biết ai đó đánh rơi tự khi nào. Tôi định vứt đi, nhưng cuối cùng lại giữ lại, chẳng vì lý do gì.

Không biết bắt đầu từ khi nào, có rất nhiều chuyện mà chẳng rõ lý do.

Chẳng hiểu sao thích ăn thịt, thích mua chăn, chẳng hiểu sao thường xuyên cảm thấy trong lòng trống rỗng như thể đã đánh mất thứ gì vô cùng quan trọng...

Nơi làm việc của tôi và Lâm Lỗi không cùng một quận. Cơ quan của anh thuộc biên chế, được ở miễn phí phòng trong khu tập thể, tiếc là chỉ được ở một mình, người nhà không được ở cùng, nên chúng tôi không sống cùng nhau.

Công việc của Lâm Lỗi luôn bận rộn, còn tôi lại vừa chuyển đến một công ty mới nên cũng chẳng dám rảnh rang. Kết quả là, mặc dù cuối cùng chúng tôi cùng ở trong một thành phố nhưng vẫn cứ mười, mười lăm ngày cũng chẳng nhìn được mặt nhau.

Đôi khi ngẫm nghĩ kỹ, thực ra so với việc mỗi người một nơi trước đây cũng chẳng có thay đổi gì nhiều.

Sau khi dạo phố xong, Lâm Lỗi đưa tôi về trước như thường lệ.

Trước khi lên lầu, tôi tiện thể mở thùng thư lấy ra một xấp các loại hóa đơn, vừa mở ra xem vừa thở ngắn than dài xót ruột.

Lâm Lỗi cười rồi giật lấy xấp hóa đơn, nói:

- Khuất mắt trông coi, cứ đưa hết cho anh xử lý.

Tôi nhìn anh, người không những được cấp chỗ ở miễn phí mà còn được giảm một nửa tiền điện, nước, gas, nghĩ đến việc đổi lập giai cấp mà người sôi lên, tôi tức giận nói:

- Chẳng trách năm nào cũng có bao nhiêu người sút đầu mề trán lao vào hàng ngũ của Đảng, theo Đảng thì có thịt ăn.

Anh xòe tay, nói về vô tội:

- Chẳng thể làm khác được, ai bảo em không thích thi vào biên chế?

- Đến khi mộ tổ tiên bốc khói mới có cơ hội trúng tuyển, cứ coi như em có thi thì cũng chẳng vào được. - Tôi càng nghĩ càng tức, nói tiếp: - Vậy nên, cứ như thời xưa lại hay, đâu nhiều phiền phức như bây giờ, chỉ cần bị hoạn là thành người nhà nước.

Lâm Lỗi bối rối.

Tôi vẫn thấy có phần bất bình, chẳng nghĩ ngợi gì mà buột miệng nói tiếp:

- Em không biết, anh phải bồi thường cho tâm hồn bị tổn thương của kẻ dân đen này. Mau qua đây, công em lên lầu.

Lâm Lỗi càng tỏ ra bối rối hơn.

Vì nơi tôi ở bây giờ là tầng thứ hai mươi lăm của tòa nhà...

Với vóc người nhỏ bé kiểu văn nhân truyền thống như anh, có khi chưa leo lên được một nửa số tầng đã đi tong rồi.

Vậy nên, tôi cũng thấy hơi ngại.

Sống đến ngần này tuổi rồi mà tôi chưa từng được ai công, chưa từng nghĩ đến việc tự mình thử nghiệm cảnh Trư Bát Giới công vợ. Hôm nay, sao bỗng nhiên tôi lại đưa ra yêu cầu như kiểu style của cô nàng Lolita dạt dào sức trẻ thế nhỉ? Chẳng lẽ vì gần đây xem nhiều phim Hàn Quốc quá?

Thế nhưng, tại sao khi vừa thốt ra lời ấy, tôi có cảm giác như mình đã từng được công.

Hình như, đã từng có một người, công tôi đi từng bước lên lầu, đèn cảm ứng từ các tầng bật sáng rồi lại tắt lịm. Lưng người đó mặc dù rất gầy nhưng rộng rãi và ấm áp, chỉ có điều hai bàn tay đỡ đầu gối tôi hơi lạnh...

Hàng trăm suy nghĩ trong tôi không có lời giải, lúc hoàn hồn thì phát hiện Lâm Lỗi đang dắt mình vào nhà.

Anh tìm thấy trong đồng hóa đơn một tờ rơi của công ty nhà đất, vừa lật ra xem vừa hỏi:

- A Phúc, em thử nói xem sau này chúng mình nên mua nhà ở đâu thì ổn?

- Mua ở đâu cũng rất đắt, giờ giá nhà bình quân vùng ngoại ô đã hơn hai trăm nghìn tệ rồi.

- Dù gì, sớm muộn cũng phải có nhà, vẫn nên mua một căn nhỏ trước...

Tôi đã thay xong giày, buột miệng nói thêm vào:

- Mua căn hộ gồm một phòng ngủ và một phòng khách trước, hai năm sau thì đổi mua căn có hai phòng ngủ và một phòng khách, trẻ con bao giờ cũng cần có phòng riêng... - Nói đến đây, một cảm giác quen thuộc lại xuất hiện, tôi do dự đến bên cạnh anh, hỏi: - Trước đây, có phải chúng mình đã bàn bạc về vấn đề này rồi không?

Lâm Lỗi thoáng nhìn tôi rồi quay người lại đặt tờ rơi lên bàn, lưng quay về phía tôi, một lúc lâu sau mới thốt nên lời, giọng nói của anh nghe lạnh lùng:

- Không. Có lẽ em bàn bạc cùng với người nào khác.

Tim tôi khẽ nhói, vội mỉm cười ulla vào lòng anh:

- Anh lại ghen linh tinh rồi. Về chuyện với Trương Thần, em đã báo cáo anh từ lâu rồi đúng không? Cứ coi như em thực sự nói với anh ấy về chuyện này thì cũng chẳng chứng tỏ điều gì. Bây giờ, giữa em và anh ấy đến cách liên lạc cơ bản nhất cũng chẳng có, muốn làm chuyện gian tình cũng không biết tìm ở đâu.

Trước vẻ nhõng nhẽo của tôi, Lâm Lỗi chẳng còn cách nào, anh đành vừa cười vừa vuốt mái tóc tôi, mi mắt khép hờ, giọng anh vẫn lạnh lùng:

- A Phúc, Trương Thần... chính là bố nuôi của đứa bé đó sao?

Tôi chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, hỏi:

- Đứa bé nào? Bố nuôi gì cơ?

- Trước đây, anh đến tìm em hai lần... - Anh nói nửa câu bỗng ngừng lại. Mắt anh mở to, cúi đầu hôn lên trán tôi dịu dàng như bao lần, nói: - Không có gì, em nghỉ sớm đi, cố gắng nốt tuần này là được về nhà rồi.

Tôi đứng ở cửa sổ, mắt dõi theo Lâm Lỗi ra về.

Tầng thứ hai mươi lăm là độ cao mà thang cứu hỏa ở trong nước tôi chưa thể với tới, cũng là độ cao mà nếu có xảy ra hỏa hoạn ở ngay tầng này, thì chỉ có thể chịu lao xuống chết hoặc là chịu bị thiêu chết. Đến lúc đó, tôi nên chọn cách chết nào nhỉ?

Vì tôi quá chìm đắm trong dòng suy nghĩ, nên đến khi trở về với trạng thái bình thường, thì bóng dáng Lâm Lỗi đã mất hút tự khi nào.

Điều này khiến tôi thấy buồn.

Nếu như là trước đây, ý tôi là, nếu như trước đây khi tôi và Lâm Lỗi chưa xảy ra chuyện chia tay, chỉ cần anh xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của tôi, ánh mắt tôi sẽ lập tức như chiếc ra-đa tự động chiếu theo anh, tuyệt đối không để mất dấu.

Khi đó, thực sự đúng là toàn tâm toàn ý chỉ có anh.

Bây giờ, chẳng lẽ đã thay đổi rồi?

Trương Thần là trưởng phòng ở công ty trước đây của tôi, giữa hai chúng tôi thực sự có phát sinh tình cảm, chỉ đáng tiếc là vừa mới nhen nhóm đã bị dập tắt.

34. Chương 21 Part 2

Tình cảm chưa đến mức sâu đậm, khắc cốt ghi tâm, khi mất đi rồi cũng không đến mức lưu luyến, đốn đau.

Vậy nên, mọi cảm giác kỳ lạ của tôi hiện nay có lẽ chẳng liên quan gì đến Trương Thần, không thì lúc đầu chia tay với anh chắc chắn sẽ buồn...

Dù sao, đó cũng là một cuộc tình mà tôi muốn lưu lại, thứ tình cảm bỗng nhiên bị kết thúc, theo lý thì ít ra, dù thế nào cũng sẽ thấy đau đốn lắm, tại sao trong trí nhớ của tôi lại chỉ còn một chút mất mát nhạt nhòa.

Mấy tháng đó, như bây giờ nghĩ lại, ngày nào cũng đi làm, tan làm, ăn ngủ đúng giờ, việc làm và nghỉ ngơi không có gì đặc biệt. Những việc xảy ra tôi đều nhớ tương đối rõ, không có khoảng thiếu sót lớn nào.

Chỉ có điều, tôi luôn cảm giác có gì đó không bình thường.

Ví dụ như mọi tâm trạng đều bình lặng, không chút xáo động nào. Ví dụ như, mọi hình ảnh dường như chỉ có hai màu là đen và trắng, chẳng có màu sắc gì khác...

Hay là trong thời gian đó, tôi bị bệnh mù màu tạm thời nhỉ?

Cục đường sắt năm ngoái hứa là năm nay nhất định sẽ giải quyết tốt vấn đề mua vé về quê ăn Tết của người dân. Họ thực sự đã làm được, năm nay mua vé đúng là không khó mà là... cực kỳ khó!

Liên quan đến việc này, tôi đành phải xót xa xin nghỉ sớm bảy ngày, tiêu mất hơn một nghìn Nhân dân tệ. Tôi cùng ba người nữa là Lâm Lỗi - một công chức nhà nước, được nghỉ phép nửa tháng về thăm nhà, Trứng muối - một học viên đang được hưởng một tháng nghỉ đông, và cả ông chủ quán thịt nướng, người thích nghỉ bao lâu thì tùy, cùng nhau về quê.

Đây chính là sự khác biệt về giai cấp, sự phân biệt giàu nghèo. Đây cũng chính là máu và nước mắt của người làm công ăn lương là tôi...

Trứng muối và Ngưu Bôn, mới đầu là một cặp gian tình, rồi sau đó thì đính ước, nảy sinh cảm tình thật, hai người dính vào nhau cả ngày, không rời ra lúc nào.

Ngưu Bôn nói năm nay không về nhà ăn Tết nên Trứng muối lập tức kéo anh ta lên chuyến tàu cùng về quê với mình.

Suốt dọc đường, hai người cứ vợ chồng chồng, anh em em em, xoắn xuýt như thể không thấy tôi và Lâm Lỗi đang ngồi đối diện.

Tôi nhìn họ mà thấy nóng mắt, nói:

- Đúng là gian phu dâm phụ, thế nào cũng có ngày bị Tổng cục Phát thanh truyền hình tiêu diệt.

Trứng muối hôn lên quả táo Adam của Ngưu Bôn, sau đó liếc mắt, nhướn mày vẻ khiêu khích, nói:

- Không phục thì hai người cũng làm thế đi, có ai cấm đâu. Trước mặt Trứng muối này mà còn phải giả bộ nghiêm chỉnh, thanh khiết sao? Dù sao thì Đậu phụ già à, mày cũng “mất” từ lâu rồi còn gì.

Tôi bóp mạnh quả quýt trong tay, nói:

- Ai “mất” hả? Vớ vẩn! Tao đây vẫn là gái trinh.

Trứng muối ngạc nhiên:

- Không phải chứ? Sao tao nhớ là mày đã từng ngủ với ai đó rồi? Còn làm ghế sofa dính đầy máu...

Tôi tức giận:

- Cái gì mà ghế sofa dính đầy máu? Mày không nghĩ đó là hiện trường giết người hoặc sản phẩm của di cả2 hay sao?

Trứng muối cẩn trọng suy nghĩ một lát, vẻ mặt có chút hoang mang:

- Vậy sao tao lại có ấn tượng đó trong đầu nhỉ...

Ngay lúc ấy, Ngưu Bôn đã bóc xong quả quýt bị tôi lấy ra bóp, anh chàng ăn một múi, rồi dùng miệng mớm cho cái miệng đang há ra của Trứng muối, bịt lại dòng hoang tưởng như sấm dậy của cô nàng.

1 Quả táo Adam: Yết hầu.

2 Di cả: Từ lóng Trung Quốc, chỉ kỳ kinh nguyệt của phụ nữ.

Sau đó, họ lại tiếp tục những cảnh mà trẻ em không được nhìn...

Tôi không thèm nhìn họ nữa, khẽ quay đầu sang phía Lâm Lỗi đang ngồi bên cạnh. Anh đang chú ý nhìn phong cảnh lướt qua như bay bên ngoài cửa sổ, như thể hoàn toàn không nghe thấy đoạn đối thoại vừa này.

Tôi nhìn khoảng cách giữa mình và anh, không biết từ khi nào chúng tôi đã ngồi cách nhau một khoảng.

So sánh với Trứng muối và Ngưu Bôn, chúng tôi thật không giống một đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm. Nhưng có lẽ, sau nhiều năm yêu nhau đến vậy, cả hai nên ở trong trạng thái bình thản như cặp vợ chồng lâu năm. Thế nhưng cũng chẳng giống cặp vợ chồng lâu năm, giống đôi chim non thì đúng hơn...

Tôi nghĩ mãi mà chẳng có kết quả gì, đành lặng lẽ quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy Ngưu Bôn đang nghỉ hôn giữa hiệp, anh chàng vội vã thu lại ánh mắt vừa chăm chăm nhìn tôi. Đôi mắt ấy không phải u ám, đầm nước và có phần mờ mờ thế sự như tôi vẫn thấy, mà lúc này, chúng rất trong, rất sáng, sáng đến nỗi trái tim tôi vô cớ xáo động...

Trước Tết vài ngày, tôi bận với việc giúp bố mẹ bày biện, quét dọn nhà cửa, đi thăm họ hàng, bạn bè, rồi cả việc tụ tập với lũ bạn nữa.

Dù bố mẹ Lâm Lỗi không ở trong nước nhưng ông bà nội ngoại, cô dì chú bác của anh đều vẫn ở đây, nên anh cũng bận tối mắt giống hệt tôi.

Chúng tôi chỉ có thể gặp nhau gấp gáp vào hôm họp lớp. Lúc này, mọi người đều vô cùng thoải mái, ai cũng say bí tỉ, chẳng thể nhớ nổi ai đã nói gì làm gì.

Tình trạng hỗn loạn này kéo dài đến tận hôm Hai mươi chín Tết mới có vẻ tạm lắng.

Chiều hôm đó, Trứng muối và Ngưu Bôn đến nhà tôi, coi như là chúc Tết bố mẹ tôi trước. Lâm Lỗi không bận việc gì nên cũng cùng đến.

Giàn hoa trong sân nhà tôi mấy hôm trước bị tuyết rơi nhiều đè xuống nên hơi lung lay, bố tôi không hề khách sáo, vội tóm lấy hai thanh niên vạm vỡ ra giúp một tay.

Trứng muối sợ lạnh nên chạy vào phòng của tôi. Cô nàng ngồi một lúc thì thấy có phần vô vị, tôi đang đọc chương kết của cuốn tiểu thuyết nên không tiếp chuyện mà để cô nàng tự mở máy tính ra tìm phim xem.

Chưa đầy mấy phút sau, tôi liền nghe thấy Trứng muối thốt lên:

- Ôi trời đất ơi, Đậu phụ già, mày lên giường với người đàn ông tuyệt sắc này khi nào vậy?

Tôi rất ngán ngẩm với cách ăn nói không suy nghĩ trước sau của Trứng muối nên chẳng thèm quan tâm. Lúc lật trang, tôi vô tình ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt không sao thu lại được.

Trên màn hình máy tính là một tấm ảnh, trong đó cách chụp, góc chụp, ánh sáng chụp đều rất lạ. Tuy nhiên lại có thể rõ ràng nhận ra, khung cảnh chính trong căn phòng tôi đang ngồi, chính ở vị trí tôi đang ngồi khoanh chân này, có một người đàn ông nằm nghiêng, chống tay lên trán, đang lật giở xem cuốn album ảnh.

Người đàn ông đó mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo được xắn đến khuỷu, mái tóc vừa đen vừa dày trông rất tinh khôi, lông mày anh ta dài, rậm, sông mũi cao, thẳng, trong cái miệng đang cười lớn là hai hàm răng trắng, đều đặn.

Vì lông mi anh ta cụp xuống nên không nhìn được rõ đôi mắt, nhưng tôi nghĩ, mắt anh ta chắc chắn rất đẹp, như là... mà đúng rồi, đẹp như những hạt huyền mà tôi từng ví lúc ban đầu.

Lúc ban đầu?

Rõ ràng chưa từng gặp người đàn ông này, sao tôi lại nghĩ đến ba chữ đó nhỉ?

Thời gian hiển thị ở góc dưới bên phải của tấm ảnh là ngày mùng 5 tháng 5 năm 2010, 15 giờ 47 phút.

Đúng là mùng Một tháng Năm năm ngoái tôi có về nhà, nhưng tôi chẳng hề nhớ gì người đàn ông này. Hơn nữa, cứ cho đó là người rất thân thiết với bố mẹ tôi thì cũng không thể nào vào phòng tôi rồi nằm trên giường lật xem cuốn album của tôi như thế.

Còn nữa, thời gian in trên tấm hình cũng chính là ngày tôi tình cờ phát hiện ra bệnh tình của Lâm Lỗi, rồi sau đó hai chúng tôi hóa giải mọi hiểu lầm trước đây.

Ánh mắt tôi dán chặt vào người đàn ông trong ảnh, nhịp tim của tôi là một trăm tám mươi nhịp mỗi phút, tai tôi ầm ừ như có vô số chiếc máy bay lao qua.

Tôi biết người đàn ông này, dù tôi không còn nhớ anh ta nhưng tôi biết anh ta.

Kết luận này rất hoang đường và chẳng hề logic, nhưng so với câu nói tiếp đó của Trứng muối, rõ ràng kết luận của tôi được coi là nghiêm chỉnh, không hề hàm hồ.

Trứng muối chỉ tay vào màn hình máy tính, quay người lại nhìn tôi, nói như đinh đóng cột:

- Tao đã từng gặp người này. Lúc đó, anh ta, Ngưu Bôn và cả mày nữa đang chơi trò “yêu tập thể”, do vậy mới có vết máu trên ghế sofa.

Dù tôi rất muôn lay cục gạch đập chết con bạn ăn nói vô tổ chức từ lúc còn trên tàu này, nhưng cuối cùng tôi lại vô cùng điềm đạm hỏi một câu:

- Vớ vẩn. Mày nằm mơ thấy à?

Không ngờ Trứng muối lại gạt đầu biểu thị đồng tình:

- Chắc thế, đêm đó khi thân thể tao và Ngưu Bôn hòa thành một, trong đầu bỗng hiện lên rất nhiều chuyện, như thể tao và anh ấy đã quen nhau từ rất lâu. Trong đó còn có mày và cả người đàn ông này nữa. Tao vốn nghĩ giấc mơ chỉ là hão huyền, giờ xem ra, có lẽ khi tao lên đến cao trào, linh hồn bỗng trở nên phi thường, có thể nhìn thấy những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Biết đâu... đó là một không gian nào đấy tồn tại song song với thế giới hiện thực của chúng ta?

Chủ đề này vượt quá phạm vi hiểu biết của mình nên tôi chỉ có thể thộn mặt ra nghe.

Trứng muối nghĩ ngợi một lát rồi đưa ra đề nghị vô cùng chân thành:

- Tao cảm thấy hình như Ngưu Bôn có khả năng đặc biệt, đương nhiên, cũng có thể do tiếp xúc thời gian dài với chất phóng xạ hạt nhân nên dẫn đến sự biến đổi nào đó. Ví dụ như, cơ thể của tao lại tự động nhớ anh ấy, còn chỉ có thể tiếp nhận anh ấy. Nếu mày không tin thì thử ngủ với Ngưu Bôn mà xem, có khi lại tìm ra được những thứ khoa học không giải thích được, thoát khỏi sự mê muội.

Tôi đang ngỡ người ra, vẫn chưa kịp nói gì thì nghe thấy âm thanh lớn như thể đầu ai đó đập vào cánh cửa.

Tiếp đó là giọng nói yếu ớt và có phần run rẩy của Ngưu Bôn:

- Lâm Lỗi, anh cũng nghe thấy cả rồi đấy. Thực sự không liên quan gì đến tôi...

Tôi và Trứng muối im bất.

Lâm Lỗi đoán chừng cũng chẳng thể thốt ra lời.

Ba mươi Tết, đại gia đình mấy mươi người nhà tôi vừa ăn tất niên ở nhà hàng vừa xem chương trình chào xuân. Trong khi chị Chí Linh¹ đang yếu điệu so bì với Đồng Khanh² xem ai là người câu giờ giỏi hơn, thì Lâm Lỗi gửi đến một tin nhắn, hẹn sau khi ăn xong thì đến sân vận động của trường gặp anh.

Chúc rượu, chào hỏi mãi, các vị trưởng bối mới tha cho tôi đi, lúc này đã hơn mười một giờ.

Để tranh thủ thời gian, lần này tôi không trèo tường nữa mà chọn một phương thức thích hợp với mình là chui qua lỗ chó...

Sân vận động phủ một lớp tuyết dày, trên trời là một vầng trăng đầy đặn, không khí nồng nặc mùi khói pháo.

Lâm Lỗi mặc một chiếc áo lông vũ màu xanh, vừa giậm chân vừa phả hơi vào lòng bàn tay, khuôn mặt anh lạnh đến trắng bợt, mũi cóng đến nổi đỏ ửng, có lẽ anh đã đợi từ rất lâu.

Tôi vội chạy lại, đang định xin lỗi vì đến muộn thì anh đã dang rộng tay ôm chặt lấy tôi.

1 Chí Linh: MC, diễn viên, kiêm ca sĩ của Trung Quốc.

2 Đồng Khanh: MC nổi tiếng của Trung Quốc.

Do vậy, hai chúng tôi cứ ôm nhau như thế, dần xoay thành một hình tròn. Tiếng pháo quanh đó không dứt, át đi tiếng chân giẫm lên tuyết, át cả tiếng thở và nhịp tim của hai chúng tôi.

Không lâu sau, tiếng pháo bỗng nhiên rộ lên, âm thanh vang tới từng đợt nghe chói tai. Mười hai giờ đêm, năm Dần đã qua.

Lâm Lỗi từ nãy chẳng hề nói gì, lúc này giọng anh mới khe khẽ bên tai:

- A Phúc, chúc mừng sinh nhật em.

Tôi nói:

- Cảm ơn anh.

Lâm Lỗi nói:

- A Phúc, em có đồng ý sống một đời với anh không?

Tôi muốn nói là tôi đồng ý.

Có lý do gì để từ chối đâu? Đây là chàng trai tôi thích từ hồi học lớp Bảy. Trong đầu tôi bỗng lại xuất hiện bức ảnh ngày hôm qua, người đàn ông đó...

Vòng tay Lâm Lỗi siết chặt rồi lại từ từ thả lỏng ra, anh lùi lại nửa bước, khẽ nghiêng đầu nhìn tôi, anh vẫn cười, dịu dàng nói:

- Dù anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết, người em muốn sống chung cả đời, không phải là anh, nói cách khác thì, đã không còn là anh nữa. - Anh vuốt mái tóc rối bù của tôi, hơi thở phả ra khiến khuôn mặt anh mơ hồ: - Tóc cắt ngắn rồi, có thể dài ra, nhưng tình cảm đứt rồi, khó mà tìm lại được. A Phúc, lúc đầu anh đã dối em, đẩy em rời xa, lúc này anh thực sự rất ân hận. Nhưng, nếu để anh lựa chọn lại lần nữa, anh chắc chắn vẫn làm như thế vì đau một lần còn hơn đau âm ỉ. Anh xin lỗi, cho dù có lựa chọn thế nào cũng đều khiến em buồn.

Đầu óc tôi nhất thời không kịp phản ứng:

- Anh... Ý anh là... lại muốn chia tay với em sao?

Lâm Lỗi tỏ vẻ ngạc nhiên rồi khẽ cười thành tiếng:

- Đúng là “lại”, nhưng lần này không giống lần trước. Lần trước, anh giấu giếm, lần này, anh thẳng thắn. Lần trước, anh chỉ muốn tìm chỗ nào đó yên tĩnh rồi chết. Lần này, anh muốn làm rất nhiều việc, tốn rất nhiều năm. Lần trước, em rất đau lòng, lần này... có lẽ ít nhiều cũng có một chút luyến tiếc, nhưng anh tin là sẽ qua nhanh thôi. - Anh ngừng một lát, trong giọng nói có phần áy náy: - Cả hai lần đều giống nhau ở chỗ, anh quyết định mà không hỏi ý kiến của em, chỉ độc đoán quyết một mình.

Cuối cùng, tôi cũng hiểu rõ tình hình, nhưng vì quá bất ngờ nên mất khả năng ngôn ngữ, cứ ngẩn người nhìn anh, nghe anh nói.

Lâm Lỗi nói:

- A Phúc, hãy đi tìm người em thực sự muốn sống cùng cả đời đi.

Tôi hoang mang:

- Đi tìm ở đâu? Chẳng biết có thực sự tồn tại một người như vậy không, chẳng nhẽ lên chùa thắp hương khấn Phật, mong được Bồ Tát chỉ lối.

- Mong thánh thần chỉ đường dẫn lối, điều đó không phải là không thể. Dù trước đây anh bị ốm một trận, rồi sau đó được chứng minh là chẩn đoán nhầm, nhưng trên thực tế, trong quãng thời gian đó, anh thực sự cảm thấy toàn cơ thể mình đã ở bên bờ vực thẳm, thực sự sắp phải lìa xa cõi đời. Vậy nên việc hồi phục sức khỏe bất ngờ vào phút cuối đó có thể gọi là kỳ tích, hoặc cũng có thể coi là thần kỳ.

Anh chớp mắt nhìn tôi, nụ cười vốn nho nhã bỗng trở nên khác lạ:

- A Phúc, em hãy ghi nhớ, thần tiên và người có khả năng khác thường, đôi khi có lẽ chỉ cách nhau một gang tấc.

Tóm lại, vào hôm mừng Một Tết, chính là sinh nhật của tôi, tôi lại thất tình lần nữa.

Bị cùng một người, trong cùng một ngày, đá hai lần. Điều này thật khiến tôi cảm thấy... vinh hạnh.

Mấy ngày sau, tôi bận bịu với việc đi chúc Tết và được chúc Tết, thời gian rảnh thì ngồi đàn ra hồi tưởng cuộc tình đã qua.

Mùng Sáu Tết, vẫn là bốn người chúng tôi đồng hành về Thượng Hải, lúc về và lúc đi không có gì khác.

Chỉ khác là Lâm Lỗi không còn hướng mắt ra ngoài nhìn phong cảnh nữa, tôi cũng chẳng cần phải băn khoăn về khoảng cách giữa hai người.

Những ngày ở Thượng Hải của tôi vẫn trôi qua một cách bình lặng, Trứng muối đã quay về trường chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp, Ngưu Bôn vẫn là anh bạn trai cả ngày không rời cô nàng nửa bước, Lâm Lỗi thỉnh thoảng gọi điện thoại kể về tình hình gần đây.

Mùa xuân qua đi, từ thất tình, tâm trạng của tôi giờ đã đầy sức sống. Tôi dùng mọi phương pháp, thậm chí còn gửi cả ảnh lên các trang web lớn để tìm người mà vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào về người đàn ông đó.

Tháng Bảy, Trứng muối cùng Ngưu Bôn đi du lịch một vòng, cả hai đều bắt vô âm tín, đến tận đầu tháng Mười hai mới lại xuất hiện ở Thượng Hải.

Ngày hai tên đó về Thượng Hải, tôi liền giận dữ đến tìm, rồi đẩy Trứng muối ra ngoài trước, sau đó khóa trái cửa lại để tiện hành hung Ngưu Bôn.

Tôi dồn Ngưu Bôn vào tường, ấn một tay vào ngực anh ta, tay còn lại vỗ vào mặt anh ta, nói:

- Anh biết là tôi muốn biết điều gì, mau kể những điều anh biết cho tôi nghe, nếu không, tôi sẽ ngủ với anh đấy.

Ngưu Bôn sợ hãi như thể sắp khóc, nói:

- Cô... cô không được làm như vậy, cô... cô không được làm điều có lỗi với Trứng muối...

Tôi cười hung hãn nói:

- Trứng muối là chị em tốt của tôi, chị em tốt có nghĩa là, cái gì cũng có thể chia sẻ, kể cả đàn ông.

Thấy anh ta vẫn tỏ ra ngoan cố, tôi không phí lời thêm nữa mà ra tay chuẩn bị xé quần áo.

Anh ta tử hờn như con nhà lành bị đồ vô lại bắt nạt, lông mày nhăn lại, răng cắn vào môi, chỉ thiếu nước bọt khóc nức nở. Anh ta vừa giãy giụa vừa cầu xin về đáng thương:

- Chị dẫu, chị đừng ép tôi...

- Anh ép tôi mới đúng. - Tôi bỗng dừng tay: - Chị dẫu à? Trước đây anh có gọi tôi như thế đâu.

Ngưu Bôn không giãy giụa nữa, chăm chú nhìn tôi, ánh mắt vừa trong vừa sáng rồi khẽ thở dài nói:

- Phải nói là trước đây tôi luôn gọi chị như thế mới đúng.

Năm 2012, ngày tận cùng của thế giới như trong truyền thuyết nói sắp đến, người dân chúng tôi vẫn hát, vẫn múa và giá nhà thì vẫn tăng đều.

Ngày Hai mươi hai tháng Một, tức Ba mươi Tết.

Toàn bộ đại gia đình tôi tập trung đầy một phòng, theo tục lệ hằng năm, tất cả hợp lại ăn uống, chuyện trò. Ăn được nửa chừng, tôi vào nhà vệ sinh.

Trên đường quay lại, tôi thấy một thằng nhóc tầm bảy, tám tuổi đang đứng khoanh tay, dựa vào tường trong tư thế rất “hoàn hảo”, môi nó đỏ, răng nó trắng, trông rất đáng yêu.

Dáng vẻ trẻ con của nó thực sự dễ thương, tôi liền giơ tay ra vuốt má đầu rậm của nó, cố thu lại cái miệng đang ngoác ra như bà cô quái thai, sắc mặt tôi vui vẻ, hỏi:

- Anh bạn nhỏ, sao em lại ở đây có một mình?

Không ngờ, nó lại hất tay tôi ra, giọng trẻ con tức giận nói:

- Đầu của người ta, ai cho tùy tiện sờ?

Tôi cũng bực, véo vào hai má nó, nói:

- Chị không chỉ sờ mà chị còn véo. Thế nào? Không phục thì cần chị đi.

Sau đó, nó liền cần tôi thật...

Thời gian quay ngược lại, mọi hình ảnh lướt qua rất nhanh.

Những ngày đen tối lại bùng lên sắc màu rực rỡ.

Trí nhớ trong cuộc đời này của tôi, cuối cùng đã hoàn chỉnh.

Thằng nhóc cần tôi một cái, sau đó nhe răng ra cười, nói:

- Người đẹp, có muốn nghe kể chuyện không? Một câu chuyện rất dài, rất dài đây!

Tôi tát nó một cái, quát:

- Nhóc con, trêu chị à? Gọi bố nuôi của em ra đây cho chị.

Thằng bé đỏ cong cớn hứ một tiếng rồi quay người chạy biến.

Mấy phút sau, có lẽ cũng không đến mấy phút, hình như chỉ trong nháy mắt, rất ngắn ngủi thôi.

Một người đàn ông chừng chạc đi đến trước mặt tôi, anh ta nhướn mày, trên môi phảng phất nụ cười, hỏi:

- Nghe nói, em tìm anh?

Tôi đưa tay lên, đầu ngón tay lần lên những đường nét tinh tế trên khuôn mặt anh ta, gật đầu, nói:

- Người ta muốn tìm anh để ngủ cùng!

Đêm hoa chúc động phòng, thời khắc cởi đồ đi ngủ.

Trước đây đã từng bên nhau nhiều lần mà chưa làm gì được, Thương Ngô lần này áp dụng chiến thuật làm nhiều, nói ít, đi thẳng vào vấn đề.

Khóa cửa, kéo rèm, tắt máy di động, ngắt điện thoại bàn, anh nhanh chóng cởi hết quần áo của tôi rồi đến quần áo của mình, sau đó ôm chầm lấy tôi.

Một tay anh đỡ lấy gáy tôi, tay kia kích thích vùng size 36C, đụng chạm da thịt, nhẹ nhàng mơn chớn khắp cơ thể.

Nụ hôn say đắm, nóng bỏng từ trán tôi kéo xuống dưới bụng rồi lại trở lên cổ.

Tôi co người, rướn cổ lên, cổ họng khát khô, thở hổn hển, đầu óc mê loạn, râm ran khó cưỡng.

Sau đó, tôi sực nhớ ra một vấn đề:

- Đúng rồi. Trước đây anh có để lại một dấu vết trên cổ em, cái đó dùng để làm gì vậy?

Động tác của Thương Ngô vẫn không dừng lại, anh cắn vào da tôi, cười nói:

- Anh chia nguyên thần vào cơ thể em, làm như vậy để nếu có ai hại em, anh sẽ lập tức biết. Còn nữa, dù là khi nào, dù qua bao nhiêu luân hồi, anh vẫn có thể tìm thấy em.

Thảo nào, Mạc Linh vừa mới đến địa phủ, vẫn chưa kịp thực hiện kế hoạch, đã bị Thương Ngô phát giác và kịp thời ngăn chặn. Cô Mạc Linh ấy thật đáng thương, đáng thương vô cùng. Nếu không có Mạc Linh, Lâm Lỗi sẽ phải chết, vậy nên tôi vẫn thực sự cảm ơn cô ta.

Tiếp đó, tôi lại nghĩ đến một vấn đề nữa:

- Tại sao anh lại xóa hết những dấu vết của Ngưu Bôn ở trần gian?

Ngọn lửa trong Thương Ngô đã bắt đầu cháy rực, chìm đắm trong những chuyển động nhịp nhàng, nên anh chỉ trả lời qua loa bằng hai chữ:

- Tiện tay.

- ... Chắc chắn Ngưu Bôn rất biết ơn anh, biết ơn cả nhà anh... Còn nữa, tại sao Trừng muối hể nhìn thấy Ngưu Bôn, cơ thể lại lập tức có phản ứng?

- Vì lệnh phù tộc trưởng của Ngưu Bôn để lại trong cơ thể của Trứng muối, đương nhiên là có phản ứng rồi. Trời, không ngờ anh chàng Ngưu Ngưu trông yếu ớt, vô hại thế mà có dã tâm sâu xa.

- Ô... ra thế...

Cuối cùng, Thương Ngô không kìm nổi nữa, anh nghiêng răng uy hiếp:

- Tiểu Tường, đừng ép anh phải bịt cả miệng em lại.

Tôi yên lặng một lát sau đó lại cất giọng nhỏ nhẹ, đáng thương:

- Ông chồng hờ ơi, em vẫn còn một câu hỏi cuối cùng, đảm bảo là câu cuối cùng.

Thương Ngô không biết làm sao, đành thở hổn hển tạm dừng động tác, nói:

- Em mau hỏi đi.

Tôi tìm từ dưới gối ra một chiếc thước, tỏ vẻ ngây ngô nói:

- Em muốn đo xem anh có phải là người đàn ông lý tưởng không?

- Tức là sao?

- Tiêu chuẩn của đàn ông tốt ngày nay là phải có mấy cái đạt 180, ví dụ IQ 180, EQ 180, nhà ở 180m2, và cả... - Tôi nhìn xuống, nghiêm túc nói: - Cái này không biết có đạt cỡ 180 và thời gian mỗi lần có đạt 180 không.

Không biết Thương Ngô đau khổ hay khoái cảm mà bật ra một tiếng rên, anh nâng cằm tôi lên. Làn nước trong đôi mắt anh bị ngọn lửa tình chiếu đỏ rực, anh nói:

- Muốn biết thì hãy dùng cơ thể của em đo.

Đêm xuống, cảnh xuân lồng lộng, đất trời mênh mang, tương lai rộng mở.

Thương Ngô dùng hành động thực tế khiến cơ thể tôi phải luôn tỉnh táo rằng, anh là một người đàn ông vượt tiêu chuẩn.

Người đàn ông siêu lý tưởng này sẽ cùng tôi sống trăm năm, đời đời kiếp kiếp.

Những gì chúng tôi có, sẽ là mãi mãi.

35. Ngoại Truyện

NGOẠI TRUYỆN - Thịt bò – trứng muối

Tình cảm giữa Ngưu Bôn và Trứng muối là từ gian dâm mà ra, sau đó trở thành hàng thật giá thật, già trẻ không ai bị lừa.

Vào tối hôm hai người gặp nhau lần đầu, Trứng muối uống hết hai két bia khiến Ngưu Bôn bị knockout, sau đó cô nàng còn tỏ ra phong độ đưa Ngưu Bôn về, nhân tiện ngủ miễn phí một đêm.

Trứng muối kéo anh chàng bất tỉnh nhân sự là Ngưu Bôn về phòng, đẩy anh chàng lên giường, việc này khiến cô nàng mệt đến nổi mồ hôi túa khắp người. Cô nàng nghĩ anh chàng này nhìn gầy như cọng giá, vậy mà không ngờ toàn thịt là thịt, nặng chết đi được. Còn nữa, khi giúp anh chàng cởi áo khoác ngoài ra, Trứng muối cảm thấy cơ thể nhìn tưởng mỏng manh kia lại rất săn chắc, đúng là con người không thể chỉ dựa vào vẻ ngoài mà có thể đánh giá, ngực bằng chưa chắc đã là ngực nhỏ...

Trứng muối vào nhà vệ sinh nôn, cảm giác họng khô khốc, định vào bếp rót một cốc nước thì nhìn thấy trên bàn có một két nước ngọt. Do đó cô nàng tiện tay mở một chai, không cần nhìn xem nó là thứ đồ uống gì mà cứ thế ngáng cổ lên tu sạch.

Sau đó, đầu óc choáng váng.

Ngưu Bôn từ trước đến nay không hề uống rượu, nhưng thường được người khác biếu, làm kinh doanh mà, khi nào cũng cần có quà cáp qua lại.

Két đồ uống đó là do một người chuyên cấp hàng cho quán thịt nướng mang đến, những chai rượu tây loại mạnh.

Trứng muối vốn chỉ say năm sáu mươi phần trăm, giờ lại uống thêm rượu tây mạnh, hơn nữa còn uống gấp nên không say khướt ngay tại trận mới lạ.

Dù say mềm nhưng Trứng muối vẫn còn chút lý trí, biết được tình trạng không ổn của mình nên muốn lập tức về phòng ngủ. Kết quả vì là lần đầu đến nên không quen địa thế dựa vào trí nhớ ban nãy, cô nàng chỉ biết mỗi đường cũ nên mò vào phòng ngủ của Ngưu Bôn.

Lúc này, men rượu trong người Ngưu Bôn đã lên não, khắp người nóng ran. Anh chàng khó chịu, rên rỉ, lăn lộn trên giường, đập chần, để lộ ra một cơ thể bọc hờ hững trong chiếc sơ mi mỏng tang. Vì cứ lăn lộn nên cổ áo bật ra, do men rượu nên trên làn da trắng bóc của anh chàng xuất hiện một lớp màu hồng nhàn nhạt.

Sau khi Trứng muối đi vào, cô nàng nhìn thấy một thân hình mỏng manh, cuốn hút, áo quần xộc xệch.

Cổ nhân có câu, rượu rất dễ khiến người ta làm loạn, cổ nhân nói quả không sai.

Trứng muối nhìn cơ thể đó đến nỗi chút lý trí cuối cùng cũng tiêu tan, cảm thấy người đang nằm trước mặt như một món ăn ngon, chỉ muốn nuốt nhanh vào bụng.

Cô nàng đi đến, leo lên giường, đè lên cơ thể của người đó, mắt nhắm nghiền, hôn, rồi mọi thứ diễn ra theo bản năng.

Chẳng gì thì Ngưu Bôn cũng là thần tiên, dù không cưỡng nổi men rượu dẫn đến say mềm nhưng thần trí trong anh chàng vẫn còn chút tỉnh táo, ý thức cũng có thể coi là rõ ràng.

Anh chàng mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng nên cố gắng mở mắt ra thì trông thấy một người con gái, quần áo tuột đến ngang đùi đang nằm ở trên và đang hôn cuồng nhiệt lên bờ ngực trần của mình. Nhìn kỹ thì hóa ra đó là cô bạn thân của Đậu Phù, sắc mặt Ngưu Bôn lập tức tái nhợt.

Muốn trở mình ngồi dậy nhưng thứ nhất là đầu choáng, mắt hoa, toàn thân không còn chút sức lực nào, thứ hai là Trứng muối cứ ôm chặt, không chịu buông, hơn nữa sức của cô nàng lại mạnh đáng kinh ngạc. Ngưu Bôn thử ngồi dậy vài lần nhưng đều thất bại.

Ngưu Bôn muốn đẩy Trứng muối ra, nhưng hễ đẩy ra, cô nàng lại sát tới khiến quần áo cũng vô tình bị cởi hết, ngọc thể phơi bày.

Ngưu Bôn dần người.

Anh chàng đành giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng, không dám động vào người Trứng muối nữa, cơ thể anh chàng cứng đờ để mặc Trứng muối giãy vò trên đó.

Trứng muối chưa từng có người yêu, những hiểu biết về cơ thể đàn ông của cô nàng đến từ những bộ phim đồng tính nên rất luống cuống trong tình huống thực tiễn. Cô nàng chỉ biết sờ soạng, hôn hít, chứ không biết động tác nào quan trọng, động tác nào không quan trọng, khiến Ngưu Bôn khổ cực vô cùng.

Một lúc sau, Ngưu Bôn không thể chịu đựng thêm sự kích thích chết người này nữa, anh chàng cắn răng, tóm chặt đôi vai trần của cô nàng để cô nàng dừng lại, ngáng đầu lên nhìn cơ thể của mình. Ngưu Bôn hét to hết cỡ để Trứng muối khôi phục lại thần trí:

- Trứng muối, mau tỉnh lại. Cô làm thế này là sao?

Lúc này, trong đôi mắt mờ mịt vì hơi rượu của Trứng muối chứa đầy dục vọng nên đã chẳng còn nhìn thấy gì. Đầu óc đã mất lý trí sao còn biết phân tích, phán đoán hay trả lời câu hỏi của người khác. Do đó cô

nàng chỉ mơ màng trong một giây ngắn ngủi rồi lại tức tốc nhào tới, cơ thể lại vận vẹo, cọ xát vào thân hình đang mất dần sự kiểm soát...

Mặc dù Ngưu Bôn đã sống hơn một nghìn năm nhưng phần lớn thời gian của anh chàng là dùng vào việc tập trung tu hành. Năm ngoái, lần đầu tiên anh chàng được cử xuống nhân gian làm nhiệm vụ bảo vệ loài người, vậy nên về nguyên tắc, thực ra anh chàng còn “non” hơn cả Trứng muối. Trước tình huống như thế này, chân tay Ngưu Bôn đã sớm trở nên luống cuống, mất kiểm soát. Do vậy, khi cơ thể xuất hiện phản ứng, lý trí cũng hoàn toàn vô tác dụng. Cuối cùng, khi Trứng muối cắn một miếng lên cơ thể, chàng trai còn trinh trắng hàng nghìn năm nay kêu lên một tiếng đau đớn, tuyên bố đã không còn...

Vì hoàn toàn không có kinh nghiệm nên anh chàng không biết thể chất của mình khi kết hợp với người phàm sẽ xảy ra kết quả gì. Vào phút gay cấn cuối cùng, Ngưu Bôn nhớ ra tấm lệnh phù tặc trưởng có pháp lực bảo hộ mạnh nhất, hy vọng chuyện bất ngờ không hề được chuẩn bị này sẽ không gây ra cho Trứng muối bất kỳ sự thương tổn nào.

Sự thực sau này chứng minh, anh chàng đã đánh giá quá thấp sự mạnh mẽ của con người.

Một đêm mưa mưa quán quýt...

Sau khi xong việc, Ngưu Bôn đi sang phòng khác ngồi, điều hòa nhịp thở, vừa để hồi phục thể lực vừa nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào.

Thực ra cũng chẳng có gì khó nghĩ, đã hái một bông hoa tình khô thì phải chịu trách nhiệm đến cùng, cho dù là người hay thần tiên, từ trước đến nay, điều đó đã trở thành quy luật cơ bản rồi.

Chỉ có điều, vốn định ở lại nhân gian một năm rưỡi rồi về, nhưng giờ xem ra, ít nhất cũng phải kéo dài thời gian so với dự định lên đến năm sáu mươi lần.

Kết hôn rồi sống cùng Trứng muối, có lẽ cũng ổn.

Nhớ lại hào khí của Trứng muối trên bàn rượu, sự hoang dại trên giường và cả sau khi mọi việc đã kết thúc, đáng vẻ ôm gối cong môi ngủ rất gợi cảm và đáng yêu của cô nàng, đôi mắt đang khép chặt của Ngưu Bôn bỗng hơi cong lên.

Thế nhưng, khi anh chàng quay lại phòng ngủ định bàn với Trứng muối về kế hoạch tương lai thì phát hiện đương sự đã không còn ở đó.

Chỉ để lại đồng giường chiếu lộn xộn và trên tấm ga giường màu nhạt, còn có cả vệt đỏ rất nổi bật nữa...

Ông trời thường rất công bằng, ví dụ như có người được ban vẻ đẹp mê hồn nhưng lại không có giọng nói hay, có người được tình yêu hoàn mỹ nhưng lại không có sự nghiệp thành công... Vậy nên, Trứng muối được sở hữu chỉ số IQ cực cao thì cô nàng lại chỉ có thể có một chỉ số EQ dưới mức trung bình.

Trong con mắt của Trứng muối, đàn ông, tình yêu hay gì đó đều xa tít chân trời, không đáng yêu như máy móc trong phòng thí nghiệm, sờ vào còn có cảm giác chân thực, kết quả chúng đưa ra đều là chính xác từng li từng tí, chẳng hề tổn công sức và phiền toái gì.

Vì thế, khi mới bắt đầu tỉnh dậy, cô nàng đập đầu vào tường mấy cái rồi nhanh chóng đưa ra quyết định, coi trận cuồng loạn trong cơn say chỉ là mây bay gió thoảng, thổi qua rồi là xong.

Có điều, cô nàng có thể bỏ qua, còn Ngưu Bôn thì không. Cứ cho rằng Ngưu Bôn cũng muốn bỏ qua nhưng không có cách nào, vì lệnh phù tặc trưởng của anh chàng còn ở trên người cô nàng, dù gì cũng phải lấy lại...

Lần này, Trứng muối tham gia một dự án nghiên cứu quy mô lớn, do liên quan đến chuyện quân sự cơ mật nên việc quản lý rất nghiêm ngặt.

Dù Ngưu Bôn là thần tiên, nhưng nếu không dùng đến pháp lực thì không sao vào được. Do vậy, anh chàng chỉ có thể tìm nhà nghỉ ở một thị trấn gần đó để ở tạm, nhờ sự cảm ứng của lệnh bài để nắm bắt tình hình của Trứng muối, thực chất nói trắng ra, chính là nhìn trộm...

Như vậy, anh chàng lại có thể thấy những mặt khác trong con người Trứng muối. Một cô gái mặc áo trắng nghiêm túc làm việc giữa các thiết bị máy móc hiện đại. Cô nàng búi tóc, đeo kính, vẻ mặt nghiêm túc, thái độ cẩn trọng, phản ứng nhanh nhẹn, lời nói mạch lạc, cử chỉ thành thực.

Thật khó tưởng tượng, cô gái đang hăng say làm việc lúc này lại chính là người con gái hung mãnh, hành động kỳ quặc ngày hôm đó.

Thời gian trôi rất nhanh, thoát cái đã đến đầu tháng Năm, khí hậu ở vùng đất hoang cũng ấm dần lên.

Một hôm, Trứng muối nhận được lệnh đi ra thị trấn giải quyết công chuyện. Ở trong vùng quản lý quân sự hóa quá lâu, nay được ra ngoài, tâm trạng cô nàng có thể dùng một câu rất xưa cũ để ví là “như chim sổ lồng”, nhìn gì cũng cảm thấy tươi mới, nhìn ai cũng thấy thân thiết, hận là không thể tóm được ai để ôm, để cắn.

Đến khi nhìn thấy một người xuất hiện, tâm trạng phơi phơi của cô nàng bỗng tiêu tan.

Nói một cách chính xác, Trứng muối đã gần như quên người này rồi, cộng thêm với việc, cô nàng chưa bao giờ nghĩ, tại nơi hẻo lánh nhất của tổ quốc lại có thể gặp anh chàng.

Sở dĩ vừa trông thấy mặt là nhận ra anh chàng ngay, hoàn toàn là vì, so với những người đàn ông thô ráp, hoang dại nơi đây, anh chàng rõ ràng là một sự tồn tại không hài hòa, khiến cô nàng khó giả vờ không nhìn thấy, không nhận ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo, dáng vóc mỏng manh, yếu đuối...

Trứng muối muốn lên tiếng hỏi trời xanh, khi đó say đến mức nào mà lại ngủ với anh chàng này.

Trông thấy Trứng muối, Ngưu Bôn hoàn toàn không tỏ ra bất ngờ. Anh chàng đi đến trước mặt nhìn vẻ ngạc nhiên của cô nàng, bỗng nhiên bản thân cũng thấy có phần căng thẳng.

Khó khăn lắm mới lấy lại được bình tĩnh, Ngưu Bôn đang định cất lời chào thì Trứng muối đã cướp lời:

- Dù anh có theo đến đây cũng chẳng tác dụng gì đâu. Đừng ảo tưởng, tôi quyết không chịu trách nhiệm!

Ngưu Bôn ngẩn người ra, nghĩ một lát, thần trí mới dần khôi phục, nói:

- Anh đâu muốn em phải chịu trách nhiệm mà là anh muốn có trách nhiệm đối với em.

Trứng muối cũng ngẩn người ra.

Nhìn kỹ ngũ quan của anh chàng, nhỏ nhắn tinh tế nhưng không hề yếu đuối. Lông mày, mũi đều rất hùng khí, đôi mắt to, sáng như có thể nhìn thấu tận nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn người đối diện.

Còn nữa, giọng nói của anh chàng rất nhỏ nhẹ nhưng cuốn hút, dễ nghe giống như lông vũ vờn qua tai, lướt qua tim...

Trứng muối nghĩ, có lẽ thời gian mình ở trong phòng thí nghiệm quá dài, lâu lắm rồi không nhìn thấy một người đàn ông, nên mới dẫn đến việc đối mặt với một mẫu người trước đây mình không hề thích mà trái tim cũng rung rinh.

- Anh muốn có trách nhiệm đối với tôi sao? Là như thế nào?

- Lấy em làm vợ.

- Chỉ vì chúng ta đã ngủ cùng nhau nên muốn lấy tôi?

- Còn vì đó là lần đầu tiên của em.

Về vấn đề này, dù có bất cần đến đâu thì lúc này mặt cô nàng cũng hơi nóng lên, từ ngượng ngập trở thành tức giận:

- Lần đầu thì sao? Bây giờ, chỉ cần chỉnh sửa cái ngàn vàng, mất mấy chục tệ là giải quyết xong, đêm đầu tiên đã không còn giá trị nữa rồi... - Nói đến đây, thấy Ngưu Bôn trợn tròn mắt, mặt đỏ lừ, Trứng muối bỗng nhân từ hỏi: - Anh cũng là lần đầu tiên à?

Ngưu Bôn ngượng ngùng, cắn môi, gật đầu.

Trứng muối vỗ vai anh chàng cười một hồi lâu rồi nói:

- Như vậy thì hai chúng ta hòa, bằng nhau, không ai thiệt, không ai phải chịu trách nhiệm đối với ai, ok?

Ngưu Bôn khẽ cau mày, nói:

- Sao có thể coi như vậy? Việc này, dù sao đi nữa, thân gái cũng bị thiệt.
- Thời đại nào rồi...
- Thời nào cũng vậy.

Trứng muối có phần ngạc nhiên.

Vì khi nói câu nói này, khí thế của Ngưu Bôn không hề yếu đuối, mà rất mạnh mẽ. Sự mạnh mẽ như thể từ trong máu của anh chàng, không hề có ý phô diễn, tuy lạnh lùng nhưng lại khiến Trứng muối có cảm giác muốn nghe theo.

- Vậy... anh kiên quyết chịu trách nhiệm đối với tôi?
- Đúng thế.
- Nhất định muốn lấy tôi.
- Đúng vậy.

Trứng muối ngẩng đầu lên bầu trời, mây trắng, tâm hồn rộng mở, trong thoáng chốc, cô nàng cảm thấy chưa bao giờ yên lòng đến thế.

Sớm muộn gì cũng phải tìm người kết hôn, người đang ở trước mặt đây, chẳng có gì là không ổn.

Dù gì cũng đã ngủ cùng nhau rồi thì tiếp tục ngủ cùng thôi.

Do đó, Trứng muối dứt khoát tổng kết lại:

- Cũng được. Đợi đến khi dự án của tôi ở đây kết thúc, chúng ta sẽ cưới nhau.

Ngưu Bôn sững sờ, rồi bật cười.

Làn gió ẩm áp tấp vào mặt, xuyên qua da thịt, đi vào mạch máu, do vậy trái tim cũng ẩm lên, nhẹ bẫng và có phần râm ran.

Ngưu Bôn nghĩ, cảm giác thích một người thì ra là như thế này.

Trứng muối phải quay lại điểm cơ mật ngay trong ngày, sang đến ngày thứ hai, cô nàng quên khuấy luôn anh chàng Ngưu Bôn và lời hẹn ước giữa hai người.

Về việc này, Ngưu Bôn cảm thấy muốn khóc mà nước mắt không rơi nổi.

Vì đối với tên đầu sỏ, anh chàng không những không thể hối tội mà còn phải tươi cười, lời lẽ ngọt ngào và còn phải đi theo để thu dọn hậu quả.

Biết làm sao được, ai thất tình, người đẩy lớn hơn.

Khi giúp con hổ bị thương thu dọn xong một loạt các loại phiền toái thì đã là tháng Một lạnh giá của loài người.

Ngưu Bôn không đi Tây Bắc nữa mà đến Thượng Hải, nơi mọi thứ đều bắt đầu ở đó.

Anh chàng tìm thấy Đậu Phù, rồi mở một quán thịt nướng gần nhà cô vì muốn xem Đậu Phù có thực sự được hạnh phúc như Thương Ngô mong muốn sau khi đã trải qua mối tình sâu sắc nhường ấy.

Lý do nữa là vì, anh chàng biết, Trứng muối chắc chắn sẽ xuất hiện ở đây.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó Ngưu Bôn đã gặp lại Trứng muối. Quả nhiên, Trứng muối không nhận ra anh chàng.

Thế nhưng, Trứng muối vẫn nhớ đến Ngưu Bôn dù chỉ là vì cảm ứng giữa sự tồn tại của lệnh phù tộc trưởng và cơ thể cô nàng.

Nhưng điều này có liên quan gì? Cùng lắm là làm lại lần nữa.

Cơ thể và tâm hồn hòa hợp.

Trứng muối đưa tay lên sờ khuôn mặt đầm mồ hôi của người đàn ông, nói:

- Em phải có trách nhiệm đối với anh, vậy chúng mình kết hôn nhé.

Giống như lần trước, Ngưu Bôn lại thần người ra rồi bật cười. Sau đó anh chàng cúi đầu hôn lên giọt mồ hôi trên mũi cô nàng, nói:

- Đồng ý, anh lấy em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-day-chong-cua-ho-cai>